

12. Εισαγωγή Γεωρ. Σ. Κανονιστική - Κανονιστική
Διοίκηση - Δημοσιογραφία Εξωτερικού
Της Ησυχίας - 27.7.1949

ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

Κανονιστική
Κανονιστική

Η ΚΑΤΟΧΗ ΚΑΙ Ο ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΑΥΡΟΥ)

Πρωτότυπον, ιστορικόν, πατριωτικόν και ειδυλλιακόν
μυθιστόρημα τοῦ περιγράφει τὸν τραγικὸν ἔρωτα
ἐνὸς γίγαντος καὶ μίαν ἐποχὴν τρομοκρατίας,
ἐπαναστάσεων, ἡρώων καὶ μυστηρίων.

ΜΕ ΕΙΚΟΝΑΣ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ
ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΕΞ ὧΝ ΠΛΕΙΣΤΑΙ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

«.....Ναύαρχε ! Ἄν σὲ δέκα μέρες
μέσα δὲν φύγῃ ὁ στόλος σὰς ἀπὸ
τὸν Πειραιᾶ, θάρθω μὲ τὰ ὀδόντα
παλληκάρια μου νὰ σφάξω ὅλο τὸ
στρατὸ τῆς Κατοχῆς....»

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Κανονιστική
Κανονιστική



ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΚΕΡΑΥΝΟΣ",
ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Πᾶσα ἀναδημοσίευσις τοῦ τίτλου, τῶν εἰκόνων ἢ τοῦ
κειμένου ἐν ὅλῃ ἢ ἐν μέρει, ἢ ἐν διασκευῇ. ἀπαγορεύεται
ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τοῦ ἐκδότου.



Η ΚΑΤΟΧΗ ΚΑΙ Ο ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Οι Πατριῶται.

Κατὰ τὸ κατασκότεινον ἐκεῖνο βράδυ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1845 μία μυστηριώδης σκιὰ προχωροῦσα κατὰ μῆκος ἐνὸς στενοῦ δρομίσκου παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων Ἀσωμάτων, ἔφθασε πρὸ τῆς κατακλειστού ἐξωθύρας μιᾶς οἰκίας κειμένης εἰς τὸ μέσον τεραστίου πευκοφυτευμένου κήπου, ἐστάθη, ἔρριψε ταχὺ βλέμμα γύρω της, καὶ ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς θύρας τρεῖς συνθηματικῶς. Εὐθὺς ἀμέσως ἡ μεγάλη σιδερένια πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ νεοαφιχθεὶς εἰσῆλθε.

— Καπετάν Μέγα! ἐπιθύρῃσεν ἓνας ἐκ τῶν τριῶν ἀνθρώπων, τῶν κρυπτομένων πίσω ἀπὸ μίαν ἐρειπωμένην μάνδραν εὐρισκομένην ὀλίγον πῶς κάτω ἀπὸ τὸ μυστηριώδες σπῆτι τὸ ὁποῖον κατεσκόπευον. Μ' αὐτὸν ἐμπῆκαν τὸ ὅλον δέκα.

Ὁ Μέγας, ἓνας ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, πρώην ληστής καὶ ἤδη ὁ τρομερώτερος διώκτης παντὸς κακοποιοῦ, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του καταφατικῶς.

— Δέκα ναί! ἀπήντησε. Σὰν καὶ τὴν ἄλλη φορὰ. Φαίνεται πῶς δὲν θὰ ἔλθῃ ἄλλος.

— Τὶ θὰ γίνῃ λοιπόν; Νὰ πάω νὰ φέρω τὴν περίπολο; Γιατὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ μαζεύονται σ' αὐτὸ

τὸ σπῆτι εἶναι ὅλοι τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ. Ἄν δὲν εἶναι λησταί, θὰ εἶναι.....

Ὁ Μέγας ἤρπασε τὸν χωροφύλακα ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ἔσφιξεν ἄγρια.

— Ἄν ξαναπροφέρῃς τὰ λόγια αὐτά, ἄλλη φορὰ, τοῦ ἐσύριξε, θὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα.

— Καπετάνιο, μ' ἔπνιξες...

— Σκασμός, παλητόμαρο. Θὰ βλέπῃς καὶ δὲν μιλάς, θ' ἀκοῦς καὶ δὲν θὰ σχολιάζῃς, θὰ παρακολουθῇς καὶ δὲν θὰ καταλαβαίνῃς καὶ δὲν θὰ κρίνῃς παρὰ γιὰ σέ ὅσα σέ ρωτᾶνε. Ἀκουσες;

— Μὰ τὸ Θεό, ναί, καπετάνιο μου, νᾶσαι βέβαιος.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς ἀνεσηκώθη καὶ πάλιν ἐκύτταξε καὶ πάλιν πρὸς τὴν ἐξώπορταν καὶ ἔπειτα πρὸς τὸ βάθος τοῦ κατασκοτείνου δρόμου.

— Μεῖντε ἐδῶ! εἶπε πρὸς τοὺς δύο ἐμπιστοὺς του. Καὶ ὅταν ἀκούσετε τὸ ξεφώνημα βατράχου, ξέρετε... Ἄν τ' ἀκούσετε μιὰ φορὰ...

— Ξέρουμε, καπετὰν Γιάννη! ἐκιθύρισε διακόπτων ὁ δεύτερος χωροφύλαξ.

— Ποῦ εἶναι τὸ περίπολο;

— Σὲ μιὰ ταβέρνα, στοῦ Ψυρρῆ...

— Θὰ πάη νὰ τὸ φωνάξῃ ὁ Βλάσης. Σὺ, Θόδωρε θὰ μείνῃς καρφωμένος ἐδῶ καὶ θὰ κἀνῃς ὅπως σοῦχω ἐξηγήσει.

— Ξέρω...

Ὁ Μέγας ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτῃν του καὶ ὀλισθαίνων ἐπλησίασε τὸν σκετεινὸν τοῖχον τοῦ δρόμου, ἀπεμακρύνθη πρῶτον, ἐπέρασεν εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ δρόμου ἔπειτα καὶ ἐτράπη τέλος πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς οἰκίας ἐκεῖνης τὴν ὁποίαν κατεσκόπευε.

Ἐκρύβη πίσω ἀπὸ μίαν τούφαν θάμνων, καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθά, νοικτα καὶ τὴν ἀκοὴν ἐντεταμμένην, ἐπεριμένεν μὲ ὑπομονήν, ἐντελῶς ἀκίνητος εἰς τὴν σκοτεινὴν κρύπτῃν του.

Εἰς μίαν στιγμὴν ἀνεσκόρτησε.

Τὰ μάτια του, τὰ συνειθισμένα νὰ διακρίνουν ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὰ ἐρέβη τῆς βαθείας νυκτός, ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνουν ἕναν ἄνθρωπον ἐρχοντα, ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου πρὸς τὴν μάνδραν τοῦ κήπου.

— Δὲν ἐγελάσθηκα! ἐψιθύρισεν ἀνεγειρόμενος ὀλίγον.

Ὁ ἄγνωστος ἐπλησίασεν, ἔρπων πάντοτε, εἰς τὴν μικράν, ὀπισθίαν θύραν καὶ ἀνηγέρθη. Ὁ καιροφυλακτῶν Μέγας τὸν εἶδε νὰ σκύβῃ ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ἐννόησε τι ἔκαμνε.

— Μὲ τὸ κλειδί του ἀνοίγει τὴν πόρτα! ἐψιθύρισε. Χίλιοι διαβόλοι! Ὁ ἕνας προδίνει τὸν ἄλλον, καὶ ἕνα τρομερὸ μυστήριον προετοιμάζετε, ἕνα μυστήριο ποῦ μοναχὰ ἐγὼ θὰ μπορῶ νὰ ξεδιαλύνω.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἄγνωστος ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ τὴν ἐκλείσε καὶ πάλιν. Ὁ Μέγας, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἔτριψε μὲ χαρὰν τὰ χέρια του καὶ ἐψιθύρισε.

— Τοὺς κρατῶ ὅλους! Τοὺς καπεταναίους ποῦ συνωμοτοῦν, καὶ τοὺς καπεταναίους ποῦ σφάζουν τοὺς πατριώτες ποῦ ἐτοιμάζουν ἕνα ὑφαίστειο, τὸν Γάλλον Ναύαρχον Τινὰν ποῦ ἐκαυχήθη πῶς θὰ μὲ κρεμάσῃ σ' ἕνα κατάρτι τοῦ καραβιοῦ του ἀκόμη καὶ τὴν βασίλισσα Ἀμαλίαν ποῦ μὲ μεγάλη τῆς χαρὰ θὰ μ' ἔστελνε στὴν καρμανιόλα, γιατί πιστεύει πῶς βρίσκομαι σὲ συνενόησι μὲ τὸν Χρῆστο Νταβέλη καὶ τοὺς ἄλλους ληστές. Τοὺς κρατῶ ὅλους! Καὶ μὰ τὴν πίστι μου, ἂν χρειασθῇ, θὰ τοὺς λυώσω ὅλους μὲ τὸν κεραυνὸ τῆς γροθιάς μου, ἂν φέρουν τὸ παραμικρότερο ἐμπόδιο εἰς τοὺς σκοπούς μου...

Ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἀρκετὴ ὥρα. Καὶ ὅταν ὑπελόγισεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἰσῆλθε διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πρὸς τὸ οἶκημα, ἐπροχώρησεν ἔρπων, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν τοῖχον.

Ἦκροάσθη καὶ δὲν ἤκουσε τίποτε. Ἐπειτα, ὡς ἄνθρωπος ποῦ ἐξετέλῃ σχέδιον ἐκ τῶν προτέρων διαγεγραμμένον εἰς ὅλας τὰ λεπτομερείας του, ἐπροχώρησε μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ ταχύ.

Ἐφθασεν εἰς ἕνα χαμηλὸν σημεῖον τοῦ τοίχου. Τὸν διεσκέλισε καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν αὐλήν.

— Γιάννη Μέγα! ἐψιθύρισε μειδιῶν. Τῇ φορὰ αὐτῇ, τὸ μεγάλεπῆβολο σχέδιό σου θὰ ἐπιτύχῃ, εἶμαι βέβαιος...

* *

Ἡ οἰκία ἐκείνη, τὸ σκοτεινὸν ἐσωτερικὸν τῆς ὁποίας τὴν ἔκαμνε νὰ φαίνεται ὡς ἕνα ἐγκαταλελειμμένον κτήριον, ἔχρη-

σιμοποιεῖτο ὡς ἐντευκτήριον ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικυνδύνους ἀνθρώπους τῆς πολυταράχου ἐποχῆς αὐτῆς.

Ἡ Γαλλία διὰ λόγους τοὺς ὁποίους κατωτέρω θὰ ἀναφέρωμεν, εἶχε καταλάβει διὰ τοῦ στόλου της τὸν Πειραιᾶ, εἶχε κάμει ἀπόβασιν στρατοῦ καὶ ἐτρομοκράτει τὴν μεγαλειτέραν κμερίδα τῆς κοινῆς γνώμης, ἥ ὁποία ἦτο ἀναφανδὸν κηρυγμένη ἐναντίον της.

Ὁ Ναύαρχος Τινάν, αὐστηρὸς ἐκτελεστῆς τῶν θλιβερῶν ἀθηκόντων του, παρεσύρεντο πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων του εἰς ἀκρότητος καὶ πλείστοι ἀθῶφοι, τοὺς ὁποίους κατήγγελλον οἱ μυστικοὶ πράκτορές του, ἐρρίπτοντο εἰς τὰς φυλακάς τῶν θωρηκτῶν ἢ παρεπέμποντο εἰς τὰς εἰδικὰ ναυτοδικεῖα, ποῦ ἐξαντιλοῦσαν ὅλην τὴν αὐστηρότητα των εἰς τὴν ἐπιβολὴν τιμωρίας.

Κατὰ τῶν τρομακτικῶν μεθόδων τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἤρχισε νὰ ἐξεγείρεται ὁλόκληρος ἡ κοινὴ γνώμη. Οἱ Ἕλληνες εἶχον διαιρεθῇ εἰς δύο στρατόπαιδα. Εἰς τοὺς Γαλλοφίλους, ποῦ ἐπεδοκίμαζαν τὰς βιαιότητας τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς, καὶ εἰς τοὺς Ρωσσοφίλους, ποῦ ἀντετάσσοντο κατὰ πάσης ἐνεργείας των, ἀκόμη καὶ τῆς μᾶλλον ἀβραῆς.

Ἐφ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ δυσφορία ἐκερυφουῖτο. Οἱ Γάλλοι, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸν καιρὸν ἐκείνον ἡ Ἀττικὴ ἐλυστοκρατεῖτο, τελοῦσα ὑπὸ τὴν πτέρναν πολυπληθῶν καὶ ἐπιφύων συμμοριῶν, ἐπενέβαιναν συχνότερα, ἐπῖεζαν περισσότερον, ἐπροκάλουν συστηματικώτερα.

Καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἐξέγερσις τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπίνεκτα μέλη τῆς ὁποίας ἤρχισαν νὰ συνωμοτοῦν ὑπὲρ τῆς βιαίας ἀποπομπῆς τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς, συνεργαζόμενα μὲ παντὸς εἶδους ἀνθρώπους ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ ποῖον καὶ τὸ παρελθὸν αὐτῶν, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των ἀποβλέποντες μόνον.

Μία συνωμοσία ἤρχισε νὰ παρασκευάζεται μὲ προσοχὴν καὶ σύστημα, καὶ εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο τῆς Μάρθας Βαρούχη ἤρχισαν νὰ συγκεντρώνονται διάφοροι ἄνθρωποι, πολλοὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐγγνωρίζοντο μετὰξὺ των!

Ὁ καθ' ἓνας ἐμύει ἓνα συνωμότην, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκαλύπτῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων. Οὕτω δ' μνηθεὶς ἐγνώριζε μόνον ἐμῖνον ποῦ τὸν ἐμύησε καὶ εἰς τὰς συσκέψεις των παρίσταντο

ὅλοι μὲ προσωπίδες, ἡ μὲ ψευδεῖς γενειάδας ἡ ἀπέκρυπτον τὸ πρόσωπόν των δι' ἑνὸς ἄλλου οἰουδήποτε τρόπου. Ἀντὶ ὀνομάτων ἔφερον ἀριθμούς. Ὁ ἀρχηγὸς 1 ὁ ὑπαρχηγὸς 2 οἱ ἄλλοι 3, 4, 5, 6 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς:

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ συνωμόται, παρουσιάσθηκαν ὅλοι μὲ τὰ πρόσωπα σκεπασμένα, καὶ ἀφ' οὗ ἔδωσαν τὸ σύνθημα εἰς τὸν παρὰ τὴν θύραν φυλάσσοντα, εἰσήχθησαν εἰς τὴν αἰθουσάν τῆς συνεδριάσεως, ὅπου τοὺς ὑπεδέχετο ἡ οἰκοδόσποινα, ἡ μόνη ποῦ δὲν ἀπέκρυπτε τὸ ὡραῖόν της πρόσωπον.

— Κύριοι! εἶπεν ἓνας σωματώδης ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ μυστηριώδης καὶ ἄγνωστος ἀρχηγὸς ὅλων τῶν συνωμοτῶν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐφόρει προσωπίδα σκεπάζουσαν τὸ πρόσωπόν του ὁλόκληρον. Ὁ Ναύαρχος. Τινὰν ἐξακολουθεῖ νὰ τυραννῇ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ, νὰ ἐξευτελίσῃ τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐπεμβαίνει εἰς τὰ τῆς διοικήσεως, νὰ ὑποδεικνύη εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὸ καθήκον της, ν' ἀξιοῖ νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τὴν Κυβέρνησιν; καὶ τοὺς βασιλεῖς. Ἀτυχῶς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν γίνεται τυραννικώτερος. Ἡ μεγάλη Γαλλία ἀδιαφορεῖ πρὸς τὰς πλατωνικὰς διαμαρτυρίας μας καὶ ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Εὐρώπης δὲν θὰ ἐξεγερθῇ παρὰ μόνον ὅταν ἡμεῖς οἱ τυραννούμενοι προβῶμεν εἰς τὰς ἀναγκαί-
ας θυσίας.

Ἐνας ἐκ τῶν παρισταμένων ὁ φέρων τὸν ἀριθμὸν 7 ἠγέρθη καὶ τὰ βλέμματα ὅλων ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν. Ἐφόρει προσωπίδα, ἀλλ' εὐκόλως ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς ὅτι ἦτο ἡλικίας; εἴκοσι ὀκτὼ περὶπου ἐτῶν, μὲ ἀρρενωπὴν φυσιογνωμίαν, ὠρεῖον πρόσωπον, μάτια μεγάλα ποῦ ἔλαμπαν κάτω ἀπὸ τὰς ὀπὰς τῆς προσωπίδος του, καὶ φουστανέλλαν κατάλευκον.

— Ἄν τὸ ἐγκρίνετε, εἶπεν ἀπλᾶ, σὲ δύο ἡμέρες μέσα, μὲ πενήντα παλληκάρια πηγαίνω καὶ βάζω σφαγὴν στὸ Συνατὸ τῆς κατοχῆς...

Ἐνας ψιθύρος ἐκπλήξεως διέδραμε τὰς τάξεις τῶν ἀγνώστων συνωμοτῶν. Ποῖος ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰς πᾶσαν στιγμὴν πενήντα ἀφοσιωμένους μέχρι θανάτου συντρόφους, καὶ τὸ θάρρος νὰ ἐπιδράμῃ ἐναντίον ἑνὸς τάγματος ἐκλεκτῶν πεζοναυτῶν, μάλιστα ὑπὸ τὰ στόμα τῶν τηλεβόλων τῶν θωρηκτῶν;

—“Ὅχι ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν συνωμοτῶν. Λαμβάνομεν ὑπὸ σημείωσιν τὴν πρότασίν σου καὶ θὰ τὴν ἐφαρμόσωμεν ὅταν εἶναι καιρὸς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω τὰ ἐξῆς: Ὅτι ἀνθρώποι μας ἐμπιστοι, ἀνέλαβον νὰ κατασκοπεύουν τὰ θωρηκτά, νὰ δωροδοκῇσουν, νὰ μεταχειρισθῶν τὸ κρασί ἢ κάθε ἄλλον μέσον, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μπάσουν σὲ δεδομένη περίστασι, ἀνθρώπους δικοὺς μας μέσα στὰ πλοῖα.

— Γιὰ νὰ κάνουν τί;

— Γιὰ νὰ ἀνατινάξουν τὰ θωρηκτά.

Οἱ συνωμῶται ἐπεδοκίμασαν τὸ σχέδιον, καὶ ὁ μυστηριώδης ἀρχηγὸς τῶν ἐξέθεσε τὰς λεπτομερείας αὐτοῦ. Τέλος ἠρώτησε νὰ μάθῃ ποιοὶ προσεφέροντο νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὰ πλοῖα, διὰ νὰ προβοῦν εἰς τὴν ἀντίναξίν των, καὶ ποιοὶ θὰ ἐπετίθεντο, τὴν ἰδίαν ὥραν κατὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς.

Ἐπειδὴ ὅλοι ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἐκεῖνος τοὺς ἠὺχαρίστησε καὶ τοὺς εἶπε·

— Ἐχει καλῶς. Θὰ ὀρίσω ἐγὼ τὴν ἐργασίαν τοῦ καθ' ἑνὸς. καὶ θὰ τοῦ δώσω τὰς ὁδηγίας μου εἰς τὴν προσεχῇ συνάντησιν, ἢ ὅποια θὰ ἀναγγελθῇ διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου, διὰ τοῦ ὁποίου εἰδοποιούμεθα συνήθως. Θὰ δημοσιεύσω δηλαδὴ εἰς τὴν ἑφημερίδα «Αἰὼν» ὅτι τελεῖται μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς Ἐλευθερίας Ζανίδου, καὶ εἰς τὴν ἀναγγελίαν αὐτήν, μὲ τὰς γνωστάς μας συνθηματικὰς ἐκφράσεις, θὰ σᾶς γνωρίσω τὰς λεπτομερείας.

— Σύμφωνοι.

Συνωμίλησαν ἐπ' ἀρκετὸν ἀκόμη, ἐπὶ τῶν προσπαθειῶν, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ καταβάλουν διὰ νὰ διώξουν τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ ἀντήλλαξαν τὰς γνώμας των, ἐπὶ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶν, διὰ νὰ τὸ κατωρθώσουν.

Καὶ ἐρρίφθη ἡ γνώμη ὅπως ἀρχίσουν αἱ ἀντεκδικήσεις.

— Ὅταν πιάνουν ἕναν Ρωμηό, εἶπεν ὁ ὑπ' ἀριθμῶν 7 συνωμότης, θ' ἀρπάζουμε καὶ ἡμεῖς δύο Γάλλους. Ὅταν φυλακίζουν αὐτοί, θὰ κρεμᾶμαι ἡμεῖς. Αἷμα στὸ αἷμα καὶ βασανιστήρια στὸ βασανιστήριο. Ἔτσι θὰ καταλάβῃ ὁ καθ' ἑνας ἰσχυρὸς ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τυραννῇ τὸν ἀδύνατο, ὅτι δὲν ἀγωνίσθησαν οἱ πατέρες μας νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν, γιὰ ν' ἀλλθουν οἱ Γάλλοι νὰ μᾶς κατακτῇσουν..

Οἱ παριστάμενοι ἐπεδοκιμασαν τὴν πρότασιν τοῦ οὕτω ὁμιλήσαντος, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ καταγραφοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Γάλλοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων θὰ κατηύθυναν τὴν ἐκδίκησίν των.

Ἀνεφέρθησαν ἐπίσης καὶ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων ποῦ ἐπεκρότουν τὰς ἐνεργείας τῶν Γάλλων, ἣ ἐχρησίμευαν ὥς ὄργανα καὶ κατὰσκοποὶ των.

Καθ' ὅλων τούτων, καθ' ὁλοκλήρου τοῦ Γαλλοφίλου κόματος, θὰ ἐκηρύσσετο ἀγὼν ἐξοντώσεως, καὶ οἱ συνωμόται ἐτέθησαν ἄνευ ἐπιφυλάξεως εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀγνώστου ἀρχηγοῦ των, ὁ ὁποῖος θὰ εἰμποροῦσε νὰ διαιθέσῃ τὴν ζωὴν των, ὅπως εἰμποροῦσε καλλίτερα.

Ὅρισθη ἐπίσης ὁ μυστικὸς τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ εἰμποροῦσε ὁ ἀρχηγὸς νὰ εὗρῃ μερικοὺς ἐκ τῶν παρισταμένων, καὶ ἢ συζητήσῃς ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἐσυνεχίσθη ὀλίγον ἀκόμη.

Ἡ συνεδρίασις, τέλος, ἐκηρύχθη περαιωμένη, καὶ οἱ συνωμόται ἤρχισαν νὰ φεύγουν ἕνας - ἕνας, ὅπως εἶχον ἔλθει, ξένοι πρὸς ἀλλήλλους καὶ ἄγνωστοι.

Ἡ οἰκοδόσποινα, ἣ ὁποία δύο φορὲς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συσκέψεως εἶχεν ἐξέλθει τῆς αἰθούσης τοὺς συνώδευε μέχρι τῆς θύρας, ἀνταλλάσσουσα μαζὺ των ἕνα χαιρετισμὸν ἢ μίαν τυπικὴν φιλοφρόνησιν,

Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 7, ὁ προσωπιδοφόρος δηλαδὴ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε προσφερθεῖ νὰ ἐπιτεθῇ μὲ πεντήκοντα συντρόφους του κατὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς. εἶχεν ἀπὸ σκοποῦ καθυστέρησει διὰ νὰ φύγῃ τελευταῖος, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῶν συνωμοτῶν ἐπερίμεν νὰ φύγουν ὅλοι διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὴν οἰκοδόσποιναν. Τοῦτο τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν του

— Μάρθα! ἐπιθύρῃσεν εἰς τὴν νεάνίδα ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν. Πόσο πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μείνω ἀπόψε κοντὰ σου. Ἐχὼ νὰ σοῦ εἰπῶ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

— Ἄ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀγαπημένε μου σὲ θέλω ἀπόψε κοντὰ μου, θέλω νὰ γύρω στὴν ἀγκαλιά σου ἀνθρώπε ποῦ εἶσαι καὶ γιὰ μένα μυστήριον, μὰ ποῦ καὶ γι' αὐτὸ σ' ἀγαπῶ κάθε μέρα πρὸς περισσότερο.

— Νὰ μείνω λοιπόν;

— Φῦγε γιὰ νὰ μὴ γεννήσουμε ὑποψίες καὶ γύρισε σὲ μισὴ ὥρα καὶ ἔλα κατ' εὐθείαν στὴν καμαρὰ μου. Ἡ Ἀγγέλω, ἡ ὑπηρέτριά μου θᾶχῃ κοιμηθῇ κι' ἔως τὰ ξημερώματα, ἐμεῖς θὰ γλειτοῦμε στὴ θεόρατὴ ἀγάπη τοῦ ἔχεις ἀνάψει στὴν ψυχὴ μου, ἄνθρωπε ὤμμορφε, τοῦ εἶσαι μ' ὅλα ἔταῦτα σκοτεινὸ μυστήριον.

Ὁ νέος τῆς ἔσφιξε μὲ εἰγνωμοσύνη τὸ χέρι, τῆς ἔχαμογέλασε γλυκὰ, τῆς ἔριψε βλέμματα γεμᾶτα στοργὴ καὶ λατρεία καὶ ἔφυγε.

Κατῆλθε ταχὺς καὶ ὅταν εὐρέθη, εἶς τὴν ὁδὸν ἐφήρεσε τὴν προσωπίδα του.

— Σὲ μισῇ ὥρᾳ! ἐψιθύρισε. Θὰ προφθάσω νὰ γυρίσω σὲ μισὴ ὥρα, γιὰ νὰ μπῶ στὴν εὐτυχία τῆς ἀγκαλιᾶς τῆς γυναίκας αὐτῆς ποῦ εἶναι γιὰ μένα ὅ,τι γιὰ τὸν κολασμένον εἶναι ὁ παράδεισος.

Μὲ βῆμα ταχύ, τρέχων σχεδόν, ἀπεμακρύνθη πρὸς τὸ καφενεῖον τῆς Ὡραίας Ἑλλάδος, τὸ κεῖμενον εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου, ἔκαμψε ἀριστερὰ καὶ ἀκολουθῶν τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἔφθασεν εἰς τοὺς ἐρήμους ἀγρούς, ὅπου σήμερον ἡ πλατεία τῆς Ὀμονοίας.

Ἐστάθη καὶ ἀφῆκε φωνὴν ὁμοιάζουσαν μὲ κρωγμὸν νυκτοπουλιοῦ. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα παρόμοιος κριωγμὸς ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν παρακειμένην τάφρον καὶ ὀλίγον ἀργότερῃς ἄνθρωποι ἐπλησίσαν.

— Λοιπόν; τοὺς ἠρώτησε.

— Ἡσυχία καπετὰν Χρῆστο! ἀπήντησεν ἓνας. Δὲν ἐφάνη κανεὶς.

— Ὁ Μέγας ποῦ εἶναι;

— Δὲν τὸν εὐρήκαμε πουθενὰ καὶ αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ υποψιασθοῦμε.

— Πάντα ὑποψίες εἶσαι ὥρὲ Σταῦρο. Μὴ φοβῆσαι ὅμως καὶ μὴ βάζης κακὸ μὲ τὸν νοῦ σου Σῦρτε τώρα καὶ κἄντε ὅπως ἔχουμε εἶπει καὶ περιμένετε με αὐρὸ βράδυ στὸ σπῆτι...

— Ἐέρουμε...

— Ὡρα καλή!

— Καληνύχτα σου!

Καὶ οἱ τρεῖς μὲν εἰσεχώρησαν εἰς τὴν τάφρον καὶ ἀπεμακρύνθησαν ταχεῖς καὶ εὐκίνητοι, καὶ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ μέρους καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, ὃ ἐκ τῶν συνωμοτῶν δέ, ὃ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων του προσονομασθεῖς καπετὰν Χρῆστος, ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς καὶ τρέχων σχεδόν, κατηυθύνενο διὰ τῆς συνοικίας Ψυρρῆ, πρὸς τοὺς Ἀγίους Ἀσωμάτους.

Πλησιέστατα τῆς ἐκκλησίας διέκρινε μίαν περίπολον ἐκ δέκα περίπου χωροφυλάκων, κατευθυνομένην πρὸς τὴν ὁδὸν ὅπου ἡ οἰκία τῆς Μάρθας.

Διὰ τὴν ἀποφύγη ἐλοξοδρόμησεν. Ἐκαμψεν ἀριστερὰ καὶ διὰ τῶν κατασκοτεινῶν παρόδων ἔφθασεν εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς οἰκίας τῆς ἀγαπημένης του.

Μὲ εὐκαμψίαν θαυμαστὴν ὑπερεπήδησεν τὴν μάνδραν, καὶ ὅταν εὐρέθη εἰς τὸν κῆπυν, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ οἶκημα, ταχύς μὲν, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ προξενῇ οὐδὲ τὸν παραμικρότερον θόρυβον.

Ἐπροχώρησεν ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων καλῶς ποῦ εὐρίσκετο, ἔφθασε κατὰ ἄπο ἓνα παραθύρου, καί, μεταχειριζόμενος τὰς μικρὰς τοῦ τοίχου προεξοχάς, ἀνῆλθεν ὡς αἴλουρος μέχρι τοῦ παραθύρου καὶ εὐρέθη εἰς ἓνα δωμάτιον.

Ἀπ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς κάποιον θόρυβον, ποῦ ἠκούετο εὐκρινέστατα, ἐπέρασεν εἰς ἓνα ἄλλο δωμάτιον καὶ εὐρέθη τέλος εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Μάρθας.

Ὑπὸ τὸ ἀσθενικὸν φῶς τῆς κανδήλας, ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι ἐκεῖ μέσα δὲν εὐρίσκετο κανεὶς.

Ἀπεσύρθη τότε εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου καί, προφανῶς συγκεκινημένος. ἐπερίμενε.

*
* *

Ὅταν ἡ Μάρθα συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας καὶ τὸν ἀρχηγόν τῶν συνωμοτῶν, ὃ ὁποῖος ἔμεινε τελευταῖος διὰ νὰ τῆς κάμῃ μίαν ἐμπιστευτικὴν ἀνακοίνωσιν, ἔκλεισε καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ μικρὸ σαλονίκι τῆς.

Ἀνεκλίθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου ἐτελῶς εὐχαριστημένη. Ἐβάνυσε τὰ μέλη της, ἐμειδίασε ἓνα γλυκὸ χαμόγελο καὶ ἐψιθύρισε :

— Σὲ λίγο θὰ δώσω τὴν ἀναφορά μου. Καὶ ὕστερα θὰ παραδοθῶ στῆς φτεροῦγες τῆς ἡδονῆς, ποῦ θὰ μὲ φέρουν σ' ἓνα ἄλλο κόσμο, στὸν κόσμο τῆς εὐτυχίας τοῦ σώματος καὶ τῶν αἰσθήσεων.

Συνωφρυνώθη ἑλαφρῶς εἰς τὴν ἐνθύμῳσιν τοῦ μυστηρίου, ποῦ περιέβαλλεν ἑκείνον, τὸν ὁποῖον ἐπερίμενε, ἀλλὰ ταχέως ἀπεδίωξε τὰς ὀχληρὰς ἐνοχλήσεις.

— Τί μὲ μέλλει; ἐσυνέχισε. Εἶνε δυνατός σ' ἄν γίγας, ὥραϊος σ' ἄν τὸν Ἀπόλλωνα, εὐγενικός σ' ἄν λόγια καὶ, καθὼς φαίνεται εἶναι μέγας στὴν καρδιά. Ἀποφασιστικός, ὁρμητικός, πατριώτης, αἰσθηματίας, ἀλλὰ μυστηριώδης. Τὸ καθ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ὅλα μαζὺ μοῦ ἀρέσουν. εἰς τὴν ἀγκολιάν του βρίσκω τὴν εὐχαρίστησι... Ἔ, ἀφ' οὗ δὲν θέλει νὰ μοῦ εἰπῇ ποιὸς εἶναι, ἄς μὴ μοῦ τὸ εἰπῇ... Κάποτε, ἄλλως τε, θ' ἀναγκασθῇ νὰ τὸ κἀνῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Ἔνας ἑλαφρὸς κρότος, ἀκουσθεῖς εἰς τὴν θύραν, τὴν ἔκαμε νὰ διακόψῃ τοὺς ἐρωτικούς λογισμοὺς τῆς.

— Ἐμπρός! ἐψιθύρισε.

Ἔνας σωματώδης ἄνθρωπος, ἑκείνος ἀκριβῶς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ ὁ Μέγας νὰ πηδᾷ διὰ τὰς μάνδρας, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε χαιρετῶν σ' ἀγαλῇ τῇ φωνῇ.

— Μίλα δυνατώτερα, λοχαγέ Μπερτώ! τοῦ εἶπεν ἐγειρομένη ἡ νεάνις. Οἱ συνωμόται ἔφυγαν ὅλοι καὶ εἴμεθα μόνοι μας.

— Τί ἔγινε;

— Ἐσχεδιάσθη ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου θ' ἀνατινάξουν τὰ πλοῖά σας καὶ θὰ ἐξοντωθῇ ὁ στρατός σας...

— Πότε;

— Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα θὰ ὀρισθῇ προσεχῶς.

Καὶ ἡ Μάρθα ἀφηγήθη εἰς τὸν Γάλλον λοχαγὸν τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς, Μπερτῶν, ὅλα ὅσα ἐλέγχθησαν κατὰ τὴν συνενδρίασιν, τὰ σχέδια, τῆς ἐνεργείας, τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ἀποφάσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔτρεφαν πρὸς αὐτὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην. Τέλος τοῦ εἶπε.

— Πηγαίνετε καὶ ἀνακοινώσατε ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν ναύαρχον Τινάν. Εἰπῆτέ του ἀκόμη νὰ προφυλάσσετε καὶ ὁ ἴδιος.

— Θὰ ἐπιχειρήσουν τίποτε καὶ κατὰ τῆς ζωῆς του;

— Ἐμαθα ὅτι μία συμμορία ληστῶν, θὰ τὸν ἀρπάξῃ καὶ θὰ τὸν πᾶν εἰς τὰ βουνά. Ἡ δούκισσα τῆς Πλακεντίας εὗρίσκειται εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μαζὺ τῶν, καὶ πολὺ φοβοῦμαι...

Ἡ λοχαγὸς Μπερτώ ἠγέρθη.

— Ἐχει καλῶς! εἶπε. Θὰ τὰ ἀνακοινώσω ὅλα εἰς τὸν Ναύαρχον, καὶ θὰ σᾶς τὸν στείλω νὰ μιλήσῃτε. Πότε νὰ ξανάλθω;

— Ὅταν σᾶς χρειάζωμαι, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

Ἡ Γάλλος λοχαγὸς ἀπεσύρθη τότε. Διὰ τῆς μικρᾶς κλίμακος τῆς ὑπηρεσίας κατῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ διὰ τῆς ὀπι-

σθίας θυρίδος ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἐρημικὴν ἔκτασιν, τὴν ὀπισθεν τῆς οἰκίας, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν.

Ἡ Μάρθα δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ δωματίον, οὐδὲ τὸν συνώδευσε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Κατηνύθνη μόνον πρὸς τὸ παράθυρον τὸ βλέπον πρὸς τὸν κῆπον καὶ ἀπ' ἐκεῖ, παρ' ὅλον τὸ σκότος, ᾗδυνήθη νὰ τὸν διακρίνῃ ἀπομακρυνόμενον καὶ φεύγοντα μὲ βῆμα ταχύ.

— Καὶ τώρα, ἐσκέφθη, ἡ ὑπόλοιπη νύχτα εἶναι δική μου ! Ἐντελῶς δική μου.

Ἐστράφη νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὑπεχώρησεν ἔντρομος. Πρὸ αὐτῆς ὄρθοῦτο με σταυρωμένα τὰ χερία, μὲ τὰ μάτια του ἐξαποστέλλοντα κεραυνοὺς διὰ μέσου τῶν ὀπῶν τῆς προσωπίδος του, ὃ ὑπ' ἀριθμὸν 2 συνωμότης, ὃ ὑπαρχηγὸς δηλαδή.

— Θεέ μου ! ἐπιθύρῃσεν ἡ Μάρθα. Σεῖς ἐδῶ ;

— Ναί !

— Καὶ εἶδατε ;

— Τὰ εἶδα ὅλα, τὰ ἄκουσα ὅλα, σὲ ἐδίδακσα, σὲ κατεδίδακσα εἰς θάνατον καί, ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος, θὰ σὲ σκοτώσω αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Ἐκινήθη νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον της, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ κάμῃ οὐδὲ ἓνα κἂν βῆμα.

Ἡ Μάρθα Βαρούχη εἶχε κατανοήσῃ ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ σωθῇ, ἄλλος ἀπὸ τοῦ νὰ φονεύσῃ ἐκεῖνον ποῦ εἶχε μάθῃ τὸ τρομερὸν μυστικόν της.

Εἶτε θὰ τὴν ἐφόνευεν οὗτος ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἢ θὰ ἔφευγε διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ἀνακάλυψίν του, καὶ οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι θὰ τὴν ἐδολοφόνουν.

Καὶ εἰς μίαν ἐλαχίστην στιγμήν ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της. Ἔσπρε τὸ αἰχμηρὸ ἐγχειρίδιον ποῦ ἔκρουπε κάτω ἀπὸ τὴν ζώνην της—ἓνα μαχαῖρι ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν ἀπεχωρίζετο ποτὲ— ἐπήδησεν ὡς τίγρις κατὰ τοῦ ὑπαρχηγοῦ καὶ πρὶν ἐκεῖνος ἐννοήσῃ τοὺς σκοποὺς της, οὐδὲ προλάβῃ νὰ προφυλαχθῇ, τὸ ἐβύθισε μέχρ' ἰσχυρῶς εἰς τὸ στῆθος του, ἀκριβῶς δὲ εἰς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε κεραυνοβόλον. Τὸ μαχαῖρι διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ ὑπαρχηγοῦ. Ἐκλινε, ἐκάμφθη καὶ ἔπεσεν, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξεχύνετο αἷμα, χωρὶς νὰ προσφέρῃ οὔτε λέξιν, οὐδὲ τὸ παραμικρότερον ἐπιφώνημα τρόμου.

Ἡ νεᾶνις ὑπεχώρησεν ἔμφοβος, φρικτωσά, τρέμουσα.

Τί θὰ ἐγίνετο τώρα ; Πῶς θὰ ἐδικαιολόγη τὸν φόνον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἰς τὰς ἀρχὰς ἀφ' ἑνὸς καὶ εἰς τοὺς συνωμότης ἀφ' ἑτέρου καὶ πῶς θὰ διέφευγε τὴν ἐκδίκησιν τῶν τελευταίων τούτων καὶ ἂν ἀκόμη ἐπετύγχανε νὰ ἀπατήσῃ ἐκεῖνας ;

Ἡ ὑπηρέτριά της, ἀναφανείσα εἰς τὴν θύραν τὴν ἰδίαν στιγμήν, τῆς εἶπε, χωρὶς νὰ διακρίνῃ τὸ θῦμα,

— Ὁ καπετὰν Χρήστος, μπῆκε στὴν κάμαρά σου, χωρὶς νὰ μ' ἰδῇ. Μὰ ὦ, τρομάρα μου τῆς δύστηνης! Ποῖος τὸν ἐσκότωσε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν κυρά μου;

Μὲ τὰ μάτια της ἀναδίδοντα ἀστραπάς, εἰς τὴν σατανικὴν σκέψιν ποῦ ἐσφυνώθη ἐξαφνικὰ εἰς τὸν ἱλιγγιῶντα ἐγκέφαλόν της, ἡ Μάρθα ἐπήδησε πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν της.

— Τρέξε ἀθόρυβα, τῆς εἶπε, καὶ κλείδωσε τὸ δωμάτιο ὅπου ἐμπῆκε ὁ καπετὰν Χρήστος καὶ πᾶρε τὸ κλειδί. Ἐπειτα πέσε στὸ κρεβάτι σου καὶ κάνε πῶς κοιμώσουνα καὶ πῶς οὔτε εἶδες οὔτε ἄκουσε, τίποτα. Σύντομαι.

Ἡ ὑπηρετρία ἔσπευσε καὶ ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν της. Αὐτὴ ἔσπευσε καὶ ἀφήρεσε τὴν προσωπίδα τοῦ ὑπαρχηγοῦ καὶ τὴν ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὸ χαλί. Ἐπειτα ὥρμησεν, ἤνοιξε τὸ παράθυρο τὸ βλέπον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ δρόμου καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων της ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ.

— Βοήθεια! Βοήθεια! Βοήθεια!..

Ἐφώναξε καὶ ἠκραόσθη. Ἡ περίπολος ἡ εὐρυσκομένη πλησιέστατα τῆς οἰκίας της ἤκουσε τὰς φωνὰς καὶ ἡ Μάρθα ἤκουσεν εὐθὺς ἀμέσως βήματα σπεύδοντα πρὸς τὴν ἐξώθυράν της ἡ ὁποία εἶχεν ἀφελθῇ ἀνοικτῇ.

Ἐφώναξε πάλιν καλοῦσα εἰς βοήθειαν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς περιπόλου ἐνωμοτάρχης εἰσώρμησε προπορευόμενος τῶν ἀνθρώπων του. Ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς ἐσωτερικῆς θύρας, διέταξεν ἕξ ἐκ τῶν χωροφυλάκων, ἄλλοι μὲν νὰ τοποθετηθοῦν γύρω ἀπὸ τὸ κτίριον καὶ ἄλλοι νὰ ἐρευνήσουν τὸν κῆπον αὐτοῦς δὲ μὲ τοὺς ὑπολοίπους ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Ἡ Μάρθα ἔσπευσε εἰς συνάντησίν των.

— Ἐνας ἄνθρωπος, τοὺς εἶπε ἐμπῆκε κρυφὰ μέσα στὸ σπῆτι μου καὶ σκότωσε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου Κυττάτε.

Παραμέρισε καὶ ἔδειξε τὸ πτώμα.

— Καὶ ὁ δολοφόνος ἔφυγε; ἠρώτησε ὁ ἐνωματοάρχης.

— Πιστεύω πῶς μπῆκε σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ δωμάτιον! ἀπήντησε ἡ νεᾶνις δεικνύουσα πρὸς τὸν κοιτῶνά της.

Ὁ ἀποσπασματοάρχης ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του ἔσπευσε πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν. Εὗρον τὴν θύραν κλειστὴν καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν ὠθοῦν διὰ νὰ τὴν παραβιάσουν.

* *

Ὁ καπετὰν Χρήστος, ἤκουσε τὰς φωνὰς τῆς Μάρθας, τῆς καλούσης βοήθειαν, ἠπόρησεν, ἐδοκίμασε νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' εὗρε τὴν θύραν κλειδωμένην.

Μαρ' ὅλα τοῦτα δὲν ὑποπτεύθη. Ἐφαντάσθη ὅτι ἡ Μάρθα τὸν ἐκλείδωσεν ἐκεῖ μέσα διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσι οὕτω ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις της, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ μυρία ὑποθέσεις ἐστρεφογύριζαν εἰς τὸ μυα-

λό του.

Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι οἱ χωροφύλακες προσεπάθουν νὰ παραβιάσουν τὴν θύραν, ἐσκέφθη νὰ δραπετεύσῃ. Ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον. ἀλλὰ διέκρινε νὰ στέκῃ κάτω ἀπ' αὐτὸ ἕνας χωροφύλαξ.

— Ἔστω! ἐψιθύρισε. Ἄς μείνω! Ἡ Μάρθα θὰ μὲ δικαιολογήσῃ καὶ θὰ βρῇ τρόπο νὰ μὴ μὲ πειράξουν.

Ὅταν ἡ θύρα ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας τῶν χωροφυλάκων, ὁ μυστηριώδης ἔραστὴς ὠρθώθη πρὸ τῶν εἰσορμησάντων διωκτῶν του, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβον, μὴ ἀνδιστάμενον καὶ τὸν ἐκράτησαν ἀκίνητον.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐπεφάνη καὶ ἡ Μάρθα. Ὁ συλληφθεὶς, ἥσυχος ὅτι ἐκείνη θὰ ἐπενέβαινε ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπερίμενε ἀτάραχος.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἐστράφη πρὸς τὴν νεάνίδα.

— Κυρά μου! τῆς εἶπε. Τὸν ἀρραβωνιαστικό σου ποῦ εἶδα σκοτωμένο στὸ ἄλλο δωμάτιο. αὐτὸς ἐδῶ τὸν ἐσκότωσε;

Χωρὶς δισταγμὸν ἐκείνη ἀπήντησε.

— Ναί! Χύμησε ἀπάνω του καὶ τοῦμπηξε τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά!

Ὁ καπετὰν Χρῆστος, ὁ ἀναμένων τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπέμβασίν της, ἀνεσκίρτησε. Μὲ μίαν βιαίαν κίνησιν ἐτίναξε μακρὰν τοὺς χωροφύλακας ποῦ τὸν ἐκρατοῦσαν καὶ ἐπροχώρησε ἑπρὸς τὴν νεάνίδα.

— Μάρθα! τῆς εἶπε. Ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα;

— Ναί! Ἐσὺ τὸν ἐσκότωσες, ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου, ληστή, δολοφόνε, κακοῦργε...

Ἡ τρελλὴ ἀγανάκτησις, ἡ ὁποία τὸν κατέλαβε τοῦ ἐγέννησε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν σφάξῃ μὲ τὰ χέρια του. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη, δὲν εἶχε μόνον σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπον, ἔραστὴν της ἴσως καὶ ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸν τὴν δολοφονίαν του, ἀλλ' ἐπρόδιδε καὶ τὴν ἀγάπην του. Καὶ θὰ τὴν ἐστραγγάλιζεν ἴσως, ἂν οἱ χωροφύλακες δὲν ἐπρολάμβανον νὰ τὸν συγκρατήσουν. Μετὰ πολλὰς προσπαθείας τὸν ἔδεσαν.

Ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἄνθρωπος, πρὶν φύγῃ, τὴν ἐπλησίασε.

— Παρακάλα τὸ Θεό, τῇς εἶπε, νὰ ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ σὲ καταπιῇ. Γιατὶ ἄλλοιώς, ἄλλοίμονο καὶ τρεῖς ἄλλοίμονό σου, πόσο σκληρὰ θὰ πληρώσῃς τὴν προδοσίαν σου.

Καὶ ἀκολούθησε τοὺς χωροφύλακας, οἱ ὁποῖοι τὸν ὠδήγη-εἰς τὴν φυλακὴν, ἐν ᾧ ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ δύο ἄλλοι ἔμειναν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μάρθας διὰ νὰ ἐνεργήσουν ἐρεῦνας καὶ ἀνακρίσεις.

— Ἐξοχα! διελογίζετο τρίβων μὲ χαρὰν τὰ χέρια του ὁ Μέγας, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσει ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ὅλην

τραγωδίαν. Τὰ πράγματα ἐμπερδεύτηκαν τόσο καλά, ὅσο δὲν τὸ ἐπερίμενα... Σᾶς κρατῶ καλά τώρα δλους σας.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ταχὺς πρὸς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Θύελλα δραπετεύουσα.

Τὸ Στρατοδικαῖον, εἰς τὸ ὁποῖον παρεπέμφθη ὁ συλληφθεὶς τὸν ἐδίκασε μετὰ τινας ἡμέρας. Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, ἠγνήθη ν' ἀποκαλύψῃ ποῖος ἦτο, διὰ ποῖον λόγον ἐσύχναζε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μάρθας, καὶ ἂν ἐγνωρίζετο μὲ τὸν δολοφονηθέντα ἀρκεσθεὶς νὰ βεβαιώσῃ μόνον ὅτι δολοφόνος ἦτο ἡ νεᾶνις καὶ ὄχι αὐτός.

Τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε εἰς θάνατον, καὶ ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, ὁ τόσον ἐπιμόνως ἀρνηθεὶς νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ἐπώνυμόν του, μετεφέρθη ὑπὸ ἰσχυράν συνοδείαν εἰς Ναύπλιον καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὸ Παλαμίδι.

Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐπρόκειτο νὰ καρατομηθοῦν ἔνδεκα κατάδικοι καὶ μετὰ αὐτῶν θὰ ἦτο καὶ ὁ προδοθεὶς ἐραστής. ὁ ὁποῖος ἐνεκλείσθη μαζὺ μὲ πέντε ἄλλους μελλοθανάτους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἐργαζόμενοι, εἶχον κατορθώσει ν' ἀνοίξουν μίαν ὑπόνομον, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐδραπέτευον.

Ἡ ἐργασία εἶχε προχωρήσει πολὺ, ἀλλ' ὑπελείπετο τὸ σκάψιμο μερικῶν μέτρων. Θὰ ἐπετύγχανον νὰ τὸ ἀνοίξουν, πρὸ τῆς ὥρας τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν κυρατόμησίν των ;

Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ματωμένης ἐκείνης στιγμῆς οἱ ἕξ κατάδικοι εἶχον ἐπιτύχει νὰ τελειώσουν τὸ ἔργον των. Κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας ὅταν οἱ φρουροὶ θὰ ἦσαν κουρασμένοι θὰ ἐδραπέτευον, καὶ οἱ μελλοθάνατοι προσεποιήθησαν μὲν ὅτι ἐκοιμήθησαν, ἀλλ' ὁμως δὲν ἔκλεισαν μάτι ὅλην τὴν νύκτα.

Κατὰ τὰς τέσσαρες τὸ πρωὶ καὶ οἱ ἕξ εὐρίσκοντο εἰς τὸ κελὶ ὅπου εἶχον σκάψει τὴν ὑπόνομον. Συνεφωνήθη νὰ ἐξέρχεται ἕνας-ἕνας κατὰ διαλύματα καὶ πρῶτος ὅλων νὰ φύγῃ ὁ καπετὰν Χρηστός.

Πράγματι ὁ μυστηριώδης κατάδικος εἰσῆλθεν εἰς τὴν στενὴν ὑπόνομον καὶ μετὰ κόπους πολλοὺς καὶ ἀγῶνας ὀδυνηροὺς διὰ μέσου μιᾶς σκοτεινῆς, στενῆς καὶ διαρκῶς κρημνιζομένης ὑπονόμου, ἔφθασε τέλος εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς ἐκρήμνισε τὸ ἐλάχιστον διάφραγμα τοῦ ὑπελείπετο ἀκόμη, ἐξῆλθε καὶ ἀσφυκτιῶν ἀνέπνευσε βαθειά.

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠσθάνθη ἕνα σιδερένιο χεῖρ νὰ τὸν πιάνῃ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ κἀκεῖ τι τὸ κατάψυχρον, ἡ αἰχμὴ μαχαίριοῦ, νὰ πιέξῃ τὸν λαιμόν τοῦ ἐνῶ μία φωνὴ τοῦ ἔλεγε:

— Ἄν κινηθῇς σὲ ἐσκότωσα.



Μία σβίς ανέβρεξε την γηρόν. Καὶ προστιπρόδης ματαὶ
ἐναγυρῆθι ἀπὸ τοὺς τεραστίους ὄμιλους τοῦ ὕδατος.

Ὁ καπετὰν Χρῆστος εἰς τὴν ἰδίαν ἐλαχίστην στιγμήν ἐκείνην, ἡδυνήθη ν' ἀναμετρήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, τὸν ὅποιον διέτρεχε.

Ἐκεῖνος ποῦ τὸν συνέλαβε, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐξετέλει τὴν ἀπειλήν του, ἐὰν ἔκαμνε καὶ τὴν πρὸ παραμικρὰν κίνησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θὰ ἀπέθνησκεν, ἐὰν ἄφηνε νὰ συλληφθῇ. Τὴν ἐπομένην, ὅπως ἡδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν κίνησιν ποῦ ἐπεκράτη τὰς τελευταίας ἡμέρας, καὶ τὰς διαφόρους μυστηριώδεις φράσεις ποῦ ἀντηλλάσσοντο μεταξὺ τῶν φρουρῶν, θὰ ἐκαρτατομεῖτο εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Παλαμηδιοῦ.

Οὕτως ἢ ἄλλως ἦτο χαμένος, καὶ οὐδέποτε θὰ ἐδέχετο νὰ παραιτηθῇ μιᾷς ἀπεγνωσμένης προσπάθειας.

Ἐὰν ἐκεῖνος ποῦ τὸν συνέλαβε τὸν ἐφόνευε, ἀπλῶς θὰ ἐπρολάμβανε τὸ ἔργον τοῦ δημίου. Ἀλλ' ἐὰν τοῦ ἐξέφυγε, θὰ εἶχε νὰ ἐπιτελέσῃ πολλὰ.

Ἐκαμεν εἰς μίαν ἐλαχίστην στιγμήν ὅλας αὐτὰς τὰς σκέψεις, καί, ἀψηφῶν τὴν ἀπειλήν τοῦ κοπτεροῦ μαχαιριοῦ ποῦ μετέδιδε τὴν κραυγὰ του εἰς τὸν τεντωμένον λαιμόν του, ἐτινάχθη διὰ μιᾷς ταχείας κινήσεως καὶ διέφυγεν ἀπὸ τὰ δυνατὰ χέρια ποῦ τὸν κρατοῦσαν, μὲ μίαν μόνον μικρὰν ἀμυχήν.

— Πανάθεμά σε ! ἐβροχήθη ὁ ἀντίπαλός του. Νὰ λοιπόν.

Καὶ ὥρμησε ν' ἀρπάσῃ τὸ ὄπλον ποῦ εἶχεν ἀφημένο παρῆκει.

Διότι ὁ ἐπιτεθεὶς κατὰ τοῦ δραπετεύσαντος μελλοθανάτου ἦτο ὁ στρατιώτης ὁ φρουρῶν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ φύλαξ αὐτὸς ἤκουσε τὸν ὑποχθόνιον κρότον ποῦ ἐπροξένει κατὰ τὸ σκάψιμο τοῦ μιροῦ μέρους τῆς ὑπονόμου, ὑπωπιεύθη, ἐτοποθετήθη ἐκεῖ ποῦ πλησίον καὶ ἀνέμενε προσεκτικὸς καὶ ἔτοιμος.

Ἐσκέφθη ὅτι τὸ ὄπλον του θὰ τὸν ἐδυσκόλευε μᾶλλον. Τὸ ἐτοποθέτησε χάμω, ἔσυρε τὸ μαχαίρι του καὶ ἀνέμενε σιωπῶν καὶ προσέχων.

Ὅταν, ὀλίγον ἀργότερα, ὁ βαρυνποινίτης ἐξηλθεν ἐκ τῆς ἀνοίγεισης ὀπῆς, ὥρμησε καὶ τὸν συνέλαβεν. Ὅταν δ' ἐκεῖνος, ἀψηφῶν τὴν ἀπειλήν του, ἐτινάχθη μακρὰν καὶ ἐξέφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του, ὁ στρατιώτης ὥρμησε ν' ἀρπάσῃ τὸ ὄπλον

του, διότι ἀντελήφθη ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἓναν ἄνθρωπον ἐξαιρετικῆς δυνάμεως.

Εἶχε δυνατὰ μπράτσα καὶ ἦτο ὁ φόβος τῶν συντρόφων του. Ἄλλ' εἶδε ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἦτο δυνατώτερος καὶ ὥρμησε ν' ἀρπάσῃ τὸ τουφέκι του.

Ἄλλ' ὁ καπετὰν Χρηῖτος ὥρμησε κατ' αὐτοῦ ὥς θύελλα. Μὲ ἓνα τεράστιον ἄλμα ἐδρέθη κοντά του καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐκείνος ἐστράφη καὶ ἤρπασε τὸ ντουφέκι, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.

— Εἰς τὰ δπλα! ἐβρυχήθη πνιγόμενος ὁ φρουρός. Εἰς τά..

Δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ τὴν ἀναφώνησίν του. Μὲ μίαν ὑπερέντασιν τῶν δυ ἀμέων του, ἔσφιξε τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, τὸν ἔπνιξε καὶ τὸν ἐστραγγάλισε.

Τὸν ἀφῆκε καὶ ἐπήδησεν ὄρθιος. Ἦτο νεκρὸς ἢ λιποθύμος; Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὸν ἐξετάσῃ.

Ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν ἀφῆκε, ἀσφαλῶς θὰ ἔφθασε μέχρι τῶν ἀκοῶν τῶν ἄλλων στρατιωτῶν, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὰς παρακειμένας σκοπιὰς καὶ ἡ φρουρὰ θὰ εὕρισκετο μετ' ὀλίγον ἐλόκληρος ἐπὶ ποδός.

Ἐξ ἄλλου κανένας ἄλλος ἐκ τῶν συντρόφων του ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ ἐδραπέτευον μαζύ του, δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ διὰ τῆς ὑπονόμου, ἂν καὶ παρήλθον τόσαι στιγμαί.

— Θὰ τοὺς πῆραν μυρουδιά, ἐσκέφθη. Καὶ σὲ λίγο θὰ κουβαληθῇ ἐδῶ ὅλος ὁ στρατός

Ἐσκυψε νὰ πάρῃ τὸ δπλον τοῦ στρατιώτου καὶ μαζὺ μὲ αὐτὸ ἔπιασε καὶ τὸ μαχαῖρί του. Ἐπροτίμησε νὰ πάρῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο, διότι τὸ τουφέκι, μᾶλλον θὰ τοῦ ἡμπόδιζε τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεών του. Τὸ ἔθεσαν εἰς τὴν ὁσφύν του καὶ χωρὶς ν' ἀναμένῃ τοὺς συγκαταδίκους του, ὥρμησε πρὸς τὰ κάτω.

Νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸν περίβολον τοῦ Παλαμηδίου καὶ νὰ κατέλθῃ διὰ τῆς κλίμακος μὲ τὰ χίλια σκαλιά, ἦτο ἀνοησία.

Ἐπρεπεν ὄθεν, ἀφ' οὗ ἡδυνήθη νὰ εὐρεθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ φρούριον, νὰ κατέλθῃ διὰ τῆς δευτικῆς πλαγιάς τοῦ βουνοῦ.

Ἄλλὰ πῶς νὰ φύγῃ; Ὅλαι αἱ πλευραὶ τοῦ Παλαμηδίου εἶναι ἀπότομαι καὶ ἡ καθόδος ἐξερετικῶς δύσκολος.

Ἄλλ' ὁ καπετὰν Χρῆστος δὲν ἐδυσκολεύετο καθόλου εἰς τὰς κινήσεις του. Πηδῶν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον ὥσάν ἀγριοκάτσικο, πιανώμενος ἀπὸ τὰς πετρῶδεις προεξοχὰς ἢ κρεμνιζωθῶν καὶ νὰ κρημνισθῇ οὕτω μαζὺ τῶν καὶ νὰ τσακισθῇ, κατήρχετο ὀλονέν, πάντοτε ταχύς, θαρραλέος καὶ ἄφοβος.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστέκετο καὶ ἤκροατο μὲ τὴν ἀκοήν του ἐντεταμμένην.

Κάποιος θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις δὲν εἰμποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ καλά, ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ καὶ τὸν ἔκαμνε ν' ἀνησυχίῃ καὶ νὰ βιάζεται καὶ νὰ ἐκτίθεται, διὰ τὸν λόγον τοῦτον, περισσότερο εἰς τὸν κίνδυνον.

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ κατέρχεται ὀλονέν, ἀκολουθῶν μίαν κατεύθυνσιν ἣ ὁποία δὲν ἐγνώριζεν ἂν θὰ τὸν ἔφερεν εἰς νέον κίνδυνον, καὶ εἰς τὸ ἀπροχώρητον, ὅταν ἔξαφνα ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ μία διάτορος κραυγὴ τὸν διεδέχθη λέγουσα.

— Εἰς τὰ ὄπλα! Εἰς τὰ ὄπλα...

*
*
*

Πράγματι δὲ ἡ φρουρὰ εἶχεν ἤδη πληροφορηθῇ τὴν δραπέτευσιν καὶ εἶχε τεθῇ ὀλόκληρος εἰς κίνησιν.

Ὁ φυλάσσων πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἔλαβαν χώραν τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀφηγήθημεν, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ καλοῦντος τὴν φρουρὰν εἰς τὰ ὄπλα, ἀλλὰ δὲν ἐξεχώρησε καλὰ τι ἔλεγε.

Μὲ τ' αὐτιά τεντωμένα ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ καὶ πάλιν τι τοῦ ἔλεγον, ἀλλ' ἡ φωνὴ δὲν ἐπανελήφθη.

— Ἄν δὲν γελάστηκα, ἔτσι νυσταγμένος ὅπως εἶμαι, ἐσκέφθη, κάποιος ἐφώναξε. Μήπως ὅμως ἔλεγον τὸ «φύλακες γρηγορεῖτε» ποῦ ἀπὸ δῶ καὶ λίγη ὥρα ἔπαψαν νὰ τὸ λένε;

Ἦρχισε νὰ βηματίζει σκεπτικός. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἐσκέπτετο ἐπὶ τοσοῦτον ἔκλινε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ πλησίον του φυλάσσων σκοπὸς τοῦ εἶχε φωνάξῃ ἄγνωστόν τι.

— Ἄς πάω νὰ ἰδῶ! διελογίσθη.

Ἀφ' οὗ πλήρης ἡσυχία ἐπεκράτει εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐφυλάσσωσεν, ἔκρινε ὅτι εἰμποροῦσε ν' ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον, πρὸς τὸ μέρος τῆς παρακειμένης σκοπιᾶς.

Ἐπροχώρησε πράγματι, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος τῆς ἀνοιγῆ-

σης ὑπονόμου, ἀνεῦρε τὸν συνάδελφόν του ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς καὶ ἔκνυψεν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀντελήφθη δὲ εἶχεν ἀποθάνει ἀλλ' ἦτο λιπόθυμησμένος ἀπλῶς, καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ κάμνη ἐντρίβας καὶ ἀέρα. Ὅταν μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος συνῆλθε:

— Ἐφυγε! ἐψιθύρισε. Ἄ, τὸν κακοῦργο! Παρὰ λίγο θὰ μ' ἔπνιγε...

— Ἐφυγε! ἠρώτησεν ὁ ἄλλος. Ποῖος ἔφυγε; Τὶ θέλεις νὰ εἰπῇς;

Ὁ πρῶτος ὁ φρουρός, ἀνακαθήσας ἐπὶ τῆς θέσεώς του καὶ συγκεντρῶσας τὰς ἀναμνήσεις του, ἀφηγήθη δι' ὀλίγων τὰ ὅσα συνέβησαν.

— Ἄ, τὰ τέρατα! ἀνέκραξεν ὁ ἄλλος. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ εἶναι μοναχός του. Μήπως ἐβγήκαν ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν καὶ ἄλλοι;

— Μπορεῖ...

Ἦτο βέβαια πιθανόν. Ὁπωσδήποτε ἀπεφασίσθη ὁ ἓνας μὲν νὰ φρουρήσῃ πρὸ τῆς ὁπῆς καὶ νὰ πυροβολήσῃ κατὰ παντός ὅστις θὰ ἐνεφανίζετο εἰς τὸ στόμιον αὐτῆς, ὁ ἄλλος δὲ νὰ σπεύσῃ νὰ καλέσῃ τὴν φρουρὰν εἰς τὰ ὄπλα.

Τοῦτο καὶ ἔγινε.

Ἐλαχίστας δὲ στιγμὰς ἀργότερον, ὁλόκληρος ἡ φρουρὰ τοῦ Παλαμιδίου εὗρίσκετο ἐπὶ ποδὸς καὶ ἐτρέπετο πρὸς καταδίωξιν τοῦ δραπετεύσαντος.

— Ἐνας ἔφυγε; ἠρώτων ὅλοι;

— Ἐνας ναί! Ὅταν τὸν βρῇτε καὶ δὲν σταθῇ εἰς τὴν πρῶτην πρόσκλησίν σας, σκοτώστε τον

— Εἶναι θανατοποινίτης;

— Ναί! Αὐριο θὰ τὸν ἔκοβαν.

Πράγματι, ὁ μόνος ποῦ ἐπρόλαβε νὰ δραπετεύσῃ ἦτο ὁ μυστηριώδης καπετὰν Χρῆστος. Διότι ὅταν ἐπέρασε διὰ μέσου τῆς ὑπονόμου, παρέσυρε πετραν τινὰ εὗρισκομένην εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ θόλου, καὶ τὴν κατέστρεψε, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ἡ πέτρα οὕτω ἔφραξε τὴν δίοδον καὶ οἱ ὀπισθεν ἐρχόμενοι ἔπρεπε νὰ τὴν σύρουν πρὸς τὰ μέσα, νὰ τὴν φέρουν ἕως τὸ κελλί των, καὶ νὰ ἐξέλθουν ἔπειτα.

Ἀλλὰ μέχρις ὅτου νὰ κάμουν αὐτὸ ποῦ ἀπήτει ἀρκετὴν

ᾧραν, ἀνεκαλύφθη ἡ δραπέτευσις, ἐκλήθη ἡ φρουρὰ εἰς τὰ ὅπλα καὶ οἱ δεσμοφύλακες εἰσορμήσαντες εἰς τὰ κελλιά των, ἀνεκάλυψαν τὴν ὑπόνομον.

Οἱ κατάδικοι, οἱ ἐννοήσαντες περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐξηγέσθησαν ὅλοι. Μαχαίρια, ἐπιμελῶς ἕως τότε κρυπτόμενα, ἀνεσπάρσθησαν, παντὸς εἶδους φονικὰ ὄργανα ἐνεφανίσθησαν, ἡ τάξις διεσαλευθῆ, ἀλλ' ἀπεκατεστάθη ὀλίγον ἀργότερα.

Μέρος τῆς φρουρᾶς ἔμεινεν ἐκεῖ. Οἱ περισσότεροι ἐτράπησαν εἰς καταδίωξιν τοῦ δραπετεύσαντος καὶ αἱ διέξοδοι ὅλαι κατελήφθησαν.

Ἄφ' οὗτόσον ταχέως ἐγένετο ἀντιληπτὴ ἡ δραπέτευσις. ἤλπιζαν ὅλοι ὅτι ὁ κατάδικος θ' ἀνευρίσκετο καὶ θὰ συνελάμβανετο ἢ θὰ ἐφονεύετο, ἀφ' οὗ ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς τοὺς εἶχε ὑποδειξεῖ τὸν τελευταῖον τοῦτο.

Ἀγγελιοφόρος ἐξαπελύθη ἄναφέρῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὸ φρουραρχεῖον Ναυπλίου, εἰς τὸ λιμεναρχεῖον καὶ τὸν εἰσαγγελέα, τίποτα δὲν παρελήφθη ἀπὸ τὰ μέτρα ἐκεῖνα ποῦ ἦσαν ἀπαραίτητα διὰ νὰ ἀνευρεθῇ ὁ δραπετεύσας, τὰ χαρὰκτηριστικὰ τοῦ ὁποίου περιεγράφησαν εἰς τοὺς ἀρμοδίους λεπτομερῶς.

* *

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καπετὰν Χρῆστος ἡγωνίζετο νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον ἐκτιθέμενος διαρκῶς εἰς αὐτόν.

Μὲ τὰ χέρια του καταματωμένα, τὰ φορέματά του κατασχισμένα ἐξηκολούθει νὰ ὀλισθαίνει, νὰ πηδᾷ, νὰ τινάσσεται, νὰ συσπυροῦται, νὰ κρημνίζεται πότε εἰς μίαν τούφαν θάμνων, πότε εἰς ἐπίπεδον κομμάτι βουνοῦ, καὶ πότε εἰς αἰχμηροὺς βράχους ποῦ ἠπειλοῦν νὰ τοῦ διαρρήξουν τὸ κρανίον ἢ νὰ τοῦ σπᾶσουν τὰ κόκκαλα.

Ἀκούραστος, πάντοτε ταχὺς καὶ πάντοτε ἀκατάβλητος, γίγας εἰς τὴν θέλησιν νὰ σωθῇ ἐξηκολούθει τὴν ἀπεγνωσμένην φυγὴν του.

Ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ κατῴρθωνε νὰ φθάσῃ πρὸ τῆς Μάρθας, διὰ νὰ τῆς ζητήσῃ λόγον τῆς προδοσίας της, τοῦ ἔδιδε τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ τὰ δυσκολότερα τῶν ἐπιχειρημάτων.

Τι εἶχε λάβει χώραν εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, δὲν ἐγνώριζε.

Ἐπροδόθησαν τάχα οἱ σύντροφοί του; Συνελήφθησαν μήπως ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ ἐτουφεκίσθησαν καὶ πρὸ παντός, ἡδυνήθησαν νὰ πληρωφορηθοῦν ποῖος ἦτο αὐτός, ποῖοι οἱ σκοποὶ καὶ τὰ σχέδιά του, σχέδια ποῦ ἐματαίωσεν ἡ ἀπροσδόκητος σῶληψίς του;

Τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐγνώριζε. Κανεὶς δὲν ἐδέχθη νὰ τοῦ εἴπῃ τίποτε. κανέναν φίλον δὲν εἶδε, κανεὶς ἀπολύτως ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του δὲν μετέβη νὰ τὸν ἰδῇ, ἴσως διότι ἐφοβεῖτο μὴ συλληφθῇ, πιθανὸν διότι δὲν ἔμαθε τὰ συμβαίνοντα.

Διότι, καθὼς εἴπομεν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης του ἐτήρησεν ἐπίμονον σιγὴν σχετικῶς μὲ τὸ ὄνομα, τὴν καταγωγὴν καὶ τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ κατὰ τὴν σύντομον διαδικασίαν, κανένας γνωστός δὲν ἐνεφανίσθη.

Φλεγόμενος ἀπὸ περιέργειαν, ἀλλὰ πρὸ παντός ἀπὸ τὸ μῖσος ποῦ ἠσθάνετο πρὸς τὴν Μάρθαν, κατελαμβάνετο ἀπὸ ἀγρίαν χαρὰν, κάθε φορὰν ποῦ ἐσκέπτετο τὴν φρίκην ὑπὸ τῆς ὁποίας θὰ κατελαμβάνετο ἐκεῖνη, ὅταν, ἐντελῶς ἀπροσδόκητος, θὰ ἐνεφανίζετο τιμωρός καὶ ἐκδικητὴς ἐνώπιόν της.

Ἀντελαμβάνετο ὅτι κατεδιώκετο, ἐφοβεῖτο ὅτι ἡμποροῦσε νὰ κατέβῃ μὲν σῶως ὅλην τὴν ἀπόκρημνον πλαγίαν τοῦ βουνοῦ. καὶ νὰ συλληφθῇ ὅταν θὰ ἔφθανε κάτω, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν παρητεῖτο τῆς ἀπεγνωσμένης προσπαθείας του.

Καταματωμένος, κουρασμένος, ξεσχισμένος, ἔφθασε τέλος κάτω, εἰς τὸ μέρος ὅπου τὰ κύματα ἔσπαζαν ἀφρισμένα ἐπάνω εἰς τὰ κατατρυπημένα βράχια.

Χωρὶς νὰ σταθῇ οὔτε στιγμὴν ἀπεμακρύνθη πρὸς βορρὰν. Ποῦ ἐπήγαινε; Δὲν ἐγνώριζεν οὔτε ὁ ἴδιος. Ἐπρεπε ἐν τούτοις νὰ κρυφθῇ κάπου, μέχρις ὅτου βρῇ τὸν καιρὸν νὰ φύγῃ.

Τρέχων διέκρινε μίαν λέμβον, ἀραγμένην δέκα περίπου μέτρα μακρὰν τῆς παραλίας. Χωρὶς δισταγμὸν ἐπήδησε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπέβη τῆς λέμβου, ἔσυρε τὴν μικρὰν ἄγκυραν μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῆς τὴν συνεκράτει. εἰς τὸ μέρος τοῦτο, διὰ νὰ μὴ κυτᾷ ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν, ὑπὸ τὴν ὥθησιν τῶν κυμάτων, καὶ ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ πρὸς τ' ἀνοικτά.

Ποῦ κατηνθύνετο;



Η εξεισρόρητος γαρυπα ελπίδα του. ησενε εαρημεναι. από το
εράστιον ευσίνο ύψος, αφήνουσα απεγνωσμένας υραυγάς. 3.

εἶχε κοπῇ ἰς τὸ μέσον, συνεστράφη καὶ ἤρχισε νὰ βυθίζεται, ἐν ᾧ ὁ μυστηριώδης κατὰδικος ἐκαλύφθη ἀπὸ τοὺς τεραστίους ὄγκους τοῦ ὕδατος, καὶ τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς διχοτομισμένης βάρκας.

— Πανάθεμά σας μ' ἐφάγατε ! ἀνεφάνησεν ὁ καπετὰν Χρήστος. Πῶς θὰ μπορέσω τώρα νὰ ξεφύγω ;

Δευτέρα ὄβρις ἐσύριξεν ὀλίγον παρέκει καὶ μία ἀπομακρυσμένη φωνή, οἱ ἀλαλαγμοὶ τῆς χαρᾶς τῶν διωκτῶν του, ἐφθασαν ἕως ἐκεῖ.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ σωθῶ ! ἐσύριξεν ὁ δραπέτης. Δὲν πρέπει νὰ πεθάνω, πρὶν ξεκαθαρίσω τοὺς λογαριασμούς μου μετὰ τὴν κακούργα πεντάμορφη. Καὶ δὲν θὰ πεθάνω...

Ἡμίσειαν ὥραν ἀργότερα, αἱ καταδιωκτικαὶ λέμβοι εὐρίσκοντο εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχον παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ κύματα, τὰ κομμάτια τῆς βάρκας, περὶ τὰ διακόσια μέτρα δηλαδὴ πρὸς νότον, καὶ ἠρεύνων πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ δραπέτου.

Δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτα.

— Ἐπνίγη καὶ βυθίσθηκε ! εἶπαν ἀπελπισθέντες, ὕστερα ἀπὸ ἀρκστῆς ὥρας ἐπίμονον ἔρευναν. Καὶ αὖριο θὰ βροῦμε σὲ κάποια ἀκτὴ τὸ κορμί του.

Τὸ ἐπίστευσαν ὅλοι. Καὶ βέβαιοι περὶ τοῦ θανάτου τοῦ καπετὰν Χρήστου, ἐπανῆλθον εἰς Ναύπλιον, διὰ ν' ἀναγγέλλουν ὡς βέβαιοι τὸν πνιγμὸν τοῦ καταδίκου.

Ἐν τούτοις, μίαν ὥραν ἀργότερα, εἰς μίαν ἔρημον οἰκίαν παρὰ τὴν τοποθεσίαν « Ἀλμυρὸς » ἐξήρχετο ἕνας ἄνθρωπος, καταφανῶς κουρασμένος, αὐτὸς οὗτος ὁ καπετὰν Χρήστος.

Ὁ δραπέτης ὁ οὕτω ὡς ἐκ θαύματος σωθεὶς ἀπὸ τὴν ὀβίδα τοῦ ἔπεσε τόσον κοντά του, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἤρπασε μίαν μεγάλην σανίδα, ἀποσποσθεῖσαν ἀπὸ τὸ κοῖτος τῆς λέμβου.

Τὰ ἄλλα κομμάτια τῆς βάρκας, παρεσύροντο πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸν πνέοντα ἄνεμον καὶ ὁ καπετὰν Χρήστος ἐσκέφθη ὅτι αὐτὸς θὰ ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ πρὸς βορράν.

— Θὰ τοὺς ξεγελάσουν τὰ κομμάτια τῆς βάρκας καὶ θὰ μὲ γυρεύουν ὅπου τὰ βροῦν. Εἰς τὸ μεταξὺ ἐγὼ θάχω νὰ κερδίσω τόσο πὺδ περισσότερο, ὅσῳ πὺδ μακρύτερα εἰμαι.

Τοῦτο δὲ καὶ ἐγινε.

Ὁ Σιδερένιος Ἐκδικητής

φύλ. 3

Οἱ διώκται του, οἱ ὅποιοι δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ εἶχον μετατοπισθῇ τὰ κομμάτια τῆς βάρκας, οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπολογίσουν εἰς ποῖον μέρος ἀκριβῶς ἀνέτράπη, δὲν τὸν διέκριναν κολυμβῶντα, οὐδὲ τὸν ἠνόχλησαν ἀπομακρυνόμενον καὶ ἡδυνήθη τέλος ἐκεῖνος, μετὰ ἀγωνιώδη καὶ ἐξαντλητικὴν προσπάθειαν νὰ ἐξέλθῃ εἰς μέρος ἐντελῶς ἐρημικόν, ὅπου οὔτε ἔφιπποι διεκρίνοντο, οὔτε πεζοὶ περιεπόλουν.

Παρ' ὅλην τὴν κόπωσιν, ποῦ ἡσθάνετο, ἀπεμακρύνθη ταχὺς καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὰς δενδροφοίτους ἐκτάσεις τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Ἀργολικῆς πεδιάδος, καὶ ἐχώθη τέλος εἰς τὸ βάθος μιᾶς τάφρου μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐφύοντο πυκνοὶ καὶ καταπράσινοι οἱ θάμνοι.

Ἐμείνε κρυμμένος ἐκεῖ καὶ ἐξεκουράσθη, μέχρις ὅτου ἐνύκτωσε.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀναπαύσεώς του, ἡδυνήθη νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ σχεδιάσῃ τὴν σκληράν, τὴν ἀπάνθρωπον ἐκδίκησίν του, καὶ ὅταν ἐσηκώθη νὰ φύγῃ, τὰ μάτια του ἀνέδιδαν τὰς ἀστραπὰς τοῦ γιγαντιαίου μίσους ποῦ εἶχε θρονιασθῇ εἰς τὴν ταραγμένην ψυχὴν του.

— Ὠμμορφη Μάρθα ! ἐσύριξε διευθύνων πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῶν Ἀθηναίων τὴν ἀπειλὴν τῶν σκοτεινῶν του βλεμμάτων. Ὠμμορφη Μάρθα, καρτέρα με. Μὰ ἀλλοίμονο τώρα στὴν Ὠμμορφιά σου καὶ σὲ σέβανε, στοὺς ξένους καὶ στοὺς φίλους σου. Ἀλλοίμονό σας σὲ ὅλους σας... Καὶ σὲ σένα, Γιάννη Μέγα, ποῦ μπορούσες νὰ μὲ σώσης καὶ δὲν τὸ ἔκανες τρεῖς ἀλλοῖ μόνό σου... Θὰ λογαριαστοῦμε σὲ λίγο μαζύ...

Ἐπροχώρησε μὲ βῆμα ταχὺ καὶ ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τὸ σκοτάδι...

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὸ φίλημα ἐνὸς νέου

— Γυναῖκα ὑπερήφανη· ὥραία ἀκατάδεκτη· κύτταξέ με λοιπὸν καλὰ κύτταξε καὶ προσπάθησε νὰ ἐννοήσῃς τὴν πυρκαϊὰ ποῦ καίει τὰ στήθη μου, ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητην ἐκείνην ἡμέρα, ποῦ τὰ μάτια μου σὲ πρωτοείδαν εἰς τὴν Ἀμφισσαν. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶμαι τρελλὸς μαζύ σου. Εὐτυχισμένη καὶ χαρούμενη.

κομπή καὶ πεταχτή καὶ γλυκειὰ καὶ ὠραία γυναικοῦλα ἐσύ, ἐπή-
γαινες στοὺς Δελφούς, Ἐκρατοῦσες τὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρός σου,
καὶ τὸν ἄνδρα σου αὐτὸν τὸν ἐκύταζες στὰ μάτια. Ἀνάθεμα καὶ
τρὶς ἀνάθεμα! Τόσαις φοραῖς, ἐσκέφθηκα ἕνὰ σύρῳ τό σπαθί
μου καὶ νὰ τὸν σφάξω τὸν ἄνδρα σου μπροστὰ στὰ μάτια σου,
καὶ τόσαις φοραῖς παρητήθην τῆς σκέψεως μου αὐτῆς. Γιατί; Κ'
ἐγὼ δὲν ξέρω.

— Νὰ σκοτώσης τὸν ἄνδρα μου; Θεέ μου, Τὶ ἄνθρωποι λοι-
πὸν εἴσαστε σεῖς οἱ Ἕλληνες;

— Ἀνθρωποι ποῦ ξέρουμε ν' ἀγαποῦμε.

Ὁ ἐρωτικὸς αὐτὸς διάλογος διημείβετο κατὰ τὰς πρώτας ἡ-
μέρας τοῦ Μαρτίου τοῦ ἔτους 1854 εἰς μίαν οἰκίαν πλουσώτατα
ἐπιπλωμένην καὶ κειμένην παρὰ τοὺς Ἀγείους Ἀσωμάτων, πλη-
σιέστατα δὲ τῆς οἰκίας τῆς Μάρθας Βαρούχη.

Δύο δὲ πρόσωπα εὗρισκοντο ἐν τῷ δωματίῳ ἐκεῖνῳ ὁ ὑπο-
λοχαγὸς τῆς χωροφυλακῆς Μέγας ὁ ἄνθρωπος ὁ κρατῶν τὸ νῆ-
μα τῆς πλεκομένης τραγωδίας ποῦ ἀφηγοῦμεθα καὶ ἡ νεαρά καὶ
ὠραία Λουίζα Μπανκόλι, σύζυγος τοῦ Ἰταλοῦ ὑποκόμητος Μπαν-
κόλι. Ὁ Μέγας συνήνητσε κατὰ πρῶτον τὴν ὑποκόμησσαν εἰς
τὴν Ἀμφισσαν καὶ συνῆψε σχέσεις μετὰ τοῦ συζύγου της. Ἐπι-
τρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν παρηκολούθησε. Καὶ τὴν ἡμέραν
ἐκεῖνην, ὁ ὑπολοχαγὸς Μέγας εὗρὼν αὐτὴν μόνην εἰς τὴν οἰκί-
αν της, τῆς ἐξωμολογεῖτο τὸν ἔρωτά του.

Καὶ ἐξακολουθῶν τὴν ἐξομολόγησίν του, προσέειπεν.

— Ναί. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης σὲ ἀγαπῶ ὠραία μου
Λουίζα. Τρέχω ἀπὸ πίσω σου εἰς τρελλός Δὲν ζῶ παρὰ μὲ τὴν
σκέψιν σου. Μέσα σὲ ὅ,τι ὠραῖο, μέσα σὲ ὅ,τι θελκτικόν. μέσα σὲ
ὅ,τι μαγευτικόν, ἀντικρύζω τὸ χαριτωμένο σου πρόσωπο, Σὲ βλέ-
πω στὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ, στὴ λάμψιν τῶν ἀστρῶν, στὸ φῶς
τοῦ ἡλίου, στῆς χρυσαῖς ἀκτίναις τῆς αὐγῆς, Δὲν εἶμαι τίποτε
ἄλλο πλὴ παρὰ ἓνας κιδνὸς δοῦλος σας Λουίζα δοῦλος τῆς ὁμορ-
φίᾳς σου, τῶν ματιῶν σου, τῶν χρυσῶν σου μαλιῶν. τῶν μειδι-
αμάτων σου. Λουίζα. Λυπήσου τὸν ἄνθρωπο ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ
ζήσῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ χωρὶς ἐσένα.

Ἡ ὠραία ξένη εἶχε πρὸ πολλοῦ μαντεύσει τὸν ἔρωτα τὸν
ὁποῖον ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Ἕλληνα ἀξιωματικὸν καὶ ἀναμένον-
σα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καὶ τὴν ἐξομολόγησίν του, δὲν ἐφά-

νη ἐκπλαγεῖσα ἐξ αὐτῆς. Πρὸς στιγμὴν μόνον ἐτρόμαξεν. Τὰ μάτια τοῦ Μέγα, ἐξομολογουμένου τὸν ἔρωτά του, ἐσπινθηροβόλουν αἱ χεῖρες του ἔτρεμον, καὶ κάποια ἔκφρασις ἀγρίας ἀποφασιστικότητος ἐξωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Ἄλλ' ὁ τρόμος τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἦτο παροδικός. Τίποτε δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὸν ἐρωτευμένον ἀξιωματικόν, πρὸς τὸν ὅποιον ἄλλως τε οὐδεμίαν ἡσθάνετο συμπάθειαν, Καὶ μετὰ ψυχρότητος, σχεδὸν μετὰ περιφρονήσεως.

— Κύριε ὑπολοχαγέ, ἀπάντησεν, εἶμαι τιμία γυναῖκα πρὸ παντὸς ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα μου. Ἡ ἐξομολόγησις αὐτῇ τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνετε, καταχρασθέντες τοῦ φιλικοῦ δικαιώματος, τὸ ὅποιον σᾶς ἐπιτρέπει νὰ μ' ἀπισκέπτεσθε, μὲ προσβάλλει.

Ἔστι πρὸς στιγμὴν διστάζουσα, ἔπειτα ἐξ ἀποφάσεως.

— Κύριε Μέγα, εἶπε. μετὰ τὴν ἄφρονα ἐξομολόγησιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαματε, δὲν σᾶς ἐπιτρέπω νὰ πατήσετε πλέον τὸ πόδι σας. Κύριε Μέγα.. Καλὴ μέρα σας.

— Μέ διώχνετε;

— Ἄν τέτοιαν ἐξήγησιν δίδετε εἰς τὴν παράκλησιν, τὴν ὁποίαν σᾶς κάμνω νὰ μὲ ἀφίσετε ἤσυχον.

— Θέλετε νὰ φύγω, λοιπόν;

Ἡ Λουίζα, δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνημα ἀηδίας, καὶ ἀπάντησε:

— Οὐφ... ναί· νὰ φύγετε... Δὲν εἶμαι συνηθισμένη νὰ ἀκούω ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις ἐγώ...

— Λουίζα!...

— Κύριε Μέγα· ἂν δὲν φύγετε ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ· ἂν ἀμέσως δὲν μὲ ἀφήσετε ἤσυχον, θὰ φωνάξω βοήθειαν.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Μέγας κατέστειλε κίνημα ὀργῆς, τεινούσης νὰ ἐκδηλωθῇ κατὰ τὸν τρομερώτερον τῶν τρόπων. Ὡρθωσεν ἔπειτα τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημά του πρὸ τῆς ἀποδιωκούσης αὐτὸν Λουίζας, καὶ μὲ φωνὴν σφοδρότατα παλλομένην, ξηράν, τραχείαν, σχεδὸν ἀγρίαν φωνήν·

— Κυρία Λουίζα! τῆς εἶπε· Δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἐκείνους ἐκείνους ἐγώ, ποτὶ τοὺς διώχνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Εἶμαι ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴν Ἀράχωβα ἐγώ, παιδί οἰκογενείας ὑπερηφάνου πολεμιστοῦ. Πρὶν γίνω ἀξιωματικός, ὑπῆρξα ληστής καὶ ἐπαναστάτης. Λουίζα, ἂν θέλῃς νὰ γίνω καὶ δευτέρα

φορὰ ληστής, φύγε τὸ γρηγορώτερο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς Μέγας κεραυνοβολήσας τὴν ὥραϊαν νεανίδα. διὰ βλέμματος τρομεροῦ, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ ὥραία ξένη ἐσταυροκοπεῖτο καὶ ἐψιθύριζε:

— Μὰ εἶναι τρομερὸς ὁ ἄνθρωπος αὐτός,. Θεέ μου πόσο πολὺ φοβήθηκα.

Ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν — εἶχον δὲ παρέλθει δύο περὶπου μῆνες ἀπὸ τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς οἰκίας τῆς Μάρας — ὁ ὑπολοχαγὸς Ἰωάννης Μέγας, διῆλθεν ἐν νευρικῇ ὑπερταραχῇ. Ἦγάπα ὑπερβολικὰ τὴν ὥραϊαν ξένην καὶ εἶχεν ἐλπίσει ὅτι θὰ κατέστα τὴν καρδίαν της, ἐκλαβὼν τὴν φιλαρέσκειάν της ὡς δεῖγμα ἰδιαιτέρας πρὸς αὐτὸν εὐνοίας. Καὶ ἤπατήθη. Ὠνεινεύετο τὸ γλυκύτερον τῶν ὀνείρων καὶ ἐξύπνησεν εἰς τὴν τρομερωτέραν τῶν συμφορῶν. Ἦλπισε πολὺ, ἔζησε πολὺ μὲ ἐλπίδας, καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ αἱ ἐλπίδες του αὐταὶ διελύθησαν ὡς ἡ ὀμίχλη τῆς νυκτὸς ἀπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν εὐτυχῆς καὶ ἐξῆλθε μὲ τὴν ψυχὴν συντετριμμένην, μὲ τὴν κόλασιν μέσα του.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ ἡξεύρῃ πῶς, εὐρέθη ἔξω ἀπὸ τὸ Σολωνεῖον. Ἐντὸς τοῦ περιφήμου ζαχαροπλαστείου εὐρίσκοντο δύο ἄλλοι ἀξιωματικοὶ φίλοι του. Εἰς ἔξ αὐτῶν, γνωρίζων τὸν πρὸς τὴν Λουίζαν ἔρωτα τοῦ Μέγα, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Φίλε μου Γιάννη· τὸ πουλάκι σου σοῦ κάνει ἀπιστίες...

— Ἀπιστίες !

Καὶ τὸ ὄμμα του ἐξήστραψεν.

— Ἐλα ντέ, μὴ κάνεις ἔτσι, μπορεῖ καὶ νὰ μὴ κάνῃ ἀπιστίες. Ὅπωςδὴποτε σὲ πληροφορῶ ὅτι πρὸ δύο μόλις λεπτῶν, ἡ Λουίζα στηριζομένη σκανδαλωδέστατα εἰς τὸ μπράτσο ἐνὸς ξυρισμένου Ἀγγλου, ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ...

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἐτράβηξαν ;

— Ἀπ' ἐκεῖ...

Ὁ Μέγας οὐδὲν ἄλλο ἐρωτήσας, παρήτησε τὸν φίλον του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος. Ἐκεῖ ὅπου σήμερον εἶναι ἡ πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας ἦσαν τότε λείψανα κήπων, δένδρα, χεῖμαρροι.

Ὁ Μέγας ἔφθασεν ἐκεῖ, ἠρεύνησε καὶ ἀνεκάλυψε.

Δὲν ἐστηρίζετο τώρα ἡ Αουῖζα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἀγγλου. Ὁ Ἀγγλος ἐκεῖνος ἐπωφελοῦμενος τῆς ἐρημίας τοῦ μέρους καὶ τοῦ λυκόφωτος, εἶχε περάσει τὸν βραχίονά του γύρω ἀπὸ τὴν κομπὴν μέσῃ τῆς νεάνιδος. Καὶ δὲν ἠρκέσθη εἰς τοῦτο μόνον. Ἀμα εἰσεχώρησεν εἰς τὸ ἄδενδρον μέρος τῆς ἐρήμου ἐκτάσεως, ἐστράφη ὀλίγον, καὶ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς ἀφροπλάστου παρειᾶς τῆς ὥρειας, φευγαλέον φίλημα.

Ὁ Ἰωάννης Μέγας, ὡσὰν ρεῦμα ἡλεκτρισμοῦ νὰ διέδραμε τὸ σῶμά του, ἀνεπήδησε καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του. Ἀλλὰ συνεκρατήθη πάλιν.

Καὶ παρακολουθῶν τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα ἐξαφανιζομένην μαζὺ μὲ τὸν ἀξιωματικὸν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὸ σκότος, ἐπιθύρυσεν ἐν ἀγρίᾳ μανίᾳ...

— Ἀ! ἔλεινὴ καὶ τρισαθλία. Διώχνεις ἐμένα ἰσχυριζομένη ὅτι εἶσαι τιμία γυναῖκα καὶ ἀφίνεις νὰ σ' ἀγκαλιάξῃ καὶ νὰ σὲ φιλῇ μέσα στοὺς δρόμους, ὁ Ἀγγλος. Καλά. Τώρα τοῦλάχιστον ξέρω τὶ πρέπει νὰ κάμω... Μά...γιατὶ ὅμως ἀνέφεραν τῆς Μάρθας Βαρούχη τὸ ὄνομα;

Ποίαν σχέσιν εἰμποροῦσαν νὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ τὴν ὥρειαν Μάρθαν, τὴν γυναῖκα ἐκείνην τὴν τόσον μυστηριώδη καὶ τόσον ἐνδιαφέρουσαν;

— Θὰ μάθω! ἐσκέφθη. Ὅσο γιὰ τὴν ὑποκόμησα, ξέρω ἐγὼ τὶ πρέπει νὰ κάνω.

Ἐγνώριζε τὶ ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Τοιοῦτόν τι πράγματι, ἐπίστευσε πρὸς στιγμὴν ὁ Μέγας. Ὁ κατὰ τὸν οἰκτρότερον τῶν τρόπων διαψευσθεὶς τὰς ἐλπίδας του ὑπολοχαγὸς, ἐσκέφθη τότε νὰ δράμῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου τῆς ὑποκομῆσεως νὰ τὸν σταματήσῃ ὅπου δήποτε εὐρισκόμενον καὶ νὰ τοῦ βροντοφωνήσῃ.

— Κύριε ὑποκόμη· ἡ γυναῖκά σας σᾶς ἀπατᾷ· κύριε ὑποκόμη Μπανκόλλι, ἡ γυναῖκά σας ἔχει ἐραστήν.

Καὶ ἔτσι, μὲ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν, νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀκατάδεκτον ξένην, νὰ τὴν κάμῃ δυστυχημένην, νὰ τὴν στιγματίσῃ.

— Ναί, θὰ τὸν κάνω, διελογίσθη ὁ Μέγας. Ξεύρω πῶς εἶναι ἄτιμο καὶ ἄνανδρο ἓνα τέτοιο πρᾶγμα. Μὰ θὰ τὸ κάνω.

“ὦ ! Καὶ τὰ γαλόνια μου αὐτὰ θὰ τὰ στείλω στὸ διάβολο, σώνει μόνο νὰ ἐκδικηθῶ τὴν γυναῖκα αὐτή, ἣ ὅποια μ’ ἔδιωξε σὰν ἓνα σκύλο.

Καὶ μὲ τὴν ἔμμονον σκέψιν ν’ ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγον ὁ Ἰωάννης Μέγας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν. Εὐτυχῶς ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει πλέον καὶ χάρις εἰς τὸ σκότος οἱ ἀραιοὶ κατ’ ἐκείνην τὴν ὥραν διαβάται, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ παρατηρήσουν τὴν ἐξοργισμένην ὄψιν τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Μαζὺ μὲ τὴν νύκτα ὅμως ἐπῆλθεν ἐλαφρὸν καὶ τὸ ψῦχος τῶν νυκτῶν τοῦ Μαρτίου Ψῦχος αἰσθητόν. Δροσιὰ ἡ ὅποια δροσίζει καὶ ἐν ταύτῳ φιλοδορεῖ καὶ μίαν ἀσθένειαν. Ὁ Μέγας, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εἶχε φλογισθῇ ἀπὸ τὴν λυμαιομένην τὰ στήθη του πυρκαϊάν, ἀνέπνευσεν ἀπλήστως.

Ἐπέδρασε δὲ εὐεργετικῶς ἐπ’ αὐτοῦ ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη δρόσος. Ὁ ὑπολοχαγὸς Μέγας, παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκ τῆς ἀπιστίας τῆς ὑποκομῆσης ἀντυπώσεώς του, ἀπιστίας ἄλλως τε τὸν σύζυγον καὶ οὐχὶ αὐτὸν ἐνδιαφερούσης, ἐσκέφθη ἡρεμώτερον καὶ ψυχραιμότερον τώρα,

Ν’ ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα εἰς τὸν ὑποκόμητα Μπανκόλλι !

Ἀλλὰ θὰ ἐγίνετο τάχα πιστευτός, ἀφ’ οὗ δὲν εἶχεν ἀποδείξεις ;

Ἄλλ’ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἴσυνέβαινε ἀπλούστατα ὅ,τι ἐφοβεῖτο ὅτι ἡδύνατο νὰ συμβῇ. Δὲν θὰ τὸν ἐπίστευον. Ἡ θὰ τὸν ἐξελάμβανον ὥς συκοφάντην.

— Τί θέλω ἐγὼ τέτοια πράγματα, διελογίσθη τότε ὁ Μέγας. Θὰ προτιμοῦσα καλλίτερα ν’ ἀναμιχθῇ στὶς ὑποθέσεις τῆς Μάρθας, διὰ νὰ τὴν συντρίψω κατὰ τρόπον πρὸ τρομερόν. Ἄλλ’ ἂς ἰδοῦμε. . Ἡ ὑποκομῆσσα εἶναι μιὰ γυναῖκα, διεφθαρμένη εἰς τὴν ψυχὴν. Ἀλλὰ ὡραία καὶ μοῦ ἀρέσει. Καὶ μιὰ ποῦ μοῦ ἀρέσει, πρέπει νὰ τὴν ἀπολαύσω. Εἰς τὰς κρίσιμους περιστάσεις χρειάζονται μέσα μεγάλα καὶ ἀποτελεσματικά. Στὸ διάβολο λοιπόν. Ἄς γείνῃ ὅ,τι γείνῃ . .

Εἶχε φθάσει τότε ὁ ὑπολοχαγὸς Μέγας μέχρι τοῦ καφενείου τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος», εὐρισκομένου εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον, ἐφώνασε τὸν ὑπηρέτην καὶ διέταξε.

— Χαρτὶ νὰ γράψω ἓνα γράμμα... φάκελλο καὶ τὸ καλαμάρι.

— Στῆς προσταγαῖς σου καπετάνιο μου, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

Καὶ ἐκόμισε τὰ παραγγελθέντα.

Ἀπεσύρθη τότε εἰς μίαν γωνίαν τοῦ καφφενείου ὁ Μέγας, ἔγραψεν ὀλιγόστιχον ἐπιστολήν, τὴν ἔθηκεν ἐντὸς φακέλλου, καὶ ἐπὶ τῆς ἐτέρας τοῦ φακέλλου ὄψεως ἔγραψε·

«*Πρὸς τὸν καπετὰν Χρῆστον Ν.*».

Ἐκρυσεν ἔπειτα τὴν ἐπιστολήν, ἐξῆλθε τοῦ καφφενείου, ἔλαβε τὴν κατωφέρειαν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἔφθασε μέχρι τοῦ μέγας ὅπου σήμερον εὐρίσκεται ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τοῦ Θησείου, καὶ ἐκεῖθεν στρέψας δεξιᾷ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ περιώνυμον τότε «Χάνι τοῦ Τζαμιζῆ», τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ σταύλους διὰ τὰ ζῶα, καὶ δωμάτια διὰ τοὺς ἐκ τῶν χωρίων τῆς Ἀττικῆς ἐρχομένους καὶ διανυκτερεύοντας εἰς Ἀθήνας χωρικοὺς.

Μέσα εἰς τὸ χάνι ἐκεῖνο ὁ Ἰωάννης Μέγας, ἦτο γνωστότατος. Ὁ ὑπολοχαγὸς Μέγας ἦτο τεταγμένος εἰς τὴν καταδιώξιν τῆς ληστείας. Οὐχὶ ἅπαξ δέ, οἱ ὑποθάλλοντες τοὺς ληστὰς χωρικοί, ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας, διέμενον εἰς τὸ χάνι ἐκεῖνο. Ὁ Μέγας δέ, συχρὶν ἐπισκέπτετο τὸ χάνι, τὸ μὲν διὰ νὰ συλλίβῃ κανένα ὑποπτὸν, τὸ δὲ διὰ νὰ λάβῃ πληροφορίας παρὰ τῶν χωρικῶν, περὶ ταύτης ἣ ἐκείνης τῆς συμμορίας, τὴν ὁποίαν κατεδίωκεν.

Οἱ ὑπηρέται τοῦ χανιοῦ, εἶδον, ἀνεγνώρισαν τὸν Μέγαν καὶ ἔδραμον πρὸς αὐτόν.

— Τί διατάξεις, καπετάνιε ; ἠρώτησαν.

— Κάποιος τσελιγκας Βελούλης μένει ἐδῶ ;

— Ναί· μένει· ἦρθε χθὲς τὸ βράδυ. Μὰ εἶχε θέρημ καὶ δὲν ἐσηκώθηκε σήμερα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

— Δεῖχτέ μου τὴν κάμαρήν του. Θέλω νὰ τὸν ἴδω καὶ νὰ τὸν ῥωτήσω κάτι.

— Ἀμέσως.

Εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν τῶν δωματίων, τὰ ὁποῖα ἐν εἵδει περιστερώων ἦσαν ἐκτισμένα περὶ τὴν λασπώδη καὶ ρυπαρὰν αὐλὴν τοῦ χανιοῦ, εὐρίσκετο τὸ δωμάτιον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον



— Μεγαλειότατε ! εἶπεν ὁ Γάλλος Ναύαρχος. "Ἄν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ληστές, ἕνας λόχος Γαλλικοῦ στρατοῦ δύναται νὰ τοὺς συλλάβῃ.

— "Ἄν τοὺς συλλάβῃ τότε, κύριε Ναύαρχε ! ἀνέκραξεν ἡ βασίλισσα Ἀμαλία. Προσέξατε μόνον μήπως οἱ λησταὶ συλλάβουν τὸν λόχον σας.

κατάκλειστος ἀπὸ εἴκοσι τεσσάρων ὥρων ἐπύρεσεν, ὅπως τοῦλάχιστον ἰσχυρίζετο, ὁ τσέλιγκας Βελούλης. Ὁ Μέγας λαβὼν τὴν ἄδειαν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔμεινε συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ.

Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ χάνι ὁ ὑπολοχαγός, εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀπετυποῦτο μία ἀγρία ἱκανοποίησις.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ταχύς, ψιθυρίζων·

— Καὶ τώρα, θὰ ἀρχίσῃ τὸ γλέντι, τὸ μεγάλο καὶ τρανό...

Μηχανικῶς ἐντελῶς κατηθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς συζύγου τοῦ Ἰταλοῦ ὑπακόμητος καὶ ἔπειτα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Μάρθας, χωρὶς καὶ ἐκεῖνος νὰ γνωρίζῃ διατί.

Διῆλθε πρὸ αὐτῆς, ἔκαμψε ἔπειτα καὶ εὗρέθη εἰς τὴν ὀπισθίαν πλευράν της, ἀλλὰ τότε ἠναγκάσθη νὰ κρυβῇ εἰς σκοτεινόν τι μέρος.

— Χίλιοι διαβόλοι! ἐψιθύρισε. Ποιὸ νέο γλέντι πρόκειται νὰ γίνῃ ἀπόψε ἐδῶ μέσα;

Μία σκιὰ διωλίσθησε ταχεῖα πρὸς τὴν ὀπισθίαν θύραν τοῦ κήπου καὶ ἐξηφανίσθη ὥσάν νὰ ἤνοιξεν ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν κατέπιε.

Μὲ τὴν ὄρασίν του ἐντεταμένον, μὲ τ' αὐτιά του ὀρθάνοικτα, ὁ μυστηριώδης ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, προσεπάθει ν' ἀκούσῃ κατὶ, νὰ διακρίνῃ κατὶ.

— Βουβαμάρα θανάτου! ἐμουρμούρισε. Καὶ φάντασμα νὰ ἦταν, δὲν θὰ χανότανε ἔτσι ὁ φουστανελλοφόρος αὐτός.

Ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ πλάσματος τῆς φαντασίας του, ἦτο βέβαιος.

Κάποιος ἄνθρωπος ἐσύρετο πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἄνθρωπος ποῦ ἐφόρει φουστανέλλαν καὶ ποῦ ἐξηφανίσθη κατὰ τρόπον, τὸν ὁποῖον δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ.

Ποῖος ἦτο ὁμως;

Μυρίαι ὑποψίαι διῆλθον ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε παύσει νὰ ἐξετάζῃ καὶ μελετᾷ τὸ μυστήριον ποῦ ἐκάλυπτε τὸ σπῆτι ἐκεῖνο καὶ τοὺς ἐνοίκους του, καὶ νὰ θεμελιώνῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἰδικά του παράτολμα σχέδια.

— Ἄν δὲν εἶναι ὁ καπετὰν Χρῆστος, ποῦ κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Παλαμηδιοῦ, ποῖός ἄλλος τάχα νὰ ῥαχεται στὸ σπῆτι τοῦ ὄμμορφου αὐτοῦ μυστυρίου, ποῦ τὸ λένε Μάρθα Βαρούχη;

Ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικός.

— “Ὅ,τι κι’ ἂν γίνηται, ἐπιθύρῃς, πρέπει νὰ μάθω.

Καὶ συρόμενος ἑλαφρά, χωρὶς νὰ προξενῇ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν οἰκίαν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐκπληκτικὰ γεγονότα διεδραματίζοντο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ’.

Ἡ γυναῖκα τοῦ μαγεύει.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ ὡραία Μάρθα, ἐπρόκειτο νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ὁλονυχτίους ὀργιώδεις ἀπολαύσεις, ὅπως ἐσυνείθιζε τῶρα ἀπὸ χρόνου πολλοῦ.

Τίποτε δὲν τῆς ἐτάρασσε τὰς ἐγκληματικὰς σκέψεις.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε κρυβῇ εἰς τὸ σαλόνι τῆς καὶ εἶχε παρακολουθήσει τὰς προδοτικὰς διαπραγματεύσεις τῆς, εἶχε φονευθῇ ἀπὸ τὸ ἴδιόν τῆς χέρι, καὶ ὁ ἄλλος, ὁ μυστηριώδης ἐραστὴς τῆς εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον, καὶ θὰ εἶχεν ἤδη καρατομηθῇ.

Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐκαρατομήθησαν δέκα κατάδικοι. Εἶχε πληροφορηθῇ, πολὺ πρὶν, ὅτι μετὰ τὸν ἐκεῖνον, τοῦ θὰ ἐξετελοῦντο θὰ ἦτο καὶ ὁ ὑπ’ αὐτῆς προδοθείς.

Ἡ εἰδήσις τῆς δραπετεύσεως ἐνὸς καταδίκου δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας. Κανεὶς δὲν τὴν ἔμαθεν. Οὔτε οἱ συνωμόται τὴν ἐπληροφορήθησαν, πολὺ περισσότερον δὲν ἔμαθαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ συνελήφθη ὡς δολοφόνος τοῦ ὑπορχηγῶ, ἦτο ὁ ὑπ’ ἀριθ. 7 συνωμότης.

Διότι ἡ Μάρθα, ἐφρόντισε νὰ κρύψῃ πᾶν ὅ,τι δὲν συνέφερε νὰ γνωσθῇ.

Εἰς τὴν ἀνάκρισιν κατέθεσεν ὅτι ἦτο κρυφὰ μνηστευμένη μὲ τὸν δολοφονηθέντα, ὅτι δὲ ὁ καπετὰν Χρηστος ἦτο κάποιος κακοποιός, εἰσχωρήσας προφανῶς ἔως ἐκεῖ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τῆς κλέψῃ τὰ χρήματά τῆς.

Εἰς τοὺς συνωμότητας ἐξήγησεν ὅτι ὁ συλληφθεὶς ἦτο ἐραστὴς τῆς, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζεν εἰς Αἴγυπτον καὶ τὴν ἐπισκέφθη ὀλίγον μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συσκέψεως τῶν συνωμοτῶν.

— Ὁ ὑπαρχηγός, ἐξηκολούθησε, εἶχε ξεχάσῃ καὶ χαρτιά

του πολύτιμα καὶ ἐπέστρεψε νὰ τὰ πάρῃ. Ὁ ἐραστής μου τὸν εἶδε, παρεξήγησε τὴν ἐπίσκεψίν του καὶ μοῦ ἐζήτησεν ἐξηγήσεις. Οὔτε ἐγὼ οὔτε ὁ ὑπαρχηγὸς εἰμπορούσαμε νὰ τοῦ εἰποῦμε τὴν ἀλήθεια. Ἐπροτίμησα νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶχα ἐραστήν. Χάριν τῆς πατρίδος ἔπρεπε νὰ θυσιάσω τὴν ἀγάπην μου καὶ νὰ χάσω ἐκεῖνον ποῦ ἀγαποῦσα καὶ δὲν ἐδίστασα νὰ τὸ κάμω. Ἐπίστευσα ὅστερ' ἀπὸ αὐτό, ὅτι θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ καὶ θὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ κάνῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, πρὶν προλάβουμε νὰ ἐννοήσουμε τοὺς σκοποὺς του, ὥρμησε κατὰ τοῦ ὑπαρχηγοῦ καὶ τὸν ἐσκότωσε. Τότε καὶ ἐγὼ τὸν παρέδωσα εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὅλα αὐτὰ ἐφάνησαν λογικὰ εἰς τοὺς συνωμώτας. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Μάρθα τὸν παρέδωκεν εἰς τοὺς χωροφύλακας, ἦτο τρανὴ ἀπόδειξις τῆς πίστεώς της, καὶ δὲν ἐσκέφθησαν νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ αὐτήν, οὐδὲ νὰ κρύψουν τὰς ἐπ' ἀναστασιακὰς ἐνεργείας των.

Ἀφέθη οὕτω ἡ Μάρθα ἥσυχος νὰ συνεχίσῃ τὴν κατασκοπείαν της, διὰ νὰ εἰσπράτῃ τοὺς παχυτάτους μισθοὺς ποῦ τῆς ἔστελνεν ὁ ναύαρχος Τινάν, καὶ νὰ συναντᾶται συχνὰ μὲ τὸν λοχαγὸν Μπερτώ, ὁ ὁποῖος τῆς ἔφερνεν ὁδηγίας καὶ ἔπερνε τὰς πρεδοτικὰς ἀνακοινώσεις του.

Ὁ Μπερτώ ὅμως ἦτο νέος, ἦτο ὠραῖος, ἦτο εὐγενικός. Ἡ Μάρθη ἦτο μία γυναῖκα τῆς ἡδονῆς καὶ τῶν ἀπολαύσεων, μία ἔκλυτος νεᾶνις, ἡ ὁποία, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ καπετᾶν Χρήστου, ἤρχισε νὰ τὸν προκαλῇ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὰ ἐρωτικὰ δίκτυά της.

Δὲν ἐδυσκολεύθη δὲ νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἦτο ὠραία καὶ ἐγνώριζε καλὰ τὴν τέχνην νὰ σαγηνεύῃ. Ὁ Μπερτώ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὴν γοητείαν τῶν βλεμμάτων της, καὶ τὴν θέαν τῆς σφριγώσης σαρκὸς της, τὴν ὁποίαν πονήρως τοῦ ἐπεδείκνυε, καὶ ἔγινεν ἐραστής της.

Τώρα οἱ δύο ἐρασταί, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι εἶχον νὰ συνομιλήσουν περὶ τῶν ὑποθέσεων των συνηντῶντο τακτικώτερα, καὶ παρεδίδοντο εἰς ὁλονυκτίους ἐρωτικὰς ἀπολαύσεις, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παύουν νὰ κατασκοπεύουν, νὰ παρακολουθοῦν τὰς κινήσεις τῶν συνωνοτῶν, καὶ νὰ παρασκευάζουν τὸν δλεθρόν των.

Κατὰ τὴν νύκταν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μέγας τυχαίως

εὐρεθεὶς ἐκεῖ, εἶδε ἓνα φουστανελοφόρον νὰ πλανᾷται γύρω ἀπὸ τὴν κατοικίαν τῆς καὶ νὰ ἔξαφανίζεται ἔπειτα κατὰ τρόπον μυστηριώδη - δὲν ἀντελήφθη δὲ ὁ Μέγας ἂν εἰσῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἔχασθη εἰς κάποιαν μυστικὴν ὑπόνομον—ὁ λοχαγὸς Μπερτώ ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μέχρι τῶν πρωῒνων ὥρῶν.

Ἡ Μάρθα δὲ εἶχε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλει τίποτε τὸ σπουδαῖον ἀλλ' ὁ Μπερτώ, ὁ ὁποῖος κατώρθωνε νὰ συνεννοῇται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τῆς ἔκανε μίαν σπουδαίαν ἐκμηστήρευσιν.

— Ἡ ὑποκόμησσα Μπανκόλι, τῆς εἶπε ἐδέχθη τέλος τὰς προτάσεις μου, περὶ τῶν ὁποίων σοῦ ἐμίλησα.

Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ διαφορετικά. Δὲν μούχεις εἶπη ὅτι εἶναι συγγενὴς σου;

Κατόπιν μικροῦ δισταγμοῦ ὁ Γάλλος λοχαγὸς ἀπήντησε.

— Μά...ναί... Συγγενὴς μου.

— Καὶ λοιπόν;

— Τὴν ἐπεσκέφθηκα σήμερα. Πρὶν ἔλθω ἐδῶ, ἤμουν ἐκεῖ.

--- Τὴν εἶδες;

— Ναί!

— Καὶ τί σοῦ ἀπήντησε;

— Εἰς τὴν ἀρχὴ ἠρνήθη μὲ ἀγανάκτησιν. Φαίνεται ὅτι χθὲς ὁ Μέγας τῆς ἐξωμολογήθη τὸν ἔρωτά του, καὶ αὐτὴ τὸν ἐδίωξε.

— Διάβολε! Ἡ δουλειὰ χαλάει.

--- Περίμενε. Ἀπέκρουσε τὰς προτάσεις του καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴ ξαναπατήσῃ πειὰ σπῆτί της.

— Καὶ ἐκεῖνος;

— Ἐφυγε θυμωμένος.

— Θυμωμένος ὁ Μέγας; Κακὸ αὐτό. Ἡ ὑποκόμησσα δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα, διότι ὁ Μέγας εἶναι ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος. ἱκανὸς νὰ τῆς κάνῃ τὸ μεγαλειότερο κακόν.

— Τὸ παρακάνεις, ἀγάπη μου. Ὅχι δὲ καὶ τόσο τρομερός, ὥστε νὰ τὸν τρέμῃ ἡ ὑφήλιος.

— ὦ, τὸν φοβοῦμαι τὸν Μέγα ἐγώ.

— Θὰ τὸν κάνω ἐγὼ νὰ μὴ τὸν φοβᾶσαι καθόλου.

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό, Ζερῶμ! Ὁ Μέγας πρὶν γίνῃ ὑπολοχαγὸς καὶ ἀποσπασθῇ εἰς τὴν χωροφυλακὴν, ἦτο ληστής. Καὶ ὅταν ἰδῇ τὰ σκοῦρα, εἶναι ἱκανὸς νὰ ξανάβῃ στὸ κλαρί.

— Μά... κάτι τέτοιο εἶπε καὶ στὴν ὑποκόμησσα.

— Δηλαδή ;

— Τὴν ἠπείλησε, μὰ ἐκείνη δὲν εἶναι ἀπὸ τῆς γυναῖκες ποὺ πτοοῦνται εὐκολά. Εἰς ἀπάντησιν τὸν ἐπέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτί της.

Ἡ Μάρθα, δὲν ἐπέμενε περισσότερον εἰς τὸ νὰ ὑποδείκνυη πόσον ἐπίφοβος ἦτο ὁ πρῶν ληστής.

— Λέγε μου Ζερῶμ ! ἐπανελάβε. Τί ἐσυμφωνήσατε ;

— Ἡ Λουῖζα ἐδέχθη νὰ προσποιηθῇ ἔρωτα εἰς τὸν Μέγαν.

— Ὑστερὰ ἀπὸ ὅσα ἔγιναν ;

— Ναί ! Ἐδέχθη νὰ τὸν καλέσῃ σπῆτί της. Θὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, καί, μὲ τὴν τέχνην ποῦ καλὰ γνωρίζει καὶ τὴν ἐμμορφιά της ποῦ....

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία ἀπὸ τινων στιγμῶν ἐφαίνετο ἀφηρημένη, ἤρπασε καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ λοχαγοῦ, ἐνῶ ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν της μὲ τ' αὐτὰ τεντωμένα καὶ τὰ μάτια ὀρθά-νοικτα.

— Ἀκουσες ; ἐψιθύρισε.

Ἐκπληκτος ὁ λοχαγὸς Μπερτὼ τὴν ἠρώτησε.

— Τί πρᾶγμα ;

— Κάτω στὴν αὐλὴ μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα κάποιον κρότο.

Σὰν κάποιος νὰ πάτησε ἓνα τενεκέ. Σὰν νᾶρριξε κάτι.

— Θὰ εἶναι ἡ ὑπηρετριά σου...

— Ἡ... Ἀγγέλω ;

— Ποιὸς ἄλλος ;

Ἡ Μάρθα ὠχρίασε.

— Θὰ προτιμοῦσα, εἶπε, νᾶηταν κάθε ἄλλος παρὰ νὰ εἶχε κατεβῇ κάτω ἡ Ἀγγέλω... ἡ βλαχοποῦλα ποῦ προσποιεῖται τὴν ὑπηρετριά μου. Τοῦτο θὰ ἦταν ἀπὸ ὅλα πιδ χειρότερο.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μπερτὼ τὴν παρετήρει κατάπληκτος, οὐδὲν ἐνοῶν, ἡ νεᾶνις, ἡ ὁποία κατενόησεν ὅτι εἶχεν εἰπῇ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε, προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ καὶ ἐπανελάβε.

— ὦ, ὄχι Ζερῶμ, δὲν εἶναι ἡ Ἀγγέλω. Μήπως ἦταν κάποιος ἄλλος ;

— Γελῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὸν τρόμο σου ! τῆς ἀπῆντησεν ὁ λοχαγός. Ἐγὼ δὲν ἄκουσα τίποτα. Ὅλα εἶναι κλειδω-

μένα, κι' ἐγὼ δίπλα σου, ἕτοιμος νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ. Ποιὸς
μπορεῖ νὰ ῥθῇ νὰ σ' ἐνοχλήσῃ ;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τίποτε ἡ νεᾶνις κατηυθύνθη πρὸς τὸ
παράθυρόν της, ἐστάθη δίπλα εἰς αὐτό, ἐπρόσεξεν, ἡχροάσθη,
προσεπάθητε νὰ συλλάβῃ κάποιον κρότον, κάτι ποῦ νὰ ἐπιβε-
βαίωνε τὰς πρώτας ὑποψίας της.

— Τίποτε ! ἐψιθύρισε καθησυχάζουσα.

Κάποιος σκύλλος τρέχει κρατῶντας στὸ στόμα κομμάτι ψω-
μοῦ, ἢ κάποιος γίγας ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴν ὥραίαν του ! ἀπῆν-
τησε μειδιῶν ὁ λοχαγός. Τόσο λοιπὸν σὲ φοβίζει ἓνα τόσον
ἀσήμαντο πραγματάκι ;

— Ἐτρόμαξα, ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτα... Καί... ἀληθινά !
Ἐτρόμαξα χωρὶς λόγον...

Ἐσιώπησε. Προσποιεῖτο τώρα τὴν θαρραλαίαν, ἀλλὰ κατή-
χετο ὑπὸ τρόμου πολλοῦ.

Τί νὰ συνέβαινε τάχα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὥρρας ἐκεῖνης
γυναικός ; Ὁ Γάλλος λοχαγὸς εἰς μάτην προσεπάθει νὰ μαν-
τεύσῃ καὶ κατέληξε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ φίλη του ἦτο μία ὑστε-
ρική γυναῖκα μεγαλεποιῶσα τὰ πράγματα καὶ ἀνησυχοῦσα χω-
ρὶς ἀφορμὴν.

Ἐν τούτοις τί ἤθελε νὰ εἰπῇ ὅταν ἔλεγε ὅτι τὸ χειρότερον
ὄλων ἦτο νὰ εἶχε ἐξέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν ἡ προσποιουμένη τὴν
ὑπηρετριάν της Ἀγγέλω ;

Ἐζήτησεν ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἡ Μάρθα τοῦ ἀπήντησε.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, Ζερὼμ. Ἀλλὰ τί ἐλέγαμε ; Ὁ, ναί.
Ἐδέχθη λοιπὸν ἡ ὑποκόμισσα νὰ καλέσῃ καὶ πάλιν τὸν Μέγα,
νὰ τοῦ ὑποκριθῇ ἔρωτα. Ἐδέχθη ὅμως καὶ νὰ γίνῃ καὶ ἐρω-
μένη του.

Ὁ Μπερτὼ προφανῶς ἐταράχθη. Ἐν τούτοις ἀπήντησε.

— Ἄν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, πρέπει νὰ τὸ κἀνῃ καὶ αὐτό,
καί, μὴν ἀμφιβάλλῃς πῶς θὰ τὸ κἀνῃ

— Ἔστω... Καὶ τί θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν
Μέγα ;

— Νὰ μάθῃ τὰ μυστικά του. Διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἰ-
ξεύρη πολλά, προσποιεῖται ὅτι ἀγνοεῖ τὰ πάντα καὶ δὲν λέγει
τίποτε.

— Σχετικῶς μὲ τοὺς συνωμώτας.

Ὁ λοχαγὸς Μπερτὼ δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἀποκαλύψῃ ὅλ' αὐτῶν τὰ σχέδια εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἡ ὁποία ἦτο μὲν ὄργανόν των σήμερον, ἀλλὰ εἰμποροῦσε νὰ γίνῃ αὖριον ὄργανον ἄλλων.

— Πρὸ παντὸς μὲ αὐτοῦς ! τῆς ἀπήντησε.

— Καὶ πιστεύεις πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ ;

— Εἶμαι βέβαιως...

— Δὲν φοβεῖσαι ὅτι ἡ ὑποκόμησσα, εἶναι δυνατόν νὰ σοῦ εἶπε μὲν αὐτὰ διὰ νὰ σὲ καθησυχάσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν κάνῃ τίποτα ;

— Ἀδύνατον !

— Ἐχεις τρόπο νὰ τὴν ἀναγκάσῃς νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς ὑποδείξεις σου;

Ὁ λοχαγὸς Μπερτὼ ἐμειδίασεν ἀνιγματοῶδες μειδίωμα καὶ ἀπήντησε.

— Ἐχω ναί.

— Ποῖον ;

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπεκταθῇ περισσότερον εἰς τὰς ἀνακοινώσεις του καὶ ἡ νεᾶνις δὲν ἐπέμενε, ἐκείνην τὴν στιγμήν νὰ τὸν ἀναγκάσῃ.

Τώρα, ὁ τρόμος ποῦ εἶχεν αἰσθανθῇ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ θορύβου ποῦ ἔγινεν εἰς τὸν κῆπον, εἶχεν ὑποχωρήσει εἰς τὴν περιέργειαν ποῦ ἠσθάνετο νὰ μάθῃ τὰ ὅσα ἀφεώρων τὴν ὑποκόμησσαν, καὶ εἰς τὴν πλήμυραν τῶν ἐρωτικῶν ἐπιθυμιῶν ποῦ τὴν κατεῖχον.

Καὶ ὀλίγας στιγμὰς ἀργότερα οἱ δύο ἐρασταὶ ἐκυλόντο ἡμίγυμνοι ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι των, χωρὶς νὰ δώσουν τώρα προσοχὴν εἰς κάποιον ἄλλον θόρυβον ἐγγύτατα ἀκουσθέντα τὴν φωνὴν αὐτῶν.

Εἶναι μὲν ἀλήθεια ὅτι ἡ νεᾶνις ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸν κρότον αὐτὸν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἐτρόμαξε καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε εἰς τὸν Μπερτὼ.

Φιντασίεζ μου ἐψιθύρισε. Γιατί, ποῖος ἦταν δυνατόν νὰ λθῇ νὰ μὲ ἐνοχλήσῃ στὸ σπίτι μου;

Πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν σκέψιν της ἤλθε ἡ Ἀγγέλω, τὸ ἄλλο τοῦτο μυστήριον, περὶ τοῦ ὁποίου ἀπέθυγεν ἐπιμόνως, νὰ ὁμι-



Ὁ Ναύαρχος ἔσυρε τὸ πιστόλι, ὁ ὑπασιπότης τὸ ξίφος του, ἐν
ὁ βεσσηνιὸς ἐυδαιμονεῖ τοὺς διέτασσεν: - Ἀνίνητοι, γιατί...

λήση εἰς τὸν λοχαγόν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀχληρὰν σκέψιν ἐκείνην ταχέως ἀπεδίωξε.

— Εἶμαι κουτή! ἐπιθύρισε, ὁ Χρῆστος ποῦ μποροῦσε νὰ μ' ἀνησυχήσῃ, δὲν ὑπάρχει πιά. Τὶ ἔχω λοιπὸν νὰ φοβηθῶ.

Ἀνεθάρρηνεν ἐντελῶς.

Οἱ ἀσυγκράτητοι πόθοι ποῦ τὴν κατεῖχον, τῆς ἐθόλωσαν τὴν σκέψιν καὶ τὸν νοῦν καὶ παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Γάλλου λοχαγοῦ, καὶ ἐπὶ ὥραν πολλήν, δὲν ἠκούετο ἐκεῖ μέσα τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τοὺς ἡδονικοὺς στεναγμοὺς ἢ τὰς ἐρεθιστικὰς φράσεις ποῦ ἄφηναν νὰ διαφεύγουν ἀπὸ τὰ φλεγόμενα χεῖλη των

Τέλος ὁ Μπερτώ ἠγέρθη.

— Πρέπει νὰ φύγω! ἐπιθύρισε. Εἶναι καιρὸς νὰ φύγω.

— Γιατί, τόσο γρήγορα, ἀγαπημένε μου;

— Τὸ καθῆκον!

— Στὸ διύβολο τὸ καθῆκον, ὅταν πρόκειται νὰ ἀνησυχήσῃ τὸν ἔρωτά μας... Μείνε Ζερώμ...

— Νὰ μείνω; Θάπρεπε νᾶχα εἰδοποιήσει νὰ μὴ μὲ περιμένουν.

— Καὶ γιατί δὲν εἰδοποιεῖς τώρα;

— Ἀλλὰ μὲ ποῖον.

— Μὲ τὸν ἔμπιστό σου στρατιώτη Ζάν. Στείλτε μὰ εἰδοποίησι εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ τὴν πᾶνε στὸ πλοῖό σου..

— Μά... εἶναι ἐδῶ ὁ Ζάν;

— Δὲν ξεύρω. Ἄν ἦρθε, θάβειναι καὶ θὰ κοιμᾶται στὸ κάτω πάτωμα, ὅπως πάντοτε...

Ὁ Γάλλος λοχαγός, καὶ διότι ἐπεθύμει νὰ παρατείνῃ τὴν ὀργισμένη ἀπόλαυσίν των μέχρι πρωτῆς, ἀλλὰ καὶ διότι εἶχε καὶ ἄλλους λόγους νὰ θέλῃ νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κατασκόπου των, ἐδέχθη τὴν πρότασίν της.

— Θὰ κατέβω κάτω! ἀπήντησε. Καὶ ἂν εἶναι ἐδῶ ὁ στρατιώτης μου, θὰ εἰδοποιήσω καὶ θὰ μείνω... Ἄν ὄχι..

— Ἄς ἐλπίσωμε ὅτι θὰ εἶναι! τοῦ ἀπήντησεν.

Εἶχον κατεβῆ τώρα καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν κλίνην τους. Ἡ ὦραία κατάσκοπος ἦτο σχεδὸν ἐντελῶς γυμνή. Ἡ δυνατὴ φωτιὰ ποῦ ἔκαιε εἰς τὸ μεγάλο μαγκάλι, τῆς εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ κυλί-

εται γυμνή εἰς τὴν κλίνην τῶν ὁργίων, χωρὶς νὰ κρυώνῃ, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὸ ψῦχος.

Οὕτω θαυμάσια ἐβοήθει τὸν Μπερτὼ νὰ ἐνδυσθῇ τὸν συνωδευσε μέχρι τῆς θύρας καὶ τοῦ ἐπιθύρσις.

— Μὴν ἀργήσης Ζερῶμ! Διψῶ γιὰ φιλιὰ, γιὰ ἀγκαλιά, γιὰ χάδια... Μὴν ἀργήσης Ζερῶμ.

Ὁ λοχαγὸς ἀπεμακρύνθη. ἡ Μάρθα ἐκλείσσε τὴν θύραν. Ἐτάνυσε τὰ χέρια τῆς, ἐτέντωσε τὸ σῶμά τῆς, προέτεινε τὸ στήθος τῆς, ἔλαβε πρὸς στιγμὴν στᾶσιν γεννῶσαν πόθους καὶ προκαλοῦσαν θυέλας, καὶ κατειθύνθη ἔπειτα πρὸς τὸν καθρέπτην τῆς.

Ἀπεθαύμασε τὰ μαρμαρίνα στήθη τῆς, τοὺς ὠραίους γλουτούς, τὰς θαυμασίας κνήμας, τὸ γοητευτικὸν σῶμά τῆς, τὴν θεσπεσίαν μορφήν τῆς. Εἶχε τώρα γυμνωθῇ ἐντελῶς καὶ ἐκύτταξε τὸ εἶδωλόν τῆς, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀναταράξῃ τοὺς πόθους τῆς μὲ τὰ ἴδια τῆς κάλλη.

Τέλος ἐκινήθη διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κλίνην τῆς.

Ἄλλ' ὅπως ἐστρόφη καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὰ ἔμπροσ-, καθελώθη ἐντρομος εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Στυγνὸς τὴν ὄψιν, τρομερὸς τὸ βλέμμα, ἀλύγιτος καὶ ἀκίνητος ἐστέκετο ἐνώπιόν τῆς ὁ πρῶν ἑραστής τῆς, ὁ παρ' αὐτῆς προδωθεὶς, ὁ εἰς θάνατον καταδικασθεὶς καπετὰν Χρηστός.

Ἦτο δυνατόν;

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον καὶ εἶχε καρατομηθῇ πρὸ εἴκοσι καὶ πλέθον ἡμερῶν. Ὁ ἐφιάλτης ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἐτάρασσε καὶ τὴν ἐτρόμαξε καὶ τότε ἀκόμη ποῦ ἦτο κλεισμένος στὸ Παλαμῆδι, εἶχε καρατομηθῇ. Πῶς εἰμποροῦσε νὰ εὐρίσκετο τώρα ἀπέναντί τῆς;

Ἄν δὲν ἐπρόκειτο περὶ κάποιου ὁ ὁποῖος τοῦ ὁμοίαζε καταπληκτικὰ, ὠρισμένως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐβλέπε, δὲν ἦτο παρὰ γέννημα τῆς φαντασίας τῆς.

Ἐκλείσσε τὰ μάτια τῆς καὶ τὰ ἤνοιξε καὶ πάλιν, νομίζουσε δι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἔφευγε τὸ φορικτὸν ἐκεῖνο ὄραμα.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ τρομερὸς ἐπισκέπτῃς εὐρίσκετο ἐνώπιόν τῆς. Τὸν εἶδε καὶ πάλιν. Καὶ τὸν ἤκουσε τὴν φορὰν αὐτὴν νὰ συρίζῃ.

— Σοῦταξ! πῶς θάφευγα κι' ἀπὸ τὴν κόλασι, γιὰ νὰρθω νὰ λογαριασθοῦμε. Καὶ νὰ ποῦ, πεντάμορφη κακούργα, μπόρεσα νὰ βαστάξω τὸ λόγο μου... .

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΓΓΕΛΩ Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὅλιγον καιρὸν πρίν...

Διὰ τὰ ἐννοηθῶν ὅσα κατωτέρω θὰ εἴπωμεν καὶ τὰ ἐξηγηθῶν μερικὰ πράγματα τὰ ὅποια ἠρνήθη ν' ἀνακαλύψῃ ἡ Μάρθα, εἶναι ἀνάγκη, διακόπτοντες πρὸς στιγμὴν τὴν σειρὰν τῆς ἀφηγήσεώς μας, νὰ μεταβῶμεν εἰς ἓνα χωριὸ τῆς Μεγαρίδος, ὅπου πρὸ ὀλίγου καιροῦ διεδραματίσθησαν τὰ θλιβερὰ ἐκεῖνα γεγονότα, ποῦ τόσῃ ἐπίδρασιν εἶχον εἰς τὰ τραγικὰ συμβάντα ποῦ ἀφηγοῦμεθα.

Εἰς τὴν μοναδικὴν πλατείαν τοῦ ὠμορφου αὐτοῦ χωριοῦ μία φωνὴ ἀντήχησε ξαφνικά.

— Ἐλᾶτε, κορίτσια, γρήγορα ! Ἐλᾶτε : αἱ θ' ἀρχίσῃ ὁ χορός !

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς προσκλήσεως ἐκείνης, προελθούσης ἀπὸ μέρους γηραλέου χωρικοῦ ἔχοντος τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τοῦ χωρικοῦ πανηγυρισμοῦ, ἓνα σμῆνος κοριτσῶν ἐξώρμησεν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τῆς πλατείας, ὅπου ἡ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Μὲ φωνάς, μὲ γέλοια, μὲ σκιρτήματα χαρᾶς, πετιῶντα, τὰ κορίτσια ἤλθαν καὶ κατέλαβαν τὸ κέντρον τῆς πλατείας, ἀπὸ τὸ ὅλοϊον τρεῖς μεγάλοι πλάτανοι ἀναπηδῶντες ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ὕψωναν μὲ τόλμην τοὺς χορούς των καὶ ἄπλωναν ἔπειτα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς εὐρώστους κλάδους των καὶ τὰ δροσερὰ φύλλώματά των, μὲ τὰ ὅποια κατεκάλυπταν καὶ ἐσκίαζαν ἓνα μεγάλον κυκλοτερεῖ χῶρον μέσα εἰς τὸν ὅποιον θὰ διεξήγετο ὁ χορός.

Τὰ ὠραιότερα κορίτσια τοῦ χωριοῦ μὲ τὰ λαμπρότερα καὶ πλουσιώτερα φορέματά των, θὰ ἄνοιγαν τὴν ἐορτάσιμον ἐκείνην ἡμέραν τὸν χορόν. Κάθε ἀρχοντόσπιτο ἐφιλοτιμήθη τὴν

ἡμέραν ἐκείνην νὰ στείλῃ εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ μίαν ὠμορφιάν.

Τὸ σπῖτι τοῦ τζέλιγκα τοῦ Βαρδουνιώτη ἀπέστειλε τὴν αἰθερίαν Δάφνην, μιὰ ψηλόλιγνη κοπέλλα, μὲ μαῦρα καμπυλωτὰ φρύδια, εὐμορφότερα τῶν ὁποίων δὲν εὐρίσκοντο εἰς ὅλο τὸ χωριό.

Ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Δημητρέλου, ἐνὸς πρώην δημάρχου καὶ μεγαλοκτηματίου, ἐστάλη ἡ Βασίλω, ἡ πεντάμορφη μελαχροινὴ Βασίλω, μὲ τὰ τρελλὰ ἐκεῖνα μάτια ποῦ ἐπετοῦσαν σπίθες καὶ ἐξετόξευαν ἀκτῖνες πύρινες ποῦ ἐξετρέλλαιναν τοὺς νέους τοῦ χωριοῦ.

Ἀπὸ τὰ σκιερὰ βάρη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λαμπράκη, ἐνὸς πρώην ἐφόρου, ἰδιωτευόντος τῶρα εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, ἦλθεν ἡ γλυκεῖα Λενιώ, τὸ λεπτεπίλεπτο κορίτσι μὲ τὴ μέση τὴ λιγερή, καὶ τὰ χρυσόξανθα μαλλιά καὶ τὸ κορμί τὸ λοξευτό, ποῦ ὁμοίαζε ὥσάν Νεράϊδας κορμί. Καὶ ἄλλαις ἦλθαν ἀκόμη, ὅλαις εὐμορφες, ὅλαις ζηλευταῖς, χαριτωμέναις ὅλαις. Ἐλαμπε δὲ ἐπάνω τους τὸ φλουρί καὶ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσημί, στολίδια ἀτίμητα, ποῦ ἐστόλιζαν τὴν εὐμορφιά, εἰς ὅλας τῆς τὰς γοητευτικὰς καὶ συναρπαστικὰς ἐκδηλώσεις, εἰς ὅλους τῆς τοὺς τύπους, εἰς ὅλας τῆς τὰς μορφάς.

Ἐβράδινε δὲ ὀλίγον, καὶ κατέφθασεν ὅμως ἡ ὥραία τῶν ὥραίων, ἡ πεντάμορφη Ἀγγέλω, ἡ μοναχοκέρη τοῦ παπᾶ Γιάννη, συνοδευομένη ἀπὸ μίαν ἐπίσης ὥραϊαν ξένην, τὴν Μάρθα Βαρούχη. Ὅλαις ἡ εὐμορφαις παρεμέρισαν στὸ διάβα τους, καὶ ὅλαις ἡ ἄτχημαις, κίτρινες ἀπὸ τὴ ζήλεια τους, ἔρριψαν ἐπάνω τῆς βλέμματα γεμᾶτα ἀπὸ φθόνον.

Τὰ παλληκάρια τοῦ χοροῦ ἐπῆγαν πλησιέστερά της διὰ νὰ τὴν ἀποθαυμάσουν, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ παντρεμμένοι δὲν εἶχαν τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος νὰ ἀποσύρουν ἀπ' ἐπάνω τῆς τὰ βλέμματά τους ἐθαύμαζον. Καὶ ὄχι ὅλας. Μίαν καὶ μόνην.

— Ἀχ! Τί ὠμορφα χορεύει ἡ Ἀγγέλω τοῦ Παπᾶ!

Καὶ ἐνῶ ἡ πεντάμορφη Ἀγγέλω ἐχόρευε καὶ ἐθαυμάζετο καὶ ἐγοήτευε καὶ ἐσαγῆνευε, ἓνα παλληκάρι ἕνας ὥραϊος καὶ μορφωμένος ὅπως ἐφαίνετο νέος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε συμπληρώσει ἀκόμη τὸ εἰκοστὸν δευτέρον τῆς ἡλικίας του ἔτος, περισσότερον ἀπὸ ὅλους γοητευμένους, περισσότερον ἀπὸ ὅλους θαυμάζων τὴν

τρελλὴν χορεύτριαν καὶ ὥσως περισσότερον ὄλων ἐρωτευμένος μαζί της, ἔλεγεν εἰς ἓνα μικρὸν κύκλον φίλων του, μὲ τοὺς ὁποίους ἔβλεπε τὸν χορόν.

— Μ' ἐτρέλλανε, μωρὲ παιδιά, ἡ Ἀγγέλω τοῦ παπᾶ! Ἡ αὐγὴ μὲ βρίσκει ξάγρυπνο καὶ ἡ νύχτα λυπημένο, καὶ ἀφορμὴ εἶναι αὐτῇ. Τὴν βλέπω, καὶ ὅσον τὴν βλέπω, τόσον περισσότερον ἀποτρεαίνομαι μαζί της. Κᾶτι ἔκανα νὰ τῆς πῶ προχθὲς ποῦ τὴν ἀπάντησα τὴν ὥρα ποῦ ἐπήγαινε στὴν ἐκκλησίᾳ, κ' ἔφυγε. Τῆς ἔστειλα προξενεῖα καὶ τὴν ἀπέρριψε. Ἔβαλα μιὰ θειά μου νὰ τὴν παρακαλέσῃ κ' ἐκείνη ἔμεινε ἀσυγκίνητη. Ἀνάθεμά με μωρὲ παιδιά! Θαρρῶ πῶς θὰ κάνω κᾶποια τρελλὰ σήμερα.

Καὶ ὁ χορὸς ἤρχισε. Τριπλοῦς κύκλος ἐσχηματίσθη. Τῶν κοριτσιῶν, τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν, τῶν παλληκαριῶν. Ἡ ζυγιαῖς τῶν νταουλιῶν ἔδωκαν τὸ σύνθημα. Ἐπειτα ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος τῶν παλληκαριῶν ἐκινήθη γοργὰ καὶ ρυθμικά.

Κορμιὰ ἐλυγίσθησαν, κεφάλια χαριτωμένα ἐκινήθησαν, στήθη ἐκολπώθησαν, πόδες μὲ κομπὰ σανδάλια ἔκαμαν διπλὴν τὴν ἐμφάνισιν των κάτω ἀπὸ τὰ ἄκρα ποδογύρων ἀροχνοῦφῶν. Ὁ χορὸς ἐκυριαρχεῖ τώρα.

Ὅσοι δὲν ἐχόρευαν, ἐθαύμαζαν. Ὅλοι δὲ καὶ ὅλοι εἶχον δίκαιον νὰ ζηλεύουν, νὰ βλέπουν, νὰ φθονοῦν, νὰ κρυφοποθοῦν, νὰ ἀποθαυμάζουν.

Διότι ἡ Ἀγγέλω τοῦ παπᾶ ἦτο κᾶτι περισσότερον ἀπὸ τὸ ὑπερτέλειον, τὸ ὑπερωρεῖον. Μὲ τὴν ἀγαλματώδη κορμοστασίαν της, τὴν ὁποίαν κάτω ἀπὸ τὰ ὀλόχρυσά φορέματα διέγραφον γραμμαὶ ὀνειρωδῶς καλλιτεχνικά, μὲ τὸν θησανυρὸν τοῦ στήθους της, τὸ ὁποῖον ἐθωράκιζε τοῖχος χρυσῶν φλωριῶν, μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της, μέσα στὰ ὁποῖα ὠργίαζε τὸ μυστήριον τῆς νυκτός, μὲ τὸν θεσπέσιον κρινόλευκον λαιμόν της καὶ τὸ χαριτωμένον της κεφάλι, τὸ ὁποῖον ἔστεφε κόμη πλουσία, κατὰμυρρη καὶ στίλβουσα.

Ἡ Ἀγγέλω τοῦ παπᾶ ἦτο διαρκὲς ἀσύλληπτον ὄνειρον τῶν λεβέντηδων καὶ τῶν παλληκαριῶν τοῦ χωριοῦ. Πλουσιόπαιδα ἀνεστέναξαν ἐμπρός της· παλληκάρια τῆς ἐψιθύρισαν λόγους τρυφεροὺς ἔρωτος παραφόρου· λεβέντηδες τῆς ὑπεσχέθησαν τρελλὴν ἀγάπην καὶ τρελλοτέραν ἀφοσίωσιν καὶ ἡ Ἀγγέλω τοῦ παπᾶ ἔμενε ψυχρά, ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος, εἰς βλέμματα, εἰς

στεναγμούς, εἰς ὄρκους, εἰς ἐξομολογήσεις.

Ἦτον ὥραία, ἀλλὰ δὲν ἠγάπα. Δὲν ἦτο ἐγωῖστρια, καὶ ἐν τούτοις περιφρόνει. Ἦτον ἄγγελος, καὶ δὲν συνεκινεῖτο. Ὁ λεβέντης ὁ ὁποῖος θὰ κατέκτα τὴν καρδιάν τῆς ὥραιας. δὲν εἶχε γεννηθῇ ἀκόμη. Ἦ καὶ ἂν εἶχεν γεννηθῇ, δὲν εἶχεν ὅμως ἀποτολμήσει ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισίν του.

—Νὰ καθήσῃς ἡσυχά, Ντελῆ. Νὰ πίνῃς, καὶ νὰ μὴ σὲ πίνῃ. Σὰν δὲν σὲ θέλῃ ἡ Ἀγγέλω, θὰ πέσῃς νὰ πεθάνῃς; Πᾶρτο καὶ σὺ ἀπόφασι, ὅπως τὸ πῆραν καὶ ἄλλοι. Ἦ Ἀγγέλω τῷχει συνήθεια πιά νὰ περιφρονῇ.

—Ἐκείνους ποῦ μπορεῖ νὰ περιφρονήσῃ, μὰ ὄχι ἐμένα. Ἐγὼ στὴ ζωὴ μου μιὰ φορὰ ἔσωσε κι' ἀγάπησα. Καὶ τὸ εἶπα τὸ ντέρι μου, καὶ τῷμαθε ὅλο τὸ χωριό! Ὅλοι ξέρουν πῶς τὴν προξενεῖά μου τὴν ἀπέρριψε, καὶ ἂν δὲν τολμοῦν νὰ γελάσουν μπροστά μου, γελοῦν βέβαια ἀπὸ πίσω μου... Γελοῦν μ' ἐμένα. Τὸν Χρῆστον τὸν Ντελῆ!

Πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου οἱ νέοι συνωμίλουν, εὐρύσκετο μικρὸν οἶνοπωλεῖον, εἰς τὴν θύραν τοῦ ὁποίου ἐστέκετο ὁ κᾶπηλος. Ὁ Ντελῆς ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ διέταξε·

—Φέρε κρασί, παιδί...

—Τὶ κι' ἄλλο; Θὰ μεθύσουμε....

—Καὶ θὰ ξεχάσουμε...

Δὲν ἐξέχασε ὅμως. Ἀπ' ἐναντίας, ἐφ' ὅσον ἔπινε καὶ ἐμεθύσκετο, ἐπὶ τοσοῦτον τὸν κατεκυρίευν ἡ σκέψις τῆς ὥραιας Ἀγγέλως, ἡ ὁποία μὲ μίαν περιφρόνησίν της καὶ μὲ μίαν ἄρνησίν της τὸν ἔκαμεν εἰς ὅλο τὸ χωριὸν περὶ γέλον. Διότι ὁ Ντελῆς ἐπίστευε πράγματι, ὅτι ὄχι μόνον οἱ συγχώριοί του, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι του αὐτοὶ θὰ ἐγελοῦσάν μαζύ του.

Περισσότερον ὅλων ὅμως θὰ ἐγελοῦσεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀγγέλω θὰ εἶχε δώσει τὴν καρδιά της. Διότι ὁ Ντελῆς ἐν τῷ ἐγωῖσμῳ του, ἐγωῖσμῳ τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδιδεν ἡ λεβεντιά του, ἡ εὐμορφία του καὶ τὰ πατρικά του πλοῦτή—διότι ἦτον υἱὸς πλουσίου πατρὸς—ἐπίστευεν ὅτι ἤρκει νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα του ἐπὶ μιᾷ κόρης, καὶ νὰ κατακτήσῃ παρευθὺς τὴν κόρην ἐκείνην.

Ἀλλ' ἂφ' οὗ ἡ Ἀγγέλω τοῦ Παπᾶ ἀπέρριψε τὴν ἀγάπην του σημεῖον ὅτι θὰ ἦτον ἐρωτευμένη μὲ κάποιον ἄλλον. Καὶ

ὁ ἄλλος αὐτὸς βεβαίως, πληροφορηθεὶς τὰ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἔρωτός του καὶ τὴν ἀποριφθεῖσαν προξενειὰν τοῦ Ντελῆ, θὰ ἐγελοῦσεν τώρα μαζὺ του.

Καὶ βεβαίως.

Θὰ ἐγελοῦσεν μαζὺ μὲ ἐκείνην, κατὰ τὰς ὥρας τῆς συνεντεύξεώς του, ἡ ὁποία θὰ ὠρίζετο σὲ κάποια ἀπόμερη μεριά, νύκτα, πίσω ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους, κάτω ἀπὸ τὸν ἑναστρον οὐρανόν.

Αἱ σκέψεις αὐταί, τὰς ὁποίας καθίστων ἐντονωτέρας καὶ πεισματωδεστέρας καὶ ἀγριωτέρας αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ κρασιοῦ ἀπεθηρίωσαν τὸν Ντελῆν! Ὁ ἔρωτευμένος νεανίας τώρα δὲν ἐσκέπτετο ἢ περὶ ἐκδικήσεως καὶ τιμωρίας πλέον.

— Ἐγέλασε μαζὶ μου· πρέπει νὰ γελάσω κ' ἐγὼ μαζὶ της. Μ' ἐρρεζίλεψε· πρέπει νὰ τὴν ρεζιλέψω. Καὶ ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ γενῇ γυναῖκά μου, δὲν πρέπει νὰ γενῇ καὶ κανενὸς ἄλλου γυναῖκα.

Ἐρρόφησεν ἀκόμη ἓνα μεγάλο ποτῆρι κρασιοῦ, καὶ στραβεῖς πρὸς τοὺς φίλους του.

— Μωρὲ παιδιά, εἶπε· δὲν σᾶς ἔλεγα πῶς θὰ τὴν κάνω τὴν τρέλλα σήμερα; Ἄ λοιπόν, τὸ ἀποφάσισα. Πάω νὰ φιλήσω τὴν Ἀγγέλω τοῦ Παπᾶ...

Καὶ πρὶν οἱ φίλοι του προφθάσουν νὰ τὸν κρατήσουν, ὁ Ντελῆς ἀπεμακρύνθη μὲ μεγάλα βήματα, εἰσεχώρησε μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν περιέργων, διέσπασε τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς κύκλους τῶν χορευτῶν, καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ Ἀγγέλω τοῦ παπᾶ ἐπερνοῦσε μπροστά του, μὲ γοργοπηδήματο χοροῦ, ὥρμητε, τὴν ἐνηγαλίσθη, τὴν ἔσφιξε παραφύρως εἰς τὰ στήθη του καὶ ἐπάνω εἰς τὰ δροσερὰ μάγουλά της τὰ κατακόκκινα ἀπὸ τὸν χορόν, ἀπήθηκε δύο ἡχηρότατα φιλήματα.

— Νά γιὰ νὰ μάθης νὰ μὲ περιφρονῇς ἐμένα...

Ἡ Ἀγγέλω ἔβαλλε τότε κραυγὴν τρόμου καὶ ἐλιποθύμησε, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μουσαφίρτσας Μάρθας Βαρούκη, ἡ ὁποία προσέτρεξε πρῶτη. Ὁ χορὸς διεκόπη. Τὰ κορίτσια ἐντρομα, ἐντρόμους βαλόντα κραυγὰς, ἔφευγαν ποδὸς πάσας τὰς διευθύνσεις ὡς κοπάδι πουλιῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου ὁ κυνηδὸς ἐξαποστέλει τὸν ὀλεθρον καὶ τὸν θάνατον.

Αἱ γυναῖκες, ὅσαι δὲν κατέφυγον πλησίον τῶν συζύγων των

ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν τὴν λιποθυμήσαν Ἀγγέλω. Οἱ ἄνδρες ἔξαγριωθέντες, ἀπετέλεσαν ὁμίλους θορυβώδεις. Οἱ ζωηρότεροι ἐξ αὐτῶν ἔφερν τὰ χέρια εἰς τὰ σελλάχια των καὶ ἔψαυσαν τὰς λαβὰς τῶν ὀπλων των. Τὶ εἶχε καλὰ καλὰ συμβῆ εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας, ὅπου ἐχόρευον τὰ κορίτσια, δὲν εἶχε ἀκόμη γνωσθῇ.

— Τὶ τρέχει, μωρέ; Γι' αὐτὸ ἔπαψεν ὁ χορός;

Ὁ Χρῆστος ὁ Ντελῆς ἐφίλησε τὴν Ἀγγέλω.

— Ἄ τὸν ἄτιμο! ἐβροντοφώνησεν τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς χορευτὰς. Καὶ τὸν ἀφίνετε ἀκόμη; Σκοτῶστέ τον, μωρέ...

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐξέφερε τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἀπειλὴν ἦτον ἓνας ἀπὸ τοὺς θεῖους τῆς Ἀγγέλως. Ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τῆς μητρός της. Ἕνας ἄνδρας χειροδύναμος, ὑπερύψηλος, γιγαντώσωμος, παλληκαρᾶς, ἔχων πολλοὺς φίλους καὶ κανέναν ἐχθρόν.

Ὅταν ἔμαθε τὴν προσβολὴν ἣ ὁποία ἀντηνάκλα ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας, δὲν ἐκρατήθη. Ἐμέθυσεν ἀπὸ θυμόν. Ἔσυρε τὸ πιστόλι του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο, καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ Ντελῆ ..

— Σκοτῶστέ τον μωρέ..

Οἱ πλησιέστεροι τῶν φίλων του τὸν ἐμμήθησαν καὶ ἔσυραν καὶ αὐτοὶ τὰ πιστόλια των. Ἄλλοι τινες συγγενεῖς τῆς Ἀγγέλως προσέδραμον.

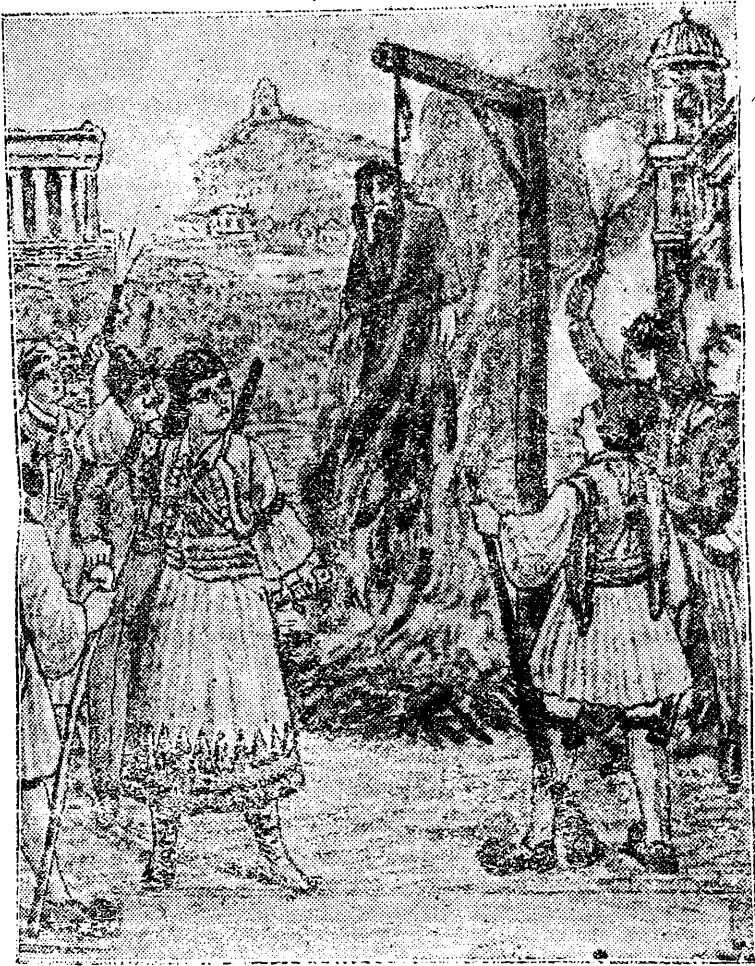
— Μᾶς προσέβαλε ὅλους· νὰ τὸν σκοτώσουμε τὸν ἄτιμον!

Ὁ Ντελῆς κατόπιν ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔκαμεν, ἐξεμέθυσεν ἀποτόμως. Ἐκπληκτος εἶδεν ἐμπρὸς του τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς καταστροφῆς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐδημιούργησε καὶ τὴν ἐκρηξιν μιᾶς θυέλλης τὴν ὁποίαν αὐτὸ ἐπροκάλεσε. Τὴν Ἀγγέλῶν λιπόθυμον, τὰ κορίτσια φεύγοντα, τὰς γυναῖκας κραυγαζούσας, τοὺς ἄνδρας ἀπειλοῦντας. Εὐρέθη εἰς ἀπορίαν περὶ τοῦ πρακτέου. Ἄν ἔφευγε, θὰ ἐχαρακτηρίζετο ὡς δειλός. Ἄν ἔμενεν, ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπερχομένην ἐναντίον του θυέλλαν.

Καὶ ἦτον ἄοπλος!

Ἐν τῷ μεταξύ, κραυγαί, βλασφημίαι, ἀπειλαί, ἠκούσθησαν. Πιστόλια ἐθεάθησαν προτεινόμενα κατ' αὐτοῦ.

— Σκοτῶστέ τον.



*Με πυροβολισμοὺς καὶ λαχάς, τὰ παραφρονοῦντα πλήθη
ἤναψαν τὴν φωτιάν, ἥ ὁποία ἐντὸς ἐλαχίστου ἤϋξε καὶ
ἐγιγαντώθη.*

Καί ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησεν, καὶ ἔπειτα ἄλλος καὶ ἄλλος. Μία σφαῖρα ἀφήρησεν τὸ φέσι τοῦ Ντελῆ, ἄλλη ἐτρώπησεν τὴν φουστανέλαν του. Τρίτη ἐσύριξεν ἀπαισιῶς εἰς τὰ αὐτιά του.

— ὦ! πανάθεμά σας! ἐβρυχήθη ὁ Ντελῆς. Μὲ βαράτε γιατί δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς βαρέσω. Μὰ ἐννοια σας. Θᾶρθη κ' ἡ σειρὰ ἡ δική μου.

Καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν, ὑβριζόμενος, καταδιωκόμενος, πυροβολούμενος. Ἐτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας, ἐπήδησεν ἔνα φράχτην, εἰσῆλθεν εἰς τὸν μικρὸν κῆπον κάποιας οἰκίας καὶ ὑπερπηδήσας ἕνα τοῖχον, ὃ ὁποῖος εὐρέθη ἐνώπιόν του, ἔπλεσεν εἰς ἕνα στενὸν δρομίσκον, φέροντα πρὸς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ κίνδυνος ὃ ὁποῖος τὸν ἠκολούθει πάντοτε, αἱ ἀπειλαὶ αἱ ὁποῖαι ἔφθαναν μέχρις αὐτοῦ, οἱ πυροβολισμοὶ οἱ ριπτόμενοι τώρα ἀσκοπῶς, πρὸς ἐκφοβισμόν του μᾶλλον, τοῦ ἐπτέρωσαν τοὺς πόδας, τοῦ ἔδεκαπλασίασαν τὰς δυνάμεις, τοῦ ἐτόιωσαν τὴν θέλησιν τῆς ζωῆς. Ὁ Ντελῆς ἦτον ὁ ὠκυπωδέστερος τῶν νέων τοῦ χωρίου. Ἄλογο δὲν τὸν ἔφθανεν. Καὶ διέφυγε.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εὗρίσκετο ἐκτὸς παντὸς κινδύνου ἐπάνω εἰς τὸ βουνό, ἕνα βουνὸ γεμᾶτο ρωγμάς, χαράδρας, σπήλαια, κρύπτας. Ἐκεῖ οἱ διώκταί του ἀπώλεσαν τὰ ἴχνη του καὶ παρητήθησαν τῆς περαιτέρω καταδιώξεως.

Ὁ Ντελῆς ἀνεπαύθη ὀλίγον, ἔπειτα ἐσηκώθη, ἐδάγκωσεν ἀπὸ λύσσαν μέχρις αἵματος τὸ χέρι του καὶ εἶπεν.

— Ἀλλοίμονό σας, κακομοίρηδες! Ἐπρεπε νὰ μὲ σκοτώνατε. Δὲν τὸ κάνατε; Ἀλλοίμονό σας τώρα! Σκάψτε μονάχοι σας τὸν λάκκο σας καὶ καρτερεῖτέ με.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὸ ὄρος ἀνάβασίν του χωρὶς σχέδιον κανένα εἰς τὸν νοῦν, χωρὶς σημεῖον κατευθύνσεως κανένα. Ἐπήγαινε πρὸς τὴν τύχην, πρὸς τὸ μοιραῖόν!

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐξηφανίσθη ὁ νεαρὸς Χρῆστος, ἀλλὰ δὲν ἐσβέσθη τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος τῶν συγγενῶν τῆς νεάνιδος καὶ ἰδίως τὸ μῖσος τῆς Ἀγγέλας.

Διότι ἡ νεάνις, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔπαυσε νὰ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν τῶν λεβέντηδων τοῦ χωριοῦ, ἂν

καὶ δὲν ἔπαυσε βέβαια νὰ εἶναι ἡ ὥραιότερα τῆς περιφροσείας.

— Ἡ Ἀγγέλω εἶναι φιλημένη! διεκύρητον αἱ ἄλλαι νεάνιδες, αἱ ζηλοτυποῦσαι διὰ τὴν ὡμορφιάν της. Ποῖος τίμιος ἄνδρας θὰ πάρῃ γυναῖκα του μιὰ φιλημένη;

Δὲν τὸ διεκύρησαν δὲ μόνον αὐταί. Τὸ συνεζήτουν καὶ τὸ ἐσχολίαζον καὶ οἱ ἄνδρες ὅλοι καὶ ὅλοι παρεδέχοντο ὅτι δὲν ἡμποροῦσαν πλέον νὰ ὀνειροπολοῦν μιὰν γυναῖκα οὕτω δημοσίως καὶ πομποδῶς προσβληθεῖσαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἀπολύτου προσηλώσεως πρὸς τοὺς τύπους τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς, κἀνεῖς δὲν θὰ ξεῖχε τὴν τόλμην ν' ἀδιαφορήσῃ πρὸς ὅσα συνέβησαν, νὰ ὑπωθῇ ὑπεράνω τῶν προλήψεων καὶ τῶν μικροτήτων καὶ ν' ἀδιαφορήσῃ πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἐπεβλήθη κατὰ τῆς ὥραιας καὶ νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του.

Ἐθεωρήθη λοιπὸν ἀτιμασθεῖσα ἡ Ἀγγέλω, χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε τὸ παράνομον καὶ τίποτε τὸ κακόν.

Καὶ ἰδοὺ τώρα, ἡ νεάνις ἐκείνη διὰ τὴν ὁποίαν ἀνεστέναζον ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς ἔστελναν προξενιὰ ὅλα τὰ νοικοκυρόπουλα, ἰδοὺ ἡ πεντάμορφη βλαχοπούλα, ἀπομονωμένη, περιφρονημένη, καταπίπτουσα ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ὑπερφηφείας της, εἰς τὰ βάθη τῆς ἀδιαφορίας ὅλων.

Κανεῖς δὲν τὴν ἐκύτταζε, κανεῖς δὲν τὴν ἤθελε, κανεῖς δὲν θὰ τὴν ἐνυμφεύετο ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

Καὶ αἱ φιλενάδες της τὴν ἀπέφευγαν καὶ αἱ γειτόνισσες της τὴν περιφρόνουν, ἴσως διότι ἐφοβοῦντο τὴν γενικὴν κατακραυγὴν, ἴσως διότι τὴν ἐζήλευαν, πιθανὸν διότι ἤθελαν νὰ σχηματίσουν γύρω της ἓνα τοῖχος περιφρονήσεως, διὰ νὰ φανοῦν καὶ αὐταί, διὰ νὰ τὰς προσέξουν καὶ αὐτάς.

Δὲν ἔκριναν ὅμως οὕτως αὐστηρῶς καὶ οὕτως ἀδίκως τὴν Ἀγγέλω οἱ συγχωριανοὶ της μόνον.

Ὁλόκληρος ἡ περιφέρεια, τοῦ ἐπληρωφορήθη τὸ συμβὰν ἔκρινεν ὅτι ἡ Ἀγγέλω συνετρίβη. Καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι καὶ ὁ πλούσιος ἀρχισέλιγγας Θάνος ὁ ὁποῖος συνεζήτη με τοὺς συγγενεῖς τῆς νεάνιδος τὴν πρότασιν νὰ τὴν νυμφευθῇ διέκοψε τὰς συζητήσεις ἐκεῖνας.

Ὁ Θάνος δὲν ἦτο πλούσιος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὥραϊος ἄνδρας.

Ἦτο σοβαρός, ἦτο καλὸς νυκοκύρης. Ἡ Ἀγγέλω τὸν εἶχεν ἰδεῖ καὶ τῆς ἤρесе. Ἐκεῖνος εἶχεν ἐνθουσιασθῇ ἀπ' αὐτὴν, οἱ δύο νέοι, δὲν ἀλληλοαγάπηθησαν μὲ τὴν μίαν καὶ μοναδικὴν συνάντησίν των, ἀλλ' ὅμως συνεπάθησαν ἀλλήλους.

— Ἀδύνατον! εἶπε. Εἶναι ἀδύνατο νὰ πάρω γυναῖκά μου μὰ ποῦ τὴν ἐφίλησε ἓνας ἄλλος. Ὅχι γιατί φταίει γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι... Ὅχι γιατί ἔπαψε νὰ εἶναι τίμιο ὅσο ἦταν καὶ πρὶν. Ἀλλὰ γιατί ὁ καθένας παληάνθρωπος θὰ μπορῇ νὰ μοῦ ρίξῃ κατάμουτρα τὴν προσβολὴ ὅτι ἔχω γυναῖκα ποῦ τὴν ἐφίλησεν ἄλλος, γιατί θὰ μπορῇ καὶ ὁ ἄλλος αὐτός, ὁ Χρῆστος Ντελῆς, νὰ καυχᾶται γιὰ τὴν παληανθρωπιὰ καὶ τὴν ἀνάνδρ'α του.

— Καὶ λοιπόν;

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τὸ συνοικέσιο.

Ἡ Ἀγγέλω, ἡ ὁποία τόσον εἶχεν λυπυθῇ μὲ τὴν σιᾶσιν τῶν συγχωριανῶν της, κατελήφθη ἀπὸ τρομερὰν ἀγανάκτησιν, ὅταν ἐπληροφορήθη τὴν ἀπάντησιν τοῦ Θάνου.

— Ἀ, ἄκαρδε κόσμε, κακὲ καὶ ἄδικε! ἐβρυχήθη. Μὰ τί φταίει λοιπὸν τὸ πουλί, ἂν ἓνα μαῦρο κοράκι χύμηξεν νὰ τὸ ξεσχίση στὰ νύχια του;

Ἀνελύθη εἰς λυγμούς, ἔκλαυσε, ἀλλὰ καὶ ἔκαμε ὄρκον τρομερόν.

— Θεοῖο ποῦ μὲ συνέτριψες! ἐβρυχήθη. Βρωμερὲ σκυλλε ποῦ μ' ἐκομάτιασες! Στὴν ψυχὴ τῆς μάννας μου ὀρκίζομαι, πῶς θὰ σὲ κομματιάσω κι' ἐγώ, μὲ τὰ χέρια μου.

Συνέσφυξε τὰ ὠραῖά της δόντια.

— Ὅπου κι' ἂν πᾶς, ἐπανελάβεν, ὅπου κι' ἂν κρυφτῇς, ὅπου κι' ἂν χωθῇς γιὰ νὰ σώσης τὸ μαῖρο κορμί σου, θὰ σ' εὔρω ἢ θὰ σὲ σφάξω, ὅπως μὲ ἔσφαξες καὶ θὰ σὲ κομματιάσω, ὅπως ἐσύ, καὶ θὰ πετάξω τὰ κομμάτια σου νὰ τὰ φάνε τὰ ὄρνια καὶ τὰ σκυλλιά... Χρῆστο Ντελῆ καρτέρα τώρα τὴν φριχτὴ μου ἐκδίκησι!

Ἀποφασισμένη νὰ τιμωρήσῃ κατὰ τὸν μᾶλλον ἀπάνθρωπον τρόπον τὸν αἵτιον τῆς συντριβῆς της, ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῇ ποῦ εὗρίσκετο.

Κἀνεῖς ὅμως δὲν τὸν εἶχεν ἰδεῖ. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ ληστές, ἄλλοι ὅτι συνέπρατε μὲ τοὺς, διαδόσεις τινες ὅτι ἦτο ἀρχηγὸς τρομερᾶς συμμορίας ἐφ-

θασαν μέχρις αὐτῆς καὶ ἄλλοι ὑπεστήριζαν ὅτι κατετάγη εἰς τὸ ἀνταρτικὸν σῶμα τοῦ καπετὰν Θεοδωράκη Γρίβα, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰσβάλει εἰς τὴν Θεσσαλίαν.

— Ἀντάρτης; εἶπε ἡ Ἀγγέλω. Θὰ γίνω κι' ἐγώ. Θὰ πάω νὰ πολεμήσω γιὰ τὴν πατρίδα μου καὶ γιὰ τὴν ἐκδίκησίν μου, Γιατὶ στὸ ἀνταρτικὸ σῶμα που θὰ πάω, θὰ τὸν βρῶ. Θὰ καταδοκίσω τὴν περίστασι, καὶ θὰ τὸν σκοτώσω.

Καὶ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἐκστρατεύσῃ ὡς ἄλλη ἀμαζὼν πρὸς ἀνευρεσιν τοῦ ἀνταρτικοῦ σώματος τοῦ καπετὰν Γρίβα, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν Σπυρομήλιον, τὸν Τζαβέλαν, τὸν Χατζηπέτρου, τὸν Στράτον, τὸν Καρατάσον καὶ τοὺς ἄλλους ὀπλαρχηγούς, ἐπολεμοῦσε εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος, ὅταν τὴν ἐπληροφόρησαν ὅτι ὁ Ντελῆς, ἀφ' οὗ συνηντήθη καὶ συνέπραξε μὲ παντὸς εἵδους κακοποιὰ στοιχεῖα, εὗρίσκετο τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς του δῆθεν, πράγματι δὲ διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ τὸ ἔργον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐσχεδίαζαν τὴν ὑπὸ τῶν ληστῶν αἰχμαλωσίαν τῆς βασιλείσης Ἀμαλίας.

— ὦ! τὸ θεριό! ἀνεβόησεν. Ἔως ἐκεῖ λοιπὸν ἔφθασε ἡ μαυρίλα τῆς ψυχῆς του; Καλὰ λοιπόν! Θὰ τὸν ἀνακαλύψω ἐγώ! στὴν Ἀθήνα ποῦ ἐςῆγε, καὶ θὰ λύσουμε τότε τοὺς λογαριασμούς μας τελειωτικά.

Ἀλλὰ ἡ νεάνις, ἡ ὑπὸ τόσης ἀπελπισίας καταληφθεῖσα, ἡσθένησεν. Ἡ πικρία κατέφαγε τὴν υἰεῖαν τῆς καὶ τὴν ἐξητθέγησε. Διετελεῖ δὲ ὑπὸ τὸ κράτος πυρετοῦ ὅταν ὁ γέρο-Ντελῆς τρομαγμένος ἀπὸ τὰ μυστικὰ μηνύματα ποῦ τοῦ εἶχε στείλει ὁ γιὸς του, ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι τους, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα τῆς.

— Θέλω τὸν παπᾶ!

— Κάτσε κ' ἔρχεται Μέσα πῆγε μὰ στιγμὴ νὰ ἰδῇ τί κάνει τὸ κορίτσι του. Ξέρεις. Ἡ Ἀγγέλω ἀπὸ τὰ χθές, ἔπεσε στὸ κρεβάτι τοῦ πεθαμοῦ.

— Τὸ ξέρω... Καὶ ἔχει δίκην τὸ κορίτσι. Τὸ δίκην τῆς πρῶτος ἐγὼ τὸ ἀναγνωρίζω, καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ.

— Τὸ ξέρουμε, κύρ Θανάση, πῶς ἡ ἀφεντιά σου εἶσαι δίκαιος ἄνθρωπος. Μὰ ἐκεῖνος ὁ γιὸς σου! Ἄ! Ἐκεῖνος ὁ γιὸς σου!

Δὲν εἶπαν περισσότερα, εὐσπλαγχνισθέντες τὸν δύστηνον

ἐκείνον πατέρα, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν εἶχαν καταδικάσει εἰς θάνατον. Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἄλλως τε εἰσῆλθε καὶ ὁ παπᾶ Γιάννης.

Ἦτο δὲ ὁ παπα-Γιάννης ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν εὐρίσκονται ὅπου ἔπρεπε. Ἦτο ἱερεὺς, ἐνῶ ἐγεννήθη σὺν τῇ γείνῃ λήσταρχος. Ἐλειτούργει καὶ προσεκάλει τοὺς πιστοὺς νὰ προσευχηθοῦν εἰς τὸν Θεόν ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἐλογάζετο τὸν Θεόν, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βλαφθῶσιν ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τὰ συμφέροντά του. Ἐδίδε τὸ χέρι του νὰ τὸ φιλήσουν οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοί, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἡμπόδιζε νὰ σφίξῃ τὴν γροθιάν του, νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ γρονθοκοπήσῃ ἀνηλεῶς. Ἦτον τραχύς, ἀπότομος, πείσμων, ἐπίμονος, μνησικακος μέχρι ἐγκλήματος. Ὁ Χρῆστος ὁ Ντελῆς φιλήσας τὴν κόρην του, ὑπέπεσεν ἅπαξ εἰς τὸ μῖσός του. Ἐ Ἀλλοίμονον τώρα εἰς τὸν Χρῆστον τὸν Ντελῆν!

— Δὲν θὰ τὸν ἀφίσω τὸν κακοῦργο νὰ σταθῇ οὔτε σὲ χλωρό, οὔτε σὲ ξερὸ κλαρί, ἔλεγε

Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀνηλεῆ, τὸν ἀσυγκίνητον, τὸν κακόν, ὁ ἀγαθὸς ὁ καλὸς καὶ ἀνεξίκακος Ντελῆς. ἔκει ἔμπροσθέν σου ὅλους, μὲ τὸ σθένος καὶ τὴν καρρησίαν καὶ τὴν εἰλικρινεῖαν τιμίου ἀνθρώπου εἶπε.

— Παπᾶ μου! Καὶ σὺ κ' ἐγὼ ἔχουμε τὴν ἴδια λύπη μέσα μας. Μιὰ εὐτυχία μας κατεστράφη σὲ μιὰ στιγμή τρέλλας καὶ κρασιοῦ! Ὁ γυιὸς μου μ' ἐκείνο ποὺ ἔκανε, ἔκανε δυὸ τρισμέγιστα κακὰ, ἐπρόσβαλε τὴν ἀγιοσύνην σου, καὶ ἐσπάραξε τὴν ψυχὴν μου. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην κλαίω. Ἄν δὲν τρελάθηκα ἀκόμη, σημεῖον ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς μ' ἐλυπήθη καὶ δὲν μ' ἐγκατέλειπεν. Αὐτὸ ἐσυλογίσθηκα, ἐπῆρα θάρρος κ' ἦλθα νὰ σοῦ πῶ:

— Παπᾶ μου ὅ,τι ἔγεινεν ἔγεινε. Περσμένα ξεχασμένα. Γνωστικὸς εἶσαι, ἔχω κ' ἐγὼ λιγάκι γινῶσι καὶ κρίνω. Σὰν φρόνιμοι καὶ σὰν νυκοκυραῖοι, ἅς δώσουμε φιλικὰ τὰ χέρια μας, ἅς ἀρραβωνιάσουμε τὰ παιδιὰ μας καὶ ἅς τὰ παντρεύσουμε.

Ὁ Παπᾶ Γιάννης, ἔκπληκτος, ἀπορῶν, θαυμάζων διὰ τὴν μεγάλην ἀφέλειαν τοῦ γέροντος Ντελῆν, τὸν ἐκύτταξεν ἐπὶ πολὺ στὰ μάτια. Ἐπειτα τὸν ἠρώτησεν.

— Ἀστειεύσαι, κύρ Θανάση, ἢ σοβαρὰ μιλᾷς;
 — Μιλῶ πολὺ σοβαρὰ μάλιστα.
 — Νὰ παντρέψουμε τὰ παιδιὰ μας! .
 — Ναί!
 — Δηλαδή. Ἐγὼ δὲ παπᾶ Γιάννης νὰ δώσω τὴν κόρη μου
 τὴν Ἀγγέλω γυναῖκα στὸ γυιό σου;
 — Ναὶ αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερο, τὸ λογικώτερο καὶ τὸ
 φυσικώτερο...

— Καὶ θέλεις τώρα νὰ σοῦ δώσω καὶ τὴν ἀπάντησι;
 — Ναί, παπᾶ μου.. Ἀχ! ἂν εἴξευρες μὲ τί λαχτάρα καὶ μὲ
 τί καρδιουχτύπι περιμένω τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν!...

— Νὰ σοῦ ἀπαντήσω τότε κύρ Θανάση μου. Νὰ σοῦ ἀπαν-
 τήσω. Τὴν ἔχω μάλιστα ἑτοιμὴ τὴν ἀπάντησι, γιατί ἐπερίμενα
 μιὰ τέτοια προτάσι...

Καὶ ἀφοῦ περιέφερε μὲ ἐγωῖσμόν καὶ ὑπερηφάνειαν τὸ
 βλέμμα ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων του
 ὁ παπᾶς, ἴσως διὰ τῆς βολιδοσκοπήσεως διαθέσεις των, πιθα-
 νῶς διὰ τὴν ἐπιβάλην εἰς αὐτοὺς νὰ σεβασθοῦν τὴν θέλησιν του
 ἀπήντησεν.

— Ἄν πάη ἡ γῆ ἀπάνω καὶ ὁ οὐρανὸς ἔρθῃ κάτω. Ἄν ὁ ἥ-
 λιος ἀρχίξῃ ν' ἀνατέλλῃ ἀπὸ τὴ δύσι του, ἂν τὰ νερὰ τῶν πο-
 ταμῶν στρέψουν πίσω καὶ ἂν φυτρώσῃ ποτὲ τὸ ἅλατι καὶ βγά-
 λῃ κλαριά καὶ φύλλα, τότε κ' ἐγὼ θὰ δώσω τὴν κόρη μου στὸν
 κακοῦργο τὸ γυιό σου. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησίς μου! Ἀπάντησις
 ὀρθοτική...

Μέσα εἰς τὴν πολυθλιμμένην του ψυχὴν, ὁ Ἀθανάσιος Ντε-
 λῆς ἠσθάνθη τὸ ὀξύ ἄλγος ἐνὸς πόνου. Τοῦ πόνου τῆς ἀπελ-
 πησίας. Ἡ ἀπάντησις ἐκείνη τοῦ παπᾶ Γιάννη τοῦ ἐστραγγάλι-
 ζε καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα του καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς αἰώ-
 νιον ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του χωρισμόν!

Ἀπεπειράθη νὰ συγκινήσῃ τὸν ἀσυγκίνητον, νὰ μαλάξῃ τὸν
 ἀμεύλικτον, νὰ καταστήσῃ ἐλεήμονα τὸν ἀνηλεῆ...

— Παπᾶ μου, εἶπε. Μιὰ τέτοια ἀπάντησις εἶνε ἄρνησις ἀ-
 δικαιολόγητος. Γιὰ συλλογίσου κομματί γιὰ σκέψου καλλιτέρα.
 Ὁ γυιός μου σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας, σὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ εἶχε
 πιεῖ ἓνα παραπάνω, ἔκανε ὅ,τι ἔκανε. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως εἶνε
 καλός, τίμιος, λεβέντης, ἀνοιχτόκαρδος, χωρὶς κακίαις μέσα του,
 χωρὶς μίση. Εἶνε πλούσιος, εἶνε ἐγγράμματος, εἶναι...

— Βρὲ κύρ Θανάση μου. Ἄς εἶνε ὅ,τι θέλει! ἀνέκραξεν ὀργίλως ὁ παπᾶς. Ἐγὼ σοῦ τὸ εἶπα· δὲν τᾶκουσες; Τὴν κόρη μου δὲν τὴν δίνω στὸ γυιό σου. Καὶ ἂν ὅπως ἄκουσα νὰ φοβερίζῃ ἔρθη νὰ τὴν πάρῃ μὲ τὸ ζόρι...

Συνεσπάσθησαν τὰ φρύδια του, ἤστραψαν τὰ μάτια του, ἀνετάράχθησαν τὰ γένηια του. Καὶ ἡ τραχεῖα φωνή του ἐβρυχήθη.

— Ἄν τολμήσῃ νὰ τὸ κάνῃ ἀλλοίμονο σ' αὐτόν, γιατίι τὸ ἴδιο μου κορίτσι θὰ τὸν σφάξῃ, ἀλλοίμονο στὴν κόρη σου, τὴν ἔμμορφη Λενιώ, ἀλλοίμονο σὲ σένα καὶ σ' ὅλους τοὺς δικούς σου. Γιατί, μὰ τὰ ἅγια μυστήρια ποῦ λειτουργάω φωτιά θὰ βάλουμε καὶ ὅλους ζωντανούς θὰ σᾶς κάψουμε.

— Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις αὐτή;

— Ναί!

Κατενόησεν ὁ γερο. Ντελῆς ὅτι κάθε προσεσπάθεια καὶ κάθε παράκλησις ἦτο ἐντελῶς περιττή. Ἀπεχαιρέτησε καὶ ἔφυγεν ἀπελπισμένος.

— Συμφορὰ ποῦ μᾶς βρῆκε! διελογίζετο. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά φοβερίζει ὁ ἄμναλος γυιός μου, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἀνάξιος παπᾶς. Ὁ θεὸς λοιπὸν, μεγάλο τ' ὄνομά του, ἂς βάλῃ τώρα τὸ χέρι του.

Οἱ ἄλλοι χωρικοὶ προησθάνοντο ὅτι κάτι σοβαρὸν ἠτοιμάζετο. ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἐγνώριζεν ἐπακριβῶς τὰ σχέδια τῶν δύο ἀντιπάλων οἰκόγεινιων.

Ὅταν μάλιστα, δέκα πέντε ἡμερὰς ἀργότερα, ἡ Ἀγγέλω τοῦ παπᾶ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ δὲν εἶπε ποῦ θὰ ἐπήγαινε-ὅλοι εἶπαν.

— Ἄν μπορούσε παρὰ ἔτσι νὰ γινῇ. Ἄν τὴν χωροῦσε πιά τὸ χωριὸ καὶ ἔφυγε. Ἀλλοῦ ποῦ δὲν τὴν ξέρουν, ἔτσι ὠμμορφη ὅπως εἶναι, θὰ παντρευθῇ

Οὐδὲ ὁ Ντελῆς δὲν ἔμαθε ποῦ κατηυθύνθη ἡ νεᾶνις. Ἡ οἰκογένεια τοῦ παπᾶ ἐτήρησεν ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν, ἂν καὶ ἔλοι ἐγνώριζαν ὅτι ἡ ὥραία προσβεβλημένη ἔφυγε διὰ τὰς Ἀθήνας, μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀνεύρῃ τὸν θεάστην ποῦ τὴν συνέτριψε μὲ ἓνα φιλί του, καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὅσον ἡμποροῦσε περισσότερον σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα.

Ἡ Ἀγγέλω ἐγκατεστάσθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μάρθας Βα-



Τὸ ἄλγος, εὐαισθηθὺν τὸν τραχὺν παρνασμον,
εἶχε φθάσει εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ἱερὸς ὁδοῦ κρημνοῦ. 7

ἐπιμονή της νὰ ἐπισκέπτεται τὸ χάνι, τοὺς ἐνέβαλλεν εἰς ἀνησυχίας.

Ὅλοι λοιπὸν ἐγνώριζαν τὰ κατ' αὐτήν, δὲν ἤργησε δὲ νὰ τὸ πληροφορηθῇ καὶ αὐτὸς ὁ Ντελῆς.

Διότι ὁ τολμηρὸς νεανίας, ὁ οὕτω ἐπισήμως καὶ οὕτω προκλητικῶς προσβαλὼν τὴν Ἀγγέλω, εὗρίσκετο πρῶγματι εἰς τὰς Ἀθήνας, κρυπτόμενος τῶρα ὅχι δι' ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμε εἰς στιγμὰς ἐρωτικῆς παραφορᾶς, ὅχι δηλαδὴ διότι ἐφίλησε τὴν Ἀγγέλω, ἀλλὰ διότι εἶχε συμπράξει μὲ συμμορίαν ληστῶν καὶ κατεζητεῖτο εἰς τὴν ὑπαιθρον.

Ὅταν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Ντελῆς, ἔδεν ἤργησε νὰ συνδεθῇ μὲ ὅλα τὰ κακῶς ἐκεῖνα στοιχεῖα, καὶ τοὺς ὑπόπτους καπεταναίους οἱ ὁποῖοι ἐν ᾧ προσεποιουῖντο ὅτι ἡτοίμαζον ἀνταρτικὰ σώματα διὰ νὰ εἰσβάλουν εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος, δὲν ἔκαμνον ἄλλο, παρὰ νὰ χρησιμεύουν ὡς πράκτορες τῶν ληστῶν ποῦ ἐλυμαίνοντο τὴν Ἑλλάδα.

Διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ληστεία εὗρίσκετο εἰς τὴν μεγαλειέραν ἔντασίν της.

Ὁ Χρῆστος Νταβέλης, ἓνας νεαρὸς λήσταρχος συμπράτων μὲ τὸν Καλαμπαλίκην καὶ τὸν Κακαράπην, ἔδρα ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ὁ Τουρκοδῆμος, ὁ Πανουργιᾶς, ὁ Μανροδῆμος, καὶ τόσοι ἄλλοι λήσταρχοι ἐτρομοκράτουν τὴν ὑπαιθρον χώραν, περιφερονοῦντες τοὺς πάντας, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸν στρατὸν τοῦ εἶχε κινήτοποιηθῇ ἐναντίον των.

Πράκτορές των ἐκρύπτοντο εἰς τὰς πόλεις, καὶ τοὺς ἔδιδον παντὸς εἶδους χρησίμους πληροφορίες, τοὺς ὑπεδείκνυν τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἔπρεπε νὰ αἰχμαλωτίσουν, τοὺς ἐπληροφόρουν περὶ τῆς περιουσιακῆς καταστάσεώς των, περὶ τῶν κινήσεων τῶν ἀποσπασμάτων, περὶ τῶν ὑποψιῶν τῆς χωροφυλακῆς.

Ἐλέγετο δὲ μεταξὺ τῶν καλῶς πληροφορημένων κύκλων, ὅτι καὶ πολλὰ ὄργανα τῆς τάξεως, πολλοὶ χωροφύλακες καὶ ὑπάλληλοι συνέπρατον μαζί των.

Βουλευταὶ ὅτι εἰδείκνυν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ληστὰς, ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας ὅτι τοὺς περιέθαλπεν, ἀκόμη ὅτι καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς Μέγας, εὗρίσκετο εἰς συνηγορίας μαζί των.

— Ὁ Μέγας, ἔλεγαν, ἦτανε ληστής. Ξέρει ὅλα τὰ κονάκια,

ὅλα τὰ λημέρια, ὅλους τοὺς τροφοδότας, ὅλους τοὺς πράκτορας τῶν ληστῶν. Ἄν ἤθελε, μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ τοῦ ἔχει παραχωρήσει ἡ Κυβέρνησις, ἡμποροῦσε νὰ ἐξοντώσῃ ὅλους τοὺς ληστές. Γιὰ νὰ μὴ τὸ κάνῃ, θὰ εἶπῃ ὅτι γίνεται αὐτὸ τοῦ λένε.

— Δηλαδή;

— Ὅτι συνεργάζεται μαζί τους.

— Γιὰ ποιὸ σκοπὸ;

— Γιατὶ παίρνει τὸ μεγαλείτερο μερίδιο ἀπὸ τὰ λύτρα. Κά-
θε συμμορία τοῦ βγάζει τὸ μερίδιό του. Καὶ ὁ Μέγας μιά ἡμέ-
ραν, θὰ βρεθῇ βαθύπλουτος.

Κύριοι τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν οἱ λησταί.
Ἡ Κυβέρνησις ἦτο ἀνίσχυρος νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ ὁ Ὅθων καὶ ἡ
Ἀμαλία εἰς μάτην ἀπῆτουν παρ' αὐτῆς τὴν λῆψιν καὶ ἄλλων
μέσων καίμιναν μεγαλειτέραν προσπάθειαν.

Δὲν ἐπετύγχανον τίποτε. Οἱ λησται ἐκυριάρχουν τῆς ὑπαίθ-
ρου, τώρα περιέσφιγγαν καὶ τὴν πρωτεύουσαν, καὶ μέσα εἰς
αὐτὴν παρεσκευάζετο μία ἐπιχείρησις, ὁμοία μὲ τὴν ὁποίαν δὲν
συνέλαβε ποτὲ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν θὰ ἐλάμβανε μέρος καὶ ὁ
Ντελῆς.

Ὁ ἀσυλλόγιστος ἄνθρωπος ποὺ ἐφίλησε τὴν Ἀγγέλω, ἦτο
ἓνας ἐκ τῶν κυριωτέρων πρακτόρων τῶν ληστῶν, ἦτο ἓνας ἐξ
ἐκείνων τοῦ προητοίμαζον τὸ φρικτὸν πραξικόπημα, περὶ τοῦ ὁ
ποίου κατωτέρω θὰ λάβωμεν τὴν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐκ-
τενέστερα, τὴν αἰχμαλωσίαν δηλαδή ὅλης τῆς Κυβερνήσεως καὶ
τῶν βασιλείων!

Ἔμαθε τὰ τῆς συχνῆς ἐπισκέψεως τῆς μυστηριώδους βλα-
χοπούλας. καὶ εἶτε διότι ὑπωπτεύθη τὴν ἀλήθειαν, εἶτε διότι κα-
τελήφθη ὑπὸ περιεργείας, ἐπῆγε εἰς τὸ χάνι. Δὲν τὴν εὔρε ἐκεῖ
τὴν πρώτην φορὰν, ἀλλὰ τοῦ εἶπαν διάφορα πράγματα, τοῦ τοῦ
ἐξηγήσαν περισσότερον τὴν περιέργειαν.

— Θάρθω ἄλλοτε, ἐσκέφθη.

Καὶ μετέβη πράγματι καὶ πάλιν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ἐκείνην ἡ
ψυχὴ του ἦτο πλημμυρισμένη ἀπὸ μίσος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον
ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρὸς τὴν οἰκογένειαν τῆς Ἀγγέλως.

Διότι εἶχε πληροφορηθῇ ὅτι εἰς τὸ χωριό του συνέβησαν

τρομακτικὰ πράγματα. Ἐνα'βράδου, οἱ συγγενεῖς τοῦ παπᾶ, πλησιάσαντες ἀπαρατήρητοι τὸ σπῆτι τοῦ Ντελῆ, ἔβαλαν φωτιά, ἡ ὁποία ἤϋξῃσε καὶ ἐγιναντώθη εἰς ἐλαχίστας στιγμάς.

Οἱ ἐμπρησται ὅταν εἶδον τὸ τρομερὸν ἔργον των ἐπιτυχάνων, ὠλίσθησαν πρὸς τὰ σκιώδη μέρη τῶν δρόμων, τὰ μὴ φωτισόμενα ὑπὸ τῶν λάμπσεων τῆς πυρκαϊᾶς, καὶ ἔφυγαν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου εἰδοποιηθέντες, κατέφθναν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

Ἐντὸς ὀλίγου ὅλος ὁ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ντελῆ γῶρος ἐγέμισεν ἀπὸ φίλους, ἐχθρούς, περιέργους, ἐκφράζοντας πρὸς ἀλλήλους τὴν ἐκπληξίν των διὰ τὸ συμβάν.

Καὶ τότε ἔνα παράθυρον τοῦ καιομένου σπητιοῦ ἤνοιξε καὶ πλαισιούμενος ἀπὸ φλόγας ὁ γερο-Ντελῆς ἐνεφανίσθη καὶ ἐφώναξε :

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Σῶστέ με!...

Τὰ πλήθη κάτω ἀνεταράχθησαν, ἐφορκίασαν, ἐτρόμαξαν, ἐκινήθησαν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὑπεχώρησαν ἔπειτα καὶ ἐσταμάτησαν. Ποῦ ἐπήγαιναν; Νὰ σώσουν τὸν Ντελῆν;

Ἄλλὰ πῶς!

Ὁ γέρον Ἀθανάσιος Ντελῆς εὗρίσκετο κυριολεκτικῶς μέσα εἰς τὰς φλόγας. Τὸ ὑποκάτω τουπάτωμα καὶ τὸ ὑπὸ τὸ πάτημα ὑπόγειον ἔκαιοντο. Τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἔκαίετο ἐπίσης. Τεράστια γλώσσαι πυρὸς λείχουσαι τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους τῆς οἰκίας, ἐπλαισιούν τὸ παράθυρον, εἰς τὸ κενὸν τοῦ ὁποίου ἀπελπιστικῶς χειρονομῶν καὶ ἀπεγνωσμένως προσκαλῶν εἰς βοήθειαν ὁ Ντελῆς διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ ἀσφυκτικῶν μέσα εἰς τὰς φλόγας καὶ νὰ γείνῃ παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Οὕτω ἡ βοήθεια τῆς ὁποίας τόσην ἀπόλυτον ἀνάγκην εἶχεν ὁ Ντελῆς, ἦτον ἀδύνατον νὰ παρασχεθῇ. Ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θ' ἀπειτόλμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πυρπολουμένην οἰκίαν, θὰ ἔκαίετο πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ πάτωμα ὅπου ὁ γέρον. Καὶ τότε τὰ θύματα θὰ ἦσαν δύο ἀντὶ ἐνός...

— Ἀ! τὸν κατακαῦμένο τὸ γέρο! ἐψιθύρισε τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς. Καὶ νὰ μὴν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ!...

— Νὰ τοῦ ρίξουμε κανένα σκοινί!...

— Σκοινὶ ἐκεῖ πάνω ; Θὰ τὸ κάψῃ ἡ φωτιά.

— Νὰ τοῦ βάλουμε μιὰ σκάλα νὰ κατέβῃ. .

— Ὁ θὰ τὸν τσουρουφλίσουν ἡ φλόγες . . . Δὲν κυττᾷς τί γίνεται..

— Βρὲ τὸν δυστυχημένον τὸν Θανάση... Τί συμφορὰ εἶναι αὐτὴ!...

Ἕνας τρομακτικὸς θόρυβος ἠκούσθη τότε. Μέρος τῆς στέγης πρὸς τὸ ἔπισθεν μέρος τῆς οἰκίας κατέπεσεν, παρασύρουσα καὶ μέρος τοῦ τοίχου. Ἕνα σύννεφο σπινθήρων καὶ μαύρων καπνῶν ἀνεπήδησεν τότε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πτώσεως τῆς στέγης. Κατόπιν νέαι φλόγες, ὀρμητικαί, πανέρυθραι, ἄγριαι ἐξώρμησαν πρὸς τὰ ὕψη.

— Βοήθεια ! .. Βοήθεια !... Βοήθεια ! ἀνέκραξεν ὁ Ντελῆς.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἓνας νεαρὸς χωρικός, ὁ Κυριάκος ὁ Λαμπρινὸς κατέφθασεν ἄσθμαίνων. Εἶδε τὴν πυρπολουμένην οἰκίαν, τὸν κινδυνεύοντα γέροντα, τὸ ἄδραν οὖν καὶ χάσκον πληθὺς καὶ ἐφώναξε.

— Τί κάνετε, μωρέ ; Ἀφήνετε τὸν ἄνθρωπο νὰ καῇ ;

— Καὶ τί νὰ τοῦ κάνουμε ;

— Νὰ τὸν γλυτώσετε.

— Ἀμμ' πῶς ; Μπορεῖ κανεὶς νὰ 'μπῇ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ καμῖνι ;

— Τί ; Ἔτσι λοιπόν ; Ὁ θὰ σταθῇτε ἐδῶ νὰ ἰδῇτε τὸ κάψιμο ἐνὸς ἀνθρώπου ;

Καὶ ὁ Κυριάκος Λαμπρινὸς διὰ μιᾶς ἀπέβαλε τὴν φουστάνελλαν τοῦ καὶ τὴν ἔβριψε κατὰ γῆς. Ἀπηλλάγη ἔπειτα καὶ τῶν ἄλλων περιττῶν φορεμάτων τοῦ, καὶ ἔμεινε μὲ τὰ ἐσωτερικὰ φορέματα μόνον. Ἐπειτα ἐφώναξε :

— Βρῆτε μωρὲ ἓνα σχοινί, βρέχτε το στὰ νερὰ καὶ σὰν τὸ ζήτησω, μοῦ τὸ πετᾶτε στὸ παράθυρο.

Ἐκαμεν ἔπειτα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν καιομένην οἰκίαν. Ἐπέρασε μέσα ἀπὸ τὰς φλόγας, αἱ ὁποῖαι κατέτρωγαν τὰ ξύλα τῆς εἰσόδου, καὶ ἐγένετο ἄφαντος...

— Πάει... κἀκεῖ κι' αὐτός! ἐψιθύρισε τὸ πληθὺς...

Ἡπατήθῃ ὁμως. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Κυριάκος Λαμπρινὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὸ παράθυρον, πλησίον τοῦ γέροντος Ντελῆ, ὁ ὁποῖος εἶχε παύσει νὰ φωνάζῃ πλέον, καὶ ἐχειρονόμει ἀπεγνωσμένως.

— Θάρρος, κύρ Θανάση, τοῦ εἶπε. Θάρρος καὶ θὰ σωθοῦμε.

Ἔσκυψεν ἔπειτα κάτω καὶ ἐφώναξε.

— Τὸ σχοινὶ μωρὲ γρήγορα.

Εὐτυχῶς ἡ εἰς τὸ παράθυρον ἐμφάνισις τοῦ τολμηροῦ νέου ἐνεκαρδίωσε τὰ ἀποτεθαρρημένα πλήθη. Ἡ ἐνεργητικότης ἐκείνου μετεδόθη καὶ εἰς αὐτά. Τὸ σχοινὶ διάβροχον ἐρρίφθη ἀμέσως εἰς τὸ παράθυρον καὶ ὁ Κυριάκος ὁ Λαμπρινὸς τὸ ἤρπασε. Μὲ τὴν μίαν ἄκραν αὐτοῦ ἔδεσε τὸν γέροντα Ντελῆς ἀπὸ στήν μέσην καὶ ἤρχισε νὰ τὸν καταβιάζῃ.

Τὸν ἔσωσε δὲ πράγματι, ὑποστάς βαρεῖα καὶ ἐπικίνδυνα ἐγκαύματα.

Ὅταν ὁ Χρῆστος Ντελῆς ἐπληροφορήθη τό συμβάν, ἀπετίλει μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν παπᾶν, ἔχουσαν οὕτω.

«Ἐγὼ ὁ Χρῆστος ὁ Ντελῆς

Πρὸς ἑσένα Παπα-Γιάννη

Ὅριζω καὶ προστάζω:

Ἡ κόρη σου ἡ Ἀγγέλω ἀπὸ σήμερα εἶνε δική μου. Ἄν τολμήσης νὰ σκεφθῇς νὰ τὴν ἀρραβωνιάσῃς ἢ νὰ τὴν παντρέψῃς μὲ κανένα δικό μας ἢ ξένο, θὰ σφάξω τὸν γάμπρό μπροστὰ στὰ μάτια σας, θὰ ρημάξω τὰ πρόβατά σου, θὰ ξεριζώσω τὰ δένδρα σου, θὰ κάψω τῆς θυμωνιαῖς σου!

Ἡ ἐμένα θὰ πάρῃ ἡ Ἀγγέλω, ἢ κανέναν ἄλλον. Γιατὶ ἔτσι τὸ θέλω ἐγώ.

Κάποιοι δικοί σου συγγενεῖς ἔβαλαν φωτιά καὶ ἔκαψαν τὸ σπίτι μας καὶ ἀπὸ λίγο νὰ καψουν καὶ τὸν πατέρα μου· τοὺς ἔμαθα ὅλους. Ἦτον δώδεκα. Ἐναν κι' ἕναν τώρα τοὺς ξέρω μὲ τὰ ὀνόματά τους. Πρὶν περάσῃ ἕνας μῆνας, καὶ οἱ δώδεκα θὰ εἶνε σκοτωμένοι!

Καὶ σὺ παληόπαπα, ποῦ πρόσβαλες τὸν πατέρα μου, νὰ σηκωθῇς ἀμέσως καὶ νὰ πᾶς νὰ τοῦ φιλήσῃς τὸ χέρι. Δὲν τῶκα-νες; Ἀλλοίμονό σου! Ἐκατὸ κεφάλια νᾶχῃς θὰ σοῦ τὰ κόψω καὶ τὰ ἑκατό.

Ταῦτα καὶ καλὴν ἀντάμωσιν

Χρῆστος Ντελῆς

Ἀνέγνωσε δύο καὶ τρεῖς φορές τὴν φοβερὰν ἐκείνην διαταγὴν τοῦ Ντελῆ ὁ παπα-Γιάννης. Ἀλλὰ δὲν εἴξευρεν ἂν ἔπρεπε νὰ τρομάξῃ ἢ ἔπρεπε νὰ γελάσῃ! Τόσαν τὸ πρᾶγμα

τοῦ ἐφαίνετο τερατωδῶς ἀκατανόητον ! Ὁ Ντελῆς, ὁ ὁποῖος ἀπεδιώχθη ἀπὸ τὸ χωριό του σχεδὸν λιθοβολούμενος, διατάσσει τὴν καὶ ἀπειλεῖ.

Ἐν τούτοις ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς συγγενεῖς του τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐγέλασαν ὅλοι καί, διὰ τὸ ἄστεϊον τοῦ πράγματος, τὴν ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἀγγέλω.

Ἐδιάβασε τὸ τηλεσίγραφον ἐκεῖνο ἡ ὥραία βλαχοπούλα, καὶ τὰ μάτια της ἀπήστραψαν.

— Νὰ γίνω δική του ; ἐσκέφθη. Τόσο τὸ καλλίτερον ! Ναί, ἀς γίνω γυναῖκά του. Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ τὸν κομματιάσω εὐκολώτερα, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ τὸν ξεκάνω γρηγορώτερα. Χήρα ὕστερα, θὰ γυρίσω στὸ χωριό, γιὰ νὰ πάρω τὴ θέσι ποὺ ταιριάζει στὴν ὠμορφιά μου.

Οὕτω τροποποιήσασα τὰ σχέδιά της ἡ Ἀγγέλω ἀνεζήτησε τὸν Ντελῆν, ἐκεῖνος δὲ ἐπισκεπτόμενος ἕνα βράδυ τὸ κέντρον ἐκεῖνο τῶν ὑπόπτων θαμῶνων, τὴν εἶδε νὰ ἐξέρχεται καὶ τὴν ἀνεγνώρισε.

— Ἡ Ἀγγέλω τοῦ παπᾶ ! ἐσκέφθη ὁ νεανίας. Στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ ὑποπτα μέρη. Ποιὸν ἄλλον θὰ γυρεύῃ νὰ βρῇ παρὰ ἑμένας; Μὲ γυρεύει; Ἀμ' καὶ γιατί;

Ἐνῶ τὴν παρηκολούθει ἀπομακρυνομένην, ἐσκέπτετο, ταῦτοχρόνως καὶ ἐσχεδίαζε.

— Θέλει νὰ μοῦ παραπνεύθῃ, ἐπιθύρῃ. Θέλει νὰ μὲ βρῇ καὶ νὰ μὲ ἐκδικηθῇ; Ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃ ἐκείνη, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Ἐκεῖνο ποῦ θέλω ἐγὼ εἶναι νὰ τὴν κάνω γυναῖκά μου. Καὶ θὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου ἢ ἀγαπητικιά μου, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ.

Προσέχων πάντοτε νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῇ, τὴν παρηκολούθει καὶ διελογίζετο

— Θὰ τὴν ἀρπάξω. Ἐνας παπᾶς θὰ κάνῃ τὸ γάμο μας. Ἄν αὐτὸ εἶναι δύσκολο, θὰ τὴν κάνω ἀγαπητικιά μου, θὰ τῆς γλεντήσω τὸ κορμί, ἀφ' οὗ μ' ἀρνεῖται τὴν ἀγάπην της καὶ θὰ τὴν στείλω στὸν παπᾶ νὰ καμαρώσῃ τὴν προσβολὴν της καὶ τὴν ἀτιμίαν της.

Τὴν εἶδε νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Βαρούχης καὶ ἤρχισε νὰ κατασκοπεύῃ τὴν οἰκίαν ἐκείνην, καὶ κατάρθωσε νὰ βε-

βαιωθῇ ὅτι διέμενεν ἐκεῖ, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ μάθῃ πᾶν ὅτι τοῦ ἐχρειάζετο.

Καὶ μίαν νύκτα, τὴν νύκτα ἀκριβῶς ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μὲν Μέγας ἐνήδρευεν ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ὁ δὲ καπετὰν Χρῆστος ἐνεφανίζετο πρὸ τῆς ὀλογύμνου πρώην ἐρωμένης του, ὁ Ντελῆς μὲ πέντε ἐμπίστους του εἰσεχώρει εἰς τὴν μυστηριώδη οἰκίαν, διὰ ν' ἀπαγάγῃ τὴν πεντάμορφην Ἀγγέλω τοῦ παπᾶ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ τρόμος μιᾶς ἐνόχου.

Ἰπάγωσε τὸ αἷμα τῆς ὥραιας προδότιδος ἀπὸ τρόμον, καὶ ῥίγη φρίκης διέδραμιν τὰ μέλη της ὅλα, εἰς τὸ ἀντίκρουσμα τοῦ συνοφρυωμένου καπετὴν Χρήστου, αἱ ἀστραπαὶ τῶν βλεμμάτων τοῦ ὁποίου ἐπρόδιδαν τὴν θύελλαν ποῦ ἐμυκάτο μέσα εἰς τὰ πλατεῖα στήθη του.

— Σὺ ! ἐπανελάβε. Σὺ, εἶσαι σὺ ;

Καὶ ὀπισθοχώρει, ἐνῶ ἔκαμνε μηχανικὰς κινήσεις προσπαθοῦσα νὰ κορύψῃ τὰς γυμνότητάς της.

Ὁ καπετὰν Χρῆστος, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τῆς ἀπίντησε.

— Ἐγὼ ναί, ζωντανὸς βρυκόλακας, ποῦφυγα ἀπὸ τὸ καμίνι τῆς προδοσίας σου καὶ ἦλθα τώρα τιμωρὸς καὶ ἐκδικητῆς.

— Νὰ μὲ σφάξῃς ;

— Μὰ τὴν πίστη μου ναί ! Μὰ μὴν κυττάξῃς πῶς θὰ ζυγώσῃς στὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃς.

Μὲ ἓνα ἄλμα εὐρέθη δίπλα εἰς τὴν πόρταν καὶ τὴν ἐσύρωσαν ἐκ τῶν ἔσωθεν.

— Οὔτε μὴ χάνῃς τὴν ὥρα σου γυρεύοντας νὰ κορύψῃς ταῖς ὀμμορφίαις σου ποῦ μ' ἐτρέλλαναν ἄλλοτε καὶ μένα, ὀμμορφίαις ποῦ θὰ σοῦ γῆς κἀνω τώρα ἄγνωριστες.

Ἐσურε ἓνα ἀστραφτερὸ κοπτερὸ μαχαίρι καὶ εἰς τὸ ἀντίκρουμά του ἡ Μίρθα, ἡσιδάνθη νὰ καὶ αλαμβάνεται ἀπὸ παρὰ φροσύνην.

Κατὰ ποῖον τρόπον ἐπρόκειτο νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλὴν του, ἀπειλὴν ὅτι θὰ ἔκαμεν ἄγνωριστον τὴν ὀμμορφίαν τοῦ σώματός της;



Ἡ νεάνις ἐφώναξε καλοῦσα βοήθειαν. Καὶ ἔξαφνα, ἓνας πάνοπλος φουστανελλοφόρος ἐπείδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, πρὸς μεγάλον τρόμον τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐκείνου τῆς Κατοχῆς.

Ἐχρειάσθη νὰ καταβάλῃ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της διὰ νὰ μὴ λιποθυμήσῃ.

Καὶ ἡ ἀπελπισία, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατείχετο, τῆς ἐνέπνευσε τὴν τρελλὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατώρθωνεν ἴσως νὰ μαλαξῇ τὴν ἀγριότητα τῶν διαθέσεων τοῦ προδοθέντος ἐραστοῦ, μεταχειριζομένη τὰς ὠραιότητάς της ἐκείνας ἀκριβῶς, τὰς γυμνὰς ἀποκρύφους ὠραιότητας τοῦ ἠπείλει ὁ ἀπροσδόκητος ἐπισκέπτης της, αἱ ὁποῖαι, καθὼς ὁ ἴδιος εἶπε, τὸν ἐτρέλλαναν ἄλλοτε,

Καὶ ἂν οὐ τὸν ἐτρέλλαναν τότε, διατὶ νὰ μὴ τὸν θέλουν καὶ τώρα;

Ἦτο νέος, ἦτο θερμός. Ἐὰν κατώρθωνε νὰ τὸν σαγηνεύσῃ, καὶ τὸν σύρῃ στὴν ἀγκαλιά της, ὁ λοχαγὸς Μπερτῶ ἂν ἐνὸς ποῦ θὰ ἐπέστρεφε μετ' ὀλίγον, θὰ τὴν ἐβοήθη νὰ τὸν ἐξοντόσῃ, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν ἐπρολάμβανεν αὐτὴ νὰ τὸν μαχαιρώσῃ, τότε ποῦ θὰ ἐσπαρταροῦσε ἀπὸ ἡδονῆν εἰς τὴν ἀγκαλιάν της.

Ἄν τὸν ἐσαγῆνευεν, ἂν τοῦ ἐξήγειρε τοὺς πόθους, ἂν ἐκεῖνος ἐδέχετο νὰ τὴν κάμῃ ἰδικήν του, διὰ μίαν ἔστω φορὰν, ἡ Μάρθα θὰ εἰμποροῦσε νὰ τοῦ βυθίσῃ εἰς τὴν καρδίαν, μέχρῃ λαβῆς, τὸ μαχαίρι της.

Διατὶ δὲ νὰ μὴ τὸ κατορθώσῃ. ἂν οὐ καὶ ὠραία ἦτο καὶ σαγηνευτική, καὶ ἐπιτηδεῖα, ἐκεῖνος δὲ ἐφαίνετο ὅτι συνεκλονίζετο ὁλόκληρος εἰς τὸ ἀντίκρουσμα τοῦ γυμνοῦ σώματός της;

Καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον της εὐθύς ἀμέσως.

Ἀντὶ νὰ προσπαθῇ τώρα νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ κρύψῃ τὰς γυμνότητάς της, ἀπ' ἐναντίας τὰς ἀφῆκε νὰ φανοῦν καλλίτερα τώρα.

Ἐν ᾧ εἶχε κλίνει τὸ σῶμά της, τὸ ἐτέντωσε τώρα. Καὶ ἰδοὺ τὰ κατὰλευκα στήθη της προκλητικὰ προεξέχοντα, ἰδοὺ τὸ θαυμασίον σῶμά της εἰς στήσιν ποῦ εἰμποροῦσε νὰ ἐξεγείρῃ θυέλλας ἐπιθυμιῶν, μίαν παραφορὴν σκέψεων καὶ παραφροσύνην ἐπιθυμιῶν.

Τὰ χεῖλη της διεστάλησαν εἰς ἓνα χαμόγελο ποῦ ἀφῆκε νὰ φανῇ ἡ διπλῇ σειρὰ τῶν μαργαριταριῶν της, τῶν θαυμασίων δοντιῶν της, καὶ τὰ μάτια της ἐλιγώθησαν εἰς μίαν πρόσκλησιν ποῦ ἐγέννα τὴν θύελλαν.

— Χρῆστο! ἐψιθύρισε. Γιατὶ νὰ κρύψω ἐκεῖνα ποῦ ἦτανε

καὶ θᾶναι παντοτεὶνὰ δικά σου;

Ὁ ἀπηλητικὸς ἐπιδρομεὺς τὴν παρετήρη τῶρα χωρὶς νὰ ὀμιλῇ, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τίποτε εἰς τὰ ἐξερεθιστικά κινήματα καὶ τὰ προκλητικὰ λόγια τῆς.

Τὶ ἐσκέπτετο;

Ἡ Μάρθα μετὰ κόπου κατέστειλεν ἓνα σκίρτημα χαρᾶς.

Ἐπίστευσεν ὅτι τὸ σγέδιόν τῆς ἐπετύγχανεν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὴν ἠγάπα ἄλλοτε καὶ κατελαμβάνετο ἀπὸ τοὺς πιὸ παραφύρους πόθους εἰς τὸ ἀντίκρουσμα τῶν ἀποκρύφων ὥραιοτήτων τῆς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν κατῴρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίδρασίν των.

Ἡ ἀνάμνησις τῶν περασμένων εὐτυχισμένων ἡμερῶν ἦτο φανερόν ὅτι ὑπερίσχυσε τῆς ἐπιθυμίας του νὰ ἐκδικηθῇ, καὶ ἡ Μάρθα ἤλπισεν ὅτι θὰ διέφευγε τὸν κίνδυνον τοῦ τὴν ἠπλήλῃσε πρὸς στιγμὴν.

Διότι τῆς ἦρκει, καὶ μόνον τὸ νὰ κερδίσῃ καιρόν.

Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ καπετὰν Χρῆστος, δὲν ἐδέχετο νὰ μείνῃ μαζὺ τῆς, διὰ νὰ συνεχίσουν τὴν ὀργιώδη ἀπόλαυσιν τοῦ αὐτῇ ἤρχισε μὲ ἓναν ἄλλον, ἦρκει νὰ συγκατατίθετο νὰ συζητήσῃ μαζὺ τῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐπέστρεφεν ὁ λοχαγὸς Μπερτώ καὶ θὰ τὴν ἔσωζε.

— Χρῆστο, ἐπανελάβε καὶ πάλιν ἡ νεᾶνις. Τὶ σκέπτεσαι;

— Ὅτι εἶσαι τὸ πιὸ βρωμερὸ σκουληκι, ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τοῦ τρυπῶνουν στὴ γῆ...

— Χρῆστό μου!

— Ὡ γυναικα ἐλεεινὴ καὶ ξετσίπωτη! Ἄ! φεῖδι φαρμακερό, τοῦ ἡ φύσις, μαζὺ μὲ τὸ δηλητήριο τῆς ψυχῆς σου, ἔδωσε καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς μορφῆς σου. Νομίζεις πῶς θὰ μὲ σύρῃς στὸ κρεββάτι τῶν ὀργίων σου, γιὰ ναῦρης τὸν καιρὸ νὰ σφάξῃς τῶρα τὸ σῶμά μου, ὅπως ἔσφαξες τὴν ἄλλη φορὰ τὴν ψυχὴ καὶ τὸν ἔρωτά μου! Ἄ, τέρας, τοῦ μ' ὄλο τοῦτο εἶσαι ὁμορφη.

Κρύψε τῆς κατάλευκες γύμνιες τοῦ θαμπώνουν τὴν αἴσθησι καὶ γεννᾶνε τὸν πόθο. Κρύψε τῆς ὁμορφιές σου τοῦ πρέπει νᾶναι κρυφές γιὰ νὰ μὴν ἀνάβουν πυρκαϊές στὸ σῶμα καὶ τὴ θύελλα στὴν ψυχὴ. Κρύψε τὸ ὁμορφο σῶμά σου τοῦ

τρελλαίνει τὸν ἄνθρωπο, τὸ σῶμά σου ποῦ λίγες στιγμὲς πρὶν, ἐγλεντοῦσε ἓνας ἄλλος, καὶ προσκαλεῖς τώρα νὰ τὸ γλεντήσω κι' ἐγώ, ὅπως δὲν θὰ ἐδίσταζες νὰ φωνάξεις καὶ ἄλλους δέκα ἀπὸ τὸ δρόμο γιὰ νὰ ὀργιάξης ἀδιάκοπα, ἕως τῆ στιγμῇ ποῦ θὰ πέσης λιπόθυμη.

— Χρῆστό μου!

— Θὰ σοῦ κόψω τὴ γλῶσσα γιὰ νὰ μὴν|προφέρης ἄλλη φορὰ τ' ὄνομά μου.

— Γλυκέ μου Χρῆστο! Ὁ θυμὸς σὲ κάνει πῶς ὥμορφο ἢ ἀγριάδα τοῦ βλέμματός σου εἶναι ἐκείνη ποῦ μοῦ αἰχμαλωτίζει τὴν ψυχὴ καὶ ἡ σκέψις ὅτι θὰ μὲ κομματιάξης τὴν στιγμῇ ποῦ ἐγὼ θὰ ρουφῶ τὴν ἡδονὴν στὴν ἀγκαλιά σου, μὲ ζαλίζει τόσο ὅσο νὰ ποθῶ τὸν πόνο γι' ἀπόλαυσι καὶ γιὰ ἡδονή.

— Ἐκφύλη!

— Τοῦ κάκου γυρεύεις νὰ ἐπιβληθῇς στὸν ἑαυτό σου καὶ ν' ἀρνηθῇς τὴν ἀπόλαυσι... Κῦττα με! Εἶμαι ὥμορφη, ναί, εἶμαι ἢ γυναῖκα τῆς ἡδονῆς, ἢ γυναῖκα ποῦ ξέρεῖ νὰ τρελλαίνει. Γιατὶ διστάξεις; Εἶμαι δική σου. Γιατὶ ἀρνιέσαι;

— Εἶσαι τὸ φεῖδι ποῦ κρύβεις πίσω ἀπὸ τὸ γέλιο τὸ δηλητήριο.

— Γιατὶ σ' ἐπρόδωσα; Ἐπρεπε νὰ τὸ κάνω. Ἐσκότωσα τὸν ὑπαρχηγὸ γιὰτὶ ἦταν προδότης. Χάριν τῆς πατρίδος ἐσκότωσα. Χάριν τῆς πατρίδος σ' ἐθυσίασα, ἐπρόδωσα ὅ,τι περισσότερο ἀγάπησα στὴ ζωή μου, ὅ,τι πῶς ἐπόθησα.

— Χάριν τῆς πατρίδος;

— Ναί, Χρῆστο, χάριν αὐτῆς.

Εὐχαριστημένη διότι εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν παρασύρῃ εἰς συζήτησιν, καὶ δὲν θὰ προέβαινεν εἰς ἐχθρικὴν ἐνέργειαν ἐναντίον της, μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Γάλλου λοχαγοῦ, ἥλπιζε ταῦτο χρόνως ὅτι ὁ πρόωγ ἐραστής της ἤρρισε νὰ πιστεύῃ ὅτι τὸν εἶχε προδώσει χάριν τῆς πατρίδος.

Ἦδη ἐπίστευε περὶ τοῦ τελικοῦ της θριάμβου.

Ἡ ὠραιότης της ἀφ' ἐνός καὶ ἡ γυμνότης μᾶς σφριγώσης σαρκός, ἐξ ἄλλου δὲ ἡ ἐπιτυχὴς δικαιολογία, τὴν ὁποίαν ἔφερε πρὸς ἐξήγησιν τοῦ προδοτικοῦ διαβήματός της, ἀσφαλῶς θὰ ἔκαμναν τὸν ἀπροσδόκητον ἐπιδρομέα νὰ ἀλλάξῃ ἰδέαις, νὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ καὶ πάλιν ἐραστής της.

Τότε θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ ὀριστικῶς ὥστε νὰ μὴ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ τὸν ἰδῇ καὶ πάλιν ἐξαφνικὰ ἐμπρὸς τῆς, καμμίαν ἄλλην νύκτα ὁργίων.

Ἐσκέφθη δὲ ἀκόμη, ὅτι ἔπρεπε, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ποῦ ὁ καπετὰν Χρῆστος ἤρχισε νὰ κάμπτεται, νὰ ἐπικαλεσθῇ ὅλην τῆς τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ παρὰ-σύροντα θέληγητρά της.

Τὸν ἐπλησίασε λοιπὸν καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη, δὲν παρίλειπε τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ θὰ κατενίκουν καὶ τὸν τελευταῖον δι-σταγμὸν του. Ἀφῆκε τὸ σῶμά της τὸ γυμνὸν καὶ ὁλόθερμον νὰ πῇ ἐπάνω του, τὰ στήθη της ν' ἀκουμποῦν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοῦ τραχείλου του, καὶ, μὲ τὰ μάτια λιγωμένα, καὶ τὰ χεῖλη κόκκινα ἀπὸ τὸν πυρετὸν τῆς ἀλλοφροσύνης, τοῦ ἐψιθύρισε.

— Χρῆστό μου! Εἶμαι δική σου.

Ἐπερίμενε δὲ ὅτι ὁ νυκτερινὸς ἐπιδρομεὺς θὰ τὴν ἐνηγκαλίζετο, θὰ τὴν ἤραζε διὰ νὰ τὴν ῥίψῃ εἰς τὴν κλίνην τῶν ὁργίων, καὶ νὰ γίνῃ πάλιν ὁ δοῦλος τῆς εὐμορφίας της.

Ἄλλ' ἀντὶ τούτου, ὁ καπετὰν Χρῆστος, μὲ μίαν ταχεῖαν κίνησιν, τῆς ἔφραξε ταχύτατα τὸ στόμα, διὰ νὰ μὴ φωνάξῃ καὶ καλέσῃ βοήθειαν, ἐν ᾧ ταῦτοχρόνως ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ σελαχιοῦ του ἓνα μανδύλι.

Ἔθεσε τὸ μανδύλι αὐτὸ εἰς τὸ στόμα τῆς περιτροῦμου νεά-νιδος καὶ ἔπειτα τὸ ἔδεσε μὲ δεύτερον, μεγαλήτερον.

Ἡ Μάρθα, ἥ μόλις ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντεληφθεῖσα πό-σον πολὺ εἶχεν ἀπατηθῇ σχετικῶς μὲ τὰς διαθέσεις τοῦ ἐρα-στοῦ της, ἠθέλησε ν' ἀντισταθῇ. Προσεπάθησε νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν του καὶ νὰ θορυβήσῃ διὰ τῶν ποδῶν της.

Δὲν τὸ κατώρθωσεν ὁμῶς.

Ταχύτερος καὶ δυνατώτερος αὐτῆς ὁ καπετὰν Χρῆστος, τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τῆς ὀσφύος. Μὲ τὰ πόδια του, ἐκράτησεν ἀκίνητα τὰ γυμνὰ ποδαράκια τῆς ὥραίας ἐκφύλλου, καὶ μὲ τὴν ἰδίαν, τὴν θαυμαστὴν ἐπιτηδειότητά του, τῆς ἔδεσε καλῶς καὶ τὰ χέ-ρια καὶ τὰ πόδια της.

Φιμωμένη, δυσμευμένη, ἀνίκανος νὰ ἀμυνθῇ καὶ ὁλόγυμνη πίνυτις ἡ Μάρθα, προσέβλεπεν ἔντρομος τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖ-νον, ὁ ὁποῖος ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀκαταμάχητον γοη-

τσίαν τῆς γυμνῆς τῆς σαρκός, καὶ νὰ προτιμήσῃ τὴν ἐκτέλεισιν τῆς ἐκδικήσεώς του, ἀντὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀδιάκοπον ἀπόλαυσίν της.

— Σὲ κρατῶ τώρα, βρωμερὸ σκουλήκι! τῆς ἐσύρηξεν ὁ καπετὰν Χρηστος. Τρέμεις; Ναί, τρέμε τὴν ἐκδίκησί μου τώρα, τὴν τρομερὴ καὶ ἀπάνθροπην.

Ἦρπασε ἓνα βαρὺ ἐπανοφόρι καὶ τὸ ἔρριπεν ἐπάνω της.

— Τρομερὴ ναί! ἐπανέλαβε. Γιατί δὲν πρόκειται νὰ σὲ σκοτώσω αὐτὴ τῇ στιγμῇ. Ὁχι, μαύρη κακούργα, θὰ σ' ἀφήσω νὰ ζήσης, ἕως τῇ στιγμῇ ποῦ θὰ νομίσω ὅτι ἱκανοποιήθηκα. Τί μὲ κυτᾶς; Ἐλπίζεις ἔ; Θὰ ζήσης, ἀλλὰ ὄχι ὥμορφη, ὅπως εἶσαι τώρα. Μὲ τὸ μαχαῖρί μου θὰ σοῦ χαλάσω τὰ μοῦτρα, ὅσο μπορῶ. Ἐνας ἀλμπάνης θὰ σοῦ ξεριζώσῃ τὰ δόντια, καὶ μὲ μιὰ μία μαχαίριά, θὰ σοῦ κόψω τὸ ἓνα σου αὐτί. Καὶ ἔτσι ἄσχημη, ὅσο μπορέσω πιὸ πολὺ ἄσχημη, θὰ σ' ἀφήσω νὰ ζήσης, γιὰ νὰ τυραννίσαι, νὰ βασανίζεσαι, νὰ προκαλῆς τὴν ἀηδία, ἐσὺ ποῦ μὲ τῇ ματιά σου ἔσφαξες καὶ αἰχμαλωτίζεις κόσμον. Καὶ ὕστερα, ὅταν πιά θὰ τυραννηθῇς ὅσο σοῦ ταιριάζει, ὕστερα, ἅμα σὲ λυπηθῶ. Θάρθω νὰ σὲ σφάξω, ἐγὼ ὁ Ἰδιος, ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος κι' ἐγὼ γιατί...

Ἐσιώπησεν αἰφνυδίως καὶ ἐστάθη ἀκροώμενος.

Μέχρις αὐτοῦ ἐφθυσαν τὰ βήματα ἀνθρώπου ἀνερχομένου τὴν κλίμακα.

Ἡ Μάρθα ἐσκίρτησε.

— Ὁ λοχαγὸς Μπερτώ! ἐψιθύρισε.

Ἦτο προφανὲς ὅτι ἐντὸς ὀλίγου οἱ δύο ἄνδρες θὰ συνεπλέκοντο. Ἦλπισεν οὖν, εἰς βοήθειαν τοῦ Μπερτώ, θὰ ἤρχοντο ἴσως καὶ ὁ ἔμπιστός του Ζάκ, πιθανὸν καὶ ὁ ἐπιστάτης τῆς Κώστας ὁ ὁποῖος διενυκτέρευεν εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς οἰκίας της.

Ἦκουσε τὰ ἀνερχόμενα βήματα ὁ καπετὰν Χρηστος, καὶ πρὸς στιγμὴν ἐστάθη σύνοφρος.

Ν' ἀρπάσῃ τὴν Μάρθαν καὶ νὰ φύγῃ, δὴν ἐπρολάμβανεν. Ὁ ἀνθρώπος ποῦ ἀνήρχετο θὰ τὸν κατέφθανε.

Δὲν ἔμενε παρὰ νὰ τὴν κυτῇ μὲ τὸ μαχαῖρί του, καὶ νὰ φύγῃ μόνος.

— Μὰ δὲν τὸ ἤθελα ἔτσι! ἐψιθύρισεν.

Ὅπως ἐκύτταζε γύρω του, παρετήρησεν ὅτι, ἀντικρὺ τῆς

κλίνης καὶ πλησιέστατα πρὸς τὸ παράθυρον, ἦτο ἓνα ντουλάπι, ἀπὸ ἑκείνα ποῦ κτίζονται μέσα εἰς τοὺς τοίχους. Τὸ ντουλάπι αὐτὸ ἀπεκρύνετο ὑπὸ μακρῶν παραπετασμάτων.

Ἐσπευσε τότε πρὸς τὴν θύραν ὁ καπετὰν Χρῆστος καὶ τὴν ἐξεκλείδωσε. Ἄν τὴν ἄφηνε κλειδωμένην ὁ ἐραστὴς τῆς Μάρθας ὅταν τὴν ἐκάλει καὶ δὲν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν, θὰ ὑποπεύετο ἀσφαλῶς.

Μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ, ὁ καπετὰν Χρῆστος ἐπῆρεν εἰς τὰ χέρια του τὴν δεμένην καὶ φιμωμένην νεάνίδα, τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ντουλάπι τοῦ τοίχου, ἐστάθη αὐτὸς ἔμπροσθέν της καὶ ἄφηκε νὰ πέσῃ τὸ παραπετασμα.

Ὁ καπετὰν Χρῆστος ἀκουμποῦσε μὲ τοὺς ὤμους του ἐπάνω εἰς τὴν Μάρθαν ἢ ὁποία συνεπιέζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἤμποροῦσε οὔτε νὰ θορυβήσῃ, οὔτε νὰ κινήσῃ τὸ παραπέτασμα, καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ οὕτω τὸν Γάλλον λοχαγόν.

Φιμωμένη δὲ ὅπως ἦτο, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἐραστὴν της.

Ὁ καπετὰν Χρῆστος, προκειμένου ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅχι ἓνα, ἀλλὰ τρεῖς ἀντιπάλους, δὲν θὰ ἐδειλία, οὐδὲ κἀν θὰ ἐδίσταζε.

Δὲν ἐκρύνετο δηλαδὴ διότι ἐφοβεῖτο ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐραστὴν τῆς Μάρθας, ἀλλὰ διότι δὲν τὸν συνέφερε νὰ ἐννοήσῃ ἑκεῖνος τὴν ἀλήθειαν,

Ἦθελε νὰ πάρῃ μαζὺ του τὴν νεάνίδα, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τῆς ἐπιβάλῃ τὴν σκληρὰν τιμωρίαν ποῦ ἐσχεδιάσει. Δίπλα εὗρίσκειτο τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ δὲν εἰμποροῦσε νὰ κατέλθῃ μαζὺ μὲ τὸ φορτίον τῆς φιμωμένης οἰκοδεσποίνης.

Εἰς τὸ παράθυρον ἑνὸς ἄλλου δωματίου, εἶχε προσδέσει ἓνα σχοινί. Εἶχε δηλαδὴ προετοιμάσει ἤδη τὸν τρόπον τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Μάρθας· καὶ ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωματίον ἑκείνο, διὰ νὰ κατέβῃ μεταχειριζόμενος τὸ σχοινί αὐτό.

Ἐσυρε λοιπὸν τὸ μαχαῖρί του, καὶ ἀνέμενεν ἕτοιμος. Αὐτὸς δὲν θὰ ἐπροκάλῃ τὸν ἐπιστρέφοντα ἐραστὴν τῆς νεάνιδος. Ἄλλ' ἐὰν ἑκεῖνος τοὺς ἀνεκάλυπτε, δὲν θὰ ἐδίσταζε. Θὰ ἐκτύπα ἀδιανοήτως διὰ πᾶν ὅ,τι θὰ ἐπηκολούθει.

Συμφέρον του ἦτο οὔτε θόρυβον νὰ προξενήσῃ, οὔτε νὰ

συμπλοκῇ μὲ κανέναν, οὔτε νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς. Θὰ ἡδιαφύρει ὅμως πρὸς ὅλα, ἐὰν ἐξηναγκάζεται: Θὰ ἐκτύπα τότε, θὰ ἐσκότωνε κάθε ἀντίπαλον, καὶ τὴν Μάρθα ἀκόμη, ὅταν ἐπείθετο ὅτι δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

Μὲ τὰς σκέψεις λοιπόν, τὰ σχέδια καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτὰς ὁ καπετὰν Χρῆστος ἐπερρίμενε σφίγγων τὴν λαβὴν τῆς μαχαίρας του, καὶ ἔτοιμος διὰ κάθε ἐνέργειαν.

Τὰ βήματα ἠκούοντο ὁλονὲν πλησιάζοντα, Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ τρυγμὸς τῆς ἀνοιγομένης θύρας, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Μπερτώ λέγουσα.

— Εὐτυχῶς εἶναι ἐδῶ τρεῖς δικοί μου .. Μά... ποῦ εἶσαι; Μ' ἀκοῦς Μάρθα;

Ἡ φιμωμένη νεανὺς προσεπάθησε νὰ κινηθῇ διὰ νὰ προξενήσῃ θόρυβον, ἀλλ' ὁ καπετὰν Χρῆστος τὴν ἐπίσεσε μὲ τὸ σῶμά του καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ σταθῇ ἀκίνητος.

— Μάρθα! ἐφώνησε καὶ πάλιν ὁ Μπερτώ. Μὰ ποῦ ἐκρύπτηκες λοιπόν γιὰ νὰ μὴ σ' εὕρῳ;

Ἐκύτταξε γύρω τῶν προσπαθῶν νὰ εὔρῃ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε κρυβεῖ διὰ ν' ἀστερευθῇ.

Ὁ καπετὰν Χρῆστος δὲν τὸν ἔβλεπεν, ἀλλ' ἐμίντενε τὰς κινήσεις του, ἐνόμιζεν ὅτι διέκρινε τὰ βλέμματά του πλανώμενα ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ δωματίου καὶ προσηλούμενα ἔπειτα εἰς τὰ παραπετάσματα πίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκρύπτοντο.

Ἐσπῆξε τὸ μαχαῖρί του.

— Μὰ ἔλα λοιπόν! ἐφώνησε καὶ πάλιν ὁ Μπερτώ. Καλά, ἀστερευθήκες. Ἐλα τώρα νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἔκανα. Ἐλα γιατί σὲ λίγο θ' ἄρθουν ἐδῶ οἱ ἀνθρώποι μου. Ἐλα νὰ ντυθῇς, γιατί δὲν κάνει βέβαια νὰ σὲ ἰδοῦν ὁλόγυμνη...

Ἡ τελευταία αὐτῇ λεπτομέρεια, ὅτι θὰ ἤρχοντο μετ' ὀλίγον ἀνθρώποι, ἄγνωστον πόσοι καὶ ποῖοι, δὲν ἤρесе, καθόλου εἰς τὸν καπετὰν Χρῆστον, ὁ ὁποῖος εἶδε τώρα ὅτι, ὅχι μόνον ν' ἀπαγάγῃ τὴν Μάρθαν δὲν θὰ ἠδύνατο, ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἴδιος νὰ διαφύγῃ δὲν θὰ κατῴρθωνε.

Δὲν εἰμποροῦσε ὅμως νὰ κάμῃ διαφορετικά, Ἐὰν ἀναγκάζεται νὰ συμπλακῇ, θὰ ἐπωλοῦσε ἀκριβὰ τὴν ζωὴν του.

— Καὶ πρῶτ' ἀπὸ ὅλους, θὰ πληρώσῃ ἡ πανέμορφη κακούργα! ἐψιθύρισε μὴ ἀκουόμενος.

Σιγὴ ἐπεκράτησεν ἔπειτο.

Μὲ τὴν ἀκοήν του ἐντεταμένην ὁ ἐνεδρεύων ἐπιδρομεὺς ἐστέκετο ἕτοιμος.

Τὶ ἔκαυεν ὁ νέος ἔραστὴς τῆς Μάρθας;

Δὲν τὸν ἔβλεπε. Καὶ ἀκροώμενος προσεπάθη νὰ συλλάβῃ θόρυβόν τινα, ποῦ θὰ ἐπρόδιδε τὰς κινήσεις του, καὶ ἤκουσε τέλος νὰ πλησιάζῃ ὁ κρότος τῶν βημάτων του.

Μετ' ὀλίγον ἀντελήφθη ὅτι ὁ Γάλλος λοχαγὸς εἶχε πλησιάσει καὶ εἶχε σταθεῖ πρὸ αὐτοῦ.

Δὲν τοὺς ἐχώριζε πλέον παρὰ μόνον τὸ παραπίτασμα. Ὅταν ὁ λοχαγὸς τὸ ἀνέσῃκωνε, θὰ τὸν ἔβλεπε.

Σφίγγων νευρικὰ τὴν λαβὴν τοῦ μαχαιριοῦ του ὁ καπετὰν Χρῆστος ἦτο ἕτοιμος. Συνεκράτη καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοήν του ἀκόμῃ. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει καὶ ὁ ἐνεδρεύων ἐπιδρομεὺς ἐφοβεῖτο ὅτι ὁ ἀντίπαλός του θὰ ἤκουε τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς του.

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀντεληφθῇ ἐπίσης, τὴν προσέγγισιν τοῦ λοχαγοῦ, κατεῖχετο ὑπὸ πνιγηρᾶς ἀγωνίας, ἀλλὰ δὲν ἐκινεῖτο.

Εἴτε διότι ὁ καπετὰν Χρῆστος συνέθλιβε μὲ τὸ σῶμά του τὸ γυμνὸν ἱδικόν της, εἴτε διότι ἐπ'στευεν ὅτι θορυβοῦσα αὐτὴν τὴν στιγμήν, θὰ ἐξηνάγκαζε τὸν καπετὰν Χρῆστο νὰ κτυπήσῃ τὸν ἀνύποπτον καὶ ἀπροφύλακτον Μπερτιώ, δὲν ἐδοκίμασε νὰ κινηθῇ ἢ νὰ φωνάξῃ.

Μὲ τὰ μάτια γουρλωνένα καὶ τὴν ἀκοήν της ἐντεταμένην, ἀνέμενε καὶ αὐτὴ ἐν ἀγωνίᾳ, εἰς μάτην προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσῃ τί ἔκαμεν ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ λοχαγός, καὶ τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ εὐθὺς μετ' ὀλίγον.

Αἱ στιγμαὶ ποῦ ἐπηκολούθησαν ἦσαν ἐξαιρετικῶς ἀγωνιώδεις καὶ διὰ τοὺς δύο, διότι καὶ οἱ δύο ἐπερῖμεναν τὸ τελειωτικὸν κτύπημα.

Ὁ Γάλλος λοχαγὸς εὐρίσκετο πρᾶγματι πρὸ τῶν παραπετασμάτων.

Ἐν ἀρχῇ εἶχε πιστεύσει ὅτι ἡ Μάρθα ἐκρύβη διὰ νὰ παίξῃ μαζύ του. Ἀλλ' ὅταν τὴν ἐκάλεσε κατ' ἐπανάληψιν καὶ ἐκείνη δὲν παρουσιάσθη, ἐσκέφθη ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχε μεταβῇ κάπου ἄλλου, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν ἐπεχείρησε νὰ μαντεύσῃ.

Ὁ Σιδερένιος Ἐκδικητὴς

φύλ. 9

— Δὲν θ' ἀργήσῃ νάλθῃ! ἐσκέφθη.

Καὶ ἐπειδὴ δένειχε τι νὰ κάμῃ, καὶ χωρὶς κανένα σκοπόν, ἀλλ' ἐντελῶς μηχανικῶς ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἰς μίαν στιγμὴν εὐρέθη πλησιέστερα τοῦ κρυπτομένου.

Ὁ καπετὰν Χρήστos ἤκουσε τὸ θόρυβον τῆς ἀναπνοῆς τοῦ νέου ἔραστοῦ τῆς Μάρθας, καὶ ἐφοβεῖτο ὅτι καὶ ἐκεῖνος ὑπῆρχε φόβος ν' ἀκούσῃ τὴν ἰδικήν του.

Ὁ Γάλλος λοχαγὸς ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ παραθύρου, ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον ἐκεῖ, σιγοςφυρίζων κάποιον τραγούδι, καὶ ἔπειτα κατηythύνη με βῆμα ταχὺ πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ καπετὰν Χρήστos ἀνήγειρε τότε τὸ παραπέτασμα καὶ κύττωξε. Τὸν εἶδε νὰ ἐξέρχεται, ἤκουσε τὰ βήματά του ν' ἀπομοκρύνονται καὶ δὲν ἔχασε καιρό.

Ἦρπασε τὴν Μάρθαν, τὴν ἀνήγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του διπλωμένην πάντοτε μετὰ τὸ παλιό της, καὶ ἔπεισε εἰς τὴν θύραν. Προέβαλε δι' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν του καὶ παρετήρησε.

— Κάνεις! ἐψιθύρισε.

Ποῦ εὐρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Γάλλος λοχαγός, δὲν ἐγνώριζεν. Καὶ ἀδιαφορῶν ἂν θὰ ἐνεφανίζετο ἑξαφνικὰ ἐμπρός του ἐπροχώρησε ταχὺς καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἓνα ἄλλο δωμάτιον, εἰς ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ὁποίου εἶχε προσδέσει τὸ σχοινί.

Εἰσῆλθε καὶ ὤθησε τὴν θύρα μετὰ τὸ πόδι του. Ἐσπείωσε εἰς τὸ παράθυρον, ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν νεάνίδα, τὸ διεσκέλισεν, ἐπιάσθη ἀπὸ τοῦ σχοινοῦ, ἐπῆρεν τὴν Μάρθα μετὰ τὸ ἓνα τοῦ χέρι καὶ ἤρχισεν νὰ κατέρχεται.

Ὅταν ἔφθασε κάτω, ἐτύληξε καλλίτερα τὴν τρέμουσαν ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τὸ κρῦο νεάνίδα, τὴν ἐφορτώθη εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ μετὰ ταχέα ἀλ' ἀθόρυβα βήματα ἐξηφανίσθη κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Καὶ εὐρίσκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου, ὅταν ἑξαφνα διπλοῦς ἀντήχησε πυροβολισμός, εἰς ἐγγυτάτην προφανῶς ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκεῖνου ἀπόστασιν.

— Πανάθεμα! ἐψιθύρισε. Ποιὸς διάβολος εἶν' αὐτὸς ποῦ θ' ἀναστατώσῃ τῶρα τὸν κόσμον, καὶ θὰ κουβαλήσῃ ἐδῶ τριγύρω τὰ περίπολα;

Ἐστῇ πρὸς στιγμὴν ἀναποφάσιτος περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ἐμπρός! ἐψιθύρισεν ἔπειτα. Ἄς κυτάξω νὰ φύγω τὸ

γρηγορότερο, πρὶν κουβαληθοῦν στοὺς γύρω δρόμους οἱ χωροφύλακες.

Καὶ ἐπροχώρησε, ταχὺς πάντοτε, πρὸς τὴν ὀπισθίαν πύλωνα τοῦ κήπου. μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε ἀπορίαν κατέχουσαν αὐτόν.

— Ποιὸς ἔρριψε τῆς ντουφεκιᾶς ;

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ μυστηριώδης σύμμαχος.

Ἡ ὑποκόμισσα Μπανκόλλι, ἡ ὁποία, καθὼς γνωρίζομεν, κατόκει πλησιέστατα τῆς οἰκίας τῆς Μάρθας, ἐκείνο τὸ βράδυ, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον χώραν τὰ γεγονότα τοῦ ἀφηγούμενου, ἦτο μόνη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, διότι ὁ σύζυγός της εἶχε κληθῆ εἰς δεῖπνον, καὶ ἐδιάβαζε κάποιον βιβλίον, ἔταν ἔξαφνα ἤκουσεν ἐλαφρὰ βήματα ἔξω εἰς τὸν διάδρομον.

Εἶχε κλειδῶσῃ τὴν θύραν καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν κατόκει ἐκεῖ. Τί ἐσήμαινε λοιπὸν τοῦτο ;

Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πέσει ἀκόμη ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἦτο ἐνδεδυμένη. Καὶ συγκεντρώνουσα ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ ὅλον τὸ θάρρος της ἐσκέπτετο ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ νὰ ἐρωτήσῃ καὶ νὰ φωνάξῃ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ βοήθειαν, ὅταν τρομερὸς ἠκούσθῃ κρότος.

Ἐνὰ τζάμι τοῦ παραθύρου ἔσπασεν ὑπὸ τὸ κτύπημα ἀνδρικῆς γροθιάς καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ σπασμένου τζαμιοῦ, ἐπρόβαλεν ἡ μορφὴ ἑνὸς φουστανελλοφόρου μὲ μαύρην προσωπίδα.

— Παναγία μου... Ἐπιθύρισε περίτρομος ἡ Ἰταλὶς.

Καὶ ὥσεί διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἀνέλπιστον ἐκείνον κίνδυνον, ὁ ἑποῖος ἦλθε διὰ νὰ τὴν ἀπειλήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ οἴκου της, ἡ Λουίζα Μανκόλλι μὲ τὸ ἔντρομόν της βλέμμα, προσηλωμένον πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου ἀνδρός, ὑπεχώρησεν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δωματίου ἔφθασε, μέχρι τῆς μεσαίας θύρας αὐτοῦ, συγκοινωνούσης πρὸς ἕτερον δωμάτιον, καὶ ἐδοκίμασε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν ἐκείνην καὶ νὰ φύγῃ.

— Ἄλτ ! στάσου ἐκεῖ, διέταξεν ὁ ἀπὸ τοῦ παραθύρου προσωπιδοφόρος.

— Μὴ μὲ σκοτώσης... ἔλεος, ἐτραύλισεν ἡ ὑποκόμησσα Μπανκόλλι, ἡ ὁποία ὥς ἐκ τῆς μακροῦς ἐν Κερκύρα διαμονῆς τῆς ἐγνώριζε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν.

— Δὲν σὲ σκοτώνω· μὴ φοβᾶσαι κυρά μου, ἀπήντησε τότε ὁ ἄγνωστος προσωπιδοφόρος. Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ μονάχα· νὰ σὲ ἰδῶ· νὰ σοῦ πῶ κᾶτι καὶ νὰ φύγω. Κᾶτι καλὸ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα σου. Μὴ φοβᾶσαι... Ἔλα πὶὸ σιμὰ νὰ σὲ ἰδῶ.

Ἡ Λουῖζα Μπανκόλλι, παρ' ὅλην τὴν μειλιχειότητα τοῦ ἀγνώστου, δὲν ἀπέβαλε τοὺς φόβους, οἱ ὁποῖοι τὴν κατεῖχον.

— Μὴ μὲ σκοτώσης, ἐπανεέλαβε· καὶ θὰ σοῦ δώσω ὅσα μοῦ ζητήσης· τὰ διαμαντικὰ μου καὶ τὰ χρυσαφικὰ μου ὅλα· τὸ βίός μου ὅλο..

— Κυρά μου, ἐπανεέλαβε περίλυπος τώρα ὁ ἄγνωστος. Δὲν θέλω τὰ διαμαντικὰ καὶ τὰ χρυσαφικὰ σου· δὲν θέλω τὸ βίός σου· οὔτε γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω ἤρθα ἐδῶ. Δὲν εἶμαι ληστής. Ἦρθα νὰ σὲ ἰδῶ μονάχα. Γιατὶ θέλω νὰ σὲ ἰδῶ. Ἔ! Ἀπὸ περιέργεια· ἄκουσα νὰ λένε πῶς εἶσαι ὠμορφη γυναῖκα, καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο ὅσοι τῷλεγαν. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο νὰ σ' ἀγαπήσουν ὅσοι σ' ἀγαπήσανε! Μὰ ἐκεῖνοι ποῦ θέλουν νὰ σοῦ κάνουν κακό, ἐκεῖνοι ἔχουν ἄδικο μεγάλο. Καὶ αὐτοὺς θὰ σκοτώσω κυρά μου, ὅχι ἐσένα...

Προέβαλλε διὰ τοῦ σπασμένου τζαμιοῦ τὴν κηφαλήν του, καὶ ἐξηκολούθησε.

— Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μπορεῖ ν' ἄρθουν κυρά μου οἱ δικοί σου. Καθὼς εἶμαι σκαρφαλωμένος ἐδῶ πάνω, θὰ μὲ σκοτώσουν σὰν τὸ πονεὶ στὸ κλαρί.

— Μὰ φύγε τότε δυστυχισμένε. εἶπε μετὰ τινος δειλίας ἡ Λουῖζα Μπανκόλλι, εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὁποίας, ἤρχισε τώρα νὰ γεννᾶται κάποιον αἰσθημα οἴκτου διὰ τὸν ὠραῖον ὅπως ἐφαίνετο προσωπιδοφόρον, ὁ ὁποῖος τὴν ἔβλεπε μὲ θαυμασμόν.

— Θὰ φύγω ναὶ κυρά μου, μὰ πρῶτα θέλω νὰ σοῦ πῶ κᾶτι.

— Πές μου.

— Ἔχεις ἕναν ἐχθρὸν κυρά μου.,.

— Ἐχθρόν; ἐγώ;

— Ναί. ἡ ἀφεντιά σου. Φοβερό ἐχθρό...

— Μὰ ποῖόν;

— Τὸν Μέγαν. τὸν ὑπολοχαγὸ Μέγαν.

— Ἄ! Ναί. γνωρίζω.

— Εἶναι ἐχθρὸς σου καὶ θέλει νὰ σᾶς βλάβῃ, φυλαχθῆτε ἀπ' αὐτὸν· γιατί εἶναι ἄνθρωπος διαβολεμένος. Ὅταν βάλῃ μὲς τὸ νοῦ του νὰ κάνῃ κακό, θὰ τὸ κάνῃ.

— Θεέ μου!

— Μὴ μένετε περισσότερο στὴν Ἑλλάδα. Φύγετε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

— Ναί .. θὰ φύγωμε.

— Καὶ μὴν κάνετε πιά ἄλλαις περιοδεΐαις στὰ χωριά...

— Γιατί;

— Τὸ γιατί τὸ ξέρεῖ ὁ Μέγας κ' ἐγώ. Καὶ μὴν ἀνακατεύεσαι καθόλου σ' ὅσα γίνονται ἐδῶ.

— Ναί· θὰ σὲ ἀκούσω ἄνθρωπε καλέ, εἶπεν ἡ Λουΐζα. Θὰ κάμω ὅ,τι μὲ συνεβούλευσες. Καὶ βέβαια· ἐσὺ κἄτι θὰ ξέρῃς.

— Ξέρω πολλά. Μὰ εἶναι ντροπὴ γιὰ τὸν τόπο μας νὰ τὰ μάθῃς ἢ ἀφεντιά σου... Κυρά μου. Φεύγω τώρα. Μὰ ὄχι πρὶν μοῦ δώσης κἄτι τι νὰ σὲ θυμοῦμαι.

— Σὰν τί;

— Ἕνα λουλούδι βλέπω νὰ κοιμᾶται ἀπάνω στὰ στήθη σου. Δός μου τὸ λουλούδι αὐτὸ καὶ φεύγω...

— Νὰ στὸ δώσω.

Καὶ ἡ Λουΐζα Μπάνκόλλι, ἀφῆρεσεν ἀπὸ τοῦ στήθους της τὸ ρόδον τὸ ὁποῖον ἔφερε, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν προσωπιδοφόρον μειδιῶσα καὶ τοῦ εἶπε.

— Πάρτο.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Ἔλαβε τὸ ἄνθος, τὸ ἔφερε μὲ κάποιον ἱερὸν ἔνθουσιασμόν εἰς τὰ χεῖλη του, τὸ ἔκρυπεν ἐπιμελῶς, καί.

— Σ' ἀφίνω γειὰ κυρά μου, εἶπε. Παρακαλῶ τὸν Θεό, νὰ μὴ σοῦ τύχῃ καμμιά ἀνάγκη καὶ σὲ κανένα νὰ μὴ βρεθῇς κίνδυνο, ὅσο εἶσαι στὸν τόπο μας. Μὰ καὶ πάλι σοῦ λέω. Τὴν-σιγμὴν ποῦ ἐσὺ θὰ κινδυνεύῃς, ἐγὼ θὰ βγῶ μπροστά σου καὶ θὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Γειὰ σου κυρά μου.

— Τὸ ὄνομά σου; ἠρώτησεν μὲ κάποιαν παράδοξον ἀνυπομονυσίαν ἡ ὑποκόμησσα Μπανκόλλι. Τὸ ὄνομά σου...

— Νὰ τὸ κάνῃς τί;

— Νὰ ξέρω. Ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τῆς συμβουλαῖς τοῦ μου-
δωκεῖ φαίνεται πῶς ξέρεις πολλὰ καὶ πῶς μὲ γλυτώνεις ἀπὸ
μεγάλο κακό. Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀχάριστη γυναῖκα. Θέλω νὰ
ξέρω τὸνομά σου, γιὰ νὰ κάνω καμμιά φορὰ τὴν προσευχή μου
γιὰ σένα.

— Τὸ ὄνομά μου;

Καὶ μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ ὁ ἀγνώστος εἶπε.

— Ὅνομα δὲν ἔχω...

— Δὲν ἔχεις ὄνομα; Τί θὰ εἰπῇ αὐτό; Ποιὸς εἶσαι..

— Ἴσως οὔτε κι' ἐγὼ νὰ μὴν ξέρω ποιὸς εἶμαι. Μὰ μοῦχουν
βγάλει ἓνα ὄνομα καὶ μ' αὐτὸ μὲ φωνάζουν...

— Πῶς σὲ φωνάζουν;

— Καπετὰν Μαῦρο!

Ἡ Λουίζα Μπανκόλι ἠτοιμάζετο νὰ ὑποβάλλῃ καὶ ἄλλας ἐ-
ρωτήσεις εἰς τὸν ἀγνώστον προσωπιδοφόρον.

Ποῦ τὴν εἶχε ἰδεῖ, διὰ ποῖον λόγον ἐνδιεφέρθη δι' αὐτήν,
καὶ ποῖος ἦτο;

Εἶχε νομήσει πρὸς στιγμὴν ὅτι κάπου εἶχε ἀκούσει τὴν φω-
νήν του. Ἴσως εἰς κάποιον χορὸν Πρεσβείας, πιθανὸν καὶ εἰς
τὰ Ἀνάκτορα,

Ἄλλ' ἦτο δυνατόν ὅπως τέτοιος ἄνθρωπος νὰ ἐγνώριζε τό-
σον καλὰ τὸν Μέγα, καὶ νὰ μὴ ἐδίσταζε νὰ ταχθῇ ἀντιμέτωπος
αὐτοῦ;

Φλεγόμενη ἀπὸ τῆς περιεργείας νὰ μάθῃ, ἠθέλησε νὰ τοῦ
ὑποβάλλῃ ἐρωτήσεις, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδέχθη νὰ μείνῃ περισ-
σότερον.

Ἀπὸ πινων στιγμῶν ἐφαίνετο ὅτι ἠκροῶτο προσπαθῶν νὰ
ἀκούσῃ κάτι.

— Φεύγω, κυρά μου! τῆς εἶπεν ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντή-
σεως. Καὶ τῇ στιγμῇ τοῦ θὰ διατρέχῃς κίνδυνον, ἐγώ, χωρίς
νὰ μὲ καλέσης, θὰ παρουσιασθῶ ἐμπρός σου γιὰ νὰ σὲ προ-
στατεύσω. Ἐκτὸς μόνον...

— Ἐκτός...

— Ἄν φύγῃς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν ἐξηφανίσθη.

Ἡ ὑποκόμησσα ἔστει πρὸς στιγμὴν θορυβημένη. Προφα-
νῶς ἠθέλε νὰ μείνῃ ἀκόμη ὁ ἀγνώστος προσωπιδοφόρος καὶ ν'
ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς.

— Ἴσως νὰ μὴν ἔφυγεν! ἐψιθύρισε τέλος.

Ἄλλ' εὐθὺς ἀμέσως, δύο πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν ἔξω εἰς τὸν δρόμον.

— Ἀ! τὶ κρίμα, ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα. Τὸν ἐσκότωσαν τάχα; Ἀγωνιῶσα ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον. Τὸ ἦνοιξε ἐξ ὀλοκλήρου καὶ παρετήρησε.

Παρ' ὅλον τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἡ Λουίζα Μπανκόλι κατῶρθωσε νὰ διακρίνῃ τὸν ἀγνωστον, φεύγοντα. Τὸν εἶδε φθάνοντα μέχρι τῆς γωνίας τῆς ἐξωθύρας καὶ ἔξαφανιζομενον. Συγχρόνως ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνοιγέτο.

Ὁ σύζυγός της καὶ ὁ Ἄγγλος διπλωματικὸς ὑπάλληλος ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ δημαρχιακοῦ δειπνοῦ.

Ἡ Λουίζα Μπανκόλλι, ἅμα εἶδε τὸν σύζυγόν της εἰσερχόμενον ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε,

— Ἔσεῖς ἐρρίψατε τοὺς πυροβολισμούς;

— Ναί.

— Γιατί;

— Ἕνας φουστανελλᾶς ὀπλισμένος ἀσφαλῶς εἶχεν ἀνεβῆ στὸ παράθυρό μας.

— Αὐτὸν πυροβολήσατε;

— Ναί!

— Τὸν σκοτώσατε;

— Ὁχι.

— Τὸν ἐπληγώσατε;

— Οὔτε μᾶς ἔεφυγε σῶος καὶ ἀβλαβής.

— Δόξα Σοι ὁ Θεός! ἐψιθύρισεν ἡ Λουίζα.

— Μπᾶ! Καὶ γιατί;

— Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἓνας ἄνθρωπος εἶχεν ἀνεβῆ ἐδῶ πάνω καὶ εἶχε φθάσει στὸ παράθυρο. εἶναι ἀλήθεια πῶς ἀπὸ τὸ παράθυρο μοῦ ἐμίλησε.

— Σ' ἐσένα;

— Ναί, ἄνδρα μου, σ' ἐμένα.

Ὁ ὑποκόμης ἐκπληκτος ἤκουσε πάντα ταῦτα. Ἐπειτα.

— Εἶμαι περίεργος Λουίζα μου, εἶπε, νὰ μάθω τὶ σοῦλεγε ἕνας κακοποιός;

— Τὶ σοῦλεγε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ σὺ τὸν ὀνομάζεις κακοποιόν;

— Ναί.

— Μ' ἐσυμβούλευσε νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὅσω τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

— Καὶ γιατί;

— Κίνδυνοι μᾶς ἀπειλοῦν. Μὰ ποιοὶ κίνδυνοι δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ.

— Περίεργον! Καὶ πιστεύης σὺ Λουίζα;

— Ὅλα τὰ πιστεύω ἐγώ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔλεγε ψέμματα. Ὅχι, εἶμαι βεβαία πῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

— Μὰ τὸν Θεὸν Λουίζα, φοβεῖσαι ἀδίκως. Ὅμως ἂν πρόκειται νὰ ἡσυχάσης ἔτσι, ἥς γείνη τὸ θέλημά σου. Ἄς φύγωμαι.

— Νὰ φύγωμε;

— Μὰ ἀφοῦ φοβάσαι;

Ἐγέλασε τώρα ἡ ὥραία ὑποκόμισσα, γέλοιο πραγματικῶς χαριτωμένο. Καὶ ἔπειτα εἶπε.

— Μὰ ποιὸς σοῦ εἶπε ἄνδρα μου ὅτι ἐφοβήθηκα ἐγώ ;

— Μὰ ἔλεγες...

— Ἐλεγα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι φοβοῦμαι πολὺ περισσότερόν μάλιστα ὅτι ἀπεφάσισα νὰ φύγω.

— Καὶ θὰ μείνωμε λοιπόν ;

— Ἀλλὰ βέβαια !

— Δόξα τῷ Θεῷ τότε, Λουίζα. Γιατὶ ὕψιστα συμφέροντά μου μὲ ἀναγκάζουν νὰ θέλω νὰ μείνω στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

— Καὶ θὰ μείνωμεν...

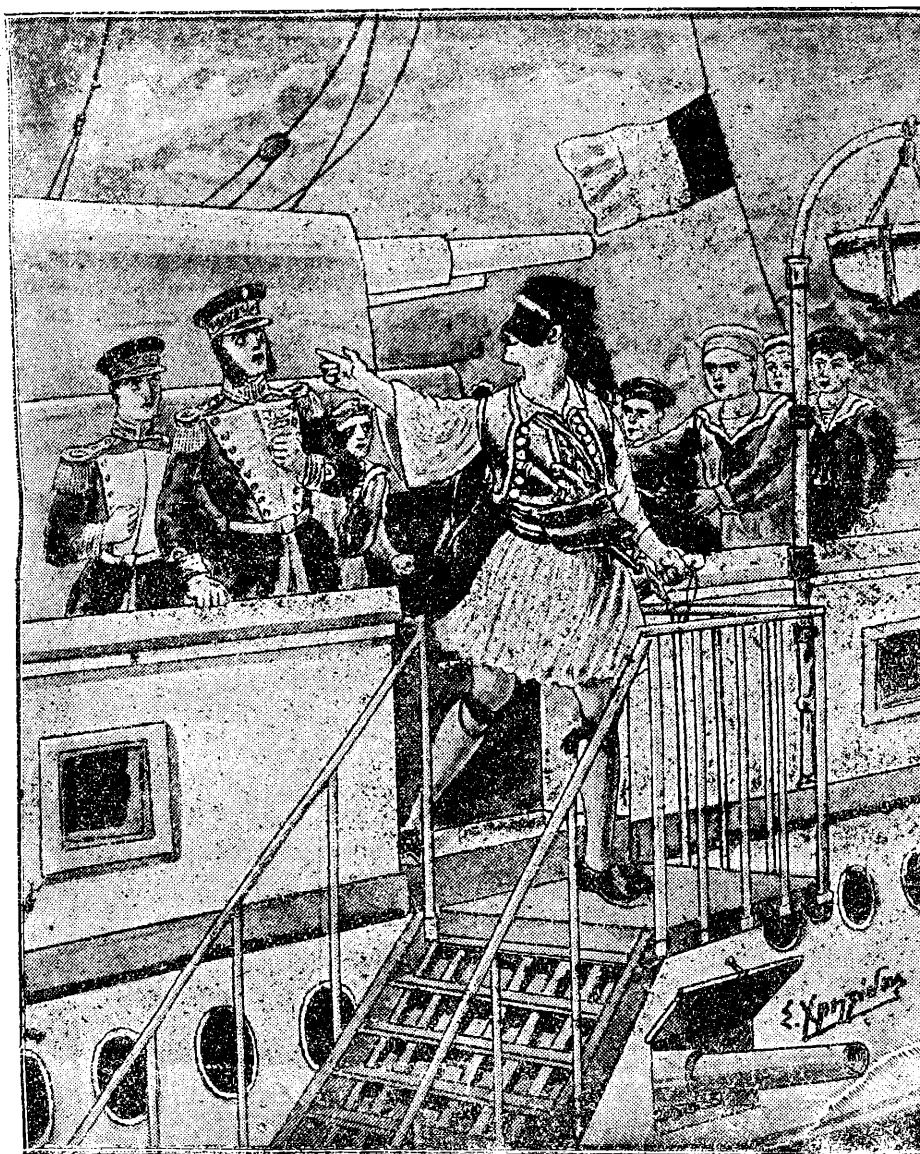
— Μὰ σὲ κίνδυνον !

Ἐμειδίασεν αἰνιγματῶδες μειδίαμα ἡ ὥραία ὑποκόμισσα καὶ ἀπήντησε.

— Δὲν τοὺς φοβοῦμαι...

Ὁ Μπανκόλλι δὲν ἠθέλησε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ συζήτησιν, καὶ ἡσύχασε, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἄγγλον ἐραστήν της, ὃ ὁποῖος κατελήφθη ἀπὸ πολλὰς ὑποψίας.

— Εἶναι παραμύθια ὅλα ! ἐσκέφθη. Δὲν ἦτο κακοποιὸς αὐτός, ἀλλ' ἐραστής της. Ποῖος ; Μὰ τὸν Θεὸν θὰ κατασκοπεύσω καὶ θὰ μάθω. Καὶ μὰ τὸν Θεόν, θὰ φθάσω τότε καὶ μέχρις ἐγκλήματος.



— Θυμηθῆτε τὰ λόγια μου, κύριε Ναύαρχε. Ἄν ὁ στόλος δὲν γ
ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, σὲ δέκα ἡμέρες..

Καὶ ἤρχισαν νὰ συζητοῦν περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἐνῶ ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης τῆς Λουίζης ἀπεμακρύνετο ταχὺς πρὸς τὰ κάτω.

Προχωρῶν ἀντελήφθη κάποιον νὰ ὀλισθαίνει κατὰ μῆκος τῆς μάνδρας τοῦ κήπου τῆς Μάρθας Βαρούχη.

Ἐστάθη καὶ τὸν ἐπρόσεξε.

— Τὸ κεφάλι μου βάζω, ἐπιθύρουν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Γιάννης ὁ Μέγας. Τί νὰ κάνη ὅμως ἐδῶ, ὁ παράδοξος αὐτὸς ἄνθρωπος;

Καὶ ἐτέθη ὀπισθέν του, προσέχων νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῇ.

* *

Ὁ καπετὰν Χρῆστος ἀνησύχησε μὲν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ πυροβολισμοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν του.

Ἐφθασε εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου, τὴν ἤνοιξε καὶ ἐξῆλθε καὶ ἐπρὸς τὴν παρακειμένην τάφρον, ὅπου εἶχε σκοπὸν νὰ κρυβῇ διὰ νὰ ἀποφύγῃ πιθανόν κίνδυνον, ὅταν τέσσαρες ἄνθρωποι, κρυπτόμενοι πίσω ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θαμνοὺς μέχρι τῆς σιγμῆς ἐκείνης, ἐνεφανίσθησαν γύρω του.

— Πανάθεμα! ἐπιθύρουν ὁ καπετὰν Χρῆστος. Τί ἦταν αὐτοί καὶ τί γυρεύουν;

Μὲ τὸ χέρι του ἀκουμβησμένο ἐπάνω εἰς τὴν λαβὴν τῆς μαζοχαίρας του, ἡ ὁποία ἦτο χωμένη μέσα εἰς τὸ σελάχι του, ἐσκέπτετο ὅτι ἔμελε νὰ ἀμυνθῇ μέχρις ἐσχάτων, καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τοῦ πάρουν τὴν λείαν του.

Μὲ μίαν ταχεῖαν κίνησιν λοιπὸν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ κατὰ γῆς τὴν νεάνίδα,

Οἱ δύο ἐκ τῶν ἀγνώστων τὴν ἐκράτησαν εἰς τὰ χέρια των ἐνῶ ὁ ἄλλος τοῦ ἔλεγε.

— Σύντομα, Χρῆστο. Γιατὶ ἡ πιστολιὲς ποῦ ἀκούστηκαν, θὰ κουβαλήσουν ἐδῶ ὅλα τὰ περίπολα. Νὰ φύγουμε λοιπὸν γρήγορα.

Ὁ καπετὰν Χρῆστος ἀνεσκίρτησε. Ποῖος ἦτο ἐκεῖνος ποῦ ἐγνώριζε τὸ ὄνομά του καὶ ἤρχετο νὰ τὸν βοηθήσῃ;

Διότι ὅπως καθίστατο τώρα φανερόν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι

δὲν ἤρχοντο ὥς ἐχθροί, ἀλλ' ὥς φίλοι.

Προσεπάθησε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ πρόσωπά των μέσα εἰς τὸ σκοτάδι, ἀλλ' ἔβειβαιώθη ὅτι τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς δὲν τοὺς εἶχε ἰδῆ ποτέ.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ δύο ἐκείνοι ποῦ ἐπῆραν τὴν φριμωμένην Μάρθαν, ἀπεμακρύνοντο ταχεῖς πρὸς τινα σκοτεινὴν πόρον.

Ὁ καπετὰν Χρῆστος ἐπροχώρησε καὶ αὐτὸς σιωπῶν.

Ἴκρινεν ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ μὴν εἶπῃ τίποτε, νὰ μὴ δημιουργήσῃ ἐπεισόδιον. Ἦτο προφανὲς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπορίας παρεξηγήσεως, καὶ ταύτης ἔκρινεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ.

Εἰς τὴν πλησίον πόρον ἐπερίμενεν ἓνα ἄμαξι. Ἐπεβίβασαν τὴν νεάνίδα, ἐπέβησαν καὶ αὐτοί.

Ὁ καπετὰν Χρῆστος ὁ ὁποῖος εἶχε πάντα λόγον νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐστέκετο κρύπτων τὸ πρόσωπόν του.

Ἡ ἄμαξα δὲ ἐξεκίνησε, χωρὶς οὔτε ὁ ἄμαξηλάτης, οὔτε κἀνεῖς ἐκ τῶν ἐπιβαινόντων ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἓνας ἀνθρώπος παρμονεύων ἐκεῖ πλησίον μέχρι τῆς στιγμῆς, ἔσπευσε καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὸν ἄξονα τῶν ὀπισθίων τροχῶν.

Οὕτω ἠκολούθει ἀθέατος τὴν ἄμαξαν ἡ ὁποία ὀλίγον ἀργότερα ἐσταματοῦσε πρὸ μιᾶς μοναχικῆς καὶ ἀπομεμονομένης οἰκίας.

Κατῆλθον ὅλοι.

Ὁ καπετὰν Χρῆστος ἐθεώρει τώρα διασκεδαστικὴν τὴν περιπέτειαν καὶ ἠκολούθησε τοὺς συνοδοὺς του, οἱ ὁποῖοι τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας.

Ἡ αὐλὴ ἦτο σκοτεινὴ, ὁ διάδρομος ἐπίσης, τὸ δωμάτιον ὅπου ἐτοποθετήθη ἡ δεμένη καὶ φριμωμένη νεάνις ἦτο κατασκότεινο ἐπίσης.

Σχεδὸν ὁ ἓνας δὲν ἔβλεπε τὸν ἄλλον.

Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον δύο ἀκόμη. Ὁ ἓνας ἐκράτει τὸ φῶς, ὁ ἄλλος ἦτο ὁ Χρῆστος Ντελῆς, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὴν αἰχμάλωτόν του - καὶ ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἡ Ἀγγέλω - τὴν μεγάλην καὶ ἀπεριόριστον δύναμίν του.

Εἶχεν ὁδηγήσει εἰς τὸ σπίτι τῆς Μάρθας ἀνθρώπους του νὰ ἀρπάσουν τὴν Ἀγγέλω, τοὺς εἶχεν ἐγκαταλείψει ἐκεῖ νὰ ἐπιδέσθουν εἰς τὸ ἔργο των καὶ ἐφ' ἐνὸς μὲν διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ αὐτὸς εἰς κίνδυνον, ἄφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῇ, ἐπληθύνει εἰς τὴν μυστηριώδη οἰκίαν ἐκείνην διὰ νὰ στολισθῇ, καὶ νὰ ἀναμείνῃ τὴν λείαν του.

Πάνοπλος λοιπόν, φρεσκοξυρισμένος καὶ στολισμένος, εἰσηλθὲν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἄλλ' ὅταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς ποῦ ἐκράτει ἓνας ἐκ τῶν ἀνθρώπων του, ἔπεσε ἐπὶ τοῦ ἀπαγωγέως τῆς Μάρθας, ὅταν εἶδε καὶ ἀνεγνώρισε αὐτόν, ἀφῆκε μίαν βλασφημίαν καὶ μίαν τρομερὰν ἀπειλήν.

— Ὁ καπετὰν Χρῆστος! ἐβρυχήθη. Ὁ διάβολος σὲ ρίχνει στὰ νύχια μου καὶ θὰ λογαριασθοῦμε τώρα, μὰ τὴν πίστη μου.. Θὰ ἐξηγήσουμε τοὺς λογαριασμοὺς μας μὲ τὸ θάνατο, ἔχεις ἀντίρρηση;

Ὁ καπετὰν Χρῆστος, ὅταν ἀντίκρουσε τὸν Ντελὴν μετὰ κόπον κατέστειλεν ἓνα βίαιον σκίρτημα. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος τοῦ ἐμίλησε οὕτω προκλητικῶς, ὑπεχώρησε ἓνα βῆμα, ἔφερε τὸ χέρι ἐπάνω εἰς τὴν λαβὴν τῆς μαχαίρας του, ἡ ὁποία ἐπόβαλε μέσα ἀπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ σελαχιοῦ του καὶ ἀπήντησε.

— Ναί! μονάχα μὲ θάνατο.

Κατὰπληξίς καὶ τρόμος εἶχε διαχυθῇ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων ὅλων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤμπορούσαν νὰ ἐξηγήσουν πῶς εἶχον συμβῇ ὅλα αὐτά.

Ὁ εἰσχωρήσας ν' ἀρπάσῃ τὴν Ἀγγέλω Χρῆστος Ντούρας δὲν ἦτο πολὺ γνωστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Διότι συνεδέετο μὲν μὲ τὸν Ντελὴν ἀπὸ καιροῦ, ἀλλὰ μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν ἐσυχναζεν εἰς τὸ σπίτι του.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἅλλὰ πρὸ παντὸς διότι ὁ καπετὰν Χρῆστος εἶχε φροντίσει νὰ κρύπτῃ τὸ πρόσωπόν του, δὲν ἐνόησαν ὅτι συνεταξίδευσον μὲ κάποιον ἄγνωστον.

Καὶ κατεπλάγησαν τώρα, διότι δὲν εἰμποροῦσαν νὰ ἐννοήσουν πῶς εἶχε εὗρεθῇ ἐκεῖ ἓνας ἄνθρωπος ποῦ καθὼς ἤκουον, εἶχε μὲ τὸν ἀφέντην τοὺς ὑποθέσεις ποῦ μόνον διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς ἐκ τῶν δύο θὰ ἐκανονίζοντο.

Ἐκπληκτοὶ ὅλοι ἐστέκοντο σιωπῶντες.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲ ὠρθοῦντο ἀπηλητικοὶ ἀπέναντι ἀλλήλων, ἔτοιμοι ν' ἀλληλοσφαγοῦν ἀνηλεῶς, ἐνῶ κάτω εἰς τὸν δρόμον, ἄλλα γεγονότα, διεδραματίζοντο.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε σκαρφαλώσει εἰς τὸν ἄξονα τῶν ἐπισθίων τροχῶν τῆς ἀμάξης καὶ εἶχε φθάσει οὕτω ἕως ἐκεῖ, ὅταν ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησε κατῆλθε καὶ ἐκρύβη εἰς

τινα σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ θρόνου.

Ἀπὸ τῆς κορύπτης τοῦ ἐκείνης παρηκολούθησε τὰ διαδραματιζόμενα.

Εἶδε τὴν ἄμαξαν νὰ ξεκινᾷ καὶ νὰ φεύγῃ, καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους νὰ εἰσερχονται εἰς τὴν οἰκίαν, ἔμεινεν ἔπ' ὀλίγον κατασκοπεύων αὐτὴν καὶ τέλος εἰσεχώρησε διὰ τῆς ἐξωθύρας τὴν ὁποίαν εἶχον ἀφήσει ἀνοιχτήν.

Ἐπροχώρησε προσέχων νὰ μὴ προξενῇ θόρυβον καὶ πρὸς στιγμὴν ἐστάθη καὶ ἠκροάσθη, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινεν ἐκεῖ μέσα.

Καὶ εἶχε πλησιάσει εἰς τὴν ἐσωτερικὴν θύραν, τότε ποῦ οἱ δύο ἀντίπαλοι μὲ τὰ μαχαίρια γυμνά, ἐστέκοντο βλοσυροὶ καὶ ἀπηλητικοὶ ἀπέναντι ἀλλήλων, ἔτοιμοι νὰ ἀλληλοσφραγῶν πρὸ τῶν καταπλήκτων βλεμμάτων τῆς φημιμένης καὶ γυμνῆς Μάρθας καὶ τῶν ἀγριανθρώπων ἐκείνων, ποῦ ἀπετέλουν τοὺς σωματοφύλακας τοῦ Χρήστου Ντελῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Τὸ μῖσος τοῦ αἵματος !

Ἀλλὰ ποῖοι ἦσαν οἱ λόγοι ποῦ ἐπροκάλεσαν ἓνα τέτοιο θανάσιμον μῖσος μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, ποῦ ἔμειναν σύμφωνοι εἰς τὴν γνώμην ὅτι ἓνας ἐκ τῶν δύο ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ;

Εἰς ἓνα χωριὸ τῆς Μεγαρίδος, λίγο καιρὸ πρὶν, ἓνα σπαρκατικὸν δρᾶμα συνετελέσθη.

Μίαν ἡμέραν ἡ Μαρίνα, ἡ κόρη τῆς Στάθαινας, ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ ἀπεγνωσμένης κραυγὰς πόνου. Ἡ μάννα της, προσέτρεξε καὶ δὲν ἤργησε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι εἶχε πιῇ κάτι, ποῦ τῆς ἐπροκάλεσε τοὺς φρικτοὺς αὐτοὺς πόνους.

— Τί ἤπιας τί ; τὴν ἠρώτησε.

— Φαρμάκι, μάννα μου. φαρμάκι. ὦχ! πῶς πονῶ..

— Φαρμάκι; ὦ συμφορὰ μου τῆς κακομοίρας!..

Καὶ ἡ γρηὰ μάννα τῆς δηλητηριασθείσης κόρης ὥσάν τρελλὴ ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ἤνοιξεν, ἔσκυψεν ἔξω καὶ ἀποτεινόμενη πρὸς τοὺς γείτονας, πρὸς τὸν κόσμον ὃ ὁποῖος ἐπερνοῦσε κάτω εἰς τὸν δρόμον, πρὸς ὅλο τὸ χωριὸ, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Γειτόνοι, πατιῶτες, χριστιανοί! Τρεχάτε γρήγορα. Ἡ μοναχοκόρη μου ἡ Μαρίνα φαρμακώθηκε. Βοηθῆστέ με, χριστιανοί.. Τὸ παιδί μου πεθαίνει...

Ἐπειτα ἐπανῆλθε πλησίον τῆς κόρης της, ἡ ὁποία πεσμένη κάτω εἰς τὸ πάτωμα, ἐσφάδαζεν ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἐβόγγαγε καὶ ἐστρηφογύριζεν, ἐνῶ ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου παρεμόρφωνεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὰ εὐμορφα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, ἔσκυψε, τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της, ἀνεσῆκώσεν ἔπειτα τὸ κεφάλι της καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἤρώτησε:

— Παιδί μου.. μονάκριβό μου.. ἀγαπημένο μου παιδί, γιατί ἐφαρμακώθηκες; γιατί;

— Ἀμάρτησα μάννα μου, ἐψηθύρισε ἀγωνιωδῶς ἡ νεᾶνις. Κάποιος πλάνος μ' ἐπλάνεψε. Ἐπеса στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξεχάστηκα. Ἐνα παιδί.. χρυσή μου μάννα. Ἐνα παιδί ἔχω στὰ σπλάχνα μου τώρα. Τὸν προδότη. Κ' ἐκεῖνος μὲ παράτησεν, μάννα μου.. ἀγάπησε ἄλλη, ἀρραβωνιάσθηκε... Καὶ ἐφαρμακώθηκε. Ντροπιασμένη νὰ ζήσω δὲν μπουρῶσα πιά.

Ἐν τῷ μεταξύ, κατόπιν τοῦ συναγερμοῦ τὸ ὅποῖον ἐσάλπισαν αἱ ἀπηλπισμένοι φωναὶ τῆς μητρὸς, ὅσοι ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀνέκοψαν τὰ βήματά των καὶ ἔσπευσαν νὰ παράσχουν τὰς βοηθείας των. Οἱ γείτονες κατατρομαγμένοι ὥρμησαν ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια των, σπεύδοντες καὶ αὐτοὶ νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ κινδύνου. Ἐνα παιδί τῆς γειτονιάς, ἔξαφνισθὲν ἀπὸ τὰς κραγὰς τῆς γραίας καὶ καταρρομάξαν ἀπὸ τὸ ἔξαφνικὸν τοῦ ἀγγέλλματος, ἐπροθυμοποιήθη νὰ μεταδώσῃ τὴν εἶδησιν εἰς τοῦ χωρίου τὰ πέρατα. Καὶ μὲ τὴν εὐκνησίαν τὴν χαρακτηρίζουσιν τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν, ὥρμησε πρὸς τοὺς δρομίσκους τοῦ χωρίου κραυγάζων.

— Τρεχάτε!.. Ἡ Μαρίνα τῆς Σωθθαίνας, τῆς χήρας τὸ κορίτσι, φαρμακώθηκε.

Ἐξαφνίσθησαν, ἐλυπήθησαν, συνεκινήθησαν οἱ χωρικοὶ καὶ αἱ χωρικαὶ ἀπὸ τὸ ἀνέλπιστον ἄκουσμα. Φωναὶ συμπαθείας, ἠκούσθησαν, κραυγαὶ λύπης ἐδόνησαν τοὺς αἰθέρας. Ἡ μονάδες πού εἶχαν κορίτσια ἠσθάνθησαν κάποιον στεναγμὸν εἰς τὴν ψυχὴν των. Ἡ κοπέλαις ποῦ εἶχαν φίλην τὴν Μαρίναν, ἤρχισαν νὰ κλαίουν. Οἱ γέροντες ἐκίνησαν ἐκφραστικῶς, ἀλλὰ καὶ με-

λαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν των, ὥσάν καίτι νὰ εἶχαν ἐννοήσει αὐτοὶ ὡς πολὺπτεροι. Ἡ γερὰ Θανασοῦ, ἡ πεπειραμένη γιάτρισσα παρατήσῃ τῆς δουλιᾶς τοῦ σπιτιοῦ της καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐφ' ὅσον τῆς ἐπέτρεπαν οἱ γεροντικοὶ της πόδες, πρὸς βοήθειαν τῆς αὐτόχειρος.

Σὲ μὰ στιγμή—διότι τόσον μόνον χρονικὸν διάστημα ἐχρειάσθη διὰ νὰ μεταδοθῇ ἡ εἵδησις ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον—οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ, ἔρημοι καὶ ἥσυχοι ἕως τότε, ἐγέμισαν ἀπὸ κόσμον ἀνδρῶν, γυναικῶν, κοριτσιῶν, παιδιῶν, σπεύδοντα πρὸς τὸ μέρος τῆς καταστροφῆς μὲ θυελλώδη ταχύτητα Ἐντροματὰ κοπάδια τῶν ὀρνίθων ποῦ ἔβοσκαν εἰς τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, ἄνοιγαν τῆς φτεροῦγές των καὶ βάλλοντα κραυγὰς κινδύνου, ἐσκορπίζοντο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ παραμέριζαν διὰ νὰ περάσῃ τὸ σπεῦδον καὶ τρέχον πλῆθος. Μία κατσίκα τσαλαπατηθεῖσα ἤρχισε νὰ βάλλῃ θρηνώδεις φωνάς. Τὰ σκυλιὰ ἐξαφανιζόμενα ἤρχιζαν νὰ γαυγίζουν πρῶτον καὶ ἔπειτα ἠκολούθουν καὶ αὐτὰ τρέχοντα τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τὸ σπῆτι τῆς Στάθαινας τῆς χήρας ἐγέμισεν ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ κόσμον πολύν. Κόσμον ὁ ὁποῖος εἶχεν ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ βοηθήσῃ καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τίποτε διότι τώρα ἡ ὥραία Μαρίνα εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ ξτὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου. Καὶ αὕτῃ ἀκόμη ἡ πεπειραμένη Θανασοῦ, ἡ γιάτρισσα ὁμολόγησε τὴν ἀδυναμίαν της. Μὲ ἓνα βλέμμα ποῦ ἔκριψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μαρίνας καὶ εἶδε τὸ θάμπωμα καὶ τὸ ἀλλοιθώρισμα τῶν ματιῶν της, τὴν φρικώδη ἀλλοίωσιν τῶν χαρακτηριστικῶν της, τὴν ὠχρότητα τῶν χειλέων της, τοὺς βιαίους τιναγμοὺς τῶν χειρῶν της, τὸ ἀγωνιῶδες φούσκωμα τοῦ στήθους της, ἐμάντευσεν ἐπικείμενον τέλος. Καὶ εἶπε.

— Πολὺ ἀργά!... Τὸ φαρμάκι ἔκαμε τὴ δουλειά του.

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς γιάτρισσας ἔκαμαν τὸ πλῆθος τῶν προσελθόντων νὰ φοικιάσῃ καὶ ἔφθασαν καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς Στάθαινας τῆς χήρας Ἀλλόφρων τότε ἡ δυστυχιμένη μάννα, ἔσφιξεν εἰς τὸ στήθος της τὸ παιδί της, ὥσάν νὰ ἐζήτει νὰ τὸ διεκδικήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ χάρου καὶ τοῦ εἶπε;

— Παιδί μου ἀγαπημένο μου, παιδί.. Ἄ! τὸν ἄτιμο. Ἄ τὸν κακοῦργο ποῦ σὲ πῆρε στὸ λαιμό του. Πές μου παιδί μου ἰδνμά του. Πές μου νὰ βάλῳ τὰ ξαδέφφια σου νὰ τὸν σφάζουν..

Ἐφίλησε πολύ, ἐφίλησε λαχταριστὰ τὴν ἀγωνιώσαν κόρη
της, καὶ σχεδὸν τὴν παρεκάλεσε τώρα.

— Μαρίνα μου.. Διαμάντι μου ἀτίμητο,.. χρυσό μου παιδί
τ'ὄνομά του τοῦ ἀτίμου!..

— Μάνα μου.. ἐψέλλισεν ἡ ἐτσιμοθάνατος! Θὰ σοῦ πῶ τὸ
νομά του γιὰ νὰ ξέρεις.. Ὅμως(ὅμως νὰ μὴν τοῦ κάνετε κακό..
Ἄς τῶβρη ἀπὸ τὸ θεό... ὁ πλάνος ποῦ μὲ ἐπλάνεψεν εἶναι
εἶναι...

Καὶ ἐσταμάτησε διὰ μιᾶς. Ὁ ρόγχος τοῦ θανάτου ἐπῆλθεν
ἀποτόμως. Ἀνετινάχθη ἡ κόρη καὶ ἤρχισεν ἔπειτα ν' ἀγωνιᾷ τὴν
φρικιαστικωτέραν τῶν ἀγωνιῶν.

— Τόνομά του, Μαρίνα ἰκέτευεν ἡ γραῖα. Κρατήσου μιὰ στι-
γμὴ στὴ ζωὴ καὶ πές μου τὸνομά του.

— Εἶνε, ὁ γυιὸς τοῦ..

Ἄλλὰ δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν της. Ὁ θάνατος ἐλυπήθη
τὴν ἀγωνίαν τῆς δυστυχιμένης καὶ ἔθεσεν ἀποτόμως τέρμα εἰς
τὴ δεινὰ της. Καὶ ἐξεψύχησεν ἡ ἀτυχήσασα εἰς τὸν ἔρωτά της
κόρη, συναποφέρουσα εἰς τὸν τάφον καὶ τὸ μυστικόν της.

— Ἐπέθανε! ἐπέθανε ἡ μοναχοκόρη μου.

Καὶ ἡ Στάθαινα ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς νεκρῆς καὶ ἐξεράγη εἰς
θρήνους καὶ κοπετούς.

Γύρω τριγύρω οἱ χωρικοὶ καὶ αἱ χωρίκαί, μὲ τὴν λύπην σκορ-
πισμένην εἰς τὰ πρόσωπα των, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια μὲ
τὸν πόνον εἰς τὴν ψυχὴν, δὲν εἴξευραν ποῖον νὰ πρωτολυπηθοῦν
καὶ ποῖον νὰ πρωτοκλάψουν. Τὴν κόρην ποῦ ἔφυγε διὰ παντός
ἀπὸ τὸν κόσμον, ἢ τὴν μάνα ποῦ ἔμενε διὰ νὰ θρηνηῖ εἰς ὅλην
τὴν τὴν ζωὴν! Ἀκόμη καὶ οἱ προσελθόντες ἐξάδελφοι τῆς Μα-
ρίνας εἶχαν μείνει καὶ αὐτοὶ ἄλαλοι καὶ δὲν κατῴρθωναν νὰ εὖ-
ρουν οὔτε μίαν λέξιν παρηγορίας διὰ νὰ παρηγορήσουν τὴν ἀ-
παρηγόρητον συγγενῇ των. Ὅλοι καὶ ὅλοι εἶχον ἐκπλα-
γῇ ἀπὸ τὰ ὅσα ἤκουσαν καὶ ἔμαθαν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθησαν
ἀκόμη νὰ ζητήσουν ἐξηγήσεις. Ποιὸ ὄνομα ἐζητοῦσε μὲ τόσῃ
ἐπιμονῇ νὰ μάθῃ ἡ Στάθαινα ἀπὸ τὴν ἐκπνεύουσαν κόρην της;
Περὶ τίνος ἀτίμου ὠμίλει καὶ ποῖον ἤθελε νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν
ὀργὴν τῶν ἀνεψιῶν της; Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν βεβαίως περιέργα, διότι
ἦσαν ἀκόμη ἀνεξήγητα καὶ ἐκαλύπτοντο ἀπὸ τὸν ἀδιαπέραστον
πέπλον τοῦ μυστηρίου, ἀλλὰ ἡ ὥρα δὲν ἦτο κατάλληλος δι' ἐξη-



*Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου εὗρηκαν ἕνα πτώμα. Ἐκυ-
ψε τότε καὶ τὸ παρατήρησε καὶ ἐτρώμαξε.*

γῆσεις τοιαύτας Μία κόρη δεκαεννέα ἐτῶν κόρη, εὐρίσκετο νεκρὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Μία μάννα ἐθρηνοῦσε τὸ σβύσιμον μιᾶς ἡλιακῆς ἀκτῖνος. Ἐπρεπε νὰ σεβασθοῦν τὴν νεκρὰν ποῦ ἐπέταξεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐπρεπε νὰ σεβασθοῦν τὴν νεκρὰν ποῦ εἰς τὴν γῆν.

Καὶ ἐσιώπησαν.

Καὶ ἐπέρασεν οὕτω ἀρκετὸν διάστημα χρόνου σιγῆς βαθυτάτης, νεκρικῆς σιγῆς.

Ἐθρήνησεν ἡ μάννα ἔβρεξε, μὲ τὰ πύρινά της δάκρυα τὸ πρόσωπον της νεκρᾶς, τὸ κατησπᾶσθη πολλαῖς φοραῖς ἀκόμη. Ἐπειτα ἐπῆρε τὴν πεθαμένην στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἔφερε καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι της.

Κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν κόσμον τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων, τῶν γειτόνων ποὺ ἔβλεπε καὶ ἔκλαιαν καὶ εἶπε:

— Χριστιανοί μου. γειτόνοι μου, ἀνίψια μου ἑσεῖς. Καὶ σεῖς τῆς πεθαμένης κόρης ἀγαπημένες φιλενάδες. Τὸ σπαρακτικὸ γλῆντι ἐτελείωσε πιά. Πέθανε ἡ Μαρίνα μου, καὶ ἔφυγεν ἡ ψυχὴ της καὶ πάει στὰ θεοῦράνια. Καὶ ἔμεινα ἐγώ, μιὰ περιττὴ καὶ ἀνωφέλετη γυναῖκα, ἔμεινα στὴ ζωὴ ἐγώ! ἕνα περιττὸ βάρος τῆς γῆς. Ὁ Θεὸς θὰ πῆτε τὸ θέλησε αὐτό. Ψέμματα! Χίλιας φοραῖς ψέμματα. θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐγώ. Ὁ καλὸς Θεὸς δὲν θέλησε ἕνα τέτοιο ἄδικο! Τὸ θέλησε ἕνας ἄνθρωπος· ἕνας καὶ μόνος ἄνθρωπος.

Ὁ Μάρκος ὁ Παπαντώνης, πρῶτος τῆς Μαρίνας ἐξάδελφος προέβη τότε δύο βήματα, ἔστη ἔμπρὸς εἰς τὴν θείαν του τὴν Στάθαινα, καὶ ἠρώτησε.

— Ποιὸς ἄνθρωπος, θειά;

— Ποιὸς ἄνθρωπος! Ἀχ! Μᾶρκο ἀνεψιέ! Καὶ μήπως τὸν ξέρω κ' ἐγώ; Ἐνας πλάνος, ἕνας καρδιοκλέφτης, ἔκλεψε τῆς Μαρίνας μου τὴν καρδιά καὶ τὴν πλάνεψε τὴν ἄμοιρη κοπέλλα. Τὴν πῆρε στὸ λαιμό του ὁ κακοῦργος, κ' ἔφυγε καὶ τὴν παράτησε καὶ ἀρραβωνιάσθηκε ἄλλη. Καὶ τὸ κορίτσι μου ντροπιασμένο, σᾶν ἔννοιωσε μέσα στὰ σπλάγχνα του τὸ παιδί τῆς ἀνομίας, πῆρε φαρμάκι καὶ φαρμακώθηκε...

Καὶ ἡ Στάθαινα ἔρριψε σπαρακτικὸν τὸ βλέμμα της ἐπὶ τῆς νεκρᾶς καὶ ἔπειτα, ἐκείνην τὴν στιγμὴν λαβοῦσα ὑπερτάτην ἀ-

πόφασιν, ἐστράφη πρὸς τὸ πλῆθος τῶν συμπατριωτῶν της, ἐκ-
πλήκτων διὰ τὴν τζομερὰν ἐκείνην ἀνακάλυψιν. καὶ τοὺς εἶπεν.

— Πέθανε ἡ κόρη μου καὶ πῆρε τὸ μυστικὸ μαζὺ της. Τὸ
ὄνομα τοῦ πλάνου δὲν μοῦ τὸ εἶπε. Καὶ ὅμως αὐτὸν τὸν ἄτιμο
πρέπει νὰ τὸν μάθω. Γιατὶ ἐγὼ μονάχη, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ
χέρια πρέπει νὰ τὸν πνίξω. Πατριῶτες μου· οἱ γὰρ ὄντες σεῖς
ποῦ ξέρετε πολλὰ καὶ σεῖς τὰ παλληκάρια ποῦ μπορεῖτε νὰ μά-
θετε, καὶ ἡ κοπαίλλαις ἐσεῖς καὶ σεῖς γυναῖκες, ἀκοῦστέ με κα-
λά. Μόνη καὶ ἀπομόναχη ἀπέμεινα στὸν κόσμον τώρα. Καὶ ἔχω
κάπριο βιός. "Ε! λοιπόν! Τὸ βιός μου ὅλο, τὰ χωράφια καὶ τὸ
ἀμπέλι καὶ τὰ πρόβατα καὶ ὅσα μετρητὰ ἔχω. Στάθαινα νὰ μὴ
μὲ λένε, ἂν δὲν τὰ δώσω ὅλα σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ
μοῦ πῇ, ποιὸς ἀτίμασε τὸ κορίτσι μου, ποιὸς ἔγινε ἀφορμὴ νὰ
σβύσῃ σήμερον ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τοῦ χωριοῦ μας ἓνα ἀστéρι;.

Περιέφερε τὸ βλέμμα της ἐφ' ὅλων τῶν παρισταμένων ἀν-
δρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ἠρώτησεν.

— "Ε! λοιπόν.. Ξέρει κανεῖς σας τίποτε; "Αν ξέρῃ ἄς τὸ πῇ
καὶ ἄς πάρῃ τὸ βιός μου ὅλο.

Ἀπὸ ἓναν ὅμιλον παληκαριῶν εὐρισκομένων πρὸς τὸ μέρος
τῆς θύρας, ἀπεσπάσθη τότε καὶ ἐπροχώρισεν ἓνας νέος. Τὸν
ἀνεγνώρισαν ὅλοι. Ἦτο ὁ Χρηστὸς Ντελῆς ὁ ὁποῖος εἶχεν
ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ ἀπὸ τινος καιροῦ καὶ ὁ ὁποῖος ἔχαιρε φήμης
πλουσίου παιδιοῦ.

Ἐπλησίασε τὴν Στάθαιναν, ἐστάθη ἐμπρὸς της τὴν ἐκύτ-
ταξε κατάμματα, καὶ πρὸς κατάπληξιν ὅλων τῆς εἶπε.

— Βιὸς ἔχω πολὺ ἐγώ, Στάθαινα, καὶ κράτησε τὸ βιός σου.
Δὲν τὸ θέλω... Καὶ ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα τοῦ πλάνου
ποῦ πλάνεψε τὴν κόρη σου, μάθε το...

— Ποιὸς εἶνε, ποιός; ἠρώτησεν ἀγωνιῶσα ἡ γραῖα..

— Εἶναι ὁ Πανουργιᾶς !..

Οἱ χωρικοὶ ἐκυττάχθησαν μετὰ τῶν ἐκπληκτοῦ. Ἀνετα-
ράχθησαν αἱ γυναῖκες. Κατεπλάγησαν τὰ κορίτσια. Καὶ αὐτὴ ἡ
κόπη ἡ Στάθαινα ἔμεινε ἐμβρόντητος!

Ὁ Πανουργιᾶς!

Ὁ καλὸς νέος, τὸ τίμιο καὶ ἥσυχο παλληκάρι, ὁ λεβέντης ὁ
ὑπερήφανος, ὁ ἀνοικτόκαρδος καὶ πονόψυχος Πανουργιᾶς, ποῦ
ποτέ του δὲν ἔκαμε κακὸ σὲ ἀνθρώπο, ποῦ προχθεὶς μόλις ἀρ-

ραβωνιάσθηκε τὴ Φρόσω, τὴν ὥμορφη κόρη τοῦ Πανάγου τοῦ Χρυσαίτη! Ὁ Πανουργιᾶς ὁ θεοφοβούμενος ἔκανε ἕνα τόσο μεγάλο ἀμάρτημα, διέπραξε μίαν τέτοιαν ἀτιμίαν, ἐσχεδίασε καὶ ἐξετέλεσεν ἕνα τέτοιο τρομερὸ κακούργημα;

— Πῶς τὸ ξέρεις, Ντελῆ, αὐτό; ἠρώτησεν ἀγρίως ὁ πρωτε-
ξάδελφος τῆς αὐτόχειρος Μᾶρκος Παπαντώνης;

— Μοῦ τὸ εἶπε κάποιος τσοπᾶνος διαβατικός. Εἶδε ἀντά-
μα τὴ Μαρίνα καὶ τὸν Πανουργιᾶ.

— Ποῦ τοὺς εἶδε;

— Στοῦ λόγγου τὸ πὺδ ἰσκερὸ μέρος. Περνοῦσε ἀπὸ κεῖ
καὶ τοὺς εἶδε τοὺς δυὸ μαζί. Ἀγκαλιασμένους τοὺς εἶδε.

— Μὴν πάρης μωρὲ Ντελῆ, κανένα ἀθῶο στὸ λαιμό σου!
Εἶσαι βέβαιος πὺν γνώρισε καλὰ ὁ τσοπᾶνος;

— Εἶμαι βέβαιως, ἐτόνισεν ὁ Ντελῆς.

— Ἔ! τότε ἀλλοίμονο καὶ τρεῖς ἀλλοίμονο στὸν Πανουργιᾶ
καὶ σ' ὅλο του τὸ σόι! ἀνέκραξεν ὁ Μᾶρκος Παπαντώνης.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς δύο ἄλλους ἑξαδέλφους καὶ πρὸς
ἕνα μακρυνώτερον συγγενῆ τῆς αὐτόχειρος.

— Τ' ἀκούσατε; τοὺς εἶπεν. Ἡ προσβολὴ πὺν ἔκανε στὴν
ξαδέρφη μας ὁ Πανουργιᾶς, εἶνε καὶ προσβολὴ σὲ ὅλη μας τὴ
γενιᾶ. Ὅλους μᾶς ἐντροπίασε καὶ ὅλους μᾶς ἐρρεζίλεψε. Καὶ
τέτοια προσβολὴ μόνον στὸ αἷμα τοῦ ἄτιμου μπορεῖ νὰ ξεπλυθῇ.
Θᾶρθη κανεὶς μαζί μου;

— Ποῦ θὰ πᾶς; ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι συγγενεῖς.

Ὁ Μᾶρκος Παπαντώνης τοὺς ἔδειξε τὴν νεκρὰν καὶ τοὺς
εἶπε.

— Σοῦ Πανουργιᾶ τὸ σπίτι. Νὰ ἐκδικήσω τὴν ἀτυχῇ πεθα-
μένη. Νὰ ξεπλύνω τὴν προσβολή.

— Θᾶρθοῦμε μαζί σου ὅλοι τότε.

— Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἐδῶ θὰ φέρουμε τὸν Πανουργιᾶ, κι' ἐδῶ
μπροστὰ στὴν πεθαμένη θὰ τὸν σφάξουμε.

Μερικοὶ τῶν χωρικῶν ἀπεπειράθησαν νὰ συγκρατήσουν
τοὺς ἐξαγριωθέντας συγγενεῖς. Τοὺς εἶπαν ὅτι πρὶν προβοῦν
εἰς τίποτε ἔπρεπε νὰ ἐξετάσουν καλλίτερα τὰ πράγματα, νὰ ἐρω-
τήσουν, νὰ πληροφορηθοῦν, νὰ μάθουν, νὰ πεισθοῦν. Καὶ
τότε, ὥσ᾽ ἀνδρες, νὰ κάμουν τὸ καθήκόν των! Νὰ τι-
μωρήσουν, ἀλλὰ νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι τιμωροῦν δικαίως. Νὰ

σφάζουν, ναί. Ἀλλὰ νὰ σφάζουν ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι δὲν σφάζουν ἄθῳ.

Οἱ ἐξηγριωμένοι ὅμως συγγενεῖς δὲν ἠθέλησαν ν' ἀκούσουν τὰς πρακτικὰς καὶ φρονίμους ἐκείνας συμβουλὰς. Ἦκουσαν τὴν λύπην των καὶ τὴν ὀργὴν των. Ἀλλὰ τόσῳ ἡ λύπη, ὅσῳ καὶ ἡ ὀργή, εἶνε σύμβουλοι κακοί.

Καὶ ἀπήντησαν.

— Ἀφοῦ τὸ λέει ὁ Ντελῆς, ἔτσι θὰ εἶνε. Συμφέρον δὲν ἔχει νὰ πῇ ψέμματα. Ἐπειτα κ' ἐγὼ εἶδα ἕνα δὐό φοραῖς τὸν Πανουργιᾶ νὰ κάνῃ βόλταις ἔξω ἀπὸ 'δῶ. Τί ἤθελε; βέβαια τὴ Μαρίνα ἤθελε νὰ ἰδῇ...

— Μωρ' τί καθόμαστε ἐδῶ καὶ μοιρολογοῦμε σὰν γυναῖκες μοιρολογίστραις; Ὁ Πανουργιᾶς θάμαθε τώρα τὸ θάνατο τῆς Μαρίνας. Θὰ φοβήθηκε καὶ θὰ φύγῃ. Ἄν δὲν τρέξουμαι δὲν θὰ τὸν προφθάσουμε...

— Νὰ φύγῃ;... ὦ! τὸν ἄτιμο! ἐβόησεν ὁ Μᾶρκος ὁ Παπαντώνης. Φτερὰ ἂν ἔχῃ μονάχα καὶ φτερὰ ἀετοῦ μάλιστα καὶ πετάξῃ στὰ μεσοῦρανα, τότε θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ξεφύγῃ. Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε.

Καὶ οἱ τέσσαρες συγγενεῖς ἀκράτητοι πλέον καὶ ἀποφασισμένοι νὰ ἐκδικηθοῦν καὶ νὰ τιμωρίσουν τὸν ἄθλιον διαφθορέα ἐπετάχθησαν ἔξω καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον. Δύο ἐξ αὐτῶν ἔτρεξαν νὰ ὀπλισθοῦν. Οἱ ἄλλοι εἶχαν ὅπλα ἐπάνω των. Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ τρεῖς φίλοι των ἔσπευσαν νὰ ἐνωθοῦν μαζί τους. Ἐνα σῶμα ἐξ ἑπτὰ ἐνόπλων ἀπετελέσθη τότε. Καὶ τὸ σῶμα αὐτό, θυελλῶδες, χειμαρρῶδες ἑρμητικόν, ἀκάθεκτον, ὑπὸ τὰς τρομασμένας φωνὰς τῶν γυναικῶν προβλεπουσῶν ἄγριον αἱματοκύλισμα ὥρμησε κατευθυνόμενον πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Πανουργιᾶ καὶ ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τοὺς στενοὺς δρομίσκους τοῦ χωρίου.

Ὁ καταδότης Ντελῆς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς αὐτόχειρος ἱστάμενος, παρηκολούθει τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐνόπλων. Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε κάμπτοντας τὴν γωνίαν τοῦ δρομίσκου καὶ ἐξαφανιζομένους, ἐμειδίασε μειδίαμα ἀπαίσιον καὶ ἐψιθύρισε.

— Καλὰ σοῦ τὴν ἔφκιασα, Πανουργιᾶ, ποὺ πῆγες ν' ἄρρωβωνιασθῇς ἐκείνη ποὺ ἔβαλα στὸ νοῦ νὰ πάρῳ ἐγὼ γυναϊκά μου. Τώρα ὥρα σου καλή, Πανουργιᾶ! Σὲν σὲ κομματιάσουν

τὰ ξαδέρφη τῆς Μαρίνας, ἐγὼ θ' ἀρραβωνιασθῶ καὶ θὰ πάρω γυναῖκά μου τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου, ποῦχει τὸ πολὺ τὸ βιός.

Καὶ ἐκινήθη νὰ φύγῃ, ὅταν ἦσθάνθη ἓνα χέρι νὰ πιάνῃ τὸ ἰδικόν του. Ἐστράφη καὶ ἀνεσκίρτησε.

— Ὁ καπετὰν Χρῆστος ! ἐψιθύρησε. Ὁ φίλος τοῦ Πανουργιᾶ.

— Ναι μωρὲ Ντελῆ, ἐγὼ εἶμαι, καὶ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Βαστᾶς μαχαῖρι ;

— Ναί ! Γιατὶ ρωτᾷς ;

— Γιατὶ μπορεῖ νὰ χρειασθῇ νὰ σφαγοῦμε. Ἔλα μαζί μου.

— Ποῦ ;

— Στὴν πλατεία, μωρὲ Ντελῆ. Γιατὶ θέλω νὰ ἶδω μάρτυρες ὅλον τὸν κόσμον.

— Φαίνεται πῶς ἀστειεύεσαι, καπετὰν Χρῆστο. Κι' ἐγὼ βιάζομαι νὰ κανονίσω τῆς δουλειῆς μου, γιατίι αὐριο φεύγω γιὰ τὸ χωριό μου.

— Ἡ γιὰ τὸ χωριό σου ἢ γιὰ μακρυνὸ ταξεῖδι θὰ φύγῃς σὲ λίγο. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ σφάξω τώρα, ἐδῶ χάμω...

Ἴσως διὰ νὰ μὴ φανῇ δειλὸς, ἴσως διότι δὲν εἴμποροῦσε νὰ κάμῃ διαφοροτικὰ τὸν ἠκολούθησε κάμνων μορφασιμὸν ἀπορίας.

Καὶ κατευθύνθησαν πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ χωριοῦ τὴν γεμάτην περιέρογον κατάπληκτον καὶ ἔντρομον κόσμον.

*
* *

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ οἱ ἐκδικηταὶ συγγενεῖς ἐξηκολούθουν τὸν ὀρμητικὸν δρόμον των. Καὶ ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Πανουργιᾶ, ἐπὶ τοσοῦτον καθίσταντο ἀγριώτεροι καὶ θηριωδέστεροι. Τὰ μάτια των εἶχαν κοκκινίσει, τὰ πρόσωπά των εἶχον προσλάβει θηριώδη ἔκφρασιν καὶ τὸ τόσῳ των ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠνοίγετο διὰ νὰ ἐκστομίσῃ μίαν ὕβριν, μίαν βλασφημίαν, μίαν ἀπειλήν.

— Ἀτιμε !

— Βρωμάνθρωπε Πανουργιᾶ !

Ὁ κόσμος ποὺ τοὺς ἔβλεπε νὰ περνοῦν μὲ τὴν θυελλώδη ἐκείνην ταχύτητα καὶ μὲ τὴν ὀρμητικότητα ἐκείνην τοῦ κερανοῦ παραμέριζεν ἔντρομος εἰς τὸ διάβα των. Ὅσοι τῶν χωρι-

καὶ ὁ Σιδερένιος Ἐκδικητὴς

κῶν δὲν γινώριζαν ποῦ πήγαιναν οἱ μαινόμενοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐτρόμαζαν ὅταν ἐπληροφοροῦντο τὴν ἀλήθειαν. Πολλοὶ ἤθελαν νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειαν τοῦ Πανουργιᾶ, τὸν ἔσχατον διατρέχοντος κίνδυνον. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι φρονιμώτεροι τοὺς ἠμπόδιζαν. Τοὺς ἠμπόδιζαν ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι, γνωρίζοντες, τὴν ἀφορμὴν τῆς αὐτοκτονίας τῆς Μαρίνας, ἤθελαν νὰ ἴδουν τὸν καταστροφέα τῆς παρθένου τιμωρούμενον. Ἐξ αὐτῶν ἄλλοι ἦσαν πατέρες καὶ ἄλλοι ἀδελφοί.

— Ἕνας τέτοιος ἄτιμος, ἔλεγαν, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ! Ἔχουμε ἀδερφάδες. Καὶ ἀλλοίμονό μας ἂν ἀφήσουμε ἀπώρητο τὸν κλέφτη τῆς τιμῆς μιᾶς παρθένας...

Καὶ ἔτσι οἱ ἐκδικηταὶ ἀφέθησαν ἐλεύθεροι νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των. Καὶ ἔφθασαν τέλος καὶ ἐσταμάτησαν εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ Πανουργιᾶ ἀπόστασιν.

Ἔλαβε τότε τὸν λόγον ὁ Μᾶρκος ὁ Παπαντωνῆς καὶ συνέβουλεψε τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς εἶπε.

— Ἐσεῖς σταθῆτε ἐδῶ. Νὰ μὴ μᾶς δοῦν ὅλους μαζί ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Πανουργιᾶ. Γιατὶ θὰ καταλάβουν τότε τί τρέχει καὶ θὰ τὸν κρύψουν. Εἰμπορεῖ νὰ τοῦ κάνουν καὶ πλάταις νὰ φύγῃ. Σταθῆτε λοιπὸν ἐσεῖς ἐδῶ. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ βροντήσω τὴν πόρτα του. Θὰ τὸν ξεγελάσω καὶ θὰ τὸν βγάλω ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του. Καὶ τὴν ὥρα πρὸς ἐγὼ θὰ μιλῶ μαζί του, ἔρχεσθε σεῖς καὶ τὸν πιάνετε.

— Καὶ ὕστερα;

— Ὑστερα... ὕστερα θὰ σκεφθοῦμαι τί θὰ τὸν κάνουμε...

— Πήγαινε λοιπὸν, Μᾶρκο, ἐσὺ καὶ μεῖς ἐδῶ ἔχουμε τὸ νοῦ μας.

— Καὶ πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι νᾶχεται τὸν νοῦν σας, μὴν πηδήσῃ ἀπὸ τὴν μάνδρα καὶ φύγῃ.

Καὶ ἀφοῦ ἔδωκε καὶ τὴν τελευταίαν αὐτὴν συμβουλὴν ὁ Μᾶρκος Παπαντωνῆς, κατήυθύνθη εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ Πανουργιᾶ, ἐκτύπησε κατ' ἐπανάληψιν καὶ ἐπερίμενεν.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν ἡ κλειστὴ θύρα ἤνοιξεν. Ἕνας γέρον πολιοῦθριξ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ κατώφλιον αὐτῆς. Εἶδεν, ἀνεγνώρισε τὸν Παπαντωνῆν καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Καλῶς τὸ Μᾶρκο... Τί θέλεις καὶ κτυπᾷς;

— Κύρ Δημήτρη Πανουργιᾶ, ἀπήγγεισεν ὁ Μᾶρκος, θέλω

μιὰ στιγμή τὸ γυιό σου. Μέσα εἶναι ;

— Ὁ γυιός μου. δὲν εἶναι· ἐδῶ αὐτὴν τῇ στιγμή, Μάρκο...
Ἐπῆγε στῆς ἀρραβωνιαστικιάς του τὸ σπίτι. Τοῦρθαν κἀν
πράγματα ποῦ εἶχε παραγγεῖλει στὴν Ἀθήνα γιὰ δαύτην καὶ
τὰ πῆρε καὶ τὰ πάει νὰ τῆς τὰ δώσει.

Ἐτρεξαν τότε οἱ ἐκδικηταὶ συγγενεῖς καὶ εἰσῆλθον εἰς ἐλικοειδῆ στενὸν δρομίσκον, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ἔφερε συντομώτατα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Φρόσως τοῦ Πανάγου τοῦ Χρυσαῖτη, τῆς μνηστῆς τοῦ νέου Πανουργιᾶ.

* * *

Ὁ Πανουργιᾶς εἶχε δώσει εἰς τὴν μνηστῆν του ἓνα δῶρον ἓνα χρυσοκέντητον πουκαμισσάκι, καὶ ἐπωφελούμενος τῆς στιγμῆς ποῦ ἡ ἀρραβωνιαστικὴ του ἀπεθαύμαζε τὸ δῶρόν του, τῆς ἐπῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ ἐκράτησε μέσα εἰς τὰ χέρια του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἔσφιγγεν ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ... Καὶ εὗρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εὐδαιμονίας του ὁ Πανουργιᾶς, ὅταν ἓνας θόρυβος τρομακτικὸς θόρυβος ποῦ ἐφαίνετο ὅτι προήρχετο ἀπὸ ἰφηνιασμένα ἄλογα, τρέχοντα, ἠκούσθη ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Κατ' ἀρχὰς ἀπομεμακρυσμένος. Ἐπειτα πλησιέστερος. Καὶ ὅταν ὁ θόρυβος αὐτὸς ἐσταμάτησε καὶ ἐκόπασε καὶ ἔπαυσε σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα μιὰ φωνή, τοῦ Μάρκου τοῦ Παπαντώνη ἡ φωνή, ἠκούσθη τρομερὰ καὶ ἀγρία :

— Μωρὲ ἄτιμε Πανουργιᾶ !... Μωρέ, θρασὺμι Πανουργιᾶ !
Μωρέ, κακούργε, ποῦ ξεγελᾷς τὴ μιὰ κοπέλλα καὶ ἀρραβωνιάζεις ἄλλη, ἔβγα μωρὲ ἀπὸ τὸ ξένο σπίτι...

Ἐμεινεν ὥσάν ἀπωλιθώμινος ὁ Πανουργιᾶς. Ἦκουε νὰ τὸν ὕβριζον καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅτι αἱ φοβερὰ αὐταὶ ὕβρεις στὰ καλὰ καθούμενα, ἀπηυθύνοντο πρὸς αὐτόν. Γιὰ μιὰ στιγμή ἐπίστευσεν ὅτι ἠπατάτο, ὅτι ὠνειρεύετο, ὅτι δὲν εἶχεν ἀκούσει καλά. Ἐστράφη πρὸς τὴν ἐπίσης κατάπληκτον Φρόσω καὶ τὴν ἠρώτησε.

— Γιὰ μένα τὰ λένε αὐτά ;

— Ἐρῶ κ' ἐγώ ! ἀπήντησεν ἐκείνη ἀποροῦσα.

— Δὲν γίνεται, ἐπανάλεβεν ὁ Πανουργιᾶς. Δὲν θ' ἀκούσαμε καλά.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην αἱ πρὸς στιγμήν μὴ ἀκουόμε-

ναι ὕβρεις ἐπανελήφθησαν πάλιν φοβερώτεραι, ἐξοργιστικώτε-
ραι, τρομακτικώτεραι αὐτὴν τὴν φορὰν.

— Πανουργιά ! Άτιμε τῶν ἀτίμων ! Τί κρύβεσαι μωρὲ κάτω ἀπὸ τὰ φουστάνια τῆς ἄτυχης κοπέλλας ποῦ σ' ἀρραβωνιάσθηκε χωρὶς νὰ ξέρῃ τί παληάνθρωπος εἶσαι ; Ἔβγα μωρὲ ἔξω. Εἶμαι ἐγώ. Ὁ Μᾶρκος ὁ Παπαντώνης. Τῆς Μαρίνας ξάδερφος εἶμαι. Ἔβγα θρασύμι, γιατί θὰ μᾶς ἀναγκάσῃς νὰ μποῦμε στὸ ξένο σπίτι καὶ νὰ σὲ σφάζουμαι μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ἀρραβωνιαστικῆς σου !...

— Φρόσω μου, ἄκουσες καλὰ τώρα ;

— Naí.

— Για μένα λοιπόν τὰ λένε ; Ἐμένα βρίζουν ἔτσι ; Μὰ τὸ Θεὸς ἦ ἐτρελαθῆκε ὁ Παπαντωνῆς, ἦ βαρέθηκε τὴ ζωὴ του . . . Τώρα θὰ ἰδοῦμε πὺ ἐῖνε τὸ πὺ σωστὸ ἀπὸ τὰ δνὸ...

“Ὅπλον κανένα δὲν εἶχεν ὁ Πανουργιᾶς μαζί του. Ἀλλ’ αὐτὸ δὲν τὸν ἀνεχαίτισε καθόλου. Ἔτρεξε ἀνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἔσκυψε εἰς τὸν δρόμον γιὰ νὰ ἰδῇ τοὺς ὑβριστάς του καὶ νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ ὅπως αὐτὸς ἤξευρε...

Τὴν στιγμὴν ὁμως τοῦ ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν του καὶ μέ-
ρος τοῦ σώματός του, δύο πυροβολισμοὶ ἤκούσθησαν. Δύο σφαῖ-
ραι ἐσύριξαν καὶ συγχρόνως ἡ φωνὴ τοῦ Παπαντωνίου ἐβροντο-
φώνησε.

— "Ατιμε Πανουργιά !... Δέξου την κατάστηθα καὶ πήγαινε
στὸ διάβολο τώρα...

Καυμία ὁμως τῶν σφαιρῶν δὲν εὗρηκε τὸν Πανουργιᾶν· ἐνεπαύνησαν καὶ εἰ δύο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ παραθύρου. Καὶ μόνον ἀποτέλεσμα τοῦ πυροβολισμοῦ ὑπῆρξεν ὅτι τεμάχια ξυλαρίων ἀποσπασθέντων ἀπὸ τὸ περίβλημα τοῦ παραθύρου ἐξράντισαν ἀπαλὰ ἐντελῶς ἀκινδύνως τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς Φρόσως.

— Μὰ τὸ Θεό! ἀνέκραξεν ὁ Πανουργιᾶς κατάπληκτος. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι φαίνεται ὅτι ἐτρελλάθησαν. Στὰ καλὰ καθύμενα ἔρχονται νὰ τὰ βάλουν μαζί μου. Κάνω νὰ τοὺς μιλήσω καὶ μὲ τουφεκοῦν... Νὰ μὲ σκοτώσουν λοιπὸν θέλουν; Μὰ γιατί;

Ἡ πόρεϊ, ἐξεπλήσσετο καὶ ἐν ταυτῷ κατελαμβάνετο ἀπὸ τὴν ἀπεγνωσμένην, τυφλὴν καὶ ἀσυλλόγιστον ὁργήν, ἣ ὁποία καταλαμβάνει τὸν ἀδικούμενον. Ἐξήταζεν ἑαυτὸν ὁ Πανουργιᾶς

Ὁ Σιδερένιος Ἐκδικητής

καὶ ἔβλεπεν ὅτι εἰς τοὺς μαινομένους ἐκείνους ἀνθρώπους δὲν εἶχε πταίσει διόλου. Κανένα ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχε πειράξει, κανένα δὲν εἶχε ἀδικήσει. Μὲ τὰς οἰκογενεῖας των, μὲ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους εὐρίσκειτο εἰς φιλικωτάτας σχέσεις. Χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμη ὁ Παπαντωνῆς ἔτρωγε καὶ ἔπινε μαζί του καὶ τὸν συνεχαίρετο διὰ τοὺς τόσον ἐπιτυχημένους καὶ τόσον ταιριαστοὺς ἀρραβῶνας του! Προχθὲς πάλιν ὁ ἴδιος Παπαντωνῆς τοῦ εἶχε ζητήσει νὰ τοὺς στεφανώσῃ αὐτός.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ προηγούμενα, ὁ Μάρκος Παπαντωνῆς ὀπλίζεται, ὀπλίζει τοὺς συγγενεῖς του, ὀπλίζει τοὺς φίλους του καὶ ὅλοι μαζί ὀπλισμένοι ἔρχονται ἐναντίον του. Τὸν ὑβρίζουν κατὰ τὸν χυδαιότερον τρύπον, τὸν ἀπειλοῦν, τὸν πυροβολοῦν, Καὶ θὰ τὸν ἐκώτωναν ἴσως ἂν αἱ φωναὶ σφαῖραι δὲν ἐλοξοδυόμουν. Γιατὶ ὅμως ὅλ' αὐτά;

— 'Ανάθεμά με κ' ἂν καταλαβαίνω τί μοῦ γίνεται, ἀνέκραξεν ἀκράτητος ἀπὸ θυμὸν ὁ Πανουργιᾶς. "Ομως ἦ ἔτσι ἦ ἀλλοιῶς πρέπει νὰ μάθω.

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν δρόμον, ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἀπειλοῦντας αὐτὸν νὰ τοὺς ζητήσῃ ἐξηγήσεις, νὰ συμπλακῇ μαζί των, νὰ σκοτωθῇ ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ δίκαιόν του.

Ἡ Φρόσω ὅμως ἔσπευσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Κάτω εἰς τὸ δρόμον ὁ Μάρκος Παπαντωνῆς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐμαίνοντο κυριολεκτικῶς. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν πρώτων κατὰ τοῦ Πανουργιᾶ πυροβολισμῶν ἐξηγριώθησαν, "Υβρίζον τώρα θεοὺς καὶ δαίμονας. Ἡπεῖλουν θραύσιμον θυρῶν, εἰσβολὴν εἰς τὴν οἰκίαν, αἱματοκύλισμα, Προσεκάλουν τοὺς ἰδιοκτήτας τοῦ σπιτιοῦ νὰ παραδώσουν εἰς αὐτοὺς τὸν Πανουργιᾶν, ἀπειλοῦντες ἄλλως καταστροφὰς ἐπὶ καταστροφῶν.

— "Ἡ δῶστέ μας τὸν ἄτιμο τὸν Πανουργιᾶ, ἦ θὰ βάλωμε φωτιά καὶ θὰ σᾶς κάψωμε.

"Ἦκουσεν ὅλας αὐτάς τὰς ἀπειλὰς ἡ Φρόσω, διέγνωσε τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου ἐφοβήθη διὰ τὴν ζωὴν τοῦ μνηστῆρός της καὶ τὸν ἠμπόδισε νὰ ἐξέλθῃ.

— 'Εδῶ θὰ μείνῃς! τοῦ εἶπεν. 'Εδῶ μαζί μου. "Ἄν ᾖ βγῇς ἔξω, θὰ σὲ σκοτώσουν.

— Χριστέ μου ! ἀπήντησεν ὁ Πανουργιάς. Μὰ γιατί νὰ μὲ σκοτώσουν, ἀφοῦ δὲν τοὺς ἐπείραξα σὲ τίποτε ;

— Δὲν ξέρω τὸ γιατί. Οὔτε φροντίζω νὰ τὸ μάθω σὲ μιὰ τέτοια τρομερὴ στιγμὴ. Τὸ μόνον ποῦ ξέρω εἶνε ὅτι κινδυνεύεις. Γι' αὐτὸ θὰ μείνης μαζί μου καὶ ὅτι εἶνε νὰ γείνη ἄς γείνη...

Ἐν τούτοις ὁ Πανουργιάς ἐπέμενεν. Οὔτε φρόνιμον, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀνδρικὸν ἦτο νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐνὸς φουστανιοῦ. Ἄν ἓνα τέτοιο πρᾶγμα ἐγίνετο γνωστὸν εἰς τὸ χωριὸ τετέλεσται ! Θὰ ἐγίνετο τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ σκώμματος καὶ θὰ ἐχαρκτηρίζετο ὡς ὁ μέγιστος τῶν δειλῶν. Διότι οὐδὲν ἀνανδρότερον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος καταφεύγει εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἀδυνάτου. Καὶ ὁ Πανουργιάς ὄχι μόνον ὑπερήφανος ἦτο ἀλλὰ καὶ παλλικαρί. Θὰ ἀπέθνησκεν ἀπὸ ἐντροπὴν ἂν ἐπίστευεν ὅτι ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνην στιγμὴν ἡ ἀρραβωνιαστικὴ του τὸν ἐνόμισε δειλιάσαντα.

— Ἄδικα μὲ κρατεῖς, Φρόσω, ἄδικα μὲ παρακαλεῖς. Δὲν μένω. Εἶμαι ἄνδρας ἔχω αἷμα μέσα μου· ἔχω φιλότιμο καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω ἓναν ὁλόκληρον κόσμον νὰ μὲ βρίζη. Ἄν μὲ σκοτώσουν, ὦρα μου κακὴ.

Ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Φρόσως, ἡ ὁποία εἶχε ριφθῇ τῶρα ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸ μειντανογέλεκο μὲ τὴν ὅλην τῆς τὴν δύναμιν, ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν τὴν ἥνοιξε καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐξέλθῃ καὶ διεσκέλιζε σχεδὸν τὸ κατώφλιον αὐτῆς, ὅταν ὁ Πανάγος ὁ Χρिसαῖτης, τῆς Φρόσως ὁ πατέρας, εἰσῆλθεν. Ὁχρὸς, φοβισμένος, ἀλλὰ καὶ κατὰ-πληκτος. Μὲ μίαν ἐπιτακτικὴν χειρονομίαν ἀνέκοψε τὸν δρόμον τοῦ Πανουργιά καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅσα διεδόθησαν εἰς βῆρος του.

Ἄλλ' ἐκεῖνος διεμαρτυρήθη ἐντόνως:

— Πανουργιά, μπορεῖ ἰσχυρὸς δίκην. Αἰτὴν τὴ στιγμὴ ὅμως ὅλοι σὲ κατηγοροῦν καὶ ὅλοι εἶνε ἐξαγριωμένοι ἐναντίον σου. Εἶσαι φίλου μου παιδὶ καὶ δὲν θέλω νὰ πάθης κακὸ. Ἐλα νὰ σὲ βγάλω νὰ φύγῃς...

— Νὰ φύγω σὰν εἶμαι ἔνοχος ; Ὁχι κὺρ Πανάγο!..

— Ἀφῆσε τῆς παλληκαριᾶς, Πανουργιά. Τὰ πράγματα εἶνε πολὺ σοβαρά. Πρὶν προφθάσης νὰ τοὺς ρωτήσης, πρὶν προφθάσης νὰ τοὺς πῇς μιὰ λέξι, θὰ σὲ σκοτώσουν. Καὶ ἔτσι θὰ μείνης γιὰ πάντα ἔνοχος. Πρέπει νὰ ζήσης λοιπὸν γιὰ νὰ

ἀποδείξης τὴν ἀθωότητά σου. Ἔλα νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ μία μικρὴ πόρτα νὰ φύγῃς...

Ὁ Πανουργιᾶς ἦτο ἀληθινὸν παλληκάρι. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἦναι καὶ φρόνιμος. Ἐσκέφθη ὅτι ὅπως τοῦ παρέστησε τὰ πράγματα ὁ Χρυσσαίτης διέτρεχε πραγματικὸν κίνδυνον, νὰ πάῃ σὰν «τὸ σκυλὶ στ' ἀμπέλι». Ἐπρεπελοιπὸν ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον, νὰ ζήσῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του καὶ νὰ κατασυντριβῇ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐσυκοφάντησαν.

—Ἐχῆς δίκηο κυρ Πανάγο, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα ὅπως ὅπως.. Κάποιος παληάνθρωπος ἦ κάποιον παληογύναικο μοῦ σκάρωσε τὴ δουλιὰ αὐτή...

Ἐπλησίωσε τὴν μνηστή του.

—Φροσάκι τὴν ἠρώτησε. Πιστεύεις λοιπὸν ἐσὺ τίποτε;

Ἐκείνη τὸν ἐκύταξε μὲ μάτια, τὰ ὅποια ἐξέφραζαν κάποιαν δυσπιστίαν, κάποιαν ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης εἰς αὐτόν, καὶ τοῦ ἀπήντησε.

—Πανουργιᾶ!.. Γιατὶ σὲ κατηγοροῦν λοιπόν;

—Δὲν ξέρω, Φρόσω μου.. Στὴν ἀγάπη μας σοῦ δοκίζομαι ὅτι δὲν ξέρω τίποτε.

καὶ ἐπειγόμενος ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Πανάγον, ὁ ὅποιος τὸν ἐκάλει ἐπανειλημμένως.

—Ἔλα, Φροσάκι μου, τῆς εἶπε. Δόσε μου τὸ χεράκι σου νὰ σὲ χαιρετήσω καὶ νὰ φύγω...

καὶ ἠθέλησεν ὄντως νὰ πιάσῃ τὸ χερί τῆς νεάνιδος.

Ἀλλ' ἐκείνη σχεδὸν μὲ ὀργὴν ὑπεχώρησε. καὶ ἀρνούμενη ἀνεπλίστως.

—Πανουργιᾶ! τοῦ εἶπεν. Σὲ κατηγοροῦν ὅτι ἐπλάνεψες τὴν Μαρίνα... Κάνε με νὰ πιστεύσω, ἀπόδειξέ μου ὅτι ψέμματα καὶ ἄδικα σὲ κατηγοροῦν καὶ τότε ἔλα νὰ μοῦ σφίξῃς τὸ χερί ..

Διὰ μίαν στιγμὴν ὁ Πατουργιᾶς ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἐπιβλητικὴν ἐκείνην στάσιν τῆς μνηστῆς του, στάσιν τὴν ὁποίαν δὲν ἐπερίμενεν.

Ἐπειτα ὅμως κατενίκησε τὴν ἐκπληξιν του, ἀνέλαβε τὸ θάρρος του, ἐπανεῦρε τὴν ὑπερηφάνειάν του, καὶ ἀπήντησεν σχεδὸν ὀργίλως καὶ αὐτός.

—Καλὰ Φρόσω. Θὰ γείνη ὅπως θέλεις.

καὶ ἠκολούθησε τὸν Πανάγον τὸν Χρυσσαίτην ὁ ὅποιος τὸν

ἐφυγάδευσεν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς οἰκίας.

Ὅταν ὁ Μάρκος Παπαντώνης ἔμαθε τὴν δραπέτευσιν τοῦ Πανουργιᾶ, ἐξετράπη εἰς ἀπειλὰς κατὰ τοῦ φυγαδεύσαντος αὐτὸν Πανάγου Χρυσαίτου.

Ἄλλ' ὁ πατέρας τῆς Φρόσως τοῦ ἀπήντησε.

—Μάξεψ· τὴ γλῶσσα σου, Μάρκο, καὶ μὴ θέλεις νὰ γείνουν πράγματα μεγαλείτερα. Μὲ ξέρεις καλὰ ἑμένα, ξέρεις τοὺς συγγενεῖς μου, ξέρεις τοὺς φίλους μου. Μιὰ φωνὴ νὰ βάλω μονάχα, τὸ μισὸ χωρὶς θὰ σηκωθῇ στὸ ποδάρι νὰ πνίξῃ καὶ σένα καὶ τοὺς δικούς σου. Πάψε λοιπὸν νὰ φοβερίζῃς ἐκείνον ποῦ δὲν σὲ φοβάται. Ὁ Πανουργιᾶς ἔφυγε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. Ἄς ἦσουν ἔξυπνος νὰ φύλαγες καὶ τὴν πόρτα ἐκείνη. Δὲν τῶκαμες ὅμως. Ποῦ πάει νὰ πῇ ὅτι φταῖς ἐσύ. Τώρα νὰ οἱ δρόμοι, νὰ οἱ κάμποι, νὰ τὰ βουνά. Ξανοίγονται ὅλα ἐλεύθερα μπροστά σου. Σῦρε νὰ τὸν κυνηγήσῃς τὸν Πανουργιᾶ. Σῦρε νὰ τὸν βρῇς καὶ νὰ ἔτὸν σκοτώσῃς. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον.

—Καὶ βέβαια θὰ τὸν κυνηγήσω καὶ βέβαια θὰ τὸν βρῶ, ἀπήντησεν ὁ Παπαντώνης.

Καὶ πράγματι. Μὲ τὸ μικρὸν ἔνοπλον σῶμα τοῦ ὁποίου ἀνεκρύχθη ἀρχηγὸς ἐξηρεύνησε δι' ὀλοκλήρου τῆς ἡμέρας τὰ πέριξ τοῦ χωριοῦ μέρος. Ἐψαξε σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὸ δάσος, κάθε τῆς γῆς κρύπτειν, κάθε προπόδων τοῦ βουνοῦ σπηλιάν. Ἀνέβη ἀκόμη καὶ ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸ καὶ ἔψαξε καὶ ἐκεῖ.

Δὲν ἀνεκάλυψεν ὅμως τίποτε. Ἀγνωστον ποῦ καταφυγῶν. ὁ Πανουργιᾶς ἐκρύπτετο ἐπιμελῶς. Δι' αὐτὸ ὁ Μάρκος ὁ Παπαντώνης εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ καταδιωκόμενος ἐπροτίμησε νὰ φύγῃ διὰ παντὸς ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα.

—Πάει στὸ διάβολο! μᾶς ἔφυγεν, εἶπεν. Ἀλοίμονόν του, ὅμως ἂν ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του στὸ χωριό.

Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωριό του, ὅπου ἄλλα γεγονότα εἶχον λάβει χώραν.

Εἶδομεν ὅτι ὁ Ντελῆς, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ καπετᾶν Χρήστου, τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωριοῦ, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι πολλοὶ χωρικῶν, ποῦ ἐσχολίαζον τὰ

ἐκπληστικά συμβάντα.

— Πατριῶτες ! ἐβροντοφώνησε τότε ὁ καπετὰν Χρῆστος. Μὲ τὸν λεβέντη ἐδῶ ἔχουμε νὰ κουβεντιάσουμε. Καὶ σ' ὅ,τι θὰ εἰποῦμε, θέλω νὰ σᾶς ἔχω μάρτυρες.

Ἀποροῦντες οἱ χωρικοὶ τοὺς περιεκύκλωσαν. Οὔτε ὁ Ντελῆς, οὔτε ὁ καπετὰν Χρῆστος κατήγοντο ἀπὸ τὸ χωριό τους. Ὁ καπετὰν Χρῆστος μάλιστα ἦτο δι' αὐτοὺς ἓνα μυστήριον. Συνεδέετο στενότατα μὲ τὸν Πανουργιᾶν, συναναστρέφετο μόνον αὐτόν, ἐξηφανίζετα συχνὰ καὶ ἐπανήρχετο διὰ τὰ μείνη εἰς τὸ σπίτι τοῦ φίλου του.

Πολλὰ ἐλέγοντο δι' αὐτόν καὶ πολλὰ ἐπιστεύοντο. Ὁ Πανουργιᾶς ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐζητοῦντο ἐξηγήσεις ἀπέφευγε νὰ τοὺς εἴπῃ τίποτε, καὶ οἱ χωρικοὶ ἔκρινον φρόνημον νὰ μὴ συζητοῦν δι' αὐτόν, ποῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἄνθρωπος μεγάλης σοματικῆς δυνάμεως, ὅπως ἄλλως τε ἐγνώριζαν ὅτι ἦτο σκοπευτὴς δεινός.

Ἀποροῦντες λοιπὸν περιεκύκλωσαν τοὺς δύο ξένους. Καὶ ὁ καπετὰν Χρῆστος, στραφεὶς πρὸς τὸν Ντελῆν.

— Εἶπε, τὸν ἠρώτησε, πῶς ὁ ἄνθρωπος ποῦ ξελέσα τὴ Μαρίνα εἶνε ὁ Πανουργιᾶς. Αὐτὸ δὲν εἶπες ;

— Ναί !

— Πρὸςξε λοιπὸν στὰ λόγια σου. Καὶ σὲ ξαναρωτάω τώρα. Ξέρεις καλὰ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ κατέστρεψε τὸ κορίτσι καὶ ἔγινε ἡ ἀφορμὴ νὰ φαρμακωθῇ, εἶνε ὁ Πανουργιᾶς ;

— Ναί !

Ὁ καπετὰν Χρῆστος ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του, ὥσάν νὰ ἤθελε κάτω ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ δαγκώματός του νὰ κρύψῃ τὴν θύελλαν τοῦ θυμοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου εἶχε καταληφθῇ.

— Ντελῆ ! τοῦ εἶπε. Πρὶν νὰ βγοῦν τὰ λόγια ἀπὸ τὰ χεῖλη σου, σκέψου καλὰ. Τὸν Πανουργιᾶ εἶδαν μαζὺ μὲ τὴν Μαρίνα, ἢ κάποιον ἄλλον ;

— Τὸν Πανουργιᾶ !

— Ἕνα βράδυ, ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέραις ὁ Πανουργιᾶς ἦταν ἐκεῖνος ποῦ πήδησε τὸ φράχτη τοῦ σπητιοῦ τῆς κυρᾶ - Στάθυνας ;

— Ἀμ' ποιὸς ἄλλος μποροῦσε ν' αἰναι ;

— Ἄν πανάθεμά σε, Ντελῆ ! Ὁ Πανουργιᾶς ἦταν ἐκεῖνος

ποῦ προχτὲς τὴν ἔβρισε κατάμουτρα, καὶ τὴν εἰτίναξε μακριά
ὅταν ἐκείνη ἔκλαιγε ;

— Αὐτὸς θᾶψαν !

— "Α, κακοῦργε ! "Α, δολοφόνε ! "Α τέρας ποῦ ζῆς γιὰ νὰ
κάνης κακό. "Η θὰ μαρτυρήσης τὴν ἀλήθεια, ἢ, ἐδῶ μπροστὰ
στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου, θὰ σὲ σφάξω σὺν τραγί...

Καὶ θὰ ἐξετέλει τὴν ἀπειλήν του ὁ καπετὰν Χρῆστος, ἂν
δὲν ἐπενέβαιναν ἄλλοι συγγενεῖς τῆς δηλητηριασθείσης, ἐκεί-
νοι οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον τραπὴ εἰς ἀνέυρεσιν τοῦ Πανουργιά.

Οὗτοι ἔκριναν ὅτι εἶχαν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπέμβουν ὑπὲρ
ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχεν ἀποκαλύψει τὴν ἀλήθειαν καὶ εἶχε
προδώσῃ τὸν καταστροφέα τῆς συγγενοῦς των, καὶ ἡμπόδισαν
πράγματι τὸν καπετὰν Χρῆστον νὰ κτυπήσῃ τὸν Ντελῆ, ὁ
ὁποῖος ἐξ ἄλλου ἀπέφυγε νὰ δεχθῇ τὴν πρόκλησιν.

— "Α θρασυμί ποῦ κρύβεσαι ! τοῦ ἐφώναξε τότε ὁ καπετὰν
Χρῆστος. "Α, γυναῖκα, ποῦ καλλίτερα θᾶκανες νὰ φοροῦσες
φουστάνια. Θὰ ξανὰ συναντηθοῦμε, στὸ ὁρκίζομαι. Καὶ τότε,
θὰ σὲ σφάξω σὺν τραγί, παληοτόμαρο...

— "Οπως θές ! τοῦ ἀπήντησε ὁ Ντελῆς.

Τὴν ἐπομένην ἐν τούτοις, ὁ Νηλῆς ἔκρινεν φρόνημον νὰ
φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριό. "Αλλοι ἐξήγησαν ὅτι ἡ ἐσπευσμένη φυγὴ
του ὠφείλετο εἰς τὸν φόβον, ποῦ τοῦ ἐνέπνευσεν ἡ ἐπέμβασις
τοῦ καπετὰν Χρήστου. "Αλλοι εἰς κάποιαν ὑπόνοιαν, ποῦ ἐσχῆ-
ματίσθη ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Χρήστου, τότε
ποῦ νοῦ ἐζήτει ἐξεγήσεις.

Πάντως ὁ μὲν Πανουργιάς, συναντηθεὶς μὲ τοὺς συγγενεῖς
τῆς δηλητηριασθείσης συνεπλάκη μαζύ των, ἐφόνευσεν ἕνα ἐξ
αὐτῶν καὶ ἐτράπη πρὸς τὰ ὄρη νὰ γίνῃ ληστής, ὁ Ντελῆς δὲ
ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωριό του, καὶ ἔγινεν ἥρως τοῦ ἐπισοδείου
ἐκείνου, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν.

"Απὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ; ὁ καπετὰν Χρῆστος εἶχεν ὁρκι-
σθῇ νὰ ἐκδικηθῇ.

Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, κατὰ τρόπον περιεργον, καὶ ὑπὸ συν-
θήκας ἐντελῶς παραδόξους εὗρέθη μέσα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἀ-
σπόνδου ἐχθροῦ του, τοῦ Ντελῆ, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀπηλήσει
ὅτι θὰ ἐκανόνιζεν ὀριστικῶς τοὺς θανασίμους λογαριασμούς
του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ Μέγας βλέπει

Ἐίπομεν ὅτι, τὴν ἰδίαν στιγμήν τῆς συναντήσεως τῶν δύο ἀντιπάλων, ἓνας ἄνθρωπος εἰσεχώρει εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην καὶ κατεσκόπευεν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ ὑπολοχαγὸς Μέγας.

Ὁ παραδόξος καὶ ἀκατανόητος ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε πάντοτε περισσότερα τῶν ὄσων ἔλεγε καὶ ὁ ὁποῖος ἀντελαμβάνετο μόνον ὅσα τὸν συνέφεραν, ὁ ἀποσπασματάρχης αὐτὸς ποῦ ἦτο μυστήριον καὶ διὰ τοὺς προϋσταμένους του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀντιπάλους του, εἶχε παρακολουθήσῃ τοὺς ἀπαγωγεῖς, καθ' ὃν τρόπον γνωρίζομεν,

— Ἄ, ναί! διελογίζετο μειδιῶν. Ἐδῶ εἶναι καθαρὰ τὰ πράγματα. Ὁ καπετὰν Χρῆστος ἀρπαξε τὴν Μάρθα. Οἱ ἄλλοι ἀρπαξαν καὶ τοὺς δύο μαζύ. Ἐγὼ πρέπει νὰ τοὺς ἀρπάκω ὅλους, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ φανῶ...

Καὶ ὅλον ἐν συσπηρούμενος εἰς τὴν θέσιν του ὁ ὑπολοχαγός, συνεπλήρωσε τὴν σκέψιν του.

— Ὁ καπετὰν Χρῆστος δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι ἐγὼ τὸν ἐπίασα. Πρῶτον γιατί μπορῇ νὰ ξεφύγῃ καὶ νὰ τὸν κάνω ἐχθρόν, ἐν' ᾧ ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν ἔχω φίλον. Δεύτερον ἡ Μάρθα δὲν πρέπει νὰ καταλάβῃ ὅτι ἐγὼ ξέρω τίποτα. Μὲ συμφέρει νὰ νομίζῃ ὅτι κοιμᾶμαι, καὶ αὐτὸ θ' ἀφίσω νὰ φαντάζεται. Ὁσον ἀφορᾷ τὸ Ντελῆ, - γιατί ἄνθρωποι του ἦταν οἱ ἄλλοι - γιατί νὰ μὴ τᾶχω καλὰ μαζύ του, ἂν ξεφύγῃ; Ἄν τὸν πιάσουν, ἔ τότε ξέρω ἐγὼ πῶς θὰ τὸν ἐκμεταλλευθῶ, πρὶν τὸν στείλῃ στὴν καρμανιόλα...

Ἦτορψε μὲ χαρὰν τὰ χέρια του, — ἔπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ καθε φορὰν ποῦ ἦτο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του καὶ συνεπλήρωσε

— Λοιπόν: Πρέπει νὰ σωθῇ ἡ Μάρθα. Πρέπει νὰ πιασθοῦν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ προπαντὸς νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς, οὔτε αὐτοί, οὔτε οἱ φίλοι τους, ὅτι ἐγὼ τοὺς ἐπρόδωσα.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἔλαβε τὰς προφυλάξεις ποῦ γνωρίζομεν. Εἰσεχώρησεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἶδεν ὅσα τοῦ ἐχρειάζοντο



Τοῦ ἔτεινε τὸ ἓνα μαχαίρι.
— Πᾶρε! τοῦ εἶπε. Σκοτώνει καλὰ, σὺν χέρι ἐκείνου
ποῦ ξέρει νὰ τὸ κρατῇ.

καὶ ἐξῆλθε ταχύς. Ἐτρεξε πρὸς τὸ Γεράνι, ὅσου συνήντησε μίαν περίπολον.

Ἐκάλεσε τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς, ποῦ ἐβάδιζε πίσω ἀπὸ τοὺς ἄνδρας του.

— Δὲν μὲ εἶδε κανεὶς ἀπὸ τὸ περίπολό σου, τοῦ εἶπε, Οὔτε πρέπει νὰ μὲ ἰδῇ, οὔτε νὰ μάθῃ ὅτι μίλησα μαζί σου.

— Καταλαβαίνω!

— Ἄκουσε λοιπὸν τώρα περὶ πῶς πρόκειται.

Ἐκεῖ εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, τοῦ ὠμίλησεν ἐπ' ἀρκετὸν σιγαλά. Τέλος τὸν ἠρώτησε.

— Ἐκατάλαβες;

— Ὅλα!

— Ἐχεις νὰ μ' ἐρωτήσης τίποτα;

— Ὁχι! Ἀπολύτως τίποτε. Καὶ φεύγω ἀμέσως.

— Ὅπως εἶπαμε...

Καὶ ὁ μὲν Μέγας ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τὴν πάροδον. Ὁ περιπολάρχης δὲ ἐπλησίασε τοὺς δέκα ἄνδρας του, ποῦ εἶχαν σταθῇ πρὸς κάτω καὶ ἐπερίμεναν καὶ τοὺς διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, περιεκύκλωναν τὸ σπίτι τοῦ Χρήστου Ντελῆ.

* *

Εἶπομεν ἤδη, ὑπὸ πόσης ἀγρίας χαρᾶς κατελήφθη ὁ Ντελῆς, ὅταν ἀντίκρουσε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ποῦ τὸν εἶχε ταπεινώσει ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῶν χωρικῶν.

Διότι οἱ φίλοι του ποῦ ἐπληροφορήθησαν τὰ συμβάντα οὕτως τὸ ἔκριναν καὶ οἱ ξένοι οὕτω το ἐσχολίασαν, καὶ τὰ κορίτσια καὶ τοῦ χωριοῦ του καὶ τῶν ἄλλων, καὶ πρὸ παντὸς ἡ πεντάμορφη Ἀγγέλω, ἔτσι τὸ ἐχαράκτηρίσει τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο, ἐπίσης καὶ οἱ καπεταναῖοι, μὲ τοὺς ὁποίους τώρα συνειργάζετο.

Τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν καπετὰν Χρήστον, ἦτο ζήτημα τιμῆς δι' αὐτόν. Καὶ ποίαν καλλιτέραν περιστάσιν θὰ εὑρίσκειν, ἀπὸ ἐκείνην ποῦ τοῦ παρουσιάζετο;

Θὰ ἐκτυπᾶτο τώρα μέσα εἰς τὸ σπίτι του, παρουσίᾳ τῶν ἀνθρώπων του, ποῦ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐκινδύνευε, θὰ ἐπενέβαιναν ὑπὲρ αὐτοῦ, παρουσίᾳ τῆς Ἀγγέλως—ὥς αὐτὴν ἐνόμιζε τὴν Μάρθαν—ποῦ τὸν εἶχεν ἀποκαλέσῃ δειλόν.

Θὰ ἐκτυπᾶτο, καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ τὸν ἐφόνευε.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Ντελῆς δὲν ἐφοβεῖτο, ὅπως ἄλλοτε, ὅπως τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς αὐτοκτονίας τῆς Μαρίνας, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συμπλοκῆς.

Τώρα ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων του, τοῦ ἡγγυᾶτο τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, τὸν θριάμβον κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ποῦ εἶχε γίνη ἡ ἀφορμὴ νὰ θεωρηθῇ δειλός.

Καὶ εἰς τὸ βλέμμα του ποῦ ἔλαμπει, εἰμποροῦσε νὰ διακρίνῃ κἀνεῖς ὅλην τὴν ἀγρίαν χαράν, ὑπὸ τῆς ὁποίης κατείχετο.

Ὁ καπετὰν Χρηστὸς ἐξ ἄλλου δὲν παρεγνώριζε τὸ δύσκολον τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν εὐρεθῇ.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποῦ τώρα τὸν παρατήρουν κατάπληκτοι, θὰ ἐπενέβαινον μετ' ὀλίγον, ὅταν θ' ἀντελαμβάνοντο τὸν κίνδυνον τοῦ ἀφέντη των.

— Τρεῖς ! ἐσκέφθη. Κι' ἕνας ὁ Ντελῆς, τέσσερις. Πρέπει λοιπὸν νὰ σκοτώσω καὶ τοὺς τέσσερις, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πάρω τὴ Μάρθα καὶ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ κτυπηθῇ μὲ τὸν ἕναν κατόπιν τοῦ ἄλλου δὲν θ' ἀνησύχη καθόλου περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πάλης ἐκείνης. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ντελῆ, δὲν θὰ ἐδέχοντο φυσικὰ μίαν τέτοιαν ἱπποτικὴν μονομαχίαν, ἀλλὰ θὰ τοῦ ἐπετίθεντο ταυτοχρόνως ὅλοι καὶ ἀπὸ ὅλων τῶν μερῶν.

Φυσικὰ λοιπὸν θὰ τοὺς ἀντιμετώπιζεν ὅλους μαζύ, καὶ περὶ αὐτοῦ ἦτο ἀπολύτως βέβαιος.

Ἡθέλησε λοιπὸν νὰ λάβῃ κατάλληλον θέσιν, ὥστε νὰ ἔχῃ προφυλαγμένα τὰ νῶτά του καὶ νὰ εἰμπορέσῃ, ἐν δεδομένῃ σιγῇ, νὰ ἐπωφεληθῇ παντὸς πρὸς ἔργον εὐρισκομένου ἐκεῖ μέσα.

Ὑπεχώρησε λοιπὸν ὀλίγον, ἔλαβε τὴν ἀρμόζουσαν στάσιν καὶ ἐπερίμενεν ἔτοιμος.

Ὁ Ντελῆς, ἴσως διὰ νὰ ἀντλήσῃ θάρρος ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, τὸ πιθανώτερον διὰ ν' ἀκούσῃ τὰ κατορθώματά του νὰ τὸν θαυμάσῃ καὶ νὰ τὸν τρομάξῃ ἢ πρὸ αὐτοῦ ἐξηλωμένη δεσμία Ἀγγέλω τοῦ εἶπε.

— Μιὰ μέρα μ' ἐπροσκάλεσες νὰ χτυπηθοῦμε.

— Ναί, κι' ἐδειλίασες !

— ὦ, πανάθεμά σε ! δειλίασα ἐγώ ;

— Σ' ἐπιασε τρόμος, προκειμένου ν' ἀντιμετωπίσῃς τὸ μαχαίρι μου, ἐν ᾧ δὲν ἐφοβήθης νὰ κάνῃς μιὰ συκοφαντία, νὰ

υποστηρίξης ὅτι αἰτία τοῦ πέθανε ἡ κοπέλλα ἦταν ὁ Πανουρ-
γιαῖς ὁ ἀθῶος.

— Συκοφάντια ; Ὁχι ! Ἐκδίκησις.

— Συκοφάντια γιὰτί ἤξερες ὅτι ἐκεῖνος τοῦ τὴν ἀπάτησε,
δὲν ἦταν αὐτός, ἀλλ' ἤσουν ἐσύ !

Μὲ ὑπερήφάνειαν τῶρα ὁ Ντελῆς ἀπήντησε.

— Μ' ἀγαποῦσε νάί !

— Καὶ τὴν ἐπρόσβάλες !

— Μοῦ τὸ ζήτησε ἡ ἴδια.

— Τὴν ἐξεγέλασες μὲ ὑποσχέσεις διάφορες, τῆς πῆρες τὴν
τιμὴν της, ἔγινες ἡ ἀφορμὴ νὰ πεθάνῃ καὶ ὕστερα, ἀντὶ νὰ πά-
ρῃς τὰ μάτια σου καὶ νὰ φύγῃς, εἶπες πῶς τάχα ὁ ἄνθρωπος
τοῦ τὴν κατέστρεψεν ἦταν ὁ Πανουργιάς. Ἕνας ἄνθρωπος
ποῦ δὲν ἤξερε τίποτα. Ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ἐτοιμαζόταν νὰ κἀνῃ
τοὺς γάμους του. Ξέρεις τί ἔγινε ἔπειτα ;

— Ναί !

— Ἡ Φρόσω δὲν τὸν ἤθελε πιά γιὰ ἄντρα της, ἐπειδὴ ἐπί-
στεψε πῶς εἶχε πάρει στὸ λαιμὸ του ἕνα ἀθῶο κορίτσι, τὸν ἴδιο
μάλιστα καιρὸ ποῦνταν ἀρραβωνιασμένος μαζί της. Ὁ Πανουρ-
γιαῖς σκότωσε ἕναν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς Μαρίνας, καὶ τῶρα
τριγυρνᾷ στὰ βουνά.

— Τὸ ξέρω...

— Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶσαι ἡ αἰτία ἐσύ. Ἐξεγέλασες τὴ Μα-
ρίνα, καὶ τὴν ἀτίμασες, τῆς εἶπες ὅτι ὁ πατέρας σου σ' ἀρραβώ-
νιασε στὸ χωριὸ σου καὶ ἐκεῖνη φαρμακώθηκε, σὰν ἐβεβαιώθη
ὅτι εἶχες τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃς καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃς στὸ
χωριό. Τὴν ἀτίμασες γιὰτί ἐνόμισες πῶς ἦταν πλούσια. Τὴν
ἄφησες γιὰτί εἶδες ὅτι ἦταν φτωχεῖα. Συκοφάντησες ἔπειτα
τὸν Πανουργιά καὶ γιὰτί ἔβαλες μὲ τὸ νοῦ σου νὰ πάρῃς τὸ
βιὸς τῆς Φρόσως. Ὅπως ἐφίλησες τὴν Ἀγγέλω γιὰ νὰ σοῦ τὴν
δώσουν μαζί μὲ τὴν προικὰ της.

— Ψέμματα ὅλα !

— Ἀλήθειες ὅλα ! Γιὰ νὰ κερδίσῃς χρήματα, δὲν ἐδίστασες
νὰ κἀνῃς καὶ τὸ πῶς μεγαλῆτερο κακούργημα ἀκόμη. Χρῆστο
Ντελῆ. Γιὰ ὅλα αὐτὰ θὰ δώσῃς λόγον τῶρα.

— Ναί, περιμένω.

Καὶ μὲ μίαν μεγαλοπρεπεῖ κίνησιν ὁ Ντελῆς ἔσυρεν ἀπὸ

τοῦ συλαχιοῦ του ἔνα ἄλλο μαχαῖρι, δεύτερον τοῦτο. Διὰ τῆς μιᾶς χειρός του ἐκράτει σφικτὰ τὸ δικό του μαχαῖρι. Διὰ τῆς ἄλλης τοῦ ἔτεινε τὸ δεύτερον.

— Πᾶρε ! τοῦ εἶπε. Σκοτώνει καλά, στὸ χέρι ἐκείνου ποῦ ξέρει νὰ τὸ κρατῇ.

Ὁ καπετὰν Χρήστος ἔκαμε χειρονομίαν ἀρνήσεως.

— Κράτει τὸ μαχαῖρι σου, τοῦ εἶπε. Θὰ σὲ σφάξω ἐγώ, μὲ τὸ δικό μου μαχαῖρι.

Ὁ Ντελῆς ἐμειδίασε.

— Ἕμπρὸς λοιπόν ! τοῦ ἀπήντησε. Φυλάξου τώρα!

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τόσα ἐγκλήματα κατὰ ἀθῶων κοριτσιῶν εἶχε κάμη, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ πάρῃ τὴν προικὰ των, δὲν διεκρίνετο διὰ τὰ ἱπποτικά του αἰσθη-
ματα.

Ἐν τούτοις προσέφερε μαχαῖρι εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔκαμε διότι εἶδεν ὅτι ὁ καπετὰν Χρήστος ἐκρατοῦσε μαχαῖρι.

Ὁ,τι εἶπε, δηλαδή, καὶ ὅ,τι ἔκαμε, τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμε διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ ἐκεῖνος, ποῦ τὴν ἐνόμιζεν ὡς τὴν Ἀγγέλω.

Ἐσφυξε τὸ μαχαῖρί του καὶ πρὸς στιγμὴν ἐστάθῃ προσβλέ-
πων ἐν σιωπῇ τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑποχωρήσει ὀλίγον καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιτεθῇ.

Ὁ Ντελῆς ἐπερίμενεν ἔτοιμος.

Ἀλλὰ δὲν διέφυγεν ἀπὸ τὴν ἀντίληψίν του ὅτι ἄνθρωποι τοῦ συνηνοῦντο μεταξύ των διὰ τοῦ βλέματος, νὰ ὁρμήσουν ἐναντίον τοῦ ἀπροσκλήτου ἐπισκέπτου καὶ νὰ ἀπαλλάξουν τὸν κύριόν του πάσης ἐνοχλήσεως καὶ παντὸς κινδύνου.

Καὶ κατείχετο μὲν ἀπὸ ἀνυπομονησίας, διότι ἄργοῦσαν νὰ κάμουν ἔναρξιν τῆς ἐπεμβάσεώς των, ἀλ' ὅμως καὶ δὲν ἐζήτη-
σεν ἀπεριφρόσμως αὐτήν.

— Φυλάξου ! ἀνέκραξε τότε.

Καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ καπετὰν Χρήστου, ὁ ὁποῖος σύνο-
φρὺς καὶ προσέκτικος, ἀνέμενεν ἔτοιμος ν' ἀμυνθῇ καθ' ὅλον ἐκείνων ποῦ εὗρισκοντο εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀπέκρουσε τὴν πρώτην ἐπίθεσιν καὶ ὁ Ντελῆς ὑπεχώρησεν ὑβρίζων καὶ ὀρίπων ἀνήσυχτα τὰ βλέμματά του πρὸς τοὺς ἀνθρώ-
πους του.

Ἐκεῖνοι εἶχον ἐννοήσῃ τὸν κύνδινον ποῦ διέτρεχεν ὁ Ντε-

λῆς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν του πρὸς ἐπέμβασιν.

Οἱ δύο ἄλλοι ἐπλησίασαν ἐκεῖνον ποῦ ἐκρατοῦσε τὸ φῶς.

— Λοιπόν ; ἐψιθύρισαν.

— Νὰ τὸν χτυπήσουμε.

— Νὰ περιμένουμε λίγο ;

— Γιατί ;

— Νὰ ἀνακατωθοῦμε ὅταν ἰδοῦμε ὅτι κινδυνεύει ὁ κυρ Χρῆστος.

— Ἀστειεύσαι ; Κι' ἂν σκοτωθῇ ;

— Τί λὲς νὰ γίνῃ λοιπόν ;

— Νὰ τὸν χτυπήσουμε ἀμέσως.

— Μαχαίρια ἔχετε ;

— Τρέχουμε καὶ φέρνουμε. Ἐσύ ;

— Εἶμαι ἑτοιμος ἐγώ.

Καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἔλειψαν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἐπανῆλθαν ὥπλισμένοι ὅλοι.

Ἄλλ' ὅσον σιγὰ καὶ ἂν ἀντήλλαξαν τὰς σκέψεις των ἐκείνας ὁ καπετὰν Χρῆστος, ὁ ὁποῖος ἐπρόσεχε τὰ κινήσεις των, τοὺς ἤκουσε. Τοὺς εἶδεν ἀπερχομένους καὶ κατενόησεν ὅτι μετ' ὀλίγον ἡ θέσις του θὰ ἦτο ἐξαιρετικῶς δυσχερής.

Ὅταν θὰ ἐπανήρχοντο ὥπλισμένοι ὅλοι καὶ θὰ τοῦ ἐπετίθεντο ὅλοι μαζύ, τὸ ν' ἀποφύγῃ τὰ ἐκ τῶν ὀπισθεν δολοφονιὰ τῶν χτυπήματα θὰ ἦτο ἐξαιρετικῶς δύσκολον.

Ἐπρεπεν ὅθεν, νὰ φροντίσῃ ὅπως, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, λάβῃ πλεονεκτικὴν θέσιν. Ὄρμησε λοιπὸν καὶ ἠνάγκασε τὸν ἀντίπαλόν του νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐκεῖνος ἐτοποθετήθη πίσω ἀπὸ ἓνα τράπεζι, καὶ ἐπετέθη καὶ πάλιν. Ἀπέκρουσε καὶ τὴν νέαν ἐπίθεσιν τοῦ Ντελῆ καὶ ὑπεχώρησε καὶ αὐτὸς ἀλλὰ τὴν φορὰν ἐκείνην ὀλίγον πλαγιώτερα.

Εὗρέθη οὕτω δίπλα εἰς ἓνα κάθισμα.

Καὶ πρὶν ὁ Ντελῆς ἐπιτεθῇ καὶ πάλιν, ἤρπασε τὸ κάθισμα τοῦτο καὶ τὸ ἐπέταξε κατ' ἐκείνου ποῦ ἐκράτει τὸ φῶς καὶ ἐφρόντιζεν οὕτως ὥστε ὁ μὲν Ντελῆς νὰ εὗρίζεται εἰς τὸ σκοτάδι, ὁ καπετὰν Χρῆστος δὲ νὰ φωτίζεται καλῶς, ἐν ᾧ ἔβλεπεν ἀνεπαρκῶς.

Ἐκτύπησε τὴν λάμπαν καὶ τὴν κατέρριπεν. Ἐσπασεν καὶ ἔσβυσεν ἡ λάμπα καὶ σκότος βαθὺ διεχύθη εἰς τὸ δωματίον, τὴν

στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ οἱ ἄλλοι δύο κατέφθانون καὶ ἐτοποθετοῦντο καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν εἴσοδον.

— Μακρῶ! ἀνέκραξεν ὁ καπετὰν Χρῆστος. Παραμερῆστε, γιατί.,.

Δὲν ἀπήντησε κανεὶς. Εἶχαν ὅλοι τοποθετηθῇ εἰς τὰς θέσεις των, ἔφθασσαν τὴν εἴσοδον, ἑστέκοντο ἔτοιμοι, ἀλλὰ δὲν ἐκινεῖτο κανεὶς.

Μὲ τὴν ἀκοήν των τεταμμένην, ἔσφουργαν τὰ μαχαίρια των καὶ ἀνέμεναν.

Ἐπρόσεχεν εἰς τὸν παραμικρότερον θόρυβον, ἤνοιγαν ὀρθάνοικτα τὰ μάτια των, ἀνησυχοῦν μὴ γνωρίζοντες ἀπὸ ποῦ θὰ ἐξώρμα ὁ κίνδυνος καὶ θὰ κατεφέρετο τὸ θανατηφόρον κτύπημα.

Κάθε θροῦς, αὐτὸ τοῦτο τὸ φύσημα τοῦ ἀέρος τοὺς ἐπροκάλει ρῖγος.

Μέσα εἰς τὸ σκοτάδι ὁ Ντελῆς, ἦτο συσπειρωμένος εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἦτο κουλουριασμένος εἰς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν ποῦ εὗρέθη, καὶ ἐπερίμενε ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἦρχετο καὶ ὁ παραμικρότερος θόρυβος.

— Φῶτα! ἀνέκραξεν εἰς μίαν στιγμὴν.

Ἕνας ἐξ ἐκείνων ποῦ εὗρίσκοντο εἰς τὴν θύραν ἔσπευσε νὰ προσκομίσῃ φῶς.

Ὁ Ντελῆς μετεκινήθη ὀλίγον, σκεφθεὶς ὅτι ἐπρόδωσε τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο μὲ τὴν φωνὴν ποῦ ἀφῆκε, ἔλασε στᾶσιν ἀμύνης καὶ ἐπερίμενε.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησε καὶ πάλιν, τόσον βαθεῖα, ὅσῃ καὶ τὸ ἀδιαπέραστον σκοτάδι, ποῦ δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ διακρίνουν τί ἐγίνετο ἐκεῖ μέσα.

Ἦκροῶντο, ἀγωνιοῦσαν, ἀνέμενον καὶ ἡ ἰδίᾳ πάντοτε ἐρώτησις διετυποῦτο ἀπὸ ὅλους πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς των.

— Τί ἔκαμεν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καπετὰν Χρῆστος;

Ἦτο προφανὲς ὅτι ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιτεθῇ, νὰ ἀνοίξῃ δρόμον καὶ νὰ φύγῃ.

Ὁ Ντελῆς ἦτο βέβαιος περὶ τοῦτο, ὅπως ἦτο ἐπίσης βέβαιος ὅτι δὲν εἰμποροῦσε νὰ πάρῃ μαζύ του καὶ τὴν δεμένην νεάριδα, ἥ ὁποία θ' ἀφήνετο εἰς τὴν διάθεσιν του.

Ἄλλὰ δὲν ἀμφέβαλλεν ἐπίσης ὅτι ὁ ἀντίπαλός του θὰ ἐφρονεύετο.

Καὶ μὲ τὰς σκέψεις καὶ τὰς βεβαιώσεις αὐτάς, καὶ ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀγωνίας καὶ τῆς ἀνυπομονησίας κατεχόμενος πάντοτε ἐπερίμενον, ἐν ᾧ ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τὸν δρόμον, ἐξαιρετικὰ γεγονότα ἐλάμβανον χώραν.

Πρὸ ὀλίγου εἶχε καταφθάσῃ τὸ ἀπόσπασμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποστείλει ὁ Μέγας καὶ ἐτοποθετεῖτο γύρω ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

Μετ' ὀλίγον ἐθεάθη πλησιάζον καὶ ἓνα ἀπόσπασμα Γαλλικοῦ στρατοῦ, τὸ ὁποῖον ἐστάθη νὰ ἰδῇ τι συνέβαινεν.

Ἐνα ἄνθρωπος, κρυπτόμενος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰς τινὰ σκοτινὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, εἶδε πάντα ταῦτα καὶ ἐθύμωσε.

— Καὶ οἱ Γάλλοι; ἐψιθυρίσει. Ἐ καλὰ! Τώρα θὰ δείξω ἐγὼ σ' ὅλους τοὺς, ὅτι δὲν εἵμαστε σκλάβοι.

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του ὁ καπετὰν Μαῦρος — διότι αὐτὸς ἦτο, — καὶ ἀπεμακρύνθη ταχὺς ψιθυρίζων.

— Ἄ τυράννοι ποῦλθατε νὰ τυραννίσετε ἓνα λαὸ μικρὸ καὶ εὐγενικό! Ἄ, μεγάλοι καὶ ἰσχυροί, ὅσον καὶ ἄδικοι. Θὰ σᾶς δείξω τώρα, πόσο τρομερὰ εἶναι ἡ ἀπελπισία ἐκείνου ποῦ ἀδικεῖται...

Καὶ ἔπειτα, τρέχων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του, ἀπεμακρύνετο, χωρὶς νὰ παύσῃ ἐκφέρων ἀπειλὰς κατὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς καὶ τῆς Γαλλίας ὁλοκλήρου.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος, φεύγων ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς Ἰταλίδος, τὴν ὁποίαν εἰδοποίησε περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ἐτράπη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Μάρθας, παρὰ τὴν ὁποίαν, καθὼς εἴπομεν, διέκρινε τὸν κατασκοπεύοντα Μέγαν.

Τὸν παρηκολούθησεν εἰς τὰς κινήσεις του, ἔπειτα ἐτέθη ὀπισθεν τῆς ἀμάξης; καὶ ἀργότερα παρηκολούθησε τὸν Μέγαν τὸν εἰδοποιήσαντα τὸ ἀπόσπασμα.

Ἐὰν δὲν ἐνεφανίζοντο οἱ Γάλλοι στρατιῶται, διὰ ν' ἀναμιχθοῦν εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Μέγα καὶ τοῦ καπετὰν Χρήστου ὁ καπετὰν Μαῦρος θὰ ἐνήργει κατ' ἄλλον τρόπον. Εἶχεν καταστῶσει πρὸς τοῦτο τὰ σχέδιά του.

Ἄλλ' ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀποσπάσματος τούτου τοῦ στρατοῦ

τῆς Κατοχῆς, ἐξήγειρε τὴν φιλοτιμίαν τοῦ πατριώτου ἐκείνου ὁ ὁποῖος δλόκληρον τὴν ζωὴν του εἶχε περάσει ἀγωνιζόμενος κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ τὸν ἔκαμε ν' ἀδιαφορήσῃ πρὸς ὅλας τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς του.

— Θὰ χτυπήσω, ἐψιθύρισε. Καὶ ἂν αὐτὸ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ σκοτωθοῦν καὶ δικοὶ μας, καὶ ὁ λεβέντης ἐκεῖνος καὶ πατριώτης ὁ καπετὰν Χρῆστος, τί νὰ γίνῃ; Τὸ γυρεύει ἡ τιμὴ τῆς πατρίδος. Καὶ γιὰ τὴν τιμὴ τῆς πατρίδος, θὰ πεθάνουμε ὅλοι μας.

Καὶ ἔσπευδε πρὸς τὸ μέρος ὅπου οἱ Μακεδονομάχοι σύνηγοι του, ἐν ᾧ χρόνῳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ντελῆ διεδραματίζοντο μὲ ἀστραπιαίαν πράγματι ταχύτητα. τὰ γεγονότα τὰ ὅποια εὐθὺς μετ' ὀλίγον θὰ ἴδωμεν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Τυραννία...

Δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξον, πῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εὐρίσκοντο συγκεντρωμένοι εἰς τὰς Ἀθήνας παντὸς εἴδους ἄνθρωποι, ἄλλοι συνεργᾶται ληστῶν, ἄλλοι πατριῶται ἐνθουσιῶδεις καὶ πολεμισταὶ γενναῖοι.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ληστεία ποῦ τόσον ἐδυσφήμιζε τὴν Ἑλλάδα, ὥστε νὰ ἀποκαλεῖται «χώρα ληστῶν» εὐρίσκετο εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀκμὴν της.

Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως τὸ ἔθνος δλόκληρον συνεκλονίζετο ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερώσεως τῶν ὑποδούλων.

Ἡ Ρωσσία εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ τὰ Τουρκικὰ στρατεύματα προήλανον νικηφόρα. Ὁ Βασίλεὺς Ὀθων ἐνόμισε κατάλληλον τὴν περίστασιν νὰ ἐξεγείρῃ ἐπανάστασιν εἰς τὰς Τουρκοκρατούμενας Ἑλληνικὰς χώρας καὶ οἱ γενναῖοι ἐκλήθησαν νὰ σχηματίσουν ἀνταρτικὰ σώματα.

Ὁ Θεωδωράκης Γρίβας μὲ τὸ ἄνθος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἡπειρον, ὁ στρατηγὸς Χατζηπέτρος μὲ τὰ ἐνδοξότερα ὀνόματα ἀγωνιστῶν ἔδρα ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ οἱ πολεμισταὶ ὅλοι ἐνισχύοντο ἀναφανδὸν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Τουρκία τότε ἀπέστειλε τηλεσίγραφον εἰς τὴν Ἑλλάδα

Ὁ Σιδερένιος Ἐκδικητὴς

φύλ. 14

νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων καὶ νὰ παύσῃ νὰ τὴ ἐνισχύῃ Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὰς ἀξιώσεις τῆς Πύλης καὶ τῆς Γαλλίας μὲ τὴν Ἀγγλίαν, διὰ νὰ ἀφοπλίσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ταπεινώσουν τὸν βασιλεῖα της, ἐξήτησαν τὸν ἀφοπλισμὸν της.

Ὁ Ὀθων ἐδέχθη τὰς ἀξιώσεις των. Οἱ ἐπαναστᾶται εἰς τὴν Θεσσαλίαν εἶχον νικηθῆ, ὁ Γρίβας ἐπιέζετο εἰς τὴν Ἡπείρον, ἡ χολέρα ἠπειλεῖ τὴν Ἑλλάδα, ὅλοι ἐγκατέλειπον τὸν βασιλεῖα καὶ ὅλαςδ' αὖ τὰς ἐπιποχωρήσεις τῆς ἐκείνου εἰς τὰς ἐξιώσεις τῶν δύο Μεγάλων δυνάμεων, ἓνα πρῶτ' εἰσέπλευσαν εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς οἱ στόλοι τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.

Ὁ Γάλλος Πρεσβευτὴς Ρουὰν καὶ ὁ Ἀγγλος Οὐάιτς, ἔσπευσαν εἰς Πειραιᾶ.

Ἦδη τὰ πλοῖα ἔρριπτον τὰς ἀγκύρας παραταχθέντα ἀνὰ ἑξ ἑκατέρωθεν τοῦ στομίου τοῦ λιμένος. Ἦσαν ἀτμήλατοι φρεγάται καὶ δίκροτα. Μὲ τοὺς ὑψηλοὺς των ἰστοὺς καὶ τοὺς πολυσυνθέτους ἐξαρτισμούς των ἐχάρασσον εἰς τὸν ἀέρα ὥραϊα σχήματα.

Ἐξω κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἀκανονίστου προκυμαίας οἱ κάτοικοι τοῦ Πειραιῶς καὶ πολλοὶ ἐξ Ἀθηνῶν κατελθόντες ἔβλεπον περίλυποι, ἀγνοοῦντες τί ἀκριβῶς ἤθελε συμβῆ Αἱ μᾶλλον ἀντίθετοι φῆμαι ἐκυκλοφόρουν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Πολλοὶ ἐφόβοντο βιαιότητα καὶ ἀντεκδικήσεις, ἄλλοι ἔλεγον, τί τὰ στρατεύματα ἤθελον ἀνέλθαι εἰς Ἀθήνας καὶ ὅτι θὰ ἀφιναν εἰς Πειραιᾶ φρουράν. Καὶ τρίτοι διέδιδαν, ὅτι οἱ ναύαρχοι ἤθελαν ἐκθρονίσει τοὺς Βασιλεῖς.

Παρὰ τὸ ὑγειονομεῖον μικροσκοπικά, σχεδὸν ἀφανῆ, ἦσαν παρατεταγμένα τὰ πλοία τοῦ ἑλληνικῷ στόλου, πέντε τὸν ἀριθμὸν. Ἀλλ' ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦσαν ἡ ἑλληνικὴ σημαία ὑπερήφανος ἐκυμάτιζεν ἀπὸ τοῦ πρυμναίου ἱστοῦ συγχεομένη μὲ τὸν γαλανὸν αἰθέρα.

— Νὰ ἰδῆτε, ὅτι θὰ μᾶς τὰ βουλιάξουν, ἔλεγον πολλοὶ ἔξω.

— Σπουδαῖον κατόρθωμα! ἀπήντων ἄλλοι.

— Δὲν τρέπονται, τί ἤλθαν νὰ κάμουν ἐδῶ;

Κανονιοβολισμοὶ ἀντήχησαν. Οἱ πρεσβευταὶ ἀνῆρχοντο ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ναυαρχίδος.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν οἱ κανονιοβολισμοὶ ἐπανελήφθησαν

καὶ πάλιν. Ἐγίνετο ἡ ἔξοδος τοῦ Ρουὰν καὶ Οὐαΐς.

Ἦδη ὁ ἥλιος ἦτο περὶ τὴν δύσιν του, δύσιν κατέρυθρον, αἵματηράν, παρὰ τὴν θάλασαν τῆς Σαλαμῖνος. Πορφυρεῖ λάμπις ἐκάλυπτε τὸν οὐρανὸν εἰς μεγάλην ἔκτασιν.

Οἱ δύο διπλωμάται ἔσπευσαν ν' ἀνέλθουν εἰς Ἀθήνας.

Ἄλλ' ἡ ὥρα ἐπροχώρει, ὁ ἥλιος ἔδυσε, τὰ πλοῖα ὑπέστειλαν ἐν πομπῇ τὰς σημαίας των καὶ οὐδεμία κίνησις πρὸς ἀπόβασιν ἔγινε.

Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἡ νύξ καὶ ὁ λιμὴν ἐβυθίσθη εἰς τὸ σκότος καὶ ἡ μικρὰ πόλις τοῦ Πειραιῶς. Τὰ ὀλίγα παραλιακά καταστήματα ἐκλείσαν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Οἱ κάτοικοι βλέποντες τὴν ἀπραξίαν τῶν ξένων στόλων ἠγνόουν τί νὰ ὑποθέσουν. Δὲν καθησύχασαν ἐντελῶς, ἀλλ' ἤρχισαν ν' ἀμφιβállουν ὅτι θὰ ἐγίνετο ἡ κατοχή.

Ἄλλ' οἱ ἐλπίδες των διεψεύσθησαν μὲ τὴν αὐγὴν.

Περὶ τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι ναῦται ἐκβάιντες ἀκάτων, αἱ ὁποῖαι ἔφερον εἰς τὴν προῦραν ἀνὰ ἐν τηλεβόλον ἐφώρμισαν κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν πολεμικῶν πλοιαρίων. Οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται δὲν ἀνέμενον τὴν ἔφοδον ταύτην, ἀλλ' εἶχε σταλῇ καὶ πρὸς αὐτοὺς ἡ ἐγκύκλις τοῦ ὑπουργείου ἡ διατάσσουσα ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχὰς νὰ μὴν ἀντιτάξουν βίαν εἰς τὴν βίαν κατὰ πάσης ἐπιθέσεως τῶν ξένων πλοίων.

Αἱ ἄκατοι ἐπλησίασαν ἀντικρύσασαι διὰ τοῦ ὕψους των τὸ ὕψος τῶν μικροσκοπικῶν ἐκείνων σκαφῶν. Ξιφήρεις ἀνῆλθον ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται εἰς αὐτά. Οἱ σκοποὶ ἀγνοοῦντες τί συνέβαινε προέταξαν ὅπλα, ἀλλ' οἱ ἐπιδρομεῖς τοὺς ἀφώπλισαν. Ἐν τούτοις ναύτης ἀπὸ τοῦ «Γλαύκου» ἔρριπέν εἰς τὴν θάλασσαν Γάλλον ναύτην πάνοπλον. Αἱ κραυγαὶ τῶν ἀλλογλώσσων ἠκούοντο ἀπαίσιτοι. Μὲ τὴν πτώσιν εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Γάλλου ναύτου τὰ πληρώματα τῶν Γαλλικῶν λέμβων ἤρχισαν νὰ ὑβρίζουν διὰ τῶν βιαιοτέρων ἐκφράσεων.

— Θὰ σᾶς κρεμάσουμε ἀνάποδα στὸ μεσιανὸ κατάρτι!

— Λησταί!

— Πειραταί!

Τότε καὶ οἱ Ἕλληνες ναῦται ἤρχισαν ν' ἀποδίδουν τὰ ἴσα. Μετὰ κόπου πολλοῦ οἱ ἀξιωματικοὶ των τοὺς συνεκράτησαν.

— Τὶ θέλετε, κύριε, εἰς τὸ πλοῖόν μου; ἠρώτησε τὸν ἐπὶ κεφαλῇ Γάλλον ἀξιωματικόν, ὁ κυβερνήτης τοῦ «Γλαύκου» νεαρὸς ἀνθυποπλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ὠμίλει τὴν γαλλικὴν, σπουδάσας εἰς τὴν πατρίδα τῶν ἐπιδρομέων.

Τότε ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς τοῦ ἀφηγήθη, ὅτι εἶχεν ἐντολὴν νὰ κατὰσχη τὸ πλοῖον του καὶ τὸ κατέσχε πράγματι, αὐτὸ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα Ἑλληνικῶν.

Ἔπειτα ἤρχισεν ἡ ἀπόβασις.

Ὅταν αἱ λέμβοι προσήγγισαν εἰς τὴν ἀποβάθραν Ἕλληνας ἀξιωματικὸς ἔσυρε τὴν σπάθην του καὶ ἀπεβιβάσθη. Μετ' αὐτοῦ ἐξῆλθεν ὁ σηματοφόρος φέρων τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν.

Ἔπειτα οἱ τύποι τῆς ἀποβάσεως ἐπὶ ἐχθρικῆς χώρας ἐγένοντο ὅλοι. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκτύπησε μὲ τὸ σκῆπτρόν του τὴν γῆν, σημεῖον, ὅτι τὴν ὑπεδούλωσεν.

Ἦδη ἤρχισεν ἡ ἀπόβασις Γάλλων στρατιωτῶν ἐκ τοῦ 3ου ναυτικοῦ συντάγματος. Τὰ τηλεβόλα τῶν λέμβων ἐφαίνοντο ὅτι ἐπροστάτευσαν τὴν ἀπόφασιν ταύτην κατὰ φανταστικῶν ἐχθρῶν κατὰ τῶν ἀθῶων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἤδη ἤρχισαν νὰ ὑποδέχωνται τοὺς κατακτητὰς μὲ εἰρωνικὰ μειδιάματα.

Περὶ τοὺς 500 Γάλλοι στρατιῶται ἐτοποθετήθησαν κατ' ἀρχὰς πέριξ τῆς πλατείας τοῦ Θεμιστοκλέους. Πῶς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χώρου αὐτοῦ ὑπενθύμιζεν ἀκόμη τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἀρχαίων βαρβάρων ἀσιατῶν ἐπιδρομέων!

Ἡ ἀπόβασις ἐξηκολούθησεν βαθμὴδὸν κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἕως οὗ συνεπληρώθη ἐπὶ τέλους ἐν ὁλόκληρον τάγμα.

Τότε τὰ τηλεβόλα μετηνέχθησαν καὶ πάλιν εἰς τὰ πλοῖα.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν ὁ στρατηγὸς Φορέ. Ἦτο τώρα ἀγριότερος. Τὸν συνώδευον ὁλόκληρον τὸ ἐπιτελεῖον του.

Ἐκεῖ ὁ στρατηγὸς Φορὲ καὶ τὸ ἐπιτελεῖον του ἐξετέλεσαν κατοπιτεύσεις καὶ τέλος συνεφώνησαν νὰ ἐκλέξουν τὸν λόφον ἐκεῖνον ὡς τόπον στρατοπεδεύσεως.

Μετὰ τὸ τάγμα τοῦ 3ου ναυτικοῦ γαλλικοῦ συντάγματος ἐγένετο πολυαριθμοτέρα ἀπόβασις. Ἐξῆλθον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Θεμιστοκλέους οἱ στρατιῶται τοῦ 74 συντάγματος τῆς γραμμῆς καὶ διὰ θριαμβευτικῆς πορείας μὲ τὴν μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῇ κατηυθύνθησαν πρὸς τὸν λόφον τῶν μύλων καὶ κατε-

σκήνωσαν ἐκεῖ καθ' ὅλην τὴν στρατιωτικὴν τάξιν στήσαντες καὶ 6 τηλεβόλα.

Περὶ δὲ τὴν 5ην ὥραν μ. μ. ἄλλοι στρατιῶται ἔστησαν στρατόπεδον νέον εἰς τὸν μεταξὺ Μουνυχίας καὶ Φαλήρου λόφον. Ὅλος ὁ ἀποβὰς στρατὸς ἀνῆρχετο εἰς 2.900 ἀνδρῶν.

Ἡ φιλήσυχος ἡ ἐρημικὴ πόλις τῆς Πειραιῶς προσέλαβε πολεμικὴν ὄψιν. Περὶ τὴν ἑσπέραν ὅμιλοι Γάλλων καὶ Ἀγγλῶν στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν διεχύθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς, ἀλλ' αἱ ὄψεις τῶν οἰκιῶν, τῶν ὁποίων τὰ παράθυρα ἦσαν ἐρημητικῶς κεκλεισμένα, τοὺς ἐδείκνυν ἥδη τὰς ψυχικὰς διαθέσεις τῶν κατοίκων. Πολλὰ καταστήματα ὡσαύτως ἡρνοῦντο φιλοξενίαν καὶ ὅπου ἐξεβίαζον ταύτην οἱ κατακτεταὶ οἱ καταστηματαρχαὶ εἶχον τὴν εὐφρόσυνον ἐκδίκησιν νὰ τοὺς βλέπουν κυλιομένους χαμαὶ ἐκ τῆς μέτης.

Ἐπεισῶδια θλιβερά διεδραματίσθησαν πλεῖστα, ἐπιθέσεων κατὰ ἐντίμων γυναικῶν. Ὁ δήμαρχος παρεπονέθη εἰς τὸν στρατηγὸν Φορέ, ἀλλὰ τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ἑστεροῦντο τότε τῆς πειθαρχίας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ ἐμπολέμου ἀκρόμῃ ἐχθρικῆς χώρας. Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ στρατιγοῦ ὑπῆρξεν ἐπεικὲς πρὸς τὰς ὑβριστικὰς παρεκτροπὰς τῶν στρατιωτῶν του.

Ἐν Ἀθήναις ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἀπαισία. Τὰ καταστήματα ἔλειον καὶ ὁ κόσμος ἦτο περίτρομος.

— Θὰ ἀνέλθουν καὶ εἰς Ἀθήνας, ἔλεγον.

— Θὰ κτυπήσουν, εἰὰν ὁ Βασιλεὺς δὲν ὑποταχθῇ.

Εἰς τὰ ἀνάκτορα τὰ ἀπαίσια ἀγγέλματα ἔφθαναν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὃ δὲ λαὸς κατελήφθη ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἡ ὁποία μετὰ κόπου συνεκρατῆτο.

Ἀπὸ τῆς σιγῆς ἐκείνης ἡ ἐχθρότης μεταξὺ τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς καὶ τῶν κατοίκων, ἠῦξανε ὁλονέν.

Εἰς τὰς Ἀθήνας κατόπιν τῆς Κατοχῆς καὶ τῆς ἀποτυχίας τῶν κινήσεων ἐπανήρχοντο ὅλοι οἱ πολεμισταί, κατεχόμενοι ἀπὸ μίσος πρὸς τοὺς ξένους καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ξεκουρασθοῦν, ν' ἀναλάβουν καὶ νὰ εἰσβάλουν καὶ πάλιν εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος ὅπου ἐξηκολούθουν νὰ μένουν μερικοὶ ἐκ τῶν ἀγωνιστῶν.

Οὕτως εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξηκολούθει ζωηρὰ ἡ κίνησις, ἰδίως

κατὰ τῶν Γάλλων οἱ ὅποιοι ἐγίνοντο ὄλονεν προκλητικώτεροι καὶ τυραννικώτεροι.

Αἱ ἐφημερίδες ἐπετίθεντο διαρκῶς κατ' αὐτῶν, ἡ χολέρα εἶχεν ἤδη ἐνσκήψει εἰς τὸν Πειραιᾶ παρ' ὅλα τὰ μέτρα τοῦ ἐλήφθησαν.

Συνωμοσίαι, καθὼς γνωρίζομεν ἐξυφαίνοντο κατὰ τῶν Γάλλων, ἡ κοινὴ γνώμη ἦτο ἀναφανδὸν ἐχθρική πρὸς αὐτοὺς καὶ αἱ ἐφημερίδες, προεξάρχοντος τοῦ «Αἰῶνος» ἐξήσκει ζωηρὰν πολεμικὴν κατὰ τῆς Κατοχῆς.

Τὸ ἄρθρον τῆς ἡμέρας αὐτῆς, καθ' ἣν λαμβάνουν χώραν τὰ γεγονότα τοῦ ἀφηγούμεθα, ἦτο ἐξαιρετικῶς δριμύ. Αἱ ἐλπίδες εἶχον διαψευσθεῖ σχετικῶς μὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προαιωνίων πόθων.

Οἱ Ναπαῖοι, ὅπως ἐκαλοῦντο οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ Ρωσσόφιλον κόμμα ἐμαίνοντο κατὰ τῶν Μπαρλαίων—τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ κόμματος—καὶ τῶν Μοσχομαγκιτῶν—τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ Γαλλικὸν κόμμα καὶ τούτων ὄργανον ἦτο ὁ «Αἰών».

Ὁ στρατηγὸς Φορὲ διέταξεν νὰ μεταβοῦν καὶ καταστρέψουν τὰ τυπογραφεῖα τῆς ἐφημερίδος καὶ νὰ συλλάβουν τὸν διευθυντὴν της, πράγματι δὲ ὁ ὑπασπιστὴς του, τεθεὶς ἐπικεφαλῆς μιᾶς διμοιρίας στρατιωτῶν τοῦ μηχανικοῦ ὀπλισμένων διὰ πελέκων, ἀνῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μεταβὰς εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ «Αἰῶνος» κατέστρεψεν τὸ πιεστήριον καὶ συνέλαβε τὸν διευθυντὴν της Φιλήμονα, καὶ τὸν νεαρὸν συντάκτην της Δούκαν, καθ' ἣν στιγμήν οὗτος ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μηνιατῆς του, διὰ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του.

Ἐπιστρέφοντες εἰς Πειραιᾶ οἱ Γάλλοι στρατιῶται διήρχοντο ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκεῖνου, ὅπου διεδραματίζοντο αἱ σκηναί, τὰς ὁποίας ἀφηγοῦμεθα.

Ἐμαθον ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην εἶχον ἀποκλησθεῖ κακοποιοί καὶ ἐνόμισαν ὅτι εὗρον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξουν τὴν γεναιότητά των.

— Ὡρισμένως εἶναι λησταί! εἶπεν ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ Φορῶ. Θὰ τοὺς τουφεκίσω λοιπὸν ὅλους ἐπὶ τόπου!

Διὰ τὸν ἀξιοματικὸν τοῦτον ἐλαχίστην σημασίαν εἶχε ἂν ἐκεῖνοι τοῦ περικυκλώθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ντελῆ, ἦσαν

πράγματι λησταί. Ἦρκει ὅτι ἦσαν Ἕλληνες. Καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ τοὺς τουφεκίσῃ πράγματι χωρὶς οἶκτον καὶ χωρὶς δισταγμόν.

Καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἔδωσε τὰς διαταγὰς του εἰς τοὺς ἀπαξιωματικούς τῆς διμοιρίας του.

— Σκοτώνετε χωρὶς σκέψεις πολλὰς! τοὺς διέταξε. Ὅστε δίκαιες χρειάζονται οὐτε συζητήσεις. Συμπλοκὴ θὰ γεῖναι κακοποιοὶ εἶναι καὶ ἐν ἀμύνῃ εὐρισκόμενοι, ἐσκοτώσατε. Μ' ἐννοήσατε;

— Καὶ θὰ συμμορφωθοῦμε κατὰ γράμμα μὲ τὰς διαταγὰς σας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς περιπόλου ἐδήλωσεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας των, ὅτι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον του.

Εἶχε κάμει ὅμως τὸ σφαλμα νὰ βεβαιώσῃ ὅτι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ εὐρισκόμενοι πιθανὸν νὰ ἦσαν λησταί καὶ τούτου ἐπωφελεῖτο ὁ ἀξιωματικὸς διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ κατὰ τῶν Ἑλλήνων μίσος του.

Ἡ ἐξόντωσις τῆς ληστείας εἶναι ζήτημα τιμῆς διὰ τοὺς Γάλλους! ἀπήτησε. Καὶ θὰ τοὺς ἐξοντώσουμε ὅλους αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Περιπολάρχα, ἐμπρός, κίμετε τὸ καθήκόν σας χωρὶς νὰ μᾶς δίνουν συμβουλὰς, ὅπως καὶ ἡμεῖς θὰ κάνωμε τὸ ἰδικόν μας, χωρὶς νὰ τὰς ἀκούωμεν.

Ἦναγκάσθαι οὕτω ἡ Ἑλληνικὴ περίπολος νὰ συμπράξῃ μὲ Γαλλικὸν ἀπόσπασμα.

Δύο ἐκ τῶν Γάλλων ἐφρούρουν τοὺς συλληφθέντας δημοσιογράφους κρατῶντες αὐτοὺς ὀλίγον μακρὰ καὶ εἰς μέρος ἀπὸ ὅπου δὲν ἐβλεπαν τι ἐγίνετο εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ ἄλλοι δὲ μὲ τὸν ἀξιωματικόν τους ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἐξοντικόν ἔργον τους.

Μερικοὶ χωροφύλακες ἐτοποθετήθησαν φρουροὶ γύρω ἀπὸ τὴν οἰκίαν. Ἄλλοι εἰς τὴν αὐλὴν καὶ οἱ ὑπόλοιποι μὲ τοὺς Γάλλους καὶ τὸν ἀξιωματικόν, ἀνῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Φουρὲ προεπορεύετο ἐν θριάμβῳ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ἡ ἐξαφάνισις.

Εἶτε διότι ὅλα αὐτὰ ἔλαβον χώραν ταχύτατα καὶ ἐντελῶς ἀθόρυβα, εἶτε διότι εἶχον τὴν προσοχήν των ὁλόκληρον ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ συμβαίνοντα, ὁ Ντελῆς καὶ οἱ ἀνθρώποι του δὲν τὰ ἀντελήφθησαν.

Εἶχον τοποθετηθεῖ εἰς τὴν θύραν, ὅπως εἵπομεν, ἔφρασσαν μὲ τὰ σώματά των αὐτήν, καὶ ἐπερίμεναν μὲ τὰ μαχαίρια γυμνά, ἔτοιμα νὰ κτυπήσουν τὸν καπετὰν Χρηστον, ἐὰν ἐδοκίμαζε νὰ περάσῃ.

Ἐπέραταν οὕτω ἀρκεταὶ στιγμαὶ ἀγωνιώδους ἀναμονῆς, κατὰ τῆς ὁποίας ὅλοι των ἐπερίμεναν τὸ θανατηφόρον κτύπημα τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου ποῦ ἐκινεῖτο ἀθόρυβα μέσα εἰς τὸ σκοτάδι.

Τέλος, ἐκεῖνος ποῦ εἶχε σπεύσει νὰ φέρῃ φῶς, ἐνεφανίσθη κρατῶν μίαν λάμπαν.

Οἱ ἄλλοι ἰστάμενοι παρὰ τὴν θύραν, ὠρθώθησαν ἔτοιμοι, ὁ Ντελῆς ἀφῆκε καγχασμὸν.

Τώρα ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς διαφύγῃ. Θὰ εἴμποροῦσαν νὰ ἰδοῦν ποῦ κατέφυγε καὶ ἐκρίβῃ, νὰ τῷ ἐπιτεθοῦν καὶ νὰ τὸν φονεύσουν.

Ἀλλ' ὅταν αἱ ἀκτῆνες τῆς λάμπας ἐφώτισαν τὸ δωμάτιον καὶ ὁ Ντελῆς ἠδυνήθη νὰ ἰδῇ, ἀφῆκε φωνὴν τρομερὰν νὰ διαφίγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη του·

— Πανάθεμά τον ! Κανεῖς ! Δὲν ἦταν κανεῖς !

Δὲν ἦτο πράγματι κανεῖς· Οὔτε ὁ καπετὰν Χρηστος, οὔτε ἡ δεμένη καὶ φιμωμένη νεᾶνις ποῦ κατὰ τὴν πεποίθησίν των ἦτο ἡ Ἀγγέλω ἡ πεντάμορφη.

— Ἐφοβήθη κι' ἐκρύπτει! ἀνεφώνησεν εὐθύς μετ' ὀλίγον πιστεύσας ὅτι εὗρε τὴν λύσιν.

Ἀλλὰ ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ ἐκρύβῃ, ἀφ' οὗ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο δὲν εἶχε παρὰ ἓνα τραπέζι καὶ ὀλίγα καθίσματα;

Ἦτο προφανὲς ὅτι ὁ καπετὰν Χρηστος ἤρπασε τὴν δεμένην νεάνίδα καὶ ἔφυγε.



Ἄφ' οὗ ἐξηκριβωσεν ὅτι κανεὶς δὲν τὸν εἶχεν ἰδεῖ ἤ-
ναψε τὸ φυτίλι ποῦ θὰ μετέδιδε τὸ πῦρ εἰς τὴν πυριτιδα-
ποθήκην καὶ θ' ἀνετίνασσε τὸ Γαλλικὸν πολεμικόν.

Πῶς κατώρθωσεν ὅμως νὰ μὴν προξενήσῃ οὐδὲ τὸν ἐλά-
κτερον θόρυβον καὶ πῶς ἐξηφανίσθη;

— Μπῆκε στὴ διπλανὴ κάμαρη! ἀνέκραξε. Ἐμπρὸς παιδιά.
Νὰ τὸν βροῦμε καὶ νὰ τὸν σκοτώσουμε.

Ἄλλ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἕνας ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ὁ
ὁποῖος εἶχεν ἀντιληφθῇ θόρυβον κάτω καὶ εἶχε προσέξει, καὶ
εἶχεν ἰδεῖ τί συνέβαινε, ἐπανῆλθε φωνάζων.

— Τὸ περίπολο!

Ἀνεσκόπησαν ὅλοι.

Προφανῶς ὅλοι εἶχον λόγους νὰ μὴ θέλουν νὰ συναντη-
θῶν μὲ τὴν περίπολον καὶ πρὸ παντὸς ὁ Ντελῆς.

— Ἄ, πανάθεμά τους! ἀνέκραξε. Τώρα εὐρέθηκαν νᾶρθουν
μ' αὐτοί;

— Τί θὰ κάνουμε;

— Κλείστε τὴς πόρτες. Καὶ θὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ ξεφύγουμε
μαῖς καὶ μὲ ποιὸ τρόπο θ' ἀφήσουμε νὰ συλλάβουν τὸν καπε-
τὰν Χρῆστο καὶ τὸ κορίτσι.

Ἐνας ἔσπευσε πρᾶγματι νὰ κλείσῃ τὴν θύραν. Μέχρις οὗτου
τὴν σπᾶσουν οἱ χωροφύλακες καὶ εἰσέλθουν, θὰ εἶχον τὸν καιρὸν
νὰ σκεφθοῦν μὲ ποῖον τρόπον θὰ κατώρθωναν αὐτοὶ μὲν νὰ
δραπετεύσουν, τὸν καπετὰν Χρῆστον δὲ νὰ τὸν κλείσουν εἰς
ἕνα ὁποιοδήποτε δωμάτιον, διὰ νὰ συλληφθῇ.

Ὡρμησαν πρὸς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, πρὸς ἐκεῖνο,
εἰς τὸ ὁποῖον κατ' ἀνάγκην θὰ εἶχεν εἰσέλθῃ ὁ καπετὰν Χρῆ-
στος, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ δὲν τὸν εὔρουν.

Ὅταν ἐκύτταξαν δι' ἐνὸς παραθύρου πρὸς τὸν δρόμον, καὶ
εἶδαν ὅτι οἱ χωροφύλακες ἐφρούρουν εἰς πᾶσαν γωνίαν, καὶ
ὅταν ἐξηκριβάσαν ὅτι καὶ πρὸς τὴν αὐλὴν ἐνήδρευον ἄλλοι,
ἤραξαν γ' ἀνησυχοῦν ζωηρῶς.

— Δὲν μένει παρὰ νὰ παραδοθῶμεν! εἶπεν ἕνας.

— Ἡ νὰ χτυπηθῶμεν! ἀπήντησεν ὁ Ντελῆς.

— Αὐτὸ τὸ δεύτερο θάειταν καὶ τὸ προτιμώτερο! συνεπέ-
ρανεν ἄλλος. Γιατί μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα, μαζὺ μὲ τοὺς χωρο-
φύλακες καὶ Γάλλους στρατιῶτες.

— Εἶδες Γάλλους;

— Ναί!...

— Πανάθεμά τους ! ἀνέκραξεν ὁ Ντελῆς. Αὐτοὶ θὰ μᾶς τουφεκίσουνε.

— Ἄν μᾶς πιᾶσθουν !

— Νὰ φύγουμε τότε. Νὰ χτυπηθοῦμε ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ νὰ μὴν παραδοθοῦμεν στοὺς ξένους.

— Καὶ ὁ καπετὰν Χρῆστος ;

— Λυπᾶμαι ποῦ δὲν εἶναι ἐδῶ νὰ τὸν μαχαιρώσω.

— Κἄπου ὅμως ἐδῶ θᾶεине κρυμμένος.

— Κατὰ διαόλου κ' αὐτός ! ἀνεφώνησεν ὁ Ντελῆς. Τί κάθώμαστε ; Χτυποῦν τὴν πόρτα. Σὲ λίγο θὰ τὴν σπάσουν. Πρὶν ποῦν καὶ μᾶς χτυπήσουν ἐδῶ, ἐλάτε νὰ ἰδοῦμε μὲ ποιοὺ τρόποι θὰ μπορέσουμε νὰ φύγουμε.

Καὶ κινούμενος πρὸς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

— Ἐλάτε μαζί μου ! τοὺς εἶπε. Ἔχω τὸ σχέδιό μου ἐγώ. Ἄν πετύχη, σωθήκαμε. Ἄν δὲ πετύχη...

— Ἐ, τότε ;

— Ἐτοιμασθῆτε νὰ δείξουμε στοὺς Φραντζέζους, ὅτι καθε τομάρι Ἑλληνικό, κοστίζει κἄπως ἀκριβά. Εἴσαστε ἔτοιμοι ;

— Ὅλοι !

— Μαζύ μου λοιπόν. Μὰ καθ' ἑνὸς δωματίου, πρὶν βγοῦμε νὰ κλῆτε τῆς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ὅλα.

— Γιατί ;

Ὁ Ντελῆς ὁ ὁποῖος ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἐπροχώρει πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς οἰκίας, τοὺς ἐξήγησεν ὅτι, δι' αὐτοῦ τρόπου θὰ ἠμποδίζαν τὸν καπετὰν Χρῆστον νὰ τοὺς μιμηθῇ.

Ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως, ὅτι ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς Μάρθας εὐρίσκετο ἀκόμη μέσα εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ἔσπασε τὴν λάμπαν καὶ ἐβύθισε τὸ δωμάτιον εἰς τὸ σκότος, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, δὲν παρῆλθε πλὴν ἓνα ἐλάχιστον, σχετικῶς, χρονικὸν διάστημα, τόσον ὅσον δὲν ἔφθανε διὰ νὰ σπεύσῃ μέχρι τοῦ παραθύρου ἐνὸς ἐκ τῶν δωματίων καὶ νὰ φύγῃ.

Ὅτι εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν οἰκίαν—καὶ πράγματι ὁ καπετὰν Χρῆστος ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ἓνα τῶν δωματίων ποὺ ἔβλεπαν πρὸς τὴν αὐλὴν—ἀπεδείκνυτο καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν δὲν συνέβαινεν οὔτε εἰς τὸν δρόμον, οὔτε εἰς τὴν αὐλὴν.

Ἄν ὁ καπετὰν Χρῆστος ἐπηδοῦσε εἰς τὸν δρόμον, θὰ συνελαμβάνετο καὶ θὰ ἐπροκαλεῖτο θόρυβος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συνέβη.

Ὅρθῶς λαιπὸν ἐσκέφθη ὁ Ντελῆς νὰ κλειδῶνῃ καὶ νὰ συρτῶνῃ ταῖς πόρτες ὅλων τῶν δωματίων. Τοιοῦτοτρόπως ὁ καπετὰν Χρῆστος θὰ ἔμενε ἐκεῖ καὶ θὰ ἐφρονεύετο ἀπὸ τοὺς Γάλλους, οἱ ὁποῖοι εἰς καθ' ἑαυτοῦ παρουσίαν περιίστασιν, ἐφρόντιζαν νὰ ἐπιδεικνύουν πρωτοφανῆ πράγματι σκληρότητα.

Τοιοῦτοτρόπως ἐκλείδωσαν ὅλα τὰ δωμάτια. Φεύγοντες οὕτω ἔφθασαν εἰς τὴν ὀπισθίαν κλίμακά της ὑπηρεσίας. Πλησιέστερα αὐτῆς ὑψοῦτο ἓνα δένδρον μὲ τεραστίους κλάδους καὶ ἀνεροικηθήσαν ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον.

Προχωροῦντες ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἔφθασαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἄκρον τοῦ δένδρου καὶ ἐπήδησάν εἰς μίαν μισοχαλασμένην μάνδραν ἐκεῖθεν δὲ ἐτράπησαν πρὸς τὴν ἐρημικὴν ἑκτασιν τὴν εὐρισκυμένην ἀριστερᾷ τῆς σχεδὸν ἀπομονωμένης οἰκίας ἐκείνης.

Ἐνας χωροφίλαξ φυλάσσων πλησίον τοῦ μέρους ἐκεῖνου δὲν τοὺς ἠνόχλησε.

Δὲν τοὺς εἶδε ;

Ὅχι ! Τοὺς εἶχεν ἰδεῖ, τοὺς εἶχε παρακολουθήσει προχωροῦντας διὰ μέσου τῶν κλάδων καὶ πηδῶντας ἔπειτα ἀλλὰ δὲν τοὺς ἠνόχλησε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ θὰ ἐξέθετεν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του διὰ νὰ τοὺς συλλάβῃ τὴν στιγμήν ἐκείνην τοὺς ἐβοήθει νὰ φύγουν, διότι εἶχον ἐπέμβῃ εἰς τὰ καθήκοντα των οἱ Γάλλοι τῆς Κατοχῆς.

Ὁ χωροφύλαξ ἐθύμωσε. Τὸ φιλότιμό του ἐξηγέρθη καὶ ἀντὶ νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον του καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους ἐπρόσεχε τώρα μήπως κινδυνεύσουν.

Ἄλλος κτυπεὶς δὲν τοὺς ἀντελήφθη ἀλλὰ καὶ ἄλλος κανεὶς ἐκτός ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἀνεφάνη.

Οὐδὲ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου Δύο Γάλλοι στρατιῶται κατέφθασαν νὰ φυλάξου καὶ εὐτυχῶς διὰ τὸν Ντελῆν καὶ τοὺς συντρόφους του κατέφθασαν ὅταν ἐκεῖνοι εἶχον ἀπομακρυνθῇ.

Ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ ἄγρυπνοι φρουροί, μὲ τὰ ὅπλα πρωτεταμένα, ἔτοιμοι νὰ κτυπήσουν ἀλύπητα, πάντα ὅστις θὰ ἐνε-

φανίζετο, ἀδιαφοροῦντες ἂν ἦτο ἀθῶος ἢ ἔνοχος.

Ἄλλ' ὅπως εἶπομεν, ἐκτὸς τοῦ Ντελῆ καὶ τῶν ἀνθρώπων του, κανεῖς ἄλλος δὲν ἀνεφάνη.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄλλοι στρατιῶται, καὶ μαζὺ μὲ αὐτοὺς οἱ χωροφύλακες, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα. Εὗρον τὴν θύραν κλεισμένην, τὴν ἔσπασαν καὶ εἰσώρμησαν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀλλὰ δὲν εὗρον κανένα.

Οἱ Γάλλοι στρατιῶται οἱ ὅποιοι εἶχον μαζὺ τῶν ὅλα τὰ ἐφόδια, ἢ σὰν νὰ εὗρισκοντο εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἤναψαν δᾶδας καὶ ἐφώτιζαν τὸ οἶκημα.

Μὲ τοὺς πελέκεις καὶ τὰς σφύρας ἐκείνας, διὰ τῶν ὁποίων εἶχον σπᾶση τὰ πιεστήρια τοῦ "Αἰῶνος,, ἔσπασαν ταχέως καὶ χωρὶς χρονοτριβᾶς ὅλας τὰς θύρας.

Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο.

Ἐσπασαν τὰ ἐπιπλα ὅλα· τὰ τραπέζια, τὰ παράθυρα, τὰ ντουλάπια, τὰ καθίσματα· δὲν ἔμεινεν ἐκεῖ μέσα λίθος ἐπὶ λίθου, ἀλλὰ δὲν ἀνσκάλειψαν τίποτε.

Τὶ ἔγιναν οἱ «κακοποιοί» οἱ ἀποκλεισθέντες ἐκεῖ μέσα ;

Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ ἐμαίνετο κυριολεκτικῶς· Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐξαφάσιν ;

Ἐρεύνησαν καὶ πάλιν εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, ἀλλὰ δὲν εὗρον κανένα.

Ὁ Ντελῆς μὲ τοὺς ἀνθρώπους του εἶχον ἤδη ἀπομακρυνθῆ πολὺ καὶ κατεσκόπευαν ἀνύσυχoi.

Ἀλλὰ δὲν εἶδον τὸν καπετὰν Χρηστον νὰ ἐξέρχεται.

— Μπα, πανάθεμά τον, ἐμουρμούρισεν ὁ Ντελῆς. Μὰ ποῦ στὸ διάβολο λοιπὸν ἐκρύφτηκε ;

Καὶ μορφάζων προσέθεσε.

— Ἐκρύφτη φαίνεται στὸ ὑπόγειον. Μὰ τόσο κουτοὶ καὶ ἡλίθιοι λοιπὸν εἶναι ὥστε νὰ μὴ τὸν εὗρουν ;

Καὶ παρετήρει ἀπορῶν, ὅταν εἶδε κατὶ ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ καταληφθῇ ἀπὸ ἀγαλίαςιν.

— Φωτιά! ἀνέκραξε. Ἐβαλαν φωτιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου

Πράγματι οἱ Γάλλοι ἐπυρπόλουν τὸ οἶκημα!

Ὅταν ἤρεύνησαν εἰς ἑκάθε δωμάτιον καὶ ἑκάθε γωνίαν τῆς οἰκίας καὶ δὲν εὗρῃκαν κανέναν, ὅταν ἔσπασαν ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ κατέστρεψαν πᾶν ὅ,τι εὗρῃκαν ἔμπρός των, οἱ Γάλλοι, ὑπὸ ἀληθινῆς μανίας κατεχόμενοι, ἀπεφάσισαν νὰ βάλουν φωτιά εἰς τὸ σπῆτι.

Ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἐπολιορκήθησαν ἐκεῖ δὲν ἐθεάθησαν ἐξερχόμενοι, οὐδὲ ἀνευρέθησαν εἰς τὰ δωμάτια, θὰ ἐκρύβοντο ἀσφαλῶς εἰς μυστικὰς κρύπτας ἀγνώστους.

— Νὰ τοὺς κάψουμε τότε ἐσκέφθη ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ.

Ἔδωκεν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο διαφόρους ὁδηγίας καὶ ἐντὸς ἐλαχίστου ἡ οἰκία εἶχε περιχυθῇ μὲ πετρέλαιον, μὲ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πετρέλαιον ποῦ εὗρῃκαν εἰς τὸ πλησιέστερον παντοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον διέρρηξαν.

Συνέλεξαν ἐπίσης καὶ ἐτοποθέτησαν ἐκεῖ διαφόρους ἄλλας εὐφλέκτους ὕλας καὶ ἔβαλαν φωτιά, ἡ ὁποία ἠϋξηση καὶ ἐγιγαντώθη εἰς μίαν ἐλαχίστην σιγμήν.

Ὀλίγον ἀργότερα ἡ οἰκία, περιβαλλομένη ἀπὸ τὰς ὁρητικὰς φλόγας, ὡμοίαζε μὲ ἓνα τεράστιον πυροτέχνημα, τὸ ὁποῖον ἀπεθαύμαζαν μὲ ἀγρίαν χαρὰν οἱ Γάλλοι στρατιῶται καὶ ἐφύλασσαν οἱ Ἕλληνες χωροφύλακες.

Τρομακτικαὶ γλῶσσαι πυρὸς ἀναπηδῶσα ἀπὸ καὶ πλευρᾶν ἔτριζαν ἀπαισιῶς, ἡ στέγη κατέρρευσε ταχύτατα, τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι ἀπετεφρώθησαν ἀμέσως.

Οἱ Γάλλοι ἐστέκοντο καὶ διεσκέδαζαν μὲ τὸ ἔργον των, οἱ χωροφύλακες ἐβηματίζαν σιωπηλοί, ὁ Ντελῆς μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, παρατήρουν προσεκτικοὶ καὶ ἐπερίμεναν τὴν ἐξοδὸν τοῦ καπετὰν Χρήστου.

— Τώρα ποῦ ἔβαλαν φωτιά, ἐσκέπτετο, θ' ἀνγκασθῇ νὰ βγῇ. Κι' ἂν δὲν καῖ, τότε ποῦ θὰ βγαίνει, θὰ πιασθῇ μόλις βγῇ.

“Ὅταν δὲ εἶδεν ὅτι ἡ φωτιὰ ηὔξήθη τόσον, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ περάσῃ κἀνεῖς διὰ μέσου αὐτῆς, ἀφῆκεν ἓνα κρυερὸν καγχασμόν.

— Ἐκαήκανε ! εἶπε. Καὶ αὐτὸς καὶ ἡ παντὰ μορφή Ἀγγέλω Μὰ τόσο τὸ καλλίτερο. Γιατὶ ἔτσι, ἀπαλλάγηκε κι’ ἀπὸ τοὺς δύο. Καὶ αὐτὸν καὶ ἐκείνη...

Καὶ ἀνέμενε κρυμμένος καὶ παρηκολούθη τὴν πρόοδον τῆς πυρκαϊᾶς, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη ἀποτεφρώσῃ ὅλην τὴν οἰκίαν, ὅταν ἤξαφνα μία ὁμοβροντία πυροβολισμῶν ἀντήχησεν.

Ὁ καπετὰν-Μαῦρος εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀκολουθούμενος ἀπὸ δέκα γενναίους Μακεδονομάχους συντρόφους του, μαζὺ μὲ τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐπιτελέσει τοὺς ἀπιστεύτους τοῦ ἄθλους εἰς τὰς Τουρκοκρατουμένας ἑπαρχίας, καὶ ἐπετέθη κατὰ τῶν ἐμπρηστών.

Οἱ Γάλλοι, καταπτοηθέντες ἀπεχώρησαν ταχύτατα, ὀλίγοι μόνον πυροβολισμοὺς εἴψαντες καὶ ἐτράπησαν πρὸς τὸν Παιραιᾶ μαζὺ μὲ τοὺς αἰχμαλώτους των δημοσιογράφους, τοὺς ὁποίους ὁ Γάλλος στρηγὸς εἶχεν ἀπειλήσει ὅτι θὰ ἐκρεμοῦσε εἰς τὸ ὀπίσθιον κατάρτι τοῦ καραβιοῦ του.

Ἀλλὰ ἡ φωτιὰ ποῦ ἔβαλαν ἀπτελεῖωσε τὸ ἔργον των.

Κἀνεῖς δὲν ἔπεχένησε νὰ τὴν σβύσῃ. Οὔτε οἱ περίοικοι, οἱ ὅποιοι ἐκλείσθησαν ἔντρομοι εἰς τὰ σπῖτια των ὅταν ἤκουσαν ὅτι τὴ φωτιὰ τὴν εἶχάν βάλει οἱ Γάλλοι, οὔτε οἱ χωροφύλακες οἱ μὲ θλίψιν των παρασταθέντες εἰς τὰς πράξεις ἐκείνας τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος δὲν κατεδίωξε τοὺς Γάλλους στρατιώτας. Μὲ τοὺς πρότους πυροβολισμοὺς ἀνεφάνη τμηματὶ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ὁ γεναῖος ὁπλαρχηγὸς διὰ νὰ μὴ ἀναγᾶσθῃ καὶ κτηνηθῇ μαζὶ τοὺς ἀπεμακρίνθη.

Ὁ Ντελῆς ὅμως ἔμεινε ἐπὶ ἄρκετὴν ἀκόμη μὲ τὴν προσοχὴν του προσηλωμένην πάντοτε πρὸς τὴν καιομένην οἰκίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν φαίνεται ἐξερχόμενος ὁ καπεταν Χρήστος.

— Παναθεμῆτον! ἐψιθύρισεν εὐχαριστιμένος Φαίνεται ὅμως ὅτι κάπου ἦταν κλειδωμένος καὶ δὲν μπόρεσε νὰ φύγῃ καὶ θάγινε κάρβουνο κι’ αὐτὸς καὶ ἡ Ἀγγέλω Ἐκτὸς ἐάν...

Μία ὑποψία ἐνεσφηνώθη εἰς τὸ μυαλό του : Μήπως ὁ καπε-

τὰν Χρῆστος εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου προσκομίσῃ ὁἰκθρῶς του τὸ φῶς καὶ μήπως εἶχε πηδήσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τῆς οἰκίας πρὶν αὐτὴ περικυκλωθῇ ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς χωροφύλακας ;

—Μπᾶ, ἀδύνατον ! διελογίζετο. Πῶς μπορούσε, σὲ τόσες λίγες στιγμές, νὰ τὰ κἀνῃ ὅλα αὐτά, μάλιστα ἀφοῦ εἶχε στὸν ὦμο καὶ τὸ δεμένο καὶ φιμωμένο κορίτσι ποῦ ἂν δὲν πέθενε ἀπὸ τὸν τρόμο της ἀσφαλῶς θὰ πεθάνῃ ἀπὸ ποθντα ;

Διετύπωνε καὶ πάλιν τὴν πεποίθησιν του ὅτι ὁ καπετὰν Χρῆστος εἶχε καῖ.

—Μὰ καὶ νὰ ἐξέφυγε, προσέθεσε τὸ ἴδιο μοῦ κἀνῃ. Γιατὶ ἐγὼ θὰ τὸν ξεκάνω μὲ τὸν τρόπο ποῦ ξέρω καὶ τὰ μέσα ποῦ διαθέτω . . .

Καὶ ἀπεμακρίνετο μὲ τὰς ἰδίας πάντοτε σκέψεις εἰς τὸν νοῦν καὶ τὰ ἴδια σχέδια, ὅταν ἐξαφνικὰ ἀνεακύρτησε.

—Πανάθεμα ! Ἡ Ἀγγέλω ! ἐπιθύμις.

Μέσα εἰς τὸ σκοτάδι, διέκρινε μίαν νεάνίδα νὰ προχωρῇ μὲ βῆμα ταχύ, σχεδὸν τρέχουσα. Τὴν ἐπρόσεξε καὶ δὲν ἔδυσκε-λεύθη νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο ἡ ὥραία συγχωρική του, ποῦ εἶχε φιλήσῃ κατὰ τὸσον πανηγυρικὸν τρόπον.

Διὰ τὸν Ντελὴν, ποῦ εἶχε πιστεύσῃ ὅτι ἡ νεᾶνις ποῦ ὥδη-γῆθη δεμένη καὶ φιμωμένη εἰς τὸ σπῖτι του, ἦτο ἡ Ἀγγέλω, ἡ ἀποκάλυψις ἐκείνη ἦτο ἐντελῶς ἀκατανόητος.

Εἶχε διαφύγῃ λοιπὸν ἀπὸ τὴν οἰκίαν μόνη ἢ μὲ τὸν καπετὰν Χρῆστον, εἶχεν ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν της, εἶχεν ἐνδυθῇ τώρα καὶ ἔφυγε ;

Τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά ;

Ἐφρονεύθη μήπως ὁ ἀντίπαλός του καὶ διέφυγεν ἐκείνη, ἢ κάτι τι ἄλλο συνέβαινε ;

—Ὅ,τι κι' ἂν ἔγινε, ἐπιθύρτισεν ἐν ᾧ τὰ χεῖλη του διεστέλλοντο εἰς ἓνα μειδίαμα ἀγρίας χαρᾶς, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἔχω μπροστά μου τὴν Ἀγγέλω καὶ μπορῶ νὰ τὴν ἀρπάξω, Καὶ μὰ τὴν πίστι μου, αὐτὸ θὰ κάνω... Καὶ ἀμέσως μάλιστα—

Καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμά του, παρακολουθῶν τὴν ὥραϊαν νεά-νίδα.

Ἐὰν τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο κατάλληλον, ἐὰν δηλαδή ἦτο περισσότερο σκοτεινόν, ὁ Ντελῆς δὲν θὰ ἐδύσταζε. Θὰ ὥρμα ἐϋθὺς ἀμέσως κατὰ τῆς Ἀγγέλως, θὰ τὴν ἐφίμωνε καὶ θὰ τὴν ἀπήγαγε.

— Δὲν πειράζει ! ἐσκέφθη. Θὰ περιμένω.

Πίσω του εἰς μικρὰν σχετικῶς ἀπόστασιν, ἠκολούθησαν οἱ σύντροφοί του.

Ἐβάρδιζαν ἀνὰ δύο, ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴν προκαλέσουν τὰς ὑποψίας τῶν περιπόλων, ποῦ κατόπιν τῶν νυκτερινῶν ἐκείνων συμβάντων, εἶχον πλυθυνθῇ καὶ περιέτρεχον τὰ μέρη, διαλύοντες καθέ συνάθροισιν καὶ συλλαμβάνοντες καθέ ὑποπτον.

Ἐνευσεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους του νὰ πλησιάσουν. Καὶ ὅταν ἐκεῖνοι κατέφθασαν τοὺς ἐδειξε τὴν προπορευομένην νεάνιδα καὶ τοὺς ἠρώτησε.

— Τὴν βλέπετε αὐτὴν ἐκεῖ ;

— Ναί !

— Εἶναι ἡ Ἀγγέλω.

— Ποῦ ἦταν προητέρα σπίτι ;

— Ναί !

— Καὶ πῶς γίνεται αὐτό ;

— Τόσῃν ὥρᾳ σπάζω τὸ κεφάλι μου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κατλάβω. Θὰ μάθουμε ὅμως. Γιατί, μόλις φθάσουμε στὸν πρῶτο σκοτεινὸ δρόμο, θὰ τῆς ριχτοῦμε, θὰ τὴν φιμώσουμε, θὰ τὴν δέσουμε καὶ θὰ τὴν πᾶμε...

— Ποῦ ;

Τὰ μάτια τοῦ Ντελῆ ἀπήστραψαν μέσα εἰς τὸ σκοτάδι ὡσὰν πυγολαμπίδες.

— Στὸ μέρος ὅπου θ' ἀρχίσῃ τὸ ἀτίλειωτο γλέντι τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως ! ἀπήντησε. Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι !

— Ἐρχονται.

— Συνενοηθῆτε μαζί τους καὶ ἐλάτε κοντά μου. Σὲ λίγο θ' ἄμψῃ στὸ σκοτεινὸ δρόμο καὶ θὰ τῆς ἐπιτεθοῦμε στὴ στιγμή.

Μετά τινας στιγμὰς ἦσαν ὅλοι εἰδοποποιούμενοι καὶ ἔτοιμοι. Καὶ ἐϋθὺς μετ' ὀλίγον ἡ Ἀγγέλω ἔκαμψε ἀριστερὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς μίαν κατασκότεινον καὶ ἐρημικὴν πάροδον.

— Ἐμπρός ! ἐπιθύρισε ὁ Ντελῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του. Εἶναι καιρὸς.

Καὶ μὲ βῆμα ταχὺ ἔσπευσαν νὰ πλησιάσουν τὴν προπορευομένην νεάνιδα.

Ὁ Σιδερένιος Ἐκδικητής

φύλ. 16

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ ἐπικλήρυξις.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβον χώραν τὰ γεγονότα, τὰ ὅποια ἀφηγήθημεν, ὁ Γαλλικὸς στρατὸς τῆς Κατοχῆς εἶχεν ἐκστρατεύσῃ ὁλόκληρος κατὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀγνωστον πῶς, οἱ Γάλλοι ἐπληροφορήθησαν ὅτι οἱ κατὰ τῶν ἐμπρειστῶν ἐπιτεθέντες, ἦσαν ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατηγηοῦ Χατζηπέτρου ποῦ ἐπολέμων ἕως τότε εἰς Θεσσαλίαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς κάποιου μυστηριώδους πολεμιστοῦ φθοροῦντος μαύρην φουστανέλλαν, ὡσὰν ἐκείνην ποῦ ἔφερον πολλοὶ ἱερολοχίται, καὶ ὀνομαζομένου καπετὰν Μαύρου.

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς ἐζήτησεν ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχὰς τὴν ἄμεσον σύλληψιν τοῦ ἀγνώστου τούτου πολεμιστοῦ καὶ ὥρυσεν γενναίαν ἀμοιβὴν δι' ἐκεῖνον, ἀστυνομικὸν ἢ πολίτην ποῦ θὰ ὑπεδείκνυε τὸ καταφύγιόν του ἢ θὰ τὸν ἐφόνευε.

Διότι ἀκόμη ὁ Γάλλος στρατηγός, εἶχεν ἐπικηρύξει τὸν ὠραῖον Μακεδονομάχον, ὡσὰν ἡ Ἑλλὰς νὰ ἦτο δούλη του καὶ ὁ καπετὰν Μαῦρος κάποιος ληστής.

Διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προᾶξίν του ἐκείνην, ἐχαράκτηρισε τὸν καπετὰν Μαῦρον ὡς λήσταρχον καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν ἐπεκλήρυξε.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐξητωκραύγαζαν ὑπὲρ τοῦ καπετὰν Μαύρου, ἀλλ' οἱ κατάσκοποι τῶν Γάλων — Ἕλληνες ἢ Φραγκολεβαντίνοι — εἶχον κινητοποιηθῇ ὅλοι καὶ τὸν ἀνεξήτῳ παντοῦ ἐν ᾧ ταῦτοχρόνῳ πλήθῃ περιπόλων διέτρεχον τὰς Ἀθήνας ἐρευνῶντα πρὸς ἀνακαλύψιν των.

— Θὰ τὸν τουφεκίσω πρὸ τῶν ἀνακτόρων! εἶχε δηλώσει κατέρυθρος ἀπὸ θυμὸν ὁ Γάλλος Στρατηγός.

Ὅλοι ἐνόμιζον ὅτι, κατόπιν τῶν δρακοντείων τούτων μέτρων, ὁ καπετὰν Μαῦρος θὰ ἐκρύπτετο μέχρις ὅτου τὰ Γαλλικὰ ἀποσπάσματα ἕπεσυρθοῦν.

Ἦπαντῶντο ὁμοῦ.

Διότι ὁ καπετὰν Μαῦρος δὲν ἐφοβήθη καθόλου καὶ δὲν ἐκρύβη οὔτε στιγμήν.

— Ἄς δοκιμάσουν νὰ μὲ πιάσουν ! ἐσκέφθη. Θὰ ἰδοῦν ὁμοῦ τότε οἱ Γάλλοι ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καὶ τόπον εὐκολοῦ.

Δὲν ἐφόρει τὴν προσωπίδα του παρὰ εἰς ὠρισμένας περιστάσεις. Ἄλλοτε ὁμοῦ ἔφερε ψεύτικην γενειάδα, ἄλλοτε ὑπογένειον καὶ ἄλλοτε ἥλλασσε μορφήν κατ' ἄλλον τρόπον.

Μίαν ἡμέρα ἀργότερα ἐν ᾧ ἐβάδιζε σκεπτικός, ἀντελήφθη ὅτι ἤρχετο ὀπισθέν του ἓνα ἀπόσπασμα Γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἐτάχυνε τότε τὸ βῆμά του νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνεφανίσθη ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους μία ἄλλη Γαλλικὴ περίπολος.

— Ἀσχημα τὰ πράγματα ! διελογίσθη.

Ἐὰν τὸν ἔβλεπαν οἱ πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενοι, πιθανὸν νὰ τὸν ἀνεγνώριζαν. Ἀλλὰ τότε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ μέσα ἀπὸ τὰ ὅπλα τριακόντα στρατιωτῶν.

Ἐβράδυνε τὸ βῆμά του ἀνήσυχος. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ; Ἀλλ' ἀνεσκίρτησεν ἑξαφνα. Εὗρίσκετο πλησιέστατά τοῦ Ξενοδοχείου Μασσαλία, ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας ἡ Ἰταλὶς ὑποκόμισσα.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, εἰσῆλθεν. Ἀπὸ τὸν θυρωρὸν ἐζήτησε ἓνα δωμάτιον νὰ μείνῃ, ἐπλήρωσε τὸ ἐνοίκιον καὶ ἔπειτα ἐζήτησε πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὴν Λουίζαν καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε.

— Τὴν κυρίαν ὑποκόμισσα ; Πρῶτο πάτωμα ἀριθμὸς 10. Ἀνέβα...

Μὲ βῆμα ταχὺ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα. Μετ' ὀλίγον εὗρίσκετο πρὸ τῆς ὥρας Ἰταλίδος, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, ἂν καὶ τὸν ἔβλεπε τώρα χωρὶς προσωπίδα. Τὸν ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τὴν φεγγυοβολὴν τῆς ματιᾶς του καὶ ἐγοητεύθη πραγματικῶς.

Δὲν ἔχρειάσθη νὰ τῆς ἐξηγηθῇ. Ἡ νεαρὰ ὑποκόμισσα εἶχε μαγευθῇ ἀπὸ τὴν ἀρρενωπὴν ὡραιότητα τοῦ γενναίου πολεμικοῦ καὶ ἠλόγησε τὴν στιγμήν ποῦ ἐκεῖνος ἐσκέφθη νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Ἔσπευσε καὶ ἐκλείδωσε τὴν πόρταν.

Ἐν ἀρχῇ εἶχε φοβηθῇ. Καὶ ὅταν ἔπειτα τὸν ἀεγνώρισεν, ἀνησύχησε καὶ πάλιν ὑποπτευθεῖσα πρὸς στιγμήν ὅτι πιθανὸν ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ ἐξήτει νὰ τὴν βλάβῃ.

Τοῦ ἐξήτησεν ἐξηγήσεις.

— Μὰ τί εἶσαι λοιπὸν ἐσύ ; τὸν ἠρώτησε. Ὁλος ὁ Γαλλικὸς στρατὸς τρέχει γυρνεύοντάς σου. Ἐχεις ἐπικηρυχθῇ. Δὲν φοβάσαι μήπως σὲ προδώσω ;

— Ὁχι !

— Μὰ ποιοὺς εἶσαι !

— Ἐνας ἄνθρωπος ποῦ ἔχω τάξει τὸν ἑαυτό μου στὴν πατρίδα. Πολεμάω ἀπὸ δώδεκα χρόνων καὶ θὰ πολεμῶ ἕως νὰ πεθάνω. Οἱ Τοῦρκοι μὲ ξέρουν καλά. Θὰ μὲ μάθουν τῶρα καὶ οἱ Γάλλοι.

Ἡ νεαρὰ ὑποκόμισσα ὁλονὲν τοῦ ὑπέβαλλεν ἐρωτήσεις, διαρκῶς τοῦ ἐξήτει ἐξηγήσεις ἀλλὰ καὶ ἀδιακόπως τὸν ἀπειθαύμαζε.

Εἶχεν ἤδη ἀποβάλλει πάντας φόβον ἢ ὑποκόμησιν Μπανκόλλι καὶ εἶχεν ἀνακτήσει ὅλον τὸ θάρρος της, μαζὺ μὲ αὐτό, τὴν εὐθυμίαν της ἐρυθρότητα τῶν χειλέων της καὶ τὴν πλήρη σφρόγους πορφυρότητα τῶν παρειῶν της.

Καὶ αὐτῇ, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου μόλις ἤθελε νὰ εὗρίσκετο μακρὰν τοῦ τρομεροῦ ἀνθρώπου ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχε κινητοποιηθῇ ὁλόκληρος ὁ Γαλλικὸς στρατός, αὐτῇ τῶρα ἔσυρε τὸ κάθισμά της πλησιέστερον πρὸς τὸ κάθισμα τοῦ καπετὰν Μαύρου καὶ τοῦ εἶπεν.

— Ὑστερα ἀπὸ λίγο στὴν πατρίδα μου θ' ἀρχίσῃ πόλεμος. Οἱ Ἴταλοι ἐνούμενοι ὅλοι, θὰ καταλύσουν τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα. Ἐλα νὰ πολεμήσῃς μὲ ἓνα λαὸ ποῦ ζητεῖ τὴν ἐλευθερίαν. Ἄμα ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐγὼ ἢ ἴδια θὰ μιλήσω γιὰ σένα στὸν Γαριβάλδη Ἐκεῖνος θὰ μὲ ἀκούσῃ καὶ θὰ σὲ παρακαλέσῃ νὰ ἐρθῃς μὲ τὰ παλληκάρια σου μαζύ.

— Κυρά μου.

— Καπετὰν Μαύρε ! γιὰ τὸ καλὸ σου σοῦ μιλῶ ἐγώ.

— Γιὰ τὸ καλὸ μου ;

— Ναί. Δυστυχισμένε μου φίλε, τί θέλεις νὰ μείνῃς ἐδῶ ποῦ ἂν μείνῃς θὰ σκοτωθῇς ; Τί ἂν μείνῃς ἐδῶ ποῦ θὰ εὗρίσκεις μέρα

καὶ νύχτια στὸν πόλεμο ;

—Ναί, πάντα στὸν πόλεμον.

—Ποῦ ὕπνο ἤσυχο δὲν θὰ κάνης ποτὲ σου. Ποῦ ποτέ σου δὲν θὰ δοκιμάσης τὴν ἤσυχία τῆς ἀγάπης.

—Ω ! κυρά μου. Μὴν τὸ λὲς αὐτό.

—Καπετὰν Μαῦρε. Εἶσαι παλληκάρι ναί. μὰ τί νὰ τὴν κάμω ἐγὼ τὴν παλληκαριά σου, τὴν λεβεντιά σου τί ; Τὴν ὠμορφιά σου τί ; Ἀφοῦ ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ χαίρονται τὰ βουνὰ μονάχα ;

—Μὰ καὶ δὲν ἔχω τὴν ὑποχρέωση, γιὰ τὴν γλυκῆ μου πατρίδα ν' ἀφιερῶσθαι τὴν ὕπαρξί μου ;

—Ναί. Ὅμως πὰς γυναῖκα μπορεῖ νὰ σ' ἀγαπήσῃ ἐσένα ποῦ ξέρει πῶς θ' ἀγαπήσῃ τὸν ἥλιο τὸν ἄπιαστο, τὸ φῶς τὸ ἄπιαστο τὸν ἀετὸ τὸν ὑπερήφανο ποῦ περνᾷ στὰ μεσοοὐρα καὶ φεύγει ; Καμμιὰ, καὶ ὅμως.

Καὶ ἡ ὥραία ὑποκόμῃσσα διεκόπη πάλιν.

—Κυρά μου, εἶπεν ὁ μυστηριώδης πολεμιστὴς, ἀκούων μετ' ἀλλοκότου εὐχαριστήσεως τὰ λόγια τῆς Ἰταλίδος. Ἐγὼ εἶμαι ἓνας πολεμιστὴς. Ἄνθρωπος τοῦ βουνοῦ. Ποιὰ γυναῖκα θὰ σκεφθῇ ν' ἀγαπήσῃ ἐμένα ; Τέτοια γυναῖκα δὲν βρίσκεται.

—Καὶ ἂν βρεθῇ ; Καὶ ἂν εὐρέθῃ ; ἠρώτησεν αἰφνης ἡ Ἰταλίς.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος τὴν ἐκύτταξε ἐκπληκτος τώρα.

—Εὐρέθῃ ! ἠρώρησε.

—Ναί.

—Κυρά μου.

—Τὴν ἀλήθεια λέγω.

—Εὐρέθῃ ; καὶ ποιὰ εἶναι λοιπόν ;

—Ποιὰ ;

Καὶ ἡ Ἰταλίς πυρπολοῦσα μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς τὸν ὥραϊον πολεμιστὴν :

—Ἐγώ ! τοῦ εἶπεν. Ἐγὼ εἶμαι.

—Σύ ! Σύ !

Ὁ καπετὰν Μαῦρος εὐρέθῃ εἰς θέσιν ἐκεῖνῃ, ὁ ὁποῖος ὅλως ἀνεπίστως βλέπει πρὸ αὐτοῦ τὴν εὐτυχίαν καὶ ἀδυνατεῖ ἐν τούτοις νὰ τὴν ἐγγίσῃ. Καὶ διὰ τὸν εὐγενικὸν πολεμιστὴν ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν τοῦ ὑπέσχετο ἡ Ἰταλικὴ ἐκείνη καλονῇ ἦτο ἀπροσπέλαστος. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν βλέπῃ μόνον καὶ τὴν

θανυμάξη. Ἀλλὰ νὰ τὴν ἐγγίση δὲν ἠδύνατο. Ἡ εὐτυχία μετεβάλλετο τότε εἰς θάνατον.

— Κυρά μου, εἶπεν ὁ καπετὰν Μαῦρος. Τὰ λόγια σου αὐτὰ μὲ κάνουνε νὰ αἰσθάνωμε μέσα μου χαρὰ ποῦ δὲν λέγεται.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος λοιπὸν τώρα ;

— Νὰ ξέρω πῶς μ' ἀγαπάει μιὰ νεράϊδα σὰν καὶ σένα ;

— Δὲν φθάνει αὐτὸ ὅμως ὥμορφε ἄγνωστε. Ἐμένα μ' ἀγάπησαν πολλοὶ ὡς τώρα. Νὰ ἀπόδειξι. Ὁ Μέγας. Ὅμως ἐγὼ κανένα δὲν ἀγάπησα. Καὶ τώρα ποῦ ἀγάπησα θέλω νὰ ἀγαπηθῶ κ' ἐγώ.

— Καὶ μὴ δὲν σ' ἀγαπῶ ;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Γιατὶ τάχα ;

— Θέλω ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτός σου.

Ἀκουσέ με, εἶμαι πλουσία πολὺ. Στὴν πατρίδα μου εἶμαι πολὺ ἰσχυρή. Μπορῶ νὰ σὲ κάνω μεγάλο, ἐνδοξο, εὐτυχισμένο. Τὰ πλούτη μου θ' ἄνε δικά σου. Ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ εἶμαι δική σου. Ἀλλὰ δός μου μιὰ ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτός σου.

— Καὶ χίλιαις ! ἀπήντησεν ἐνθουσιῶν ὁ καπετὰν Μαῦρος. Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις κυρά μου. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς γιὰ νὰ ἰδῇς πῶς σ' ἀγαμῶ.

— Σ' εὐχαριστῶ. Σ' εὐχαριστῶ, ἐπιθύρῃσεν ἐκεῖνη.

Καὶ ὥσει ἐλκυζομένη ἀπὸ τὴν λεβεντιὰ τοῦ πολεμιστοῦ, τὸν ἐπλησίασεν, ἀφῆκε τὸ λευκὸ της χέρι νὰ στηριχθῇ ἐπάνω στὸ σελάχι του, καὶ μὲ φωνὴν χαϊδευτικὴν, φωνὴν γόησσαν, φωνὴν ποῦ ἔμοιζε ὡς κάποιας παθητικῆς μελωδίας τόνος.

— Ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπεν. Ὁμορφέ μου καπετάνιε. Ἄν ἐσὺ τὸ Φελησης, θ' ἀναβάλω τὸ ταξειδί μου, καὶ θὰ μείνω καιρὸ πολὺ γιὰ πάντα στὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἄνδρας μου θὰ γυρίσῃ στὴν Ἰταλία, ποῦ ἔχει δουλειὰς ἐκεῖ, κ' ἐγὼ θὰ μείνω μονάχη ἐδῶ. Ἡ ὅπου ἄλλοῦ σὺ μοῦ πῆς. Μὰ μοῦ δίνεις ὑπόσχεσι πῶς θ' ἄρχεσαι νὰ μὲ βρίσκης ;

— Ναὶ ἀπήντησεν ὁ καπετὰν Μαῦρος.

Καὶ πῶς τῆς νύχταις σου θὰ τῆς περνᾷς μαζύ μου ;

Ὁ πολεμιστῆς ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. Ἀλλ' ἔπειτα ἐξ ἀποφάσεως.

— Ὁχι ! ἀπήντησεν.

— Ὁχι !

Ἡ Ἰταλὶς, μὲ βλέμμα γεμάτον ἀπορίας, τὸν ἐκύτταξε πάλιν.

— Ἄν σὲ καλέσῃ ὁ Γαριβάλδης στὴν Ἰταλία, θάρθῃς ;

— Ὅχι, κυρά μου.

— Ἄν σὲ παρακαλέσω ἐγώ ;

— Θὰ τὸ κάνω

— Καὶ τότε ; Θὰ γείνης δικός μου τότε ;

Ὁ Καπετὰν Μαῦρος ἀνεστέναξεν.

Ἔπειτα χαμηλώνων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἴσα με τότε, μπορεῖ...

— Παράδοξον! διελογίσθῃ ἡ Ἰταλὶς.

Καὶ ἐπιμονώτερον τώρα.

— Καπετὰν Μαῦρε τοῦ εἶπε. Κύτταξέ με λοιπὸν καλὰ στὰ μάτια. Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ ποθῶ.

Ἔσθῃ πρὸς στιγμὴν διστάζουσα. Ἄλλ' ἔπειτα αἰφνιδίαν λαμβάνουσα ἀπόφασιν.

— Ὁ ἄνδρας μου, εἶπε, θὰ λείψῃ ὅλην τὴν ἡμέραν. Πηγαίνει στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ κρατήσῃ θέσεις στὸ βαπόρι. Κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ.

Καὶ ἡ Ἰταλὶς, ἐνθουσιῶσα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ καὶ μόνῃ, ὅτι αὐτὴ μία ἀβρόπλαστος δέσποινα τῶν ἀριστικρατικῶν αἰθουσῶν, θὰ καθίστατο ἔρωμένη τοῦ γενναιοτέρου τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν, ἄνοιξε τὰς ἀγκάλας τῆς προέτεινε τὰ χεῖλη τῆς μὲ ἡδυπαθείας φιλήματα, καὶ ἐψιθύρισε.

— Μαῦρε μυστήριον, εἶμαι δική σου, Σὲ ἀγαπῶ.

Ἐπίστευσεν ἡ ὥραία Ἰταλὶς ὅτι ὁ ὥραϊος πολεμιστὴς μὲ ὅλην τὴν ὁρμὴν καὶ τὸ σφρῖγος τῆς νεότητός του, θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς εὐκαρείας ὅπως ἀπολαύσῃ τὴν αἰθέριαν καλλονήν, ἢ ὅποια τὸν προεκάλει.

Ἐνόμισεν ἡ Ἰταλὶς ὅτι ἐκεῖνος ἐνθουσιῶν θὰ ὥρμα πρὸς αὐτήν, θὰ τὴν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του, θὰ τῆς ἔκλειε τὸ στόμα μὲ τὰ χεῖλη του καὶ θὰ τὴν ἐμέθυε ἀπὸ τὰ φλογερότερα καὶ ἐρωτικώτερα τῶν φιλημάτων.

Ἄλλ' ἠπατήθη ! Ἄλλὰ κακῶς ἐνόμισεν. Ἄλλὰ μάτην ἀνέμενε τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκλυκτος, νεκρωμένη θὰ ἐλιποθύμει μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ πολεμιστὴς ἔμεινεν ἀπαθὴς ἀτάραχος ἀκίνητος. Καὶ ἀφίνων βαθὺν στεναγμόν.

—Κυρά μου εἶπε· πολυαγαπημένη μου κυρά. Αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖς εἶναι ὁ θάνατος.

—Ὁ Θάνατος ; !

—Ναί. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἓνας ἄνθρωπος ἀφοσιωμένος στὴ πατριδα καὶ ζῇ εἰς τὸν πόλεμο δὲν ἔχει πιά τὸ δικαίωμα νὰ παραδίνεται στῆς γυναῖκες.

—Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τὸ γένος μας ἐπολεμοῦσε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν του, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν ἀρματωλῶν καὶ κλεφτῶν, πιστεύουμε ὅλοι πῶς ὁ πολεμιστὴς ποῦ θὰ σφίξῃ μιὰ γυναῖκα θὰ σκοτωθῇ. Εἶναι τὸ ριζικὸ κάθε πολεμιστῆ αὐτό, κυρά μου. Θέλεις νὰ γίνῃς δική μου ; Δέν φοβοῦμαι τὸν θάνατον ἐγὼ καὶ δὲν σοῦ ἀρνοῦμαι τίποτα.

—Θὰ σκοτωθῇς ;

—Ναί.

—Ἀπὸ ποῖον ;

—Ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦς μου· ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ἀπὸ σφαῖρα ἀκόμη καὶ φιλική ἢ περαστική, μὰ θὰ σκοτωθῶ ὅμως.

Ἡ Ἰταλὶς ἐκλονίσθη πρὸς στιγμὴν, ἀπὸ τὴν πεποίθησιν μὲ τὴν ὁποίαν ὁ καπετὰν Μαῦρος προέλεγε τὸν θάνατον του, ἐν ἡ περιπτώσει παρὰ τὰ ἔθιμα, θὰ ἐλησμονεῖτο εἰς τὰς ἀγκάλας γυναικός.

Ἀλλ' ἡ Ἰταλὶς, εἶχε τὰ πάθη ὁλόθερμα, τὸ αἷμα ἐξημμένον καὶ ἡσθάνετο τὴν φλόγα τῆς ἐπιθυμίας νὰ τῆς πυρπολῇ τὴν ψυχὴν.

Καὶ πρὸς στιγμὴν διστάσασα, ὥρμησεν ἔπειτα, ἐρρίφθη ἐπὶ γεναίου Μακεδονομάχου, τὸν ἐνηγκαλίσθη, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ἔπειτα.

—Σκοτώσου, τοῦ εἶπε. Μὰ γείνου πρῶτα δικός μου. Σκοτώσου· θὰ μοῦ μείνῃ τότε τοῦλάχιστον ἡ χαρὰ ὅτι θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου.

—Ἀνάθεμά σε ὠμορφαὰ ποῦ μ' ἐξετρελλανες, ἐψιθύρισεν ὁ καπετὰν Μαῦρος.

Καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν ὑποκόμισσαν, καὶ ἐπάνω εἰς τὸν κρινόλευκόν της λαιμόν, ἀφῆκε τὸ πρῶτόν του φίλημα, ὅταν ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐκρούσθη ἐν ὀρμῇ, καὶ φωνὴ ἀνδρός, δεσπότη καὶ κυρίου φωνή, φωνὴ ἀγρία καὶ τραχεῖα καὶ προστακτικὴ ἀντήχησεν ὀπισθεν τῆς θύρας.

—Ἀνοιξατε! Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως, ἀνοιξατε.



— Ἡ χολέρα κύριοι, κάμει θραῦσιν εἰς τὸν Πειραιᾶ.
Γιατὶ νὰ μὴ φύγωμεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;

— Εγὼ θὰ μείνω! ἀπήντησε ἡ ὑποκόμησσα Μπαν-
κόλλι.

— Νὰ ὁ θάνατος ποῦ σοῦλεγα, κυρά μου, ἐψιθύρισεν ὁ καπετὰν Μαῦρος, μελαγχολικός.

Καί ἀπωθήσας ἡρεμα τὴν ἔντρομον ὑποκόμησαν, ὑπεχώρησε μειδιῶν, μέχρι τοῦ βάθους τοῦ δωματίου.

Ἀνέσυρεν ἔπειτα ἀπὸ τὸ σελέχι του, τὸ ἀργυροποίκιλον ὄπλον του, μίαν ὑπερμεγέθη κουμποῦραν, ὕψωσε τὴν σκανδάλην καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ πυροβολήσῃ.

— Ἄνοιξε, κυρά μου, διέταξε τὴν ὑποκόμησαν. Ἄνοιξε καὶ μὴ φοβᾶσαι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἡ προδοσία.

Μίαν ὥραν πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῆς μεσηλιξ κύριος φέρον ὑψηλὸν στυκτερὸν πῖλον, περισκελῖδα πλατεῖαν μὲ μαύρας γραμμάς διασχίζουσας τὸ βαθὺ φαιόχρουν χρώμα της καὶ ἀρχοντικὸν μποξᾶν ἐπὶ τῆς ράχεώς του, διήρχετο μὲ ὑπερηφάνειαν αὐτοκράτορος καὶ σοβαρότητα Ρωμαίου συγκλητικοῦ, τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

Ὅσοι τὸν ἀπήντησαν καὶ τὸν ἐγνώριζαν, ἀπεκαλύπτοντο εὐσεβάστως πρὸ αὐτοῦ λέγοντες.

— Καλή μέρα, κύριε ἔνορκε.

— Καλή μέρα σου, ἀπῆντα ὑπομειδιῶν ὁ ἔνορκος καὶ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Χαιρετῶν οὕτω καὶ ἀντιχαιρετῶμενος ὁ κύριος ἔνορκος, ἐπίτηδες βραδύνων τὸ βῆμά του διὰ ν' ἀπολαμβάνῃ περισσοτέραν καὶ ἀφθονωτέραν τὴν ἐκ τοῦ ἀξιωματός του δόξαν, διότι ἦτο πραγματικῶς ἔνορκος, ὅπως θὰ πεισθοῦν μετ' ὀλίγον οἱ ἀναγνώσταί μας, ἔφθασεν ἀκολουθῶν τὸ δεξιὸν πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ μέχρι τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Μασσαλίας».

Θ' ἀντιπαρήρχετο δὲ αὐτό, ἂν μὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐστάλης φουστανελλοφόρος διερχόμενος ἐνώπιόν του δὲν τοῦ ἀνέκοπτε τὸν δρόμον.

Ὁ φουστανελλοφόρος ἐκεῖνος ἦτο ὁ καπετὰν Μαῦρος ὁ ὁ-

ποῖος διὰ ν' ἀποφύγη τοὺς Γάλλους εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ κύριος ἔνορκος εἶχεν ἰδεῖ καὶ ἄλλοτε τὸν μυστηριώδη πολεμιστὴν. Κατὰ τὴν βραδειάν τῆς πυρπολήσεως τοῦ σπητιοῦ τοῦ Ντελῆ, τὸν εἶδε κτιπῶντα τοὺς Γάλλους. Πῶς ὅμως ἐτόλμα, ὕστερα ἀπὸ τὰ μέτρα ποῦ εἶχε λάβει ὁ Γάλλος στρατηγὸς ἐναντίον του, νὰ τολμᾷ νὰ ἐμφανίζεται οὕτω προκλητικῶς;

— Καὶ ὅμως, ἦταν αὐτός; ἐψιθύρισεν ἐν πεποιθήσει ὁ ἔνορκος. Ἦταν αὐτός...

Καὶ διὰ νὰ λάβῃ περισσοτέρας πληροφορίας διηυθύνθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μασσαλίας» καὶ ἀποταθεὶς εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ ξενοδοχείου

— Σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπε. Μὲ γνωρίζεις ἐμένα;

— Ναί. Δὲν εἶσατε ὁ κύριος...

— Ὁ κύριος ἔνορκος! Ἀνθρῶπος τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐξουσίας δηλαδὴ.

— Μάλιστα. Καὶ τί ἀγαπᾶτε;

— Μερικὰς πληροφορίας ἀφορώσας τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν.

— Εὐχαρίστως κύριε. Τί θέλετε νὰ μάθετε;

— Τώρα πρὸ ὀλίγου μπῆκε ἕνας φουστανελλᾶς ἐδῶ.

— Μάλιστα,

— Κάθεται στὸ ξενοδοχεῖό σας πολὺν καιρὸ;

— Ὁχι. Αὐτὴ τί στιγμήν ἦρθε καὶ κάποιον ἐζήτησε. Ἐπειτα ἀνέβη ἀπάνω. Φαίνεται ὅτι θὰ μείνῃ ἐδῶ γιατί ρώτησε ποῖο δωμάτιο ἔχουμε ἄδειο.

— Καλὰ! Δὲν μοῦ λές. Δὲν παρατήρησες τίποτα ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ φουστανελλᾶ ποῦ νὰ σοῦ ἔκανε ἐντύπωσι;

— Τὴν ἀσημένια του κουμποῦρα, καὶ ἕνα μαχαῖρι κρυμμένο μέσα στὸ σελάχι του.

Καὶ ἐν ἐνθουσιασμῷ ὁ κύριος ἔνορκος.

— Μὰ τότε εἶναι αὐτός! ἀνέκραξεν. Εἶναι αὐτός.

— Ποιὸς εἶναι κύριε ἔνορκε;

— Θὰ μάθῃς σὲ λίγο. Τώρα μὲ συγχωρεῖς, βιάζομαι.

Καὶ ἐτοιμαζόμενος ν' ἀπέλθῃ.

— Πρόσεξε, εἶπεν εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ ξενοδοχείου, πρόσεξε μὴ σοῦ ξεφύγῃ λέξις καμμιὰ, καὶ πῆς στὸν φουστανελλᾶ

ὅ,τι σὲ ρώτησα γι' αὐτόν. Τάκουσες ;

— Ἡσύχασε κύριε ἔνορχε Δὲν θὰ πῶ τίποτε.

— Σὲ λίγο θὰ γυρίσω πάλι καὶ τότε θ' ἔμῃς σπουδαῖα πράγματα.

Καὶ πετῶν ἀπὸ χαρὰν ὁ ἔνορχος, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου ψιθυρίζων

— Μπα ! καὶ τὴν πατρίδα μου θὰ ὑπηρετήσω, ποῦ θὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ ἑνα τέτοιον ἀνθρωπο, ποῦ λένε ὅτι εἶναι κάποιος μεγάλος λήσταρχος καὶ τοὺς Γάλλους. Γιατὶ ἐγὼ ἀνῆκω στὸ Γαλλικὸ κόμμα, ἀπειδὴ αὐτὸ θὰ μᾶς φέρῃ τὴν εὐτυχία. Ἐξ ἄλλου καὶ τὴν ἐπικήρουσι γιὰ τὴν κεφαλὴ του θὰ πάρω, τὴν ἐπικήρουσι ποῦ ὥρισε ὁ Γάλλος στρατηγός. Μὰ τὸ Θεό' θαρρῶ πῶς σήμερα τὴν ἔκανα τὴν τύχη μου.

Ὅταν ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου, τὰ Γαλλικὰ περίπολα εἶχον φύγη. Ἄλλ' ὁ κύριος ἔνορχος ἐσκέφθη ὅτι τοῦτο δὲν εἶχε σημασίαν. Εἰμποροῦσε ν' ἀναφεροθῇ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐκεῖνη θὰ ἔκαμε τὸ καθήκον της. Ἐπευσε λοιπὸν εἰς τὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα.

Ὁ ἀστυνόμες—καὶ ἦτο πολιτικὴ ἀστυνομία τότε—ἐδέχθη τὸν κύριον ἔνορχον, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τρομερὸν βούρδουλαν μὲ τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ μόλις εἶχε μετρήσει τὰς πλευρὰς νομοταγοῦς πολίτου.

Ἐργυλλίζε ἀκόμη καὶ ἐμάσσα μέσα εἰς τὰ δόντια του τὰς ὕβρεις μὲ τὰς ὁποίας συνώδευε τὰ ἱνεβοκατεβάσματα τοῦ βούρδουλα, ὅταν ὁ κύριος ἔνορχος ἐνέσκυψεν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν γραφεῖον.

— Κύριε ἀστυνόμε, κύριε ἀστυνόμε μου.

— Τί θέλεις τοῦ λόγου σου πάλι ;

— Τί θέλω ;

— Ναί. Δὲν μιῶ ἀλαμπουρνέζικα γιὰ νὰ μὴ μὲ καταλαβαίνης. Σ' ἐρωτῶ τί θέλεις ;

— Τὴν βοήθειά σου ! Τὴν ἐνίσχυσι τῆς ἐξουσίας διὰ νὰ συλλάβω κάποιον. Ἄ ! τὸν ἐγνώρισα κύριε ἀστυνόμε.

Δικαιότατα ὁ ἀστυνόμες ἐπίστευσεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του κάποιον τρελλόν. Καὶ λαμβάνων προφυλακτικὰ τινὰ μέτρα διὰ νὰ ἀμυνθῇ ἐν ἐνδεχομένῃ ἐκρήξει τῆς τρέλλας.

— Καὶ δὲν μοῦ λές, ἡρώτησε, ποιὸν θέλεις νὰ πιάσης ;

— Τὸν καπετὰ Μαῦρο ! ἀπήντησε κομπάζων ὁ ἔνορκος.

— Καλὰ τὸ κατάλαβα πῶς εἶναι τρελλός, διελογίσθη ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ ἐντείνων τὴν φωνήν του.

— Καὶ τί θέλεις ἀπὸ μένα ;

— Καμμιά εἰκοσαριά κλητῆρες.

— Γιὰ νὰ πιάσης τὸν καπετὰν Μαῦρο ;

— Ναί.

— Μωρέ, τρελλός εἶσαι χριστιανέ μου, καὶ ἤρθες νὰ μὲ σκοτίσης πρῶτ', πρῶτ' μὲ τῆς παλαβομάρες σου. Ἄμε, πήγαινε ἀπ' ἐδῶ γιατί ἔχω δουλειά,

— Μὰ κύριε, ἀστυνόμε, μὲ προσβάλλεις. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τρελλός.

— Ἄμμ' τί εἶσαι λοιπόν, ποῦ μοῦ λές πῶς μὲ εἴκοσι κλητῆρες θὰ πιάσης τὸν καπετὰν Μαῦρο, ποῦ τὸν κυνηγáει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πιάσῃ ὅλος ὁ Γαλλικὸς στρατός ;

— Ἐ! λοιπόν. Θὰ τὸν πιάσω ἐγώ. Ἐνας ἔνορκος.

— Εἶσαι ἔνορκος λοιπόν ;

— Ἀμμέ ;

Φαίνεται ὅτι τὸ ἀξίωμα μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο περιβεβλημένος ὁ ἐπισκέπτης θὰ ἔκαμε τὸν ἀστυνόμον νὰ σχηματίσῃ καλλιτέραν ιδέαν περὶ τῆς διανοητικῆς του καταστάσεως.

Καὶ μεταβάλλων τόνον φωνῆς.

— Εἶδες τὸν καπετὰν Μαῦρο ; ἠρώτησε. Ποῦ ;

— Ἄμα σοῦ πῶ ποῦ εἶναι θὰ πᾶς νὰ τὸν πιάσῃς μόνος σου καὶ τότε τὴν ἐπικήρυξι θὰ πάρῃς ἐσὺ. Καὶ δὲν εἶναι ἀστεῖο. Ὁ Γάλλος στρατηγὸς θὰ δώσῃ πενήντα χιλιάδες φράγκα.

— Πᾶμε μαζὺ λοιπόν,

— Μαζύ, πᾶμε.

Διὰ μιαν ἀκόμει φορὰν ὁ ἀστυνόμος ἐδίστασε. Μήπως ὁ ἔνορκος ἐτρελλάθη αἰφνιδίως.

— Ἀδιάφορο! ἐσκέφθη ὁ ἀστυνόμος, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν ἔχω νὰ χάσω τίποτε.

Καὶ καλέσας ἕνα τῶν ἀστυνομικῶν.

— Εἴκοσι κλητῆρες, διέταξε, νὰ ὀπλισθοῦν γρήγορα μὲ τὰ ντουφεκιά των μαζύ. Καὶ ἅμα ἐτοιμασθοῦνε μὲ φωνάζετε. Θὰ πᾶμε νὰ συλλάβουμε κάποιον.

Ὁ ἀστυνόμος ἀνῆκε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ Γαλλικὸν κόμμα. Ἐκτὸς τούτου ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς τεραστίου διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ποσοῦ χρημάτων—διότι πράγματι ἀντὶ 50 χιλιάδων φράγκων εἶχεν ἐπικηρήξει ὁ Γάλλος στρατηγὸς τὸν καπετὰν Μαῦρον—καὶ ὁ ἀστυνόμος, δικαιολογουμένος εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅτι θὰ συνελάμβανε καὶ θὰ παρέδιδεν εἰς τοὺς ξένους ἕναν μεγάλον πατριώτην καὶ γενναῖον πολεμιστὴν ἔλεγε.

— Καὶ ἡ Κυβέρνησίς μας, μᾶς διέταξε νὰ τὸν συλλάβουμε. Τὸ καθῆκον λοιπόν...

Δὲν τὸν ἐξώθησεν ὅμως εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλουτισμοῦ.

Πράγματι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὑπῆκουσα εἰς τὰς ἀπηλπιτικὰς διακοινώσεις τοῦ Φορέ, εἶχεν ἐκδώσει διαταγὰς πρὸς ὅλας τὰς ἀρχάς, νὰ συλλάβουν ἄνευ χρονοτριβῆς τὸν καπετὰν Μαῦρον.

Ἐν τούτοις ὅλοι ἐγελοῦσαν μὲ τὰς τοιαύτας διαταγὰς καὶ ὅλοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν τὸν καπετὰν Μαῦρον, διὰ τὸν ὁποῖον πολλὰ ἐλέγοντο.

Ἄλλοι τὸν ἐπίστευαν ὡς κάποιον ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ὅσον καὶ διασήμους ληστάρχους τῆς ἐποχῆς, ὁ στρατηγὸς Χατζηπέτρος, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου ἐπολεμοῦσεν εἰς Θεσσαλίαν ὑπὲρ πατρίδος, τὸν ἐχαρκατήριζεν ὡς «τὸν μεγαλείτερον Ἑλληνα, ἀλλὰ καὶ τὸν μυστηριωδέστερον ὄλων».

Τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι ὁ γενναῖος ἐκεῖνος πολεμιστὴς ἦτο ὁ πιὸ ἀκραιφνὴς Ἑλληὴν, διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως ἡδιαφόρησε τώρα ὁ ἀστυνόμος.

Ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις ἡτοιμάσθη ἐν τάχει.

Καὶ μετ' ὀλίγον, ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ ἐνορκος ἐξῆλθον τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος.

* *

Οἱ χασομέρηδες τῶν δρόμων, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐνόπλου ἐκείνης ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ἐμυρσίσθησαν κατὰ ἑκτακτον καὶ περιεργεῖα κινούμενοι, ἠκολούθησαν τὴν περίπολον.

— Ρεζῆλι θὰ γυνῶ, διελογίζετο ὁ ἀστυνόμος βλέπων τὸν παρακολουθοῦντα κόσμον. Μὰ θὰ τὸν ρημάξω στῆς βουρδουλαιὺς τὸν κύριον ἐνορκον ἂν μὲ κοροϊδέψη.

Ἡ πομπὴ τῶν ἀστυνομικῶν προκαλοῦσα τὴν ἀπορίαν διὰ τὸ

ἀπρόοπτον τοῦ νὰ ἡγεῖται αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀστυνόμου καὶ εἰς ἔνορκος, καὶ νέους ὅλον ἐν προσλαμβάνουσα καὶ συγκεντρώνουσα χασομέρηδες, εἰσῆλθε εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀπὸ στενωπὸν τινα πλησίον τῆς Ἀγίας Εἰρήνης κείμενον καὶ ἔφθασε τέλος πρὸ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μασσαλίας.

— Τώρα, κύριε ἀστυνόμε, εἶπεν ὁ ἔνορκος χρειάζεται προσοχή. Δόσε διαταγὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ μὴν ἀφήσουν κανένα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ ἀστυνόμος ἔδωκεν ὄντως τὴν διαταγὴν αὐτήν. Ἐπειτα ἠρώτησε τὸν ἔνορκον.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε;

— Τώρα ἐσὺ κι' ἐγὼ καὶ τρία παλληκάρια, θὰ μποῦμε μέσα στὸ ξενοδοχεῖον, νὰ τὸν πιάσωμε σὰν τὸν ποντικὸν στὴ φάκα.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ ἐκλέξας τρεῖς χειμαρριώτας ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐνόρκου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ ἔνορκος τότε, ἐπλησίασε τὸν ὑπάλληλον τοῦ ξενοδοχείου καὶ λαβὼν τὸν λόγον.

— Δὲν μᾶς λές; ἠρώτησε. Ὁ φουστανελαῖς ποῦ ἦρθε ἐδῶ εἶναι ἀκόμη;

— Ἐδῶ στὴ κάμαρη του θᾶναι.

— Καλά. Ποῦ εἶναι ἡ κάμαρή του; ἠρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Ἐλα νὰ μᾶς δείξης.

Ὁ ὑπάλληλος προεπορεύθη τότε τῶν ἀστυνομικῶν, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἔδειξε θύραν τινὰ δωματίου ἀνοικτήν.

— Νὰ εἶπεν, αὕτῃ εἶναι ἡ κάμαρη.

Καὶ ὑπεχώρησεν ἔντρομος.

Ὁ ἀστυνόμος ἔσυρε τότε τὸ ὄπλον του, ἔνευσεν εἰς τοὺς τρεῖς Χειμαρριώτας νὰ πλησιάσουν καὶ ἐπροχώρησε.

— Μὲ θάρρος πραγματικὸν ὤθησε διὰ μιᾶς κλωτσιᾶς τὴν θύραν καὶ μὲ προτεταμένον τὸ ὄπλον εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον κραυγάζων.

— Ἄλτ! παραδώσου.

Νὰ παραδοθῇ! Ἀλλὰ ποίος; Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο τελείως ἔρημον καὶ τίποτε ἔκτακτον δὲν ἐφανέρωνεν ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ εἶχε διαμείνει ὁ καταζητούμενος.

Ἐκύτταξεν ὁ ἀστυνόμος δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἡρεύνησε ὑπὸ τὴν κλίνην, ἤνοιξε τὸ κλειστὸν παρὰ θυρον τὸ βλέπον εἰς τὰ κεραμίδια τῆς στέγης ἐνὸς σπιτιοῦ καὶ ἀπηλπισμένος τελειως.

— Δὲν εἶναι κανένας ἐδῶ, εἶπε.

— Καὶ ὅμως. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐμπῆκε, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως τὸ γκαρσόνι.

— Μὰ τί ἔγεινε λοιπόν;

— Ποιὸς ξέρει. Σὲ ἀπποία ἄλλη κάμαρη θὰ μῆκε.

— Καὶ βέβαια, εἶπε καὶ ὁ ἑνορκος. Θὰ μᾶς ἔννοιωσε ποῦ ἦρθαμε καὶ θὰ κρυφθῇκε ἄλλου.

— Τότε!

— Νὰ ψάξουμε ὅλαις τῆς κάμαραις.

— Ἄς τῆς ψάξουμε.

Ἀπέναντί των ἀκριβῶς, εὐρίσκετο ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς ὑποκομήσεως Μπανκόλλι.

Τὸ γκαρσόνι ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ φουστανελλᾶς πρὶν τοῦ ἐνοικιάσει τὸ δωμάτιον, τοῦ ἐζήτησε νὰ μάθῃ ποῦ ἔμεινε ἡ ὑποκόμισσα. Ἐν τούτοις τώρα δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ ἀστυνόμος κατηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς κομῆσεως μὴ γνωρίζων τὸν ἐνοικον τοῦ δωματίου, καὶ κτυπῶν ἐν ὀργῇ.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως, ἀνοίξατε, διέταξεν. Ἀνοίξατε.

*
* *

— Ἀνοίξατε κυρά μου, εἶπεν ὀπισθεν καὶ ὁ καπετὰν Μαῦρος εἰς τὴν ὥραίαν Ἰταλίδα. Ἀνοίξε καὶ μὴ φοβᾶσαι.

Καὶ ἔσυρε τὸ πιστόλι του μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ πωλήσῃ ἀκριβὰ τὴν ζωὴν του.

— Θ' ἀνοίξω, καπετάνιε - μυστήριο! ἐψιθύρισεν ἡ ὑποκόμισσα. Μὰ θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ σώσω.

Καὶ πρὶν ἢ ὁ καπετὰν Μαῦρος ἀντιληφθῇ τὸν σκοπὸν τῆς, ἡ ὥραία Ἰταλὶς ἀπέβαλεν ἐν τάχει τὴν ἐσθῆτα τῆς ἡμέρας καὶ ἔμεινεν, ὦ! τοῦ θεσπεσίου θεάματος, ἡμίγυμνος, μὲ μόνον τὸ ὑποκάμισον.

Ἐλυσεν ἔπειτα τὴν κόμην τῆς, ἤρπασε πλεκτὸν μάλλινον σαλάκι, τὸ ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς τόσον μόνον ὥστε νὰ διαφαίνεται ἡ γυμνότης καὶ ἤνοιξε σιγά-σιγά τὴν θύραν.

Προέβαλεν ἔπειτα τὴν χαριτωμένην κεφαλὴν, ἀφῆκε νὰ δια-

φανῇ μία ἄκρα τοῦ δαντελλοβριθοῦς ὑποκαμίσου τῆς καὶ ἕνα κομμάτι τῆς ὁλοδροῦσου σαρκὸς τῆς, καὶ προσποιουμένη τὴν θρηγισμένη φοβερά.

— Ποιδς κτυπᾷ τὴν πόρτα μου; ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ! ἀπήντησεν ἡλεθίως ὁ ἀστυνόμος.

— Καὶ ποιδς εἶσαι τοῦ λόγου σου;

— Ὁ ἀστυνόμος!

— Καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ;

— Κάποιον ἐπικεκηρυγμένον!

— Ἀνθρωπον ἐπικεκηρυγμένον! μέσα εἰς τὰ δωματίά μου; Μὲ γνωρίζετε ἐμένα;

— Ὁχι.

— Εἶμαι ἡ ὑποκόμησσα Μπανκόλλι. Καὶ θὰ πληρώσετε ἀκριβὰ τὴν τόλμην σας, κύριε ἀστυνόμε, ποὺ παραβιάσατε τὸ ἀσυλον μᾶς Ἰταλίδος ὑπηκόου.

— Εὐγενεστάτη ὑποκόμησσα, ἀπήντησε τραυλίζων ὁ ἀστυνόμος. Μὲ συγχωρεῖτε. Δὲν ἐγνώριζα, ἀλλὰ ξεύρετε. Ἀυτὴν τὴν στιγμήν ἐργαζόμεθα ὀλίγον καὶ δι' ἑσᾶς. Διότι ὁ Γάλλος στρατηγὸς φοβεῖται ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μισεῖ τοὺς ξένους. Τὸ λέγει καὶ εἰς τὴν προκύριξίν του. Καὶ ἐπειδὴ σεῖς εἰσθε ξένη...

— Φοβοῦμαι, κύριε ἀστυνόμε, ἀπήντησεν ἡ ὑποκόμμισσα, εἰς τὰς ἀστείας δικαιολογίας ἐκεῖνας. Καὶ ἂν δὲν ἤμουν στὸ κρεβάτι, διότι εἶμαι λίγο κακοδιάθετη, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ περάσετε μέσα διὰ νὰ σᾶς ζητοῦσα τὴν χάριν νὰ ἐρευνήσετε καλὰ τὸ ξενοδοχεῖον.

— Ἦσυχάσατε κυρία ὑποκόμησσα; ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος μετ' ἐξαιρετικῆς ἀβρότητας. Ἡμεῖς θὰ κάμωμεν τὸ καθήκόν μας. Ἀμπαρώσατε καλὰ ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα σας καὶ κατακλιθῆτε πάλιν. Κανεῖς δὲν θὰ σᾶς ἀνησυχήσῃ πλέον.

— Ἠύχαριστῶ κύριε ἀστυνόμε, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ἡ ὑποκόμησσα.

Καὶ ἔκλεισε καὶ πάλιν τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς.

Ἡ ὑποκόμησσα Μπανκόλλι ἔμεινεν ὀπισθεν τῆς θύρας παραμονεύουσα καὶ παρακολουθοῦσα τὰ ἐν τῷ διαδρόμῳ συμβαίνοντα.

Ἀντιελήφθη τότε τὸν ἀστυνὸμον ἀνοίγοντα τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην τὰς θύρας τῶν δωματίων τοῦ ξενοδοχείου, ἀναστα-

τώνοντα τοὺς ἐνοίκους, ἐρευνῶντα, βλασφημοῦντα. ὑβρίζοντα.

—Δὲν σοῦ τῶλεγα ἐγὼ κύριε ἔνορχε πῶς θὰ μὲ ρεξιλέψης;
Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ καπετὰν Μαῦρος;

—Θάφυγε,

—Τὸ λὲς ἐσύ. Μὰ ἐγὼ λέω πῶς στὸ ὄνειρό σου, θὰ εἶδες
ἐδῶ τὸν ἄνθρωπο ποῦ τᾶβρλε μὲ τὸ Γαλλικὸ στρατό.

Καὶ ἔπειτα ἠκούσθη διατάσσειν τοὺς κλητῆράς του.

—Ἐμπρός ! ἄς φύγουμε. Ἄρκετὰ ρεξιλευθήκαμε.

Ἠκούσθησαν τότε τὰ βήματα τῶν ἀστυνομικῶν κατερχό-
μενα τὴν κλίμακα.

—Φεύγουν ! ἐπιθύρυσεν ἡ Ἰταλὶς.

᾿Ωρμησε τότε πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ δρόμου, παρετήρησε
κάτα καὶ ἐμειδίασε θριαμβευτικῶς.

᾿Ο ἀστυνόμος, ὁ ἔνορχος, οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες κατη-
σχυμένοι ντροπιασμένοι, ἀποφεύγοντες τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου
καὶ διωκόμενοι ἀπὸ τὰ σκώματα τῶν περιέργων ἐξηφανίσθησαν
εἰσχωρήσαντες εἰς μίαν τῶν στενωπῶν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου.

Ἡ ὑποκόμισσα Μπανκόλλι ἐπανέκλεισε τότε τὸ παράθυρόν
της.

᾿Απέριψεν ἔπειτα τὸ λευκὸν σαλάκι τὸ ὁπῶϊον ἐκάλυπτε
τὴν γυμνότητα τῶν ὤμων καὶ τοῦ στήθους της καὶ ἔμεινεν οὐ-
τως ἡμίγυμνος σχεδὸν πρὸ τοῦ ἐκθάμβου πολεμιστοῦ.

᾿Επηκολούθησε τότε μικρὰ σιγή.

Αἶφνης, ἡ τρελλὴ Ἰταλὶς, μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας, ὁρμᾷ
πρὸς τὸν καπετὰν Μαῦρον, τὸν περιπτύσσεται, κολλᾷ τὰ χεῖλη
της ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ τοῦ ψιθυρίζει μὲ ὄλην τὴν δύναμιν
μυριάδων πόθων.

—᾿Ο κίνδυνος ἔφυγε. ᾿Ο θάνατος ποῦ σὲ ἀπειλοῦσεν ἔφυγε.
Τώρα εἶμαι δική σου,

Καὶ ἀφῆκεν ἑαυτὴν ἀνυπεράσπιστον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ
ὠραίου ἀγωνιστοῦ.

Καὶ οἱ δύο νέοι, ἔπλαιον εἰς πελάγη εὐδαιμονίας, ὅταν ἡ
πύρτα ἐκρούσθη μὲ μανίαν καὶ μία ὀργίλη φωνὴ ἀνδρὸς ἀντή-
χησε.

—᾿Ανοῖχτε ! ᾿Αν δὲν θέλεις, Λουίζα, νὰ σπάσω τὴν πόρ-
τα, ἀνοίξε ἀμέσως.

—᾿Ο ἄνδρας μου! ἐτραύλισεν ἔντρομος ἡ ὑποκόμισσα.

᾿Εβριψε ἐν βλέμμα εἰς ἑαυτὴν καὶ ἔρριγήσε. ᾿Ημίγυμνη,

κατακόκκινη, καὶ δίπλα τῆς ἑνας ἄγνωστος νέος.

— Δυστυχία καὶ στοὺς δυό μας ! ἐψιθύρισε. Καὶ τώρα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Μέσα εἰς τὴν χολέραν

Γνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἰταλὶς ὑποκόμησσα, διετέλει εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις μὲ κάποιον Ἕγγλον, ὑπάλληλον τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ ὑποκόμησσα, ἐξεδήλωσεν ἀπροκάλυπτον πρὸς τὸν Ἕγγλον ψυχρότητα, τὴν ἐπομένην ἀμέσως τῆς μετὰ τοῦ καπετὰν Μαύρου συναντήσεώς της, ἀλλ' ὁ Ἕγγλος εἶναι πάντοτε ἐγωῖστης καὶ δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ ὑποκόμησσα ἔπαυσε πλέον νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Καὶ ἐν τῇ πεποιθῇσιν ὅτι ἦτο πάντοτε ὁ εὐνοούμενος τῆς Ἰταλίδος, μετέβη τὸ πρῶτ' ἡς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας εἰς ἐπίσκεψιν της καὶ τῆς εἶπε.

— Φιλότατη ὑποκόμησσα.

— Θεέ μου! Τὶ εἶναι πάλιν ἡρώτησεν ὥσει βαρυνομένη ἐκείνη.

— Σὲ ἀγαπῶ.

— Τὸ ἐπερίμενα νὰ τὸ ἀκούσω πάλιν.

! Καὶ θὰ τὸ ἀκοῦς πάντοτε.

— Πολὺ καλὰ λοιπόν. Μὲ ἀγαπᾷς.

— Καὶ ἀφοῦ σὲ ἀγαπῶ ἐφρόντισα διὰ τὴν ἀσφάλειάν σας.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀπλύστατον πρᾶγμα. Ἴδου σήμερα τὸ πρῶτ' συνωμίλησα μὲ τὸν πρέσβυν.

— Τῆς Ἀγγλίας;

— Μόνον μὲ τὸν πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας ὁμιλεῖ ὁ Ἕγγλος διπλωματικὸς ὑπάλληλος.]

— Πολὺ καλὰ. Συνωμίλησες μὲ τὸν πρέσβυν.

— Καὶ τοῦ εἶπα, ὅτι αὐριο πρόκειται νὰ ἀναχωρήσετε.

— Μπᾶ! Εἶχεν ἀνησυχίαν γι' αὐτὸ ὁ πρέσβυς σας;

— Ὁ πρέσβυς ὄχι. Ἐγὼ ὅμως. Ἀλλ' ἀκουσέ με μέχρι τέλους.

— Σὲ ἀκούω.

— Τοῦ εἶπα λοιπόν, ὅτι πρόκειται ν' ἀναχωρήσετε, καὶ ὅ-
τι συνδεόμεθα διὰ στενῆς φιλίας.

— Ἐρωτικῆς; μήπως τὸ εἶπες κι' αὐτό;

— Ὅχι, διὰ φιλίας οἰκογενειακῆς, καὶ ταυτοχρόνως τοῦ ἐ-
ξέθεσα τὸν κίνδυνον ὃ ὁποῖος σᾶς ἀπειλεῖ.

— Ποῖον κίνδυνον;

— Τὸν κίνδυνον νὰ σᾶς κάμῃ κακὸν ὃ καπετὰν Μαῦρος ἐ-
ναντίον τοῦ ὁποίου ἔχει ὥς γνωστὸν κινητοποιηθῇ ὁλος ὁ
στρατὸς τῆς Κατοχῆς.

— Μὰ Θεέ μου, Πιστεύετε καὶ σεῖς τέτοιαις ἀνοησίαις;

— Ναὶ τὰς πιστεύω.

— Καὶ λοιπόν.

— Ὅταν ἄκουσεν αὐτὸ ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ὠργίσθη
τρομερά.

— Μπα!

— Καὶ ἐφώναξ· «ἕνας ἐπικηρυγμένος ἀπειλεῖ νὰ βλάβῃ
δύο φίλους ἐνὸς Ἀγγλου! Τί κάνει λοιπὸν ἡ Γαλλία;»

— Ἡ Γαλλία! Διατί;

— Διότι ἡ Γαλλία ἔχει κάμει κατοχὴν εἰς τὸν τόπον καὶ
αὐτὴ καὶ μόνη εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀσφάλειαν κάθε Ἀγ-
γλου καὶ κάθε φίλου τῶν Ἀγγλων.

— Τί ἐγωισμός!

— Ἐγωισμὸς ναί. Ἀλλὰ δίκαιος ἐγωισμὸς.

— Ἐξακολουθεῖ ἐν τούτοις! Καὶ ἀφοῦ ἐθύμωσεν ὁ πρέ-
σβυς τῆς Ἀγγλίας τί ἔκαμεν ἔπειτα;

— Κάτι μέγα, κάτι θαυμάσιον, κάτι ἀγγλικόν! Μοῦ ἔδωκεν
τὸ ἔγγραφον αὐτό, ἕνα ἔγγραφον ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν ἀρ-
χηγὸν τοῦ στρατοῦ τῆς γαλλικῆς κατοχῆς, καὶ ἀπαιτεῖ νὰ προ-
στατεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν σας ὁλόκληρος ὁ γαλλικὸς στρατός.

— Θεέ μου! Νὰ φύγωμε λοιπὸν μὲ πικράτα, χωρὶς λόγο;

— Ἐκοπίσας ἀδίκως φίλε μου.

— Ἀδίκως! Διατί;

— Διότι ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι κανέναν!

— Ἀδιάφορον! Φοβοῦμαι ἐγώ! ἀπήντησεν ὁ Ἀγγλος.
Διότι ἐγὼ θὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὸν Πειραιᾶ, διὰ τὰ σοῦ εἰπῶ
ἐπάνω εἰς τὸ ἀτμόπλοιον τὸ τελευταῖον χαῖρε. Καὶ φοβοῦμαι.

Ἦλθον τὴν πρὸς τὸν ἐγωιστὴν Ἀγγλον ἐπιδὼν τῆς ἡμέ-

μησσα ἐξεδήλωσε δι' ἐνὸς μειδιάματος μόνον.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμετε φίλτατε ; τὸν ἠρώτησε ἔπειτα.

— Πηγαίνω νὰ ἐπιδώσω τὸ ἔγγραφο.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπόν. Πηγαίετε.

— Ἐπιτυχίαν ! ὦ ! Οἱ Γάλλοι θὰ κάμουν ὅ,τι θέλει ὁ πρόσβυς μας. Ἄν δὲν θέλουν νὰ τὸ κάμουν τότε, ἄς φύγουν αὐτοὶ διὰ νὰ ἔλθομεν ἡμεῖς.

— Τὸ πιστεύω, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἡ ἐπιθυμία σας. Ἐν τούτοις χαίρετε φίλε μου.

Ὁ Ἀγγλος ἡσπιάσθη τὴν χεῖρα τῆς κομήσης καὶ ἀπῆλθε μειδιῶν καὶ ὑπερήφανος.

— Πῶς ἠγάπησα ἓνα τέτοιο κτῆνος, ἐσκέφθη ἡ Ἰταλὶς ὅταν ὁ Ἀγγλος ἀπῆλθεν.

Καὶ ἀναστενάζουσα μέσα ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς της ἡ ὥραία !

— ὦ Μαῦρε, λεβέντη ! Πολεμιστὴ εὐγενικὴ καὶ ὑπερήφανη ! εἶπεν. Ἄν ἤμουν Ἑλληνὶς θὰ ἄφαινα τὴν πόλιν γιὰ νὰ τρέχω μαζύ σου στὸν πόλεμο ποῦ κάνεις γιὰ τὴν μεγάλη ἐρωμένη σου τὴν Ἑλλάδα.

* *

Ἐφωδιασμένος μὲ τὸ φοβερὸν καὶ τρομερὸν ἔγγραφο τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας, ὁ Ἀγγλος διπλωματικὸς ὑπάλληλος, κατηυθύνθη εἰς τὸ οἶκημα, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς διοικητήριον τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, τὰ ὅποια κατείχε. τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰς Ἀθήνας.

— Ζητῶ τὸν διοικητὴν, εἶπεν εἰς ἓνα ἀνθυπολοχαγόν.

— Ὁ διοικητὴς ἀπουσιάζει.

— Ἐχω ἐμπιστευτικὸν ἔγγραφο νὰ ἐπιδώσω.

— Ὁ λοχαγὸς Μπερτώ εἶναι ἐδῶ.

— Εἴμπορῶ νὰ τὸ ἐπιδώσω εἰς αὐτόν ;

— Βεβαίωτατα. Ἀναπληρεῖ τὸν διοικητὴν.

— Ὁδηγήσατέ με. Ἐρχομαι ἀπὸ μέρους τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ὠδήγησε τὸν Ἀγγλον μέχρι τοῦ γραφείου τοῦ λοχαγοῦ Μπερτώ.

— Ὅριστε, κύριε* εἶπεν ὁ λοχαγὸς Μπερτώ, εἶμαι μέσα.

Ὁ Ἀγγλος χωρὶς προηγουμένως νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν

καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν εἰσῆλθεν.

—Ὁ λοχαγὸς Μπερτώ ; ἠρώτησεν.

—Εἶμαι ἐγώ.

—Ὅρῖστε,

Καὶ τοῦ ἐνεχείρισε τὸ ἔγγραφον τοῦ Ἑγγλοῦ πρέσβεως.

—Τὶ ὕψος ! ἐψιθύρισεν ὁ Γάλλος λοχαγός, διατρέχων τὸ περιεχόμενον τοῦ ἔγγραφου.

Καὶ ὅταν τὸ ἀνέγνωσε·

—Ὁ πρεσβευτὴς ζητεῖ πολλὰ πράγματα, εἶπεν. Μὴν ἐκπλήττεσθε, κύριέ μου. Ζητεῖ νὰ κινητοποιηθῇ ὁλος ὁ Γαλλικὸς στρατὸς πρὸς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀναχώρησιν δύο ξένων, δύο Ἰταλῶν.

—Μάλιστα.

—Ἔ ! Δὲν τὸ νομίζετε πολὺ αὐτό, κύριε; Καὶ δὲν νομίζετε καὶ σεῖς ὅτι ὁ Ἑγγλος πρεσβευτὴς μᾶλλον ζητεῖ νὰ ἐξευτελίσῃ τοὺς Γάλλους παρὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς Ἰταλοὺς.

—Κύριε λοχαγέ!

—Μὴ παραφέρεσθε, κύριέ μου. Ἡμεῖς συζητοῦμεν σὰν δύο καλοὶ φίλοι.

—Ὡστε ἀρνεῖσθε ;

—Ἄν εἶχα ἐγὼ τὸ δικαίωμα αὐτὸ θὰ ἠρνούμην.

—Ὁμιλεῖτε ἐπισήμως αὐτὴν τὴν στιγμὴν, κύριε λοχαγέ,

—Ἐπισήμως ὄχι. Θὰ διαβιβάσω τὸ ἔγγραφον τοῦ πρεσβευτοῦ σας εἰς τὸν Διοικητὴν καὶ ἐκεῖνος ἂς ἀποφασίσῃ. Νομίζω ὅμως ὅτι θὰ ἀρνηθῇ.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅμως ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑγγλίας θὰ λυπηθῇ πολὺ...

—Ἀλλὰ διατί ;

—Διότι ἡ αἴτησίς του δὲν εἰσακούεται. Καὶ τότε ὁ πρεσβευτὴς θὰ νομίσῃ ἑαυτὸν προσβληθέντα, καὶ ἴσως τότε ἡ Ἀγγλικὴ κυδέρνησις ζητήσῃ ἱκανοποιήσιν. Καὶ δὲν εἶναι καθόλου παροξένον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριε λοχαγέ, νὰ ἰδῇτε τὴν πατρίδα σας τὴν Γαλλίαν, καὶ τὴν πατρίδα μου τὴν Ἑγγλίαν νὰ συμπλακοῦν.

—Καλέ, Θεέ μου ! Πόλεμος διὰ δύο Ἰταλοὺς ; ἠρώτησε σκώπτων ὁ Γάλλος λοχαγός.

— Διὰ δύο Ἰταλοὺς μάλιστα. Ἀλλὰ καὶ δι' ἓνα Ἀγγλον ἀκόμη.

— Ἀλλὰ τὰ ἔγγραφον τοῦ πρεσβευτοῦ ὀμιλεῖ μόνον διὰ τὴν ἐπικειμένην ἀναχώρησιν δύο Ἰταλῶν.

— Οἱ Ἰταλοὶ αὐτοὶ, κύριε λοχαγέ, ἔχουν φίλον καὶ ἓνα Ἀγγλον, ὁ ὅποῖος Ἀγγλος. ὥσάν τέλειος τζέντελμαν ποῦ εἶναι, θὰ συνοδεύσῃ τοὺς φίλους του ἀναχωροῦντας μέχρι τοῦ Πειραιῶς.

— Μὰ τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα !

— Καὶ θὰ εἶναι τρομερὸν κύριε λοχαγέ, νὰ πάθῃ ἓνας Ἀγγλος.

— Τρομερὸν βεβαίως. Καὶ ὁ Ἀγγλος αὐτὸς παρακαλῶ, ὁ φίλος τῶν Ἰταλῶν, ποῖος εἶναι ;

— Ἐγώ !

Ὁ ἰάλλος λοχαγὸς μετὰ δυσκολίας πλέον ἐκράτει τὴν σοβαρότητά του. Δικαίως ἄλλως τε. Ἦτον τόσον κωμικὸς ἐν τῷ ἔγλωσσῳ του ὁ Ἀγγλος.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀγγλος. Νομίζετε ὅτι ὁ διοικητὴς σας θ' ἀρνηθῇ, προκειμένου νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς ἐνὸς Ἀγγλου ;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ Μπερτινὶ. Βεβαίως ὁ διοικητὴς μου, θὰ σκεφθῇ πολὺ, πρὶν ἀποφασίσῃ.

— Κύριε λοχαγέ ! Ὁ διοικητὴς σας πρέπει νὰ σκεφθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ ἕως αὔριον τὸ πρῶν. Διότι εἰς τὰς δέκα ἀκριβῶς θὰ κατέλθω εἰς τὸν Πειραιᾶ, συνοδεύων τοὺς Ἰταλοὺς φίλους μου καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐνοχληθῶ παρ' οὐδενός. Σεῖς, οἱ ὅποιοι κατέχετε τὴν χώραν, ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ συλλάβετε ὅλους τοὺς ἀντάρτας ποῦ χθὲς ἐπολεμοῦσαν κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ αὔριον θὰ μᾶς χτυπήσουν ὅλους. Ὅπως εἴχατε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προλάβετε τὴν διάδοσιν τῆς χολέρας, ἣ ὁποία κάμνη θραῦσιν

Ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς, ἰδὲ Ἀγγλος διπλωματικὸς ὑπάλληλος ἔσπευσε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μασσαλίας, διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν ὑποκόμισσαν τὰς θριαμβευτικὰς ἐπιτυχίας του...

— Θὰ ἰδῇ τώρα πόσον ἀξίζω ! διελογίζετο, Ὅτι εἶμαι ἱκανὸς νὰ κατορθώσω τὰ πάντα. Καὶ ἔτσι, ἐπομένως καλὰ κἀνὴ καὶ μὲ ἀγαπάει.

Ἐφθασεν ὁμῶς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καθ' ἣν στιγμήν τοῦτο εὗρίσκετο ἐν ἀναστατώσει, ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ ἐνόρκου καὶ τῶν ἀστυφιλάρχων.

Εἶδε τὴν Λουίζαν νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν ἡμίγυμνη καὶ ἤκουσε τὸ ὅσα εἶπε. Ἀλλ' οὔτε ὅτι ἐκοιμᾶτο ἕως ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπίστευσεν, διότι εἴξευρε ὅτι εἶχεν ἐγερεθῇ λίαν πρῶτ', οὔτε ὅτι ἐτρόμαξεν ἀπὸ τὴν εἴδησιν παρεδέχθη.

Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ καπετὰν Μαῦρος καὶ ἄλλοτε τὴν εἶχεν ἐπισκευθῇ, κατὰ τὴν νύκτα ποῦ τὸν ἐπυροβόλησαν. Ἦκουσε δὲ τότε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς δι' αὐτὸν, καὶ ἐθεώρησε φυσικὸν τὸ νὰ τὴν εἶχεν ἐπισκευθῇ ὁ Ἑλλήν πολεμιστής.

—Εἶναι ἐδῶ καὶ τὸν κρίβρι ἐσκέφθη ὁ Ἀγγλος,

Πρὸς στιγμήν ἐσκέφθη νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἀστυνόμον καὶ νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ συνεχίσῃ τὰς ἐρεῦνας του.

Ἀλλὰ ταχέως μετέβαλε γνώμην.

Διατὶ νὰ διαψεύσῃ τὴν ὑποκόμισαν καὶ νὰ τὴν ἐκθέσῃ ἀπέναντι τῆς ἀστυνομίας ; Αὐτὸ ἡ Λουίζα δὲν θὰ τοῦ τὸ συνεχώρῃ ποτέ.

—Φαίνεται, διελογίσθη, ὅτι ὁ καπετὰν Μαῦρος, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, ἐζήτησε καταφύγιον ἐδῶ. Καὶ ἡ Λουίζα σὰν εὐγενεῖα γυναῖκα ποῦ εἶναι, δὲν ἠρνήθη νὰ τὸν σώσῃ, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑπηρεσίας ποῦ καὶ ἐκεῖνος τῆς προσέφερε, μὲ τὸ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ κυνδίνου ποῦ διατρέχει ἐκ μέρους τοῦ Μέγα. Λοιπόν, ἄς μὴ ἐναντιωθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της.

Ὅπως ἐστέκετο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κλίμακος, δὲν τὸν εἶχεν ἀντιληφθῇ κανεὶς. Οὔτε ἡ Λουίζα, οὔτε οἱ ἀστυνομικοί. Καὶ κατῆλθεν ἀθόρυβα καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Ἀγγλος ὑπάλληλος ἐγνώριζε τὰ δρακόντεια μέτρα ποῦ εἶχον ληφθῇ πρὸς σύλληψιν τοῦ καπετὰν Μαύρου. Ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι τὸν εἶχον ἐπικηρύξει ἀκόμη οἱ Γάλλοι, ὅτι δὲ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, κύπτουσα πρὸ τῆς βίας, εἶχε διατάξῃ καὶ αὕτῃ τὴν ἀνεύρεσιν καὶ σύλληψιν του.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁμῶς δὲν ἔπαυε νὰ σκέπτεται ὥς τίμιος ἄνθρωπος, ὅτι ὁ καπετὰν Μαῦρος ἦτο ἀξίος πάσης τιμῆς.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦτο παρὰ ἓνας πατριώτης ἀγωνιζόμενος ἄλλοτε ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ὁμοφύλων του, καὶ

ἄλλοτε ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος του.

Ἄν οἱ Γάλλοι ἔκαμαν Κατοχὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ Ἕλληνες εἶχαν ὄχι μόνον τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀντιταχθοῦν κατὰ τῆς βίας.

Ἄν ἡ Ἑλλάς, ἐπειδὴ αὐτὴ μὲν ἦτο μικρά, ἡ δὲ Γαλλία μεγάλη, δὲν εἴμποροῦσε ν' ἀντιταχθῇ κατ' ἐκείνης, οἱ ἀνεύθυνοι Ἕλληνες, δὲν ὑπελόγιζαν κανέναν ἄλλον ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τοῦτον ἀντιμετωπίζοντες καὶ περιφρονοῦντες, δὲν ἐδίσταζον ν' ἀντιτάσσωνται κατὰ τῆς βίης.

Ἐπέμενε δηλαδὴ ὁ Ἀγγλος ὑπάλληλος, ὅτι ὁ Μαῦρος ἦτο ἓνας ἀνθρώπος ἄξιος πάσης τιμῆς. Ὡς διπλωματικὸς ὑπάλληλος, φυσικὰ ἔπρεπε νὰ ἐνεργῇ κατ' ἀντίθετον τρόπον. Ὡς ἄτομον ὅμως ἐσχημάτιζε τὰς πεποιθήσεις του δικαίας.

— Λοιπὸν, ἂς τὸν σώσῃ, ἐμονολόγη.

Ἰσως ἂν ἡ κρύπτουσα τὸν Μαῦρον δὲν ἦτο ἡ Λουίζα, νὰ ἔκρινεν ὅτι εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸν προδώσῃ. Ἄλλ' ἡ σκέψις ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξαιρεθῇ τὴν ὥραίαν ὑποκόμησάν, τὸν ἔκαμε γενναφόρονα εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας του.

Ἐπερίμενε λοιπὸν νὰ φύγῃ ἡ περιπόλος. Καὶ ὅταν πράγματι ἀπεμακρύνθη, ἐψιθύρισε.

— Σὲ λίγο θὰ φύγῃ καὶ ὁ Μαῦρος. Ἄς περιμένω λοιπὸν

Διὰ νὰ μὴ συναντηθῇ μαζύ του ἐξηλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐπερίμενεν ἐπ' ἄρκετόν.

— Διάβολε ! διελογίσθη. Τί κάνει ἀπάνω; Μήπως στ' ἀλήθεια δὲν ἦταν ;

Ἀνῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Λουίζας. Καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ, ὅταν ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε ψιθυρισμούς.

Ἐνέτεινε τὴν ἀκοήν του, ἐπρόσθεξε καὶ ἤκουσε λόγια ἐρωτικά, λόγια πόθου ἀκρατήτου

Δὲν ὑπέρχεν ἀμφιβολία τώρα. Ὁ καπετὰν Μαῦρος εἶχε κατὰφύγῃ ἐκεῖ. Καὶ ἡ Λουίζα, ὄχι μόνον τοῦ παρῆσθεν ἀσύλον, ἀλλὰ τὸν ἔκαμε καὶ ἐραστὴν τῆς.

Τρελλὸς ἀπὸ ζηλοτυπίαν ὤρμησε πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ συζύγου τῆς Λουίζας, τὸν ὁποῖον τέλος, μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις

Ὁ Σιδερένιος Ἐκδικητῆς

φύλ. 19

κατώρθωσε νὰ συναντήσῃ.

Μὲ ὠμὰς φράσεις τοῦ ἔκαμε γνωστὰ τὰ συμβαίνοντα καὶ ὁ ὑποκόμης κατελήφθη ὑπὸ θυμοῦ θυελλώδους.

Καὶ οἱ δύο ἐκεῖνοι τρελλοὶ ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν, ὥρμησαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐπετράπη νὰ εἰσέλθουν ἀμέσως. Ἀπὸ τινων στιγμῶν, ἀποσπίσματα στρατοῦ εἶχον ἀποκλείσῃ τὸ τετράγωνον δλόκληρον καὶ ἡμποδίζαν τὴν δίοδον.

— Φαίνεται, εἶπεν ὁ Ἀγγλος ὅτι ἀνεκάλυψαν τὸν καπετὰν Μαῦρο καὶ ἀπέκλεισαν τὰ μέρη ὅλοι.

— Ἡ κάποιο νέο κροῦσμα χολέρας !

Οἱ δύο ξένοι ἐρίγγησαν.

Μήπως ἡ τρομερὰ νόσος, τὴν ἔκτασιν τῆς ὁποίας ματαίως αἱ ἀρχαὶ ἀπέκρυπτον, εἶχεν ἐπεκταθῇ καὶ ἔως ἐκεῖ; Μήπως καὶ μέσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀκόμη, ὑπῆρχον ἄνθρωποι προσβεβλημένοι ἀπὸ χολέρα;

Λόγῳ τῆς ιδιότητός των καὶ τῆς δηλώσεως ὅτι κατῴκουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοὺς ἐπετράπη ἡ δίοδος καὶ ἀνῆλθον πηδῶντες τὴν κλίμακα, καὶ ὁ Μπανκόλι, κτυπῶν καὶ κλοτσῶν τὴν θύραν ἐβρουχήθη.

— Ἀνοιξε, γιατί ἀλλοιῶς θὰ σπάσω τὴν πόρτα.

Ἦκουσεν ἡ ὥραία ὑποκόμησσα καὶ ἐτρόμαξε καὶ ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν κλίνη της.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος τὴν καθησύχασε.

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ ἐγὼ θὰ πληρώσω ! τῆς εἶπε. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ σὲ δέσω, θὰ σὲ φιμώσω καὶ θὰ προσποιηθῇς ὅτι σ' ἐβίασα.

— Προσπάθησε νὰ σωθῇς, ἐψέλλισεν ἡ Ἰταλὶς. Φύγε ὅπως εἰμπορεῖς... Γιατὶ ἀλλοιῶς, εἶμαι χαμένη. Νά.. πήδησε ἐν ἀνάγκῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο..

— Καλά, τῆς εἶπε. Φεύγω! Καὶ θ' ἔξανῃρω, σὴν πρώτη εὐκαιρία.

Ἐντὸς ἐλαχίστων στιγμῶν ὁ καπετὰν Μαῦρος ἦτο ἕτοιμος. Ἦνοιξε τὸ παράθυρο καὶ ἐκύτταξε κάτω.

Πρὸ αὐτοῦ ἐξετύνετο τὸ τσίγγινο ὑπόστεγον, τὸ προφυλάσσει τὸ πεζοδρόμιον ἀπὸ τὰς βροχάς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν ἐφαίνετο ἀπὸ τοῖς ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἐξῆλθε λοιπὸν διὰ τοῦ παραθύρου, ἐπροχώρησε εἰς ἓνα παρακείμενον μπαλκόνι καὶ συρόμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου, πατῶν δὲ ἐπὶ τῆς κορνίζας ποῦ ἐξετείνεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἕως τὸ ἄλλον ἄκρον τῆς οἰκοδομῆς, κατώρθωσε ν' ἀνναρριχηθῇ μέχρι ἐνὸς ἄλλου μπαλκονιοῦ, ἐκεῖθεν δὲ νὰ φθάσῃ ἕως τὴν ὁροφὴν.

Ἄν τὸν εἶχαν ἰδεῖ ἀπὸ τὸν δρόμον ἢ ὄχι, δὲν ἐγνώριζε. Πάντως διέτρεξε τὰ στέγας ὅλων τῶν παρακειμένων οἰκιῶν καὶ τέλος ἔφθασε εἰς τὸ σπῖτι ὅπου ἐτερματίζοντο αἱ οἱ κοδομαί.

Δίπλα δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διὰ νὰ καταφύγῃ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κατέλθῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν δρόμον.

Ἀνεῦρε τὸ καταλληλότερον μέρος καὶ κινδυνεύων νὰ κατατσακισθῇ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρις ἐνὸς παραθύρου τοῦ ἄνω ὁρόφου τῆς οἰκίας.

Ἀντελήφθη ὅτι ἦτο κενὸν καὶ εἰσῆλθεν.

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν παρετήρησεν ὅτι ἓνα πολυπληθὲς ἀπόσπασμα στρατοῦ, ἐτοποθετεῖτο μὲ ἔφ' ὅπλου λόγχην γύρω ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

— Φαίνεται πῶς μὲ πῆραν μυρουδιά! ἐσκέφθη. Καὶ ἀντὶ νὰ καθήσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν Λουίζαν ποῦ δὲν ξέρω μῆπως τὴν ἐσκότωσε ὁ ἄνδρα της, ἤλθα ἐδῶ.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἀπόσπασμα ἐκινεῖτο ταχὺ καὶ περιέζωνε τὸ σπῖτι ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον σημειωθῇ δύο θανατηφόρα κρούσματα χολέρας καὶ ἓνα ἄλλο ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀγγλοῦ ὑπηλλήλου κατέφθανε μετ' ὀλίγον.

— Καλά! ἐψιθύρισεν ὁ καπετὰν Μαῦρος. Τί πρόκειται νὰ γίνῃ τώρα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ὁ θάνατος θερίζει!

Χολέρα εἶχεν ἐνσχύσει πράγματι ἀγρία.

Αἱ Γαλλικαὶ καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ ἀρχαὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ κρύβουν, ἀλλ' ὁ λαὸς τὸ ἐπληροφορήθη, ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ὁ ὑπὸ τοῦ Φορὲ πανθεὶς ὑγιειονόμος τοῦ Πειραιῶς, τὸ ἔμαθεν ἐκ τῶν πρώτων. Ἐν ᾧ συνεζήτει μὲ ἓνα ἐκτελωνιστὴν

περὶ τῶν Γάλλων, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε.

—'Αλήθεια, χθὲς τὴν νύχτα εἶδα ἓνα παράξενο πρᾶγμα. Θὰ ἦταν δέκα ποῦ πήγαινα σπῖτι νὰ ἡσυχάσω... Ξέρεις ποῦ κάθουμαι· κοντὰ στοὺς μύλους· λίγα βήματα μακρὺν εἶνε ἡ σκηνὴς τοῦ στρατοπέδου. Ἐνῶ εἶχε κτυπήσει σιωπητήριο ἀκούσαμε προδοβρολητὸ ἀλόγων, κρότο σπαθιῶν καὶ φωνές. Ἡ γυναῖκά μου ἐτρομάξε, ἐγὼ ἐπῆγα στὸ παράθυρο καὶ ἀνοιξα τὴς γαίλιες.

—'Ανάμεσα στις λάμπες ποῦ ἔρριχναν τὰ φανάρια ποῦ ἐκρατοῦσαν ναῦτες, διέκρινα τὸ στρατηγό. Ἐφώναζε δυνατὰ, δὲν ἐκαταλάβαινα τι ἔλεγε, ἔπειτα ἐπλησίασε στὴς πρῶτες σκηνὲς καὶ εἶδα νὰ μπῇ μέσα σὲ μία. Τότε ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατώτερα ἀκόμα σὰν νὰ ἐφιλονικοῦσε. Τέλος πάντων ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα παρατήρησα νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ σκηνὴ μερικὲς σκιές. ποῦ ἔμοιαζαν σὰν φαντάσματα ἀνάμεσα στὴς λάμπες τῶν φαναριῶν. Ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὸ κατήφορο πρὸς τὸ σπῖτι μου. Τότε εἶδα καθαρά, ὅτι ἦταν δύο φορεῖα... Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα, ὅτι μετέφεραν ἀσθενεῖς, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀκούσα τὸν κτύπο φτυαριοῦ καὶ εἶδα δυὸ ναῦτες νὰ σκάβουν γρήγορα. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα τέταρτο τὰ φορεῖα ἐπέστρεψαν καὶ πάλιν εἰς τὴς σκηνές. Δὲν ἤξευρα τι νὰ ὑποθέσω. Ἡ γυναῖκά μου μ' ἐφώτισε., Κἄποιους ἔθαψαν, μοῦ εἶπε καὶ μὲ ἐβεβαίωσε, γιατί αὐτὴ βλέπει· καλὰ, ὅτι τὴν ὥρα ποῦ ἡ σκιὲς ἐχαμήλωναν γιὰ νὰ βάλουν κάτω τὰ φορεῖα εἶδε ἓνα παπᾶ μὲ τὸ ἄσπρο του φελῶνι.

— Μήπως εἶδατε ὄνειρο ἐσὺ καὶ ἡ γυναῖκα σου μαζί; ἠρώτησά γελῶν ὁ ἱατρός.

Ὁ διασφαριστὴς διεμαρτηρήθη.

—Τὸ πρῶτ', εἶπε, ἀπὸ περιέργεια ἐλόξευσα λίγο πρὸς τὰ ἐκεῖ. Εἶδα δύο σκοποὺς μὲ τὴς λόγχαις ἐφ' ὄπλου, ἀλλὰ ἐκύτταζαν κατὰ τὴν θάλασσα καὶ δὲν μὲ διέκριναν. Τότε ἐγὼ παρατήρησα δύο νεοσκαμμένους τάφους.

—Εἶσαι βέβαιος ; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός συνωθρουθεῖς.

—Βεβαιότατος, ἀπήντησε ἐκεῖνος, ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπει. Ἐπειτα εἶδα ν' ἀρραιώνουν τὴς σκηνὲς καὶ νὰ τὴς πηγαίνουν παραπάνω.

—Λὲς νὰ ἔφθασε τὸ κακὸ ἕως ἐδῶ ; εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Ποιὸ κακό ; ὑπέλαβεν ὁ διασαφιστής.

— Πῶς δὲν ἔμαθες, ὅτι στὴν Πόλιν εἶνε χολέρα ;

— Κάτι ἄκουσα, ἀλλὰ μοῦ εἶπαν ὕστερα, ὅτι δὲν ἦταν σοβαρὸ τὸ πράγμα.

— Αὐτοὶ τὰ διαδίδουν αὐτά, ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω θετικὰς πληροφορίας, ὅτι εἶνε σοβαρώτατον.

Καὶ ἐνθυμούμενος τὰς προβλητικὰς ἔκφράσεις, τὰς ὁποίας τοῦ εἶχεν εἰπῇ ὁ στρατηγὸς Φορὲ ἀποπέμπων αὐτὸν ἐκ τοῦ ὑγειονομείου, ἀνεφώνησεν :

— Εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἐπαληθεύσῃ ἡ τρομερὰ μου ὑποψία γιατί μ' αὐτοὺς κινδυνεύουμε κι' ἐμεῖς. ἸΑλλὰ ποτε δὲν θὰ λησμονήσω τὴν θρασύτητα καὶ τὴν ἐπιπολαμότητα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔσπευσε νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς ὑποψίας του εἰς ἄλλους καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ Πειραιεὺς ἐπληροφορήθη ἐντρομος τὴν φρικτὴν ἀλήθειαν.

Εἰς τὴν Γαλλικὴν ναυαρχίδα ἦσαν ἀνάστατοι διὰ τὰ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε διακρίνει τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου. Πράγματι εἶχον θάψει δύο στρατιῶτας κρυφὰ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ στρατηγοῦ Φορὲ καὶ μολοντί ὁ ἱατρός εἶχε βεβαιώσει, ὅτι ὁ θάνατος εἶχεν ἐπέλθει ἐκ χολέρας, ὁ στρατηγὸς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελε νὰ τὸ ἀκούσῃ.

— Ἀδύνατον, εἶνε ἀδύνατον ! ἐφώναζε καὶ ἐπέμενεν εἰς τὴν γνώμην του, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ πείσῃ τοὺς ἄλλους, ὅτι ἐφ' ὅσον αὐτὸς διηύθυνε τὸ στράτευμα, ἡ χολέρα ὤφειλε νὰ τὸν φοβηθῇ.

Οἱ ἱατροὶ ὁμῶς ἐπέμενον ἔχοντες ἀντίθετον γνώμην. Τότε καὶ αὐτὸς ἤρχισε νὰ πείθεται καὶ διέταξε νὰ θάψουν κρυφὰ τοὺς νεκροὺς, ἵνα μὴ γνωσθῇ τὸ πρᾶγμα καὶ ἐπέλθῃ πανικός. Ἐν τούτοις ἠρέσκειτο ν' ἀπομακρύνῃ τὸν φόβον, ὁ ὁποῖος ἐκυρίευσεν ἤδη τὴν ψυχὴν του. Εἰς τὴν ναυαρχίδα ἐκάλεσε συμβούλιον τῶν στρατιωτικῶν ἱατρῶν καὶ ἀκαδημαϊκῶς ἐζήτησε τὴν γνώμην των. Ὅλοι συμφώνως πρὸς τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς ἐκθέσεις τοῦ νοσηλεύσαντος ἱατροῦ ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ νόσος ἦτο χολέρα.

Τότε πλέον σθεναρὰ ἔκριναν ἀμφιβολία καὶ ὁ τρόμος κατέ-

λαβε τοὺς πάντας, ἀλλ' ἀπεφασίσθη καὶ πάλιν νὰ τηρηθῇ τὸ πρᾶγμα μυστικόν.

—Χώρα κατηραμένη ! ἀνεφώνει ὁ στρατηγὸς Φορὲ.

Καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι ἐτελείωνεν εἰς αὐτὴν ἀδόξως τὸ στάδιον του.

Ἄλλ' ἤδη προτίστως, αὐτὸν ὁ φόβος ἑκατέλαβεν. Ἡρώτα τοὺς ἰατροὺς περὶ τῶν προληπτικῶν μέσων, περὶ τῶν φαρμάκων τῆς ἀντιδράσεως καὶ ἤρχισε νὰ δίδῃ μακρόθεν διαταγάς, Ἄλλὰ τὸ κακὸν, ὥς νὰ ἐπεζῇται εἰς αὐτὸν τὸν περισσότερον νὰ ἐμπεύσῃ τρόμον, ἐχάρασσε τὴν ὀλεθρίαν πορείαν του πλησίον εἰς τὰ βήματά του.

Ἐκ τῶν πρώτων προσεβλήθη εἰς ἐκ τῶν στρατιωτῶν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐπιτελείου του, ὁ ὁποῖος καὶ ἐντὸς τριάκοντα ὥρων ἀπέθανεν. Ἐπειτα ἀπὸ τῆς τρίτης ἡμέρας τῆς ἐκδηλώσεως τῆς νόσου τὰ κρούσματα ἐπολλαπλασιάσθησαν καταπληκτικῶς καὶ κατὰ σύμπτωσιν ἐντὸς τῆς ναυαρχίδος, ὅπου διέμενεν ὁ στρατηγὸς τρεῖς ναῦται ἀπέθανον.

Κατὰ τὰς πρώτας ἐκείνας ἡμέρας τὰ θύματα ἐθάπτοντο πάντοτε μυστικά. Ἐν εἶδος ἐγκληματικῆς ἀπερισκεψίας ὤθει τὸν Φορὲ ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν κοινοποίησιν εἰς τὰς ἐλληνικάς ἀρχάς καὶ τὴν κοινωνίαν. Ἐφρόνει, ὅτι ὄντως ἡ ἄγνοια τοῦ κακοῦ ἡδύνατο νὰ τὸ περιορίσῃ. Συνεπεῖα αὐτῆς τῆς μωρᾶς καὶ κακούργου ἐπιφυλακτικότητος, οὐδὲν μέτρον κατασταλτικὸν ἢ προληπτικὸν μεταδόσεων ἐλήφθη. Ἡ ἄνοδος εἰς τὰς Ἀθήνας ἔμεινε ἐλευθέρᾳ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου περιορισμοῦ καὶ τὸ προσβληθὲν παρὰ τοὺς μύλους στρατόπεδον ἐπεκοινώνει μετὰ τῆς πόλεως.

Ἄλλ' ἤδη τὰ θύματα ηὔξανον καὶ μετ' αὐτῶν καὶ οἱ νεκροὶ καθ' ἐκάστην. Τὴν νύκτα ἐγίνετο ἡ αὐτὴ πένθιμος ἐργασία. Ἐνῶ οἱ στρατιῶται ἐκοιμῶντο οἱ νεκροὶ ἀπήγοντο κρυφὰ ἐπὶ τῶν φορείων καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν φορητῶν φανῶν οἱ τάφοι ὠρύσσονται καὶ τὰ πτώματα ἐσωρεύοντο τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Ὅσω καὶ ἂν κατεβάλλετο προσπάθεια νὰ τηρηθῇ τὸ τρομερὸν μυστικὸν μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν ἤλθε στιγμή καθ' ἣν τοῦτο τὸ ἄδύνατον πλέον. Ἡ νυκτερινὴ ταφὴ τῶν νεκρῶν ἔγεινε καταληπτὴ καὶ οἱ νοσοκόμοι ἐπρόδωκαν τὰ πάντα.

Τότε ὁ μαῦρος φόβος ἐξαπέλισε παντοῦ τὰ φάσματά του, ἐπὶ τῶν πλοίων, ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου. Παρ' αὐτοῦ ὀδηγουμένη ταχύτερον ἔφθανε τώρα ἡ ὀλεθρία νόσος. Ἐκτύπησε δυνατὰ καὶ τὸ πέραν ἐπὶ τοῦ φαληρικοῦ ἀλιπέδου στρατόπεδον, εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς εἰσῆλθε καὶ ἐξ ὅλων τῶν σημείων διέβη.

Αἱ ζωοῦραι κινήσεις παρέλυσαν, μία νάρκη κατ' ἀρχὰς παρετηρήθη, μία παράλυσις. Ὅλη ἡ ἔντασις τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν κινήσεων ἔχαλαρώθη. Ὡς ἐὰν ὅλα τὰ ἐκλόνισεν, ἔμψυχα καὶ ἄψυχα· ταῦτα ἔδιδον τὴν ὄψιν τοῦ κλονιζομένου καὶ τοῦ καταρρέοντος.

Ἦδη τοῦ τρόμου ἡ κραυγὴ ἀντήχησεν ἐξ αὐτῶν τῶν σπλάγχων τῆς πόλεως. Ὅλοι ἐγνώριζον τὰ συμβαίνοντα καὶ τὰ θύματα ἤρχισαν ν' ἀριθμοῦνται μεταξὺ τῶν πολιτῶν. Φυγὴ τῶν εὐπορωτέρων τότε ἤρχισε πρὸς τὰς νήσους καὶ οἱ πενέστεροι ἐτράπησαν πρὸς τὸν ἐλαιῶνα.

Καὶ αἴφνης ἡ ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρὸς τὸν τρόμον ἀντίδρασις ἐπῆλθε μὲ ἀνήκουστον δύναμιν, ἵνα διανύσῃ τὸ προσωρινὸν στάδιόν της. Παραζάλη φαιδρότης καὶ εὐθυμίας κατέλαβε τοὺς πά-τας ὅσοι δὲν εἶχον προσβληθῇ. Ἦτο ὥς ἐὰν ἡσθάνοντο τὴν ψυχικὴν ἀνάγκην νὰ δείξουν, οἱ δὲν φοβοῦνται τὸν ἄορατον ἐχθρόν.

Ἰαχαὶ καὶ ἄσματα ἀντήχησαν ἐκ τοῦ Ἰωανηλοῦ στρατοπέδου καὶ τῶν πλοίων. Κατὰ ομάδας ἐξώρμων οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ναῦται ἐκεῖθεν καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα. Εἶχαν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὅσω περισσότερον ἔπινον τόσω ἀπεμάκρυνον τὸ κακόν. Καὶ ἡ μέθη δὲν παρέλειπε νὰ δώσῃ εἰς τὴν νόσον τὴν πολύτιμον συμμαχίαν της. Αὕτη προπαρεσκεύαζε τὰ θύματα, ἐκείνη τὰ ἔδραττεν ἐκ τοῦ λαίμου, τὰ ἐκύλιε κάτω ἐπὶ τῶν ρυπαρῶν λιθοστρώτων τῶν οἶνοπωλείων, μέσα εἰς τὴν λάσπην τῶν δρόμων.

Τὸ στρατόπεδον ὀλόκληρον ἐν ἀκαρεῖ παρέλυσεν. Ὁχρίασαν τὰ φόβητρα τῆς πειθαρχίας ὥς αἱ ὄψεις τῶν προσβεβλημένων καὶ τῶν νεκρῶν. Οὐδεὶς ὑπῆκουσε πρὸς τὸν ἄλλον καὶ τὰ διάσημα· καὶ οἱ βαθμοὶ δὲ νῆχρησίμευον πλέον εἰμὴ διὰ νὰ δεικνύουν πόσον σκληροτέρα ἦτο ἡ ἰσοπέδωσις τῶν πάντων πρὸ τοῦ θανάτου.

Ὁ στρατηγὸς Φορὲ ἔτρεχε τώρα ὥς ἀλλόφρων, ὠθούμενος

ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ οἴστρου ὥς τὰ ἄλλα ἐκεῖνα πλήθη τὰ θέλοντα νὰ δείξουν ὅτι δὲν φοβοῦνται τὸν θάνατον. Πανταχοῦ ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ ἰατροὺς καὶ φάρμακα, ἀλλ' ἡ γλισχροῦτης τῶν μέσων ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ πλήθος τῶν αἰτήσεων.

— Ποτέ μου, λοχαγέ, δὲν ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ αὐτὴν τὴν θεομηνίαν, ἔλεγε πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν του διαβιβάζοντα πρὸς αὐτὸν αἰτήσεις. Πάντοτε ἀνέμενα διὰ τοὺς στρατιῶτά μου ἐνδοξότερον θάνατον.

— Εἶνε κατὰρα τοῦ Θεοῦ, στρατηγέ, ἔλεγεν ὁ λοχαγός. Ο καλλίτεροί μας στρατιῶται ἀποθνήσκουν.

Ἦτο ἡ πέμπτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἐπιδημίας, φανερά γνωσθείσης, ἡ ὁγδόη ἀφ' ἧς ἐσημειώθησαν οἱ πρῶτοι θάνατοι. Ὁ διάλογος τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ὑπασπιστοῦ ἐγένετο ἔξωθεν τοῦ τελωνείου κάτω ἀπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον. Εἰς μικρὰ χρονικά διαστήματα μία κηδεῖα ἀνεφαίνετο. Ὁ ἱερεὺς ἔτρεχεν, ὡς νῆ-θρῳκος, ὁ ὅποῖος εἶχε πολλὴν ἐργασίαν καὶ τὸ φορεῖον, κάρρο-τῆς ἀγορᾶς, τὸ ὅποῖον πόλλάκις περιεῖχε καὶ δύο καὶ τρεῖς νεκρούς, ἠκολούθει μὲ τὴν αὐτὴν σπουδὴν.

— Ἀπαίσιον θέαμα ! ἔλεγεν ὁ ὑπασπιστής. Πολλάκις ἤκουσα περὶ αὐτῆς τῆς ἐπιδημίας, ἀλλὰ δὲν ἔφανταζόμην, δὲν ἐφантаζόμην ὅτι ἀνάμεσα εἰς τὰς καταστροφὰς τῆς δίδει αὐτὰ τὰ θεάματα.

Ὁμιλος στρατιωτῶν παρὰλυμένων ἐκ τῆς μέθης παρῆλθε σχεδὸν τοὺς ἑθιζάν οἱ τροχοὶ τοῦ πενθίμου φορέλου. Ἐπειτα ἡ καταδιώκουσα αὐτοὺς φαντασία τοὺς ἔριψε διὰ μιᾶς δρυμνικῆς κινήσεως σχεδὸν κατ' ἐπάνω τοῦ στρατηγοῦ.

— Κτήνη, ἀνέφωνησε οὗτος, δὲν βλέπετε ἐμπρὸς σας;

— Σεβασθῆτε τὸν στρατηγόν ! εἶπε τραυλίζων νεαρός λοχίας, ὁ ὅποῖος προσεπάθησε νὰ σταθῇ εἰς προσοχὴν καὶ νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πηληκίου του.

— Ποῖον στρατηγόν; ἐφώναξε στρατιώτης ἐθελοντῆς προχωρημένης ἡλικίας, τυφλὸς ἐκ τῆς μέθης καὶ ἤδη πελιδνὸς ἐκ τοῦ φόβου. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει στρατηγός, ὑπάρχει χολέρα.

Ἡ ὁμὰς ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καγχάζουσα εἰς γέλωτας, κλονιζομένη. ἐντεινούσα τὰ ἀσέμνα ἄσματα τῆς.

— Κακὸς ἐχθρός ! εἶπεν ἐν ὀργῇ ὁ Φορέ. Σοῦ παραλύει τὴ

πειθαρχίαν. Πήγαινε τώρα νὰ τιμωρήσῃς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους !

Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον.

— Εἶναι περίεργον, πῶς τὸ κακὸν δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς Ἀθήνας.

— Θέλει, φαίνεται, νὰ ἐγκαθιδρουθῇ ἐδῶ πρῶτον καλὰ, παρετήρησεν ὁ λοχαγός.

— Τώρα πλέον νὰ ἐγκαθιδρουθῇ ; Δὲν βλέπετε ὅτι ἔχομεν ἑκατὸ κρούσματα τὴν ἡμέραν ;

— Εἰς τὸ στρατόπεδόν μας ;

— Καὶ ἐκτὸς τῶν ὅσων παρουσιάζονται εἰς τὴν πόλιν.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπεν ὁ λοχαγός ὅτι θὰ φθάσῃ καὶ εἰς Ἀθήνας καὶ πολὺ ταχέως. Μοῦ εἶπαν, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν κατοίκων κατασκηνώνουν εἰς τὸν ἐλαιῶνα. Φεύγουν ἔντρομοι πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὁ στρατηγὸς ἐφάνη ἀδημονῶν.

— Ἀλλὰ μήπως ἡδυνάμεθα νὰ τοὺς ἐμποδίσωμεν ; ἀνέκραξε.

Καὶ διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν συνείδησίν του.

— Ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ πράξωμεν τὸ ἐπράξαμεν, εἶπεν. Ὁ δήμαρχος ἔχει παρὰλόγους ἀξιώσεις, μᾶς αἰτιᾶται, ὅτι ἀπεκρύψαμεν τὰ πρῶτα κρούσματα ὥς ἐὰν ἔπρεπε νὰ τὰ κοινοποιήσωμεν διὰ νὰ ἐνσπείρωμεν τὸν τρόμον μίαν ὥραν ἐνωρίτερον, μᾶς αἰτιᾶται ἀκόμη, ὅτι δὲν ἐτάξαμεν ἀπαγορευτικὴν ζώνην εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀθηναίων, ἀφοῦ ἐγνωρίζομεν τὸ κακόν.

— Πότε σᾶς τὰ εἶπεν αὐτὰ ὁ δήμαρχος ; ἠρώτησεν ὁ ὑπασπιστής.

— Εἰς ἐμὲ δὲν θὰ ἐτόλμα, τὰ εἶπεν εἰς τὸν ναύαρχον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κίνησις ἐγένετο ἔξωθεν τῶν παραλιακῶν καταστημάτων. Σεβάσμιμος γέρον παρρηχέστο καὶ ὁ κόσμος ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα. Ἦτο ὁ δήμαρχος διανεμὼν ἐλέη τοῦ Βασιλέως καὶ φάρμακα.

— Αὐτὸς εἶνε νομίζω, ὑπέλαβεν ὁ ὑπασπιστής.

— Πηγαίνετε νὰ ἰδῇτε τί κάμνει, διέταξεν ὁ στρατηγός καὶ εἰπῆτε του νὰ συνιστᾷ εἰς τοὺς κατοίκους ψυχραιμίαν.

Ὁ ὑπασπιστής ἔδραμε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν.

— Τί σᾶς ἀπήντησεν ; ἠρώτησεν ὁ Φορέ.

— Ὅτι οἱ στρατιῶται μας ἐπιδίδονται πολὺ εἰς τὴν μέθην καὶ ὅτι ἐκτρέπονται εἰς ἀκόσμους σκηνάς, διαταράσσοντες τὸ πένθος τοῦ λαοῦ.

Ὁ Φορὲ λησμονήσας ὅσα πρὸ μικροῦ ὁ ἴδιος ἔλεγεν, ὡργίσθη.

— Τὸν αὐθάδη ! ἀνεφώνησεν.

Ἦδη πένθιμος κωδωνοκρουσία ἀντήχησεν ἐκ τῶν ναῶν τῆς πόλιως. Οἱ μικροὶ κώδωνες ἄφιναν διακεκομένους ὀξεῖς ἤχους. Ἐφαίνετο, ὅτι ἐν ἀνησυχίᾳ καὶ ὑπὸ χειρῶν τρεμουσῶν ἐκρούοντο.

— Αὐτὸ πάλιν τί εἶνε ; ἀνέκραξεν ὁ Φορὲ ἀνήσυχος

— Δέησις ἴσως ! ἀπήντησεν ὁ ὑπασπιστής.

Ὁ στρατηγὸς ἐσιώπησεν. Ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς θόρυβος, ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν σκέψιν του. Ἡ λέξις τὴν ὁποίαν ὁ ὑπασπιστής του εἶχε προφέρει ἐνέκλειε δύναμιν ἱκανὴν νὰ παρεμποδίσῃ τόσῃν ἄκαιρον καὶ ἀσεβῇ ἐκδήλωσιν.

Ἄλλ' ἡ κωδωνοκρουσία ἀντήχει ἐπίμονος εἰς τὸν μονότονον μελωδίαν τῆς. Ἦδη τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἤρχισε καὶ αὐτὸ τὰς θρηνώδεις του ἐπικλήσεις. Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πένθιμοι ἤχοι ἐπανέφερον τὸν τρόμον, τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν.

— Πηγαίνωμεν, εἶπεν ὁ Φορὲ, εἰς τὸν ὑπασπιστὴν του, πηγαίνωμεν εἰς τὸ πλοῖον !

Διεπεραιώθησαν εἰς τὴν ναυαρχίδα καὶ ὁ ναύαρχος Τινὰν ἤκουσε ψύχραιμος καὶ γελῶν τὰς ἀπαισιοδόξους εἰδήσεις των. Τοὺς συνέστησε ψυχραιμίαν καὶ ἐγέλασε μὲ τοὺς τρόμους των.

Ὅταν δὲ τὸν ἐπεσκέφθη καὶ ὁ Ἀγγλὸς ναύαρχος καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ σχετικὰς πληροφορίας, ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε.

— Καμμίαν, πλὴν τοῦ ὅτι ἡ πόλις εἶνε ἀνάστατος, τὸ ὁποῖον πιστεύω νὰ γνωρίζετε. Θί κάτοικοι φεύγουν διὰ τὰς ἐξοχάς, ἄλλοι κατέρχονται πρὸς τὸν ἐλαιῶνα διὰ νὰ προφυλαχθοῦν. Μέχρις αὐτῆς ὁμῶς τῆς στιγμῆς κἀνὲν κροῦσμα δὲν ἐξεδηλώθη. Ἐμαθον ἀκόμη, ὅτι ἡ Κυβέρνησις διεμαρτυρήθη διὰ τὰ ἐδῶ συμβαίνοντα, διὰ τὴν ἔλλειψιν ἐπιτηρήσεως καὶ ἀποδίδει εἰς ἡμᾶς ὅλην τὴν εὐθύνην.

— Αὐτὸ ἔλειπε τώρα, ἀνέκραξεν ὁ Φορέ, νὰ ἔχωμεν διαμαρτυρίας καὶ ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία, ἡμῶν ἐδῶ ὑπαρχόντων, δὲν ὑφίσταται.

— Καὶ εἰς τί συνοψίζονται κυρίως αἱ διαμαρτυρίαι αὐταί; ἠρώτησεν ὁ Τινάν.

— Εἰς τὸ ὅτι ἀπεκρῦβησαν τὰ πρῶτα κρούσματα.

Ὁ Φορὲ ἐξεμάνη ἐκτρεπόμενος εἰς ἀπειλὰς, ἐνῶ ὁ Ἄγγλος νὰρχος ἐτήρει σιγὴν ὑποδεικνύων οὕτω τὸ ἄτοπον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ.

— Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὸ τὸ ἀνιαρὸν θέμα, εἶπεν αἴφνης ὁ Τινάν. Αὐριον, ναύαρχε, ἔχομεν τὸ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως προγεμα.

— Ναί, ὑπέλαβε ψυχρῶς ὁ Ἄγγλος ναύαρχος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύατο νὰ ἐννοήσῃ τί ἐσήμαινεν ἡ ἰδέα αὐτὴ καὶ πῶς μετὰ τὰ νέα θλιβερὰ συμβεβηκότα δὲν κατηγορεῖτο ἡ πρόσκλησις.

— Θὰ εἶνε ὥραϊον, εἶπεν ἄνευ δισταγμοῦ ὁ Τινάν. Πρώτην φοράν θὰ ἴδω τὴν Ἀκρόπολιν. Ἄν καὶ δὲν δύναμαι νὰ καυχήθῃ ὅτι ἐννοῶ ἀπὸ ἀρχαιολογίαν, ἐν τούτοις εἶμαι πολὺ περὶ ἑορτῆς νὰ ἴδω αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Εἶνε ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ προσκεκλημένοι ἂν δὲν ἀπατώμην! ὑπέλαβεν ὁ Φορέ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἄγγλος ναύαρχος, ὑποθέτω, ὅτι θὰ εἴμεθα ἄνω τῶν 300 προσώπων, ὅλα τὰ ἐπιτελεῖα τῶν πλοίων καὶ οἱ ἱερωματικοὶ σᾶς.

Οἱ δύο ναύαρχοι καὶ ὁ στρατηγὸς συνεφώνησαν ν' ἀνέλθουν εἰς Ἀθήνας τὴν 11ην πρωῒνὴν ὥραν τῆς ἐπομένης, τῆς ἡμέρας ἡμετέρας ἡμετέρας, κατὰ τὴν ὁποῖαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μασσαλίας, διεδραματίζοντο τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀφηγήθημεν.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΜΑΥΡΟΣ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἐν ᾧ ἡ χολέρα ἐθέριζε.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ντελῆς ἡσχολεῖτο ν' ἀρπάσῃ τὴν Ἀγγέλω, ἡ ὁποία σκοπὸν εἶχε νὰ τοῦ προσποιηθῇ ἔρωτα διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν φονεύσῃ εὐκολότερα· ἐνῷ χρόνῳ ὁ καπετὰν Χοῆντος ἐξηφανίζετο κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον ἀπὸ τὸ σπῆτι, ποῦ ἔκαυσαν οἱ Γάλλοι· ἐν ᾧ καὶ ὁ καπετὰν Μαῦρος περιεκυκλοῦτο εἰς τὸ χολεριασμένο σπῆτι, αἱ Ἀθῆναι διετέλουν ἐν ἀναστατώσει.

Φρικώδης ἀλλοφροσύνη ἐκυρίευνε ὁλόκληρον τὴν πόλιν. Τὰ εἰς Πειραιᾶ συμβαίνοντα ἐνέσπειραν τὸν πανικὸν εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους. Οἱ εὐπορώτεροι ἀπῆλθον εἰς τὰς ἐξοχάς, ἐνοικιάσαντες οἰκήματα τῶν χωρικῶν εἰς Κηφισσίαν καὶ Ἀμαροῦσι. Πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν ἀπόρων ὑπὸ τοῦ φόβου διωκόμενοι κατέφυγον εἰς τὰ πέριξ καὶ τὸν ἐλαιῶνα, ὅπου ἔστησαν σκηνάς. Αἱ καθημεριναὶ συναλλαγαὶ διεκόπησαν καὶ τὸ ἐμπόριον, τὸ ὅποion καὶ ἤδη ὑπέφερεν, ἐνεκρώθη ἐντελῶς.

Διττῶς ἤδη ὁ κόσμος ἀναθεμάτιζε τὴν Κυβέρνησιν, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλει προδοτικὴν, ἀφοῦ μετὰ τόσας θυσίας δὲν εἶχε δυνηθῇ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ἐκ τοῦ ξένου στρατοῦ, ὁ ὅποιος ὥς νὰ μὴ ἦτο ἀρκετὸν, ὅτι προσέβαλε τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν, ἔφερε τώρα τὴν καταστροφὴν ὑπὸ τὴν φοβερωτέραν τῆς μορφῆν.

Παντοῦ ἐφώναζον κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργόν τῶν Ἑσωτερικῶν Ρήγαν Παλαμῆδην δύο ἄτομα ἐξέβρισαν καθ' ὁδὸν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὸν κακοποιήσουν. Ὅλοι δὲ ἐζήτουν χρήματα. Ἐκτὸς τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως, ἡ ὁποία ἀνεκόπη,

αὐταὶ αἱ χειρονακτικαὶ ἐργασίαι ἐσταμάτησαν.

Ἐξ ἄλλου αἱ Ἀθηναὶ ἐπαρουσίαζον εἰκόνα οἰκτροῦ στρατοπέδου τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ἐπανελθόντων ἀνταρτῶν, οἱ ὅποιοι ἀκόμῃ ἐπεριφέροντο ἄστεγοι καὶ πειναλέοι ἐπαιτοῦντες βοηθήματα. Τὸ ταμεῖον τοῦ Κράτους ἦτο ἐξηντλημένον. Δὲν ἐτήρκει πλέον οὔτε διὰ τὰς καθημερινὰς ἀπολύτους ἀνάγκας τοῦ Κράτους. Καὶ ἡ Κυβέρνησις εἶχε νὰ βοηθήσῃ ὄχι μόνον τὴν ἐσωτερικὴν ἔνδειαν, ἀλλὰ νὰ τείνῃ χεῖρα ἀρωγὸν καὶ πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν ὑποδούλων ἐπαρχιῶν, οἱ ὅποιοι ὑπέφερον τὰ πάνδεινα καὶ ἐπεκαλοῦντο τὴν συνδρομὴν τῆς.

Ὁ Βασιλεὺς ἐπῆλθε βοηθὸς εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν συμφορὰν καὶ κρυφίως ἔδιδεν ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου τοῦ ταμείου. Οὕτω ἡ πλήρης καταστροφή καὶ ἡ ἀναρχία προελήφθησαν, Ἀλλ' ἤδη ἡ ἀπειλοῦσα νὰ ἐπέλθῃ νόσος ἐξηγγίωνε τὸν λαὸν, μαινόμενον καὶ θέλοντα νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ὑπουργούς.

— Αὐτοὶ ἦλθαν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ σώσουν τὸ ἔθνος ἀπὸ μεγαλειτέρους κινδύνους καὶ αὐτοὶ ἔφεραν τὰς φοβερωτέρας καταστροφάς.

— Τοῦλάχιστον νὰ μᾶς ἐκτυποῦσαν οἱ ξένοι σὰν ἐχθρούς θά, ἦτο προτιμότερον. Τὸ ἔθνος θὰ εἶχε τὴν τιμὴν του καὶ ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ἐφέροντο ἔτσι.

— Τώρα μᾶς μεταχειρίζονται σὰν τοὺς μαύρους.

— Οἱ προδόται !

— Μᾶς ἔφεραν τὴ χολέρα !

— Αὔριον θὰ μᾶς φέρουν τὴ πανοῦκλα !

Αἱ φράσεις αὐταὶ ἀπετέλουν τὸν βόμβον τῶν διαλόγων εἰς τὸ καφενεῖον τῆς «Ὠραίας Ἑλλάδος», ὅπου ἤδη ἐσύχναζον καὶ οἱ ἐκ τοῦ πολέμου ἐπανελθόντες ἀρχηγοί, γινόμενοι ἤδη τὸ ἀντικείμενον λατρείας παρὰ τοῦ κόσμου.

— Στρατηγέ, ἔλεγεν εἰς ἐκ τῶν θαμνῶνων πρὸς τὸν Θεωράκην Γρίβαν, νὰ τεθῇς ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ν' ἀρχίσουμε ἐδῶ μέσα, ἐδῶ εἶνε ὁ φοβερώτερος ἐχθρός.

Ἐκεῖνος ἐσιώπα. Ἐδειξεν ἔξω πρὸς τὰ Ἀνάκτορα.

— Ναί, στρατηγέ, ἐφώναζον καὶ οἱ ἄλλοι. Θάνατος εἰς τοὺς προδότας !

— Ὑπάρχει ἐκεῖ ἐπάνω, εἶπεν ὁ Γρίβας ἓνας μάρτυς, ὁ ὅποιος ὑποφέρει περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς. Αὐτὸν πρέπει νὰ σε-

βασθαῦμε διὰ νὰ δώσουμε χάρι σ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους.

Ὁ Χατζηπέτρος εἰσηλθεν. Εὐλαβῶς παρημέρισαν καὶ τοῦ ἔδωκαν θέσιν. Ἐφαίνεται ἀνήσυχος.

—Τὶ ἔχεις ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Γρίβας.

—Θαρρῶ, εἶπεν ἐκεῖνος, πῶς καὶ ἡ Ἀθήνα δὲν θὰ γλυτώσῃ. Στὸν ἅγιον Γιώργη κάποια γυναῖκα σήμερα τὸ πρωὶ ἐπέθλιψε, τὴν εἶδε ὁ Λινδερμάιερ καὶ εἶπε πῶς ἔχει τὰ συμπτώματα τῆς χολέρας.

—Τὶ νὰ γλυτώσῃ, ὑπέλαβεν ὁ Γρίβας. Ὁ τρόμος τοὺς ἐκόρυψε ἀπὸ τώρα.

Ἐβυθίσθησαν ὅλοι εἰς πένθιμον σιωπὴν.

—Τὶ νὰ πῇ κανένας ! ἀνεφώνησεν αἰφνης ὁ Γρίβας. Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐβάλλθηκε νὰ μᾶς καταστρέψῃ.

—Βέβαια, ἐμεῖς πιὰ ἔτσι κι' ἄλλῳ, εἶπεν ὁ Χατζηπέτρος, δὲν θὰ ζήσουμε. Ὅτι εἴχαμε νὰ ἰδοῦμε τὸ εἶδαι, ὅτι εἴχαμε νὰ κάγουμε τὸ κάναμε. Ἴσως τὰ παιδιά μας...

—Αἶ ! ἐφώναξεν ὁ Γρίβας κτυπῶν τὸ χέρι του δυνατὰ ἐπὶ τῇ ἐπέξῃ. Ἐγὼ βλέπω μα κρυά. Στὸ ἐξῆς ἡ Ἑλλὰς θὰ δουλεύῃ τοὺς ξένους τυράννους. Εἶνε γραφτό μας, Γλυτώσαμε ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐμεῖς οἱ ἐλεύθεροι, νᾶχουμε αὐτούς.

—Μήπως φταῖνε κι' αὐτοί; ἀνέκραξεν ὁ γεροσυσιαστὴς Λοιδωρίκης παριστάμενος ἐκεῖ. Ἀφοῦ ἐδῶ μέσα βρίσκουν συνελόντους οἱ ὅποιοι καταδικάζουν εἰς θάνατον ἀνθρώπους σὰν τὸν καπετὰν Μαῦρον καὶ αὐριον θὰ καταδικάσουν κι' ἐμᾶς.

—Τὸν καπετὰν Μαῦρον ; ἀνέκραξεν ὁ Χατζηπέτρος. Ποιὸς θὰ μπορῇ νὰ θίξῃ τὸν ἡμίθεον αὐτὸν καὶ ποιὸς Ὑπουργὸς ἡμπορεῖ νὰ τὸν ἀντιμετωπήσῃ ;

—Καὶ ἤρχισε δριμυεῖα κατὰ τῶν ὑπουργῶν ἐπίθεσις, προεβαρχόντος τοῦ Χατζηπέτρου.

Ἄς μὴ ᾔταν ἡ ἀγάπη τοῦ Βασιλεῖ καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε σήμερον Καλλέργης, ἐνέκραξεν ἐν δριγῇ.

—Ἀφῆσέ τον νὰ τιμωρῆται σκληρότερα ἀπὸ τοὺς ξένους, εἶπε μὲ περφορὴν ὁ Γρίβας.

Ἐν τούτοις πολλοὶ τῶν θαμόνων ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τῆς ἐκκρίσεως τῆς χολέρας ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀνήσυχτοι ἠγέροντο τῶν θέσεων των καὶ τινες κρυφὰ ἀπεσύροντο. Ἀλλ' ἡ ἀταρξεία, τὴν ὁποίαν οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς

ἐδεῖνκνον. ὥς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε συζητοῦντες, συνεκράτει τοὺς ἄλλους πλησίον των καὶ ἤδη ὁλόκληρος ἡ ὁμήγουρς ὠμίλει μετὰ πικρίας καὶ ἀναθεμάτιζε τὸ ὑπουργεῖον.

Ἰφνης εἰσῆλθεν ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς Ὀλύμπιος. Ἡ ἐκ στρατείας εἶχε προσδῶσει εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔκφρασιν τραχύτητος, ἐπὶ τῆς ὁποίας βαθεῖα λύπη τώρα διεχύνετο.

— Σᾶς φέρω μίαν θλιβερὰν εἵδησιν εἶπεν εἰς τοὺς στρατηγούς μόλις τοὺς εἶδεν. Ὁ Γεννάδιος ἀπέθανε !

Ὅλοι ἐταπείνωσαν τὰς κεφαλὰς μὲ τὸ λυπηρὸν αὐτὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου. Ἡσθάνθησαν ὀδύνην εἰς τὴν καρδίαν. Ἀπέθανε λοιπὸν ὁ θαλερὸς πρεσβύτερος, ὁ μέγας διδάσκαλος τοῦ γένους, ὁ ἀτρόμητος καὶ ἐνθουσιώδης ἀνὴρ, τὸν ὅποιον θὰ ἐνόμιζε κανεῖς, ὅτι ὁ θάνατος δὲν θὰ ἠδύνατό ποτε νὰ θίξῃ ;.

Ἀναμνήσεις ἀγαθαὶ καὶ ὥραϊαι ἤρχισαν νὰ πτερυγίζουν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῆς ἐν πένθει ὁμηγύρεως. Ὅλοι τὸν εἶχον γνωρίσει, ὅλοι τὸν εἶχον ἀκούσει ἀπὸ τῶν θρανίων τοῦ σχολείου, οἱ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης οἱ ἄλλοι, τὸ αὐτὸ κήρυγμα ἐκφωνοῦντα, τὸ αὐτὸ μάθημα ἐπαναλαμβάνοντα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα,

— Εὐτυχισμένος αὐτὸς ποῦ δὲν θὰ βλέπη πλέον, εἶπεν ὁ Γρίβας.

— Ἡ μνήμη του νὰ εἶνε αἰωνία ! ἀνεφώνησεν ὁ Χατζηπέτρος, Ζῇ ἀπὸ τώρα μέσ' τῇ καρδίᾳ μας.

Συνεχῆς κρότος διερχομένων ἀμαξῶν ἠκούετο ἤδη ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ ὅλοι ἔστρεψαν τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν θύραν.

— Τὶ εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ Χατζηπέτρος.

— Γάλλοι καὶ Ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς ξηρᾶς, ἀνήγγειλεν ὁ Λοιδωρίκης.

— Θὰ πηγαίνουν εἰς τὰ ἀνάκτορα, εἶπε κάποιος, θὰ ἔγεινεν ἡ συμφιλίωσις.

— Ἀδύνατον ! ἀδύνατον ! διεμαρτυρήθη ὁ Χατζηπέτρος, δὲν γνωρίζετε καλὰ τὸν Βασιλέα !

Αἱ ἀμαξαὶ διήρουντο ἀκατὰπαύστως φορτωμέναι ἀπὸ ἀξιωματικούς, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ παρηκολούθουν ξφιπποὶ. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀθρόαν αὐτὴν ἀνοδὸν, ὅτε ὁ Ὀ.

λύμπιος συνερχόμενος ἔδωκε τὴν ἐξήγησιν τοῦ παραδόξου αὐτοῦ φαινομένου.

— Ἔχουν ἐπίσημον πρόγευμα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. Τοὺς προσεκάλεσε ὁ Πρέσβυς τῆς Γαλλίας. Μοῦ εἶπαν, ὅτι ἔγειναν ἐπάνω μεγάλαι προετοιμασίαι.

Ὁ Χατζηπέτρος καὶ ὁ Γρίβας ἐννόησαν ἀμέσως ἐγνώριζαν τὴν λατρείαν, τὸν σεβασμὸν τοῦ Βασιλέως πρὸ πάντων τῆς Βασιλείας πρὸς ἐκεῖνο τὸ μνημεῖον. Πολλάκις τοὺς εἶδον νὰ τὸ θαυμάζουν, πολλάκις τοὺς ἤκουσον ἃ ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ λέγουν ὅτι ἦσαν οἱ παρὰ τῆς θείας Προνοίας ταχθέντες ἄγρυπνοι φρουροὶ ἀπὸ πάσης νέας καταστροφῆς καὶ βεβηλώσεως.

Τώρα ὅτε ἐκεῖνοι ἀνήρχοντο συγκεντρωμένοι ὥς εἰς ἔφοδον καὶ ἐπρόκειτο νὰ πανηγυρίσουν διὰ γεύματος τὸ γεγονός τῆς κατοχῆς, βεβαίως τὰ διάβημά των αὐτὸ ἐγίετο ὥς προσβλητικὴ κατὰ τῶν Βασιλέων ἐπίδειξις.

Φωναὶ ἀποδοκιμασίας ἠκούσθησαν ἐκ τοῦ καφενεῖου καὶ πολλοὶ ἐξῆλθον νὰ παρακολουθήσουν τὸ ἀπρεπὲς θέαμα, ὁ Γρίβας δὲ προέτεινε νὰ κτυπήσουν τοὺς ξένους, ὅταν ἔξαφνα μία φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα.

— Τρεχάτε! Περικύκλωσαν τὸν καπετὰν Μαῦρον!

Ἀνεσκίρτησαν ὅλοι.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος, τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἦτο ὁ δημοφιλέστος τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ κατὰ τοῦ Γαλλικοῦ ἀποσπάσματος ἐπιθεσίς του, ἔγεινε ἡ ἀφορμὴ νὰ γνωσθῇ ὁλόκληρος ἡ πατριωτικὴ δρᾶσίς του, δι' ἀγῶνές του εἰς τὴν σκλαβωμένην Μακεδονίον, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Θεσσαλίαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Χατζηπέτρου.

Εἶχε γίνεи τὸ ἵνδαλμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ. Καὶ οἱ καπεταναῖοι ποῦ τὸν ἐξετίμων, ὅταν ἤκουσαν ὅτι κινδυνεύει, δὲν ἐχρονотρίβησαν ἐπὶ πολὺ, προκειμένου νὰ λάβουν τὴν ἀποφασίν των.

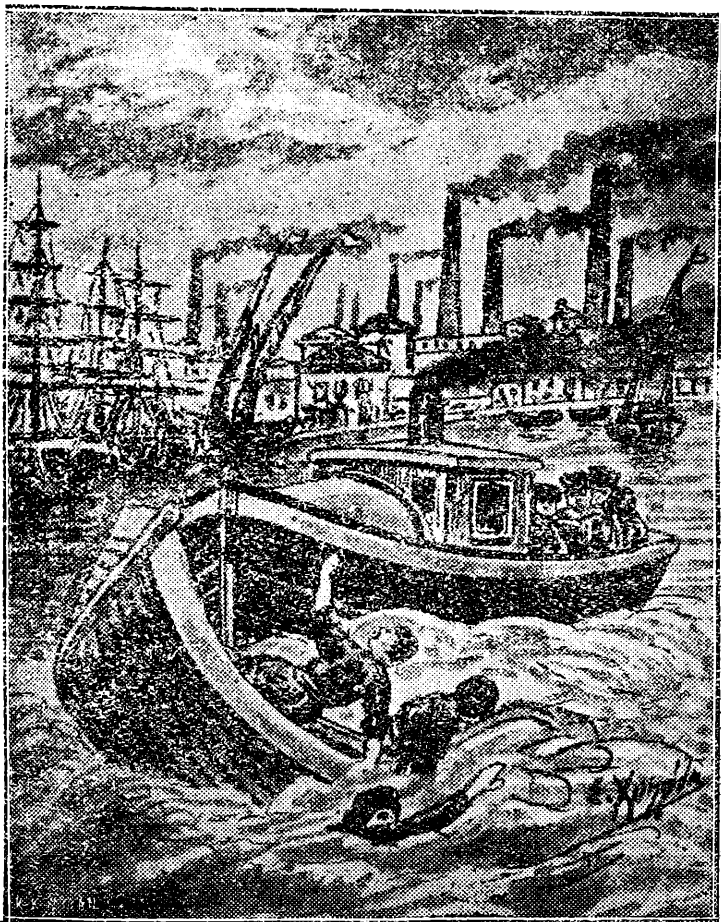
— Νὰ τὸν σόσουμε ! ἀνέκραξεν ὁ Θεοδωράκης Γρίβας.

— Ποῦ εἶναι ;

— Σ' ἓνα σπῆτι, κοντὰ στὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μασσαλίας.

— Τὸν ἔπιασαν ;

— Θὰ τὸν πιάσουν !



Ἡ ἀτμάνητος τοῦ Γάλλου ναυάρχου ἀνέτρεψε τὴν λέμβον καὶ οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτῆς ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν.

—“Ἄν ἀφήσουμε ἑμεῖς ! ἀνέκραξεν ὁ Χατζηπέτρος.

Ἄλλ’ οἱ ψυχραιμότεροι τῶν παρισταμένων, παρετήρησαν διὲν δὲν ἔπρεπε ν’ ἀναμίχθωιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὁ Γρίβας καὶ ὁ Χατζηπέτρος καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχηγοί.

Ἡ στρατηγὸς Φορὲ δὲν ἔπαυε νὰ ἐπιζητῇ ἀφορμὴν διὰ ν’ ἀπαιτήσῃ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν τιμωρίαν ὅλων ἐκείνων ποῦ εἶχον πολεμήσει κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ νὰ ταπεινώσῃ οὕτω τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐνεκα τούτου ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ἀναμιχθῶιν ἐκεῖνο, ἀλλὰ νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος ἀγωνιστοῦ οἱ ἄλλοι πολῖται.

— Ἐμπρὸς ἀνέκραξαν οἱ ζωηρότεροι. Πᾶμε νὰ τὸν βοηθήσουμε.

Ἐξῆλθον εἰς τοὺς δρόμους.

Οἱ διαβάται, οἱ ὅποιοι ἐπληροφροῦντο διὲν ἐκινδύνευσεν ὁ καπετὰν Μαῦρος, ἄφηναν μίαν ὕβριν κατὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς καὶ προσετίθετο προθύμως εἰς τὴν ὁμάδα τῶν διαδηλωτῶν οἱ ὅποιοι οὕτω ἤξανον καὶ ἐπληθύνοντο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ἐκεῖνος ποῦ ἔφερε τὴν εἶδησιν τοῦ κινδύνου τοῦ γενναίου πολεμιστοῦ, προηγεῖτο ὅλων τῶν ἄλλων καὶ τοὺς ὠδήγει κατ’ εὐθείαν πρὸς τὴν οἰκίαν ὅπου εἶχον σημειωθῇ τὰ δύο θανατηφόρα κρούσματα, καὶ ὅπου εἶχεν εἰσχωρήσῃ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίξῃ, ὁ καπετὰν μαῦρος.

Σιγὰ-σιγὰ λοιπὸν ἡ ὁμάς ἐκείνη τῶν τολμηρῶν ἠῦξεν κα κατέστη πολυάριθμος.

Ράβδοι ὑψώθησαν, μάχαιρια ἀνεσπᾶσθησαν, πιστόλια ἐπρόβαλον. Μερικοὶ ἀντάρται, ἐξ ἐκείνων ποῦ μόλις εἶχον ἐπιστρέψει ἀπὸ τὰ τουρκικὰ ἐδάφη, ἔτρεξαν καὶ ἐπῆραν τὰ πολεμικὰ τουφέκια των.

Οὕτω ἡ ἔνοπλος διαδήλωσις κατέστη ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος. Καὶ ὅταν ἔφθασαν πλησιέστατα τοῦ πολιορκουμένου μέρους, ὁ προπορευόμενος ἐστάθη καὶ ἀφοῦ ἐπέβαλε σιγὴν εἰς ἐκείνους ποῦ τὸν ἀρῆκοχλούθουν, εἶπε.

— Παιδιά! Οἱ Γάλλοι ἐπεκήρυξαν τὸν καπετὰν Μαῦρον καὶ γυρεύουν νὰ τὸν πιάσουν. Καὶ ἐν ᾧ ἡ χολέρα μᾶς θερίζει, αὐτοὶ ἀνεβαίνουν νὰ γλεντήσουν στὴν Ἀκρόπολι, γιὰ νὰ προσβά-

λουν τὸν Βασιλεῖά μας, καὶ νὰ γελάσουν μὲ τὸν πόνο μας, Λοι πὸν κι' ἡμεῖς, τί θὰ κάνουμε;. Θὰ σώσουμε τὸν καπετὰν Μαῦρο, θὰ τὸν πάρουμε μαζὺ μας, καὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ θὰ χτυπήσουμε τοὺς Γάλλους στὴν Ἀκρόπολι. Εἴσαστε σύμφωνοι ;

—Σύμφωνοι....

—Στὴν Ἀκρόπολι εἶναι συγκεντρωμένοι οἱ Γάλοι ἀξιωματικοὶ ὅλοι.

—Νὰ τοὺς σφάζουμε ὅλους.

—Ὅλους ναί. Γιὰ νὰ γίνῃ ἄκουσμα στὸν κόσμον ὅλο. Γιὰ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος ὅλος ὅτι ἡ Ἐλευθερία ἔχει πατρίδα τῆς τὴν Ἑλλάδα. Ὅτι οἱ Ἕλληνες ξέρουν νὰ πεθαίνουν καὶ νὰ τιμωροῦν ἐκείνους ποῦ τοὺς τυραννοῦν.

—Θάνατος στὸ στρατὸ τῆς Κατοχῆς! ἐβροντοφώνησαν τὰ πλήθη.

—Θάνατος σ' ἐκείνους ποῦ μᾶς ἔφεραν τὴ χολέρα.

—Εἴσασται ὠπλισμένοι ὅλοι;

—Εἴμαστε! Εἴμαστε...

—Ἐμπρὸς λοιπὸν! Μὲ τὸν καπετὰν Μαῦρο ἀρχηγό μας, θὰ δείξουμε στὸ στρατὸ τῆς Κατοχῆς ὅτι κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ παίξῃ μὲ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια ἐγὼς λαοῦ.

—Ἐμπρὸς ! Ἐμπρὸς ! Ἐβρυχήθησαν οἱ ἀκροαταὶ τοῦ.

Ὅλον ἐν προσηγορίᾳ καὶ ἄλλοι, ξυνοπλοὶ ὅλοι, θορυβοποιοί, ἀγριοποῖ, μὲ τὸ μῖσος κατὰ τῶν Γάλλων θρονιασμένο εἰς τὰς ψυχὰς των.

Τοὺς ἐθεώρουν αἰτίους τῆς ἀποτυχίας τῶν κινήσεων καὶ τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῶν πατριωτικῶν πόθων των. Τοὺς ἐθεώρουν τυράννους καὶ οὐδέποτε ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσουν τὰς ἐγκληματικὰς ἐπιθέσεις ποῦ ἔκαμαν κατὰ τῶν νεανίδων τοῦ Πειραιῶς. Τοὺς κατελόγιζαν τὴν εὐθύνην διότι ἐνέσκηψεν ἡ χολέρα, καὶ δι' ὅλα ταῦτα, καὶ διὰ τὰς πιέσεις τὰς ὁποίας ἔκαμαν τοὺς ἐμίσων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ταραγμένης ψυχῆς των,

Παραφερόμενοι ἀπὸ τὸ μῖσος, τὸ ὅποιον ἡσθάνοντο πρὸς τὸν στρατὸν τῆς Κατοχῆς, δὲν ὑπελόγιζον τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας εἰμποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ διάβημά των ἐκεῖνο, συνεπείας βαρυτάτας πράγματι.

Ἦθελαν νὰ ἐκδικηθοῦν. Καὶ ἐπειδὴ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔπρεπε νὰ τὸν σώσουν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς ἐρχειάζετο καὶ ἀρχηγὸς των, ἔσπευδαν νὰ βοηθήσουν τὸν καπετὰν Μαῦρον, ὁ ὁποῖος ἠπληεῖτο ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἀγγλοῦ ἐραστοῦ τῆς Λουίζας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν χολέραν ἀκόμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Μέσα εἰς τὸν θάνατον

Εἶπομεν ὅτι ὁ καπετὰν Μαῦρος, ἠναγκάσθη νὰ κατέλθῃ εἰς μίαν χολεριασμένην οἰκίαν, διότι ἡ σειρὰ τῶν οἰκοδομῶν ἐτερματίζετο εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο.

Πρῶτῃ του φροντίς ἦτο νὰ ἐξακριβώσῃ ποῦ εὕρίσκετο διὰ νὰ λάβῃ ἀφ' ἐνὸς τὰ μέτρα του, καὶ νὰ σκεφθῇ ἐξ ἄλλου μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἔφευγε μέσα ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν ζώνην ποῦ ἐσχημάτιζαν οἱ Γάλλοι στρατιῶται.

Δὲν ὑποπτεύθη ὅτι εἶχον ἀποκλείσει τὸ σπῆτι λόγῳ τῆς χολέρας, καὶ ἐφαντάσθη ὅτι ὅλος ἐκεῖνος ὁ στρατὸς, εἶχε κινητοποιηθῇ διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ.

— Μόνον τὰ καράβια τοὺς δὲν ἔφεραν στὴν Ἀθήνα ! ἐψυθίρισε μειδιῶν. Τόσο πολὺ λοιπὸν ἀξίζω; Καὶ τί θὰ μείνῃ νὰ στεῖλουν ἂν ἀγριέψῃ ὁ καπετὰν Γρίβας καὶ τοὺς βαρέσει;

Ἐφθασε μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου, τὴν ἤνοιξε καὶ παρετήρησεν.

— Κανεῖς ! ἐψιθύρισεν.

Ἐξῆλθε καὶ ἐπροχώρησε πατῶν πάντοτε ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν του καὶ προσέχων νὰ μὴ προξενῇ θόρυβον.

Ἐφθασε εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

— Ἐ, καὶ τώρα ἐμονολόγισε ποῦ θὰ πάω ;

Πρὸ αὐτοῦ εὕρίσκετο μία ἀνοικτὴ πόρτα, ἐνὸς δωματίου. Διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἀπ' ἐκεῖ ὑπῆρχε κἀπὶα διέξοδος, εἰσῆλθεν.

Ἀλλὰ μόλις εὐρέθη μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, ὑπεχώρησε φρικῶν.

Ἀφημένα ἐπάνω εἰς τὴν στρωμνὴν των, ἔκειντο δύο πτώματα, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ὁποίων ἀπετυποῦτο ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐσφάδαζαν πρὶν ξεψυχήσουν.

— Δύο πεθαμένοι, ἐψιθύρισε. Τοὺς ἐσκότωσαν τάχα ;

Ἐν ἀρχῇ μία τοιαύτη ὑπόνοια ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦ του· Ὁ-
τι ἐκεῖ μέσα εἶχε τελεσθῇ διπλοῦν ἔγκλημα.

Ἐπροχώρησε μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξετάσῃ τὰ δύο πτώματα
διὰ νὰ ἰδῇ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Μήπως εἶναι οἱ δύο ποῦ τοὺς ἐσκότωσαν οἱ Γάλλοι ; ἐ-
ψιθύρισε. Γιατὶ οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν παραλεί-
πουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτελέσουν ἐγκλήματα.

Πράγματι ὁ στρατὸς τῆς Κατοχῆς εἶχε πυροβολήσῃ κατὰ
τῶν πολιτῶν, τοὺς ὁποίους ἐθεώρουν ὡς ἀγρίους, ἀφ' οὗ προηγου-
μένως ὁ ναύαρχός των ἐξηντέλισε τὸν Πρωθυπουργὸν Καλλέρ-
γην ὁ ὅποιος τὸν ἐπεσκέφθη εἰς τὸ πλοῖον του διὰ νὰ τοῦ ζη-
τήσῃ τὸν διακανονισμὸν κἀποιας ὑποθέσεως, καὶ εἰς τὸν ὁποῖ-
ον δὲν ἀπεδόθησαν τιμαί !

— Μὴ ἀμφιβάλλετε, ὑπέλαβεν ὁ Φορέ, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς
Α. Ἐξοχότητος θὰ εἶνε ὑπὲρ τῆς αἰτήσεώς σας.

Καὶ διὰ νὰ προειδοποιήσῃ τὴν εἰς Ἀθήνας ἐμφάνισίν του
ἐπὶ κεφαλῇ τῆς πολεμικῆς παρελάσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπο-
φασίσῃ, εἶπε.

— Ἰσως ἐπρόκειται ἡ αἴτησις ὑμῶν νὰ πραγματοποιηθῇ με-
τὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τύπων τινῶν ἢ μᾶλλον γεγονότων, τὰ ὁποῖα
ὀφείλομεν νὰ θεωρήσωμεν ἀναγκαῖα, μολονότι ἴσως προξενή-
σουν εἰς ὑμᾶς θλίβεράν ἐντύπωσιν.

Καὶ τοῦ ὠμίλησε περὶ τῆς ἐπικειμένης στρατιωτικῆς παρε-
λάσεως, ἐνῶ ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας ἔσπευσε νὰ διαβεβαι-
ώσῃ ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο ἀπηυθύνετο κατὰ τοῦ Βασιλέως ἵνα
ἀκριβῶς διευκολυνθῇ τὸ ἔργον τῆς νέας Κυβερνήσεως.

Ὁ Καλλέργης ἔφυγεν ἐκ τῆς γαλλικῆς ναυαρχίδος συντε-
τριμμένος. Αἱ αὐταὶ ἐκεῖναι πένθιμοι σκέψεις ἤρχισαν νὰ τὸν
βασανίζουν καὶ ἤδη ἐνθυμεῖτο πόσον εἶχεν δίκαιον ὁ Καλλι-
γᾶς νὰ εἶνε μετριοπαθέστερος.

Μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ὁ Φορέ
εἶπε πρὸς τὸν ναύαρχον καὶ τὸν γραμματέα τῆς πρεσβείας.

Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσωμεν, εἶνε πολὺ ἐκτεθειμένος.

Ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἀπήντησε ψυχρῶς.

— Βεβαίως νὰ τὸν βοηθήσωμεν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον δυνάμεθα.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν τὰ στρατεύματα τῆς κατοχῆς ἐτέθη-

σαν εἰς κίνησιν. Ἐγένετο γενικὸς δυναγευμὸς ὥς εἰς πόλεμον. Οἱ κάτοικοι τοῦ Πειραιῶς ἀγνοοῦντες τὰ συμβαίνοντα ὑπέθετον, ὅτι ὁ στρατὸς ἐγκατέλιπε τὸν Πειραιᾶ διὰ τὰ κατασκευάσῃ εἰς Ἀθήνας.

Μετ' ὀλίγον διεδόθη, ὅτι ἡ ἄνοδος εἶχε τὸν τύπον ἀπλῆς ἐπιδείξεως.

—Πηγαίνουν, ἔλεγαν, νὰ φοβερίσουν τὸν Βασιλέα.

—Παίρνουν καὶ ἱππικὸ μαζὶ καὶ κανόνια.

Πράγματι τὸ στράτευμα ἦτο πλῆρες κατὰ τάξιν. Ὁ στρατηγὸς Φορὲ μεθ' ὅλου τοῦ ἐπιτελείου του παρηκολούθει ἔφιππος. Εἶχε τὴν ὄψιν ἀγριωπὴν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐβάδιζε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς Κριμαίαν ἀλλὰ μὴ βλέπων οὐδαμοῦ ἀντίστασιν, εἰμὴ περιφρονητικὰ βλέμματα. Ἐπανήρχετο εἰς συναίσθησιν τῆς πραγματικότητος. Καὶ τότε ἐπανελάμβανεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν τὸ παράπονόν του πόσον ἡδικεῖτο παραμένων εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, ἐνῶ τώρα θὰ ἐβάδιζε κατὰ τῶν Ρώσων ἀποδεκατίζων Κοζάκους.

Ἀλλ' ὁ πολεμοχαρὴς στρατηγὸς διὰ ν' ἀνευρίσκη εἰς τὴν ψυχὴν του ὁρμὴν θριάμβου ἐπὶ τὰ πρόσω προσεπάθησε νὰ θεωρήσῃ παραίτιον τοῦ ἀδικήματος, τὸ ὅποιον τοῦ ἐγένετο, τοὺς Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἤδη προσεγγίζων εἰς τὰς Ἀθήνας ἐγένετο ἀγριώτερος τὴν ὄψιν δίδων τὸν γενικὸν τόνον εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν μορφῶν τῶν ἀξιοματικῶν του καὶ τῶν ὀπλιτῶν. Ὄταν τὸ στράτευμα εἰσώρμησεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ὁ θόρυβος ἦτο καταπληκτικὸς.

Ἐφερεν ἐντύπωσιν τρόμου. Τόσον ἦτο ἑξαφνικὴ καὶ ἀρροσδόκητος ἡ ἄνοδος.

Τὰ καταστήματα ἐκλείοντο ὁρμητικῶς, οἱ κάτοικοι ἐκλείοντο εἰς τὰς οἰκίας των οἱ μὲν ἀπὸ φόβον καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ περιφρονησιν.

Ὁ στρατηγὸς Φορὲ ἔδιδεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν τὰ προστάγματα μεγαλοφώνως. ἂν ἦτο δυνατὸν ὁ ἴδιος ν' ἀκούεται παρ' ὀλοκλήρου τοῦ ἐνδόξου στρατεύματός του. Καλπάζων ἐχώρει τὸ ἱππικόν του καὶ ἤνοιγε τὸν δρόμον ἀνεγείρον νέφη κονιορτοῦ. Βαρὺ ἐσύρετο τὸ πυροβολικὸν καὶ οἱ πεζοὶ ἐπετάχυνον τὸ βῆμα.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἐδιπλασίασαν τὴν ὁρμὴν τῆς πορείας των. Παρέκαμψαν ταχέως τὴν σημερινὴν ὁδὸν Ὁθωνος καὶ ἀνεργιχήθησαν ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων.

Ἐκεῖ ἐδόθη διαταγὴ νὰ θέσουν οἱ στρατιῶται λόγῃην ἐφ' ὅπλου καὶ οἱ ἱππεῖς ν' ἀνασύρουν τὰ πιστόλιά των καὶ μεβῆμα ταχὺ καὶ με βλέμματα ὕβριστικά πρὸς τὸ λευκὸν Ἀνάκτορον καὶ με τὰ πιστόλια ὑψωμένα ἀνέρχοντο πρὸς τὰ ἄνω.

Συγχρόνως ἀπὸ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου ὡς φαντάσματα ἐδικήσεως, τὰ ὁποῖα πρὸς στιγμὴν ἐπεξήτησαν τοὺς ἐπιμορμεῖς, ἐφάνησαν ἐξερχόμενοι ἔφιπποι οἱ Βασιλεῖς, ἄνευ ἀκολουθίας.

Ὁ στρατημὸς Φορὲ ἀκουσίως ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πηλικίου, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἔμειναν ὡς εἰς ἔκστασιν. Καὶ τὸ σπράτευμα ὑπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἐμφανίσεως ἐκείνης ἐπροχώρει ὡς συντετριμμένον ὡς μὴ δυνάμενον νὰ βαδίσῃ.

Ἡ ὀπτασία παρῆλθεν βραδέως. Οἱ δύο Βασιλεῖς ἐπάνω εἰς τοὺς λευκοὺς των ἵππους ἐχώρησαν πρὸς τὴν λεωφόρον τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης καὶ ἐξηφανίσθησαν.

Ὅταν ὁ Φορὲ συνῆλθεν, ἦτον ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἡθέλησε ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσιν καὶ νὰ τρέξῃ ὀπισθεν τῶν Βασιλέων. Ἀλλ' εὔρεν, ὅτι ἡ κίνησις αὕτη θὰ ἦτο γελοία, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν καιρῷ καὶ θὰ ἦτο ἐν ταῦτῳ ἄσκοπος.

Ἐπειτα τὰ στρατεύματα τῆς κατοχῆς ἐχώρησαν πρὸς τὴν ὁδὸν Κηφισίας, συνοδευόμενα ἀπὸ βλέμματα ἀποστροφῆς καὶ οἴκτου τῶν θεωμένων αὐτά.

Κατόπιν ἔκαμψαν πρὸς τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ ἐκεῖθεν εἰσῆλθον ἐξ νέου εἰς τὴν πόλιν, διὰ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου κατόπιν καὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, ὅπου οἱ πολῖται τοὺς ἀποδοκίμασαν.

Τότε οἱ Γάλλοι ἐπυροβόλησαν. Καὶ δύο πολῖται ἐφονεύθησαν.

* * *

— Αὐτοὶ εἶνε ! ἐπανάλαβεν ὁ καπετὰν Μαῦρος. Οἱ σκοτωμένοι.

Ἄλλ' ἔξαφνα ἀνεσκήρτησε.

— Διάβολε ἐμουρμούρισε. Μήπως ὅμως εἶναι χολεριασμένοι ;

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ ταραχθῇ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ δὲν ἐδοκίμασε ποτὲ τὸ συναίσθημα τοῦ τρόμου, ὁ ὁποῖος εἰς κάθε στιγμὴν καὶ κάθε του βῆμα ἀντιμετώπιζε τὸν θάνατον, ἐταράχθη εἰς τὴν σκέψιν ἐκείνην καὶ ὑπεχώρησε πρὸς τὴν θύραν.

Τὰ πρόσωπα τῶν νεκρῶν εἶχαν κάποιον παράδοξον χρῶμα τοῦ ἐφάνησαν μαυρισμένα, σκελετωμένα, ὥσάν φάσματα ἀποκρουστικά καὶ ἀποτρόπαια.

— Ναί ! ἐσκέφθη. Χολεριασμένοι εἶναι.

Ἐρρίγησε. Μήπως ἡ εἰσοδὸς του εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἡ προσέγγισις του εἰς τοὺς νεκρούς, θὰ ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τὴν τρομερὰν ἀρρώστειαν ;

Τὸ ἐθεώρησεν ὡς πιθανόν !

— Κατάρρα ! ἐβρυχήθη. Νὰ φύγω !

Νὰ φύγῃ ! Ἀλλὰ πῶς ; Εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον ποῦ εὔρεν ἐμπρὸς του, ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον, ἐκύτταξε κάτω καὶ ἀφῆκε μίαν ὕβριν.

— Πανάθεμά τους ! ἐψιθύρισε. Μ' ἔχουν ζώση ἀπὸ ὅλες τῆς μεριές.

Πράγματι, ὅπως γνωρίζομεν, πλῆθος γαλλικοῦ στρατοῦ, εἶχε περικυκλώσει τὸ τετράγωνον ὁλόκληρον.

Ἀκριβῶς διὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς κατοίκους ὁ στρατηγὸς Φορέ, εἶχε διατάξῃ νὰ σταλοῦν πολλοὶ περίπολοι εἰς τὰς Ἀθήνας ἵσως διὰ νὰ προλάβουν πᾶσαν ἐπίθεσιν τῶν θερμοαίμων Ἑλλήνων πατριωτῶν κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν ποῦ θὰ διεσκέδαζον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἀνὰ πᾶν βῆμα συνήντα κανεῖς Γαλλικὰς περιπόλους, μία τῶν ὁποίων, ἀρκετὰ πολυπληθής, εἶχεν ἀποκλείσει τὸ τετράγωνον.

Μέσα λοιπὸν ἀπὸ τὴν πυκνὴν ἐκείνην παράταξιν τῶν Γαλλικῶν λογγῶν ἔπρεπε νὰ περάσῃ, καὶ μάλιστα τὸ ταχύτερον.

— Νὰ περάσω ναί ! ἐψιθύρισε. Καὶ ἂν ἔχω γεμίση μικρόβια, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς. Θὰ τοὺς μεταδώσω τὴν φριτὴ ἀρρώστεια ποῦ ἔχω ἐπάνω μου.

Διὰ μίαν στιγμὴν ἡσθάνθη νὰ πλημμυρίζῃ τὰ στήθη του ἀγρία χαρά.

Δὲν ἐσκέπτετο τὸν ἰδικόν του θάνατον.

Ἀνελογίζετο μόνον ὅτι θὰ μετέδιδε τὸ μικρόβιον τῆς φρενὸς ἀσθενείας εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποῦ ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ των, ἐξηυτέλιζαν τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν Κυβέρνησιν ἐνὸς εὐγενοῦς λαοῦ.

Μία ὑπερφάνεια τὸν κατῆχε τώρα καὶ μιὰ ἱκανοποίησις. Ἀφοῦ ἡ ζωὴ του ὁλόκληρος εἶχε χρησιμοποιηθῇ διὰ νὰ προξενῇ καταστροφὰς εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος, θὰ ἐχρησάμευεν ἐπίσης καὶ ὁ θάνατός του διὰ νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀσθένειαν εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ἐν τούτοις αἱ σκέψεις αὐταὶ ποῦ τὸν ἀνεκούφισαν, παρῆλθον ταχύτατα.

Οὔτε ἦτο βέβαιος ὅτι εἶχεν ἐπάνω του τὸ μικρόβιον τῆς ἀσθενείας, οὐδὲ θὰ ἦτο τοῦτο ἡ καλλιτέρα τιμωρία τῶν Γάλλων Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ διὰ νὰ τοὺς πολεμήσῃ. Καὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔπρεπε νὰ διαφύγῃ.

Ἀπὸ ποῦ ὅμως;

Μαζὺ μὲ τὴν ἀνησυχίαν μήπως εἶχεν ἐπάνω του τὸ μικρόβιον τῆς χολέρας, τὸν κατεῖχε καὶ ἡ ἀπορία, πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ διαφύγῃ.

Ἔστι σκεπτόμενος ἐπ' ὀλίγον. Ἐψαυσεν ἔπειτα τὰ πιστόλια ποῦ ἔκρυπτε κάτω ἀπ' τὸ κατάλευκο ὑποκάμισό του καὶ ἐψιθύρισε.

— Στὴν ἀνάγκη, θὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὴ ζωὴ μου.

Ἄν τὸ σπῆτι ἐκεῖνο δὲν ἦτο χολεριασμένο, θὰ ὀχυρώνετο ἐκεῖ μέσα καὶ θὰ ἐπερίμενε τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Γαλλικοῦ ἀποσπάσματος. Ὡχυρωμένος οὕτω, θὰ ἡμύνετο καλλίτερα, καὶ θὰ ἔπρεξεν τὴν ζωὴν τοῦ ἀκριβώτερα.

Ἀλλὰ τώρα δὲν εἰμποροῦσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ.

Κάθε στιγμήν ποῦ παρήχετο ἦτο εἰς βάρος του, μετὰ μίαν στιγμὴν εἰμποροῦσε νὰ τοῦ προσκολληθοῦν τὰ μικρόβια τῆς τρομερᾶς ἀσθενείας.

Ἐσκέφθη δηλαδὴ ὅτι ἦτο προτιμώτερον νὰ φονευσθῇ κτυπώμενος μὲ ἐκείνους ποῦ ἐπολλιόρχουν τὸ οἶκημα, παρὰ νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τὴν ἀρώστεια.

Ἀπεσούθη ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἐστάθη σκεπτώμενος. Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμῃ ;

Ματαίως ἐβασάνισε τὸ μυαλό του προσπαθῶν νὰ εἴρῃ τὴν λύσιν.

— Ἄς κατέβω κάτου! ἐψιθύρῃς τέλος. Καὶ θὰ ἰδῶ τότε τὶ θὰ γίνη.

Εἶχε πεισθεῖ ἀπολύτως ὅτι μέσα εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἔνοικος καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν ἔλαβε καμμίαν προφύλαξιν.

Κατῆλθεν τὴν κλίμακα, ἔφθασε πρὸ τῆς θύρας, ἔκυψεν, ἔθεσεν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπὶ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου καὶ παρετήρησε.

Οἱ Γάλλοι στρατιῶται ἐπηγενοήρχοντο καταλαμβάνοντες ὅλας τὰς γωνίας τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ἄγγλος ὑπάλληλος τοὺς εἶχε πληροφορήσει περὶ τῆς φυγῆς τοῦ καπετὰν Μαύρου, εἶχε μάλιστα ὀδηγήσει ἕως ἐκεῖ μίαν ἄλλην περίπολον ποῦ συνήντησε.

Καὶ οἱ Γάλλοι, ὅπου ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ συλλάβουν τὸν τρομερὸν ἄνθρωπον ποῦ εἶχεν ἀναστατώσει τὸν στρατὸν τῆς Κατοχῆς, ἐνέτειναν τὴν προσοχὴν των, καὶ προητοιμάσθησαν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Νὰ εἰσέλθουν ὁμῶς εἰς τὸ χρολεριασμένο σπῆτι δὲν τὸ ἐσκέφθησαν κἄν. Πρὸς τὶ ἄλλως τε ; Ἄν ὁ καπετὰν Μαῦρος εἶχε εἰσέλθει εἰς αὐτό, ὅπως ἰσχυρίζετο ὁ Ἄγγλος, θὰ προσεβάλλετο ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, ἃν παρέτεινε τὴν ἐκεῖ διαμονήν του.

Ἐπομένως ἤρκει νὰ τὸν κρατήσουν κλεισμένο ἐκεῖ μέσα κατὸς τὴν χολέρα θὰ τοὺς ἀπήλλαξε τῆς παρουσίας των.

Ἐν ᾧ παρετῆρει καὶ ἠκροᾶτο ὁ καπετὰν Μαῦρος, ἤκουσε θόρυβον καὶ ἀλαλαγμούς. Ἐπλησίαζαν οἱ σπεύδοντες εἰς βοήθειάν του πολῖται, αἱ ἀπειλητικαὶ ἀναφωνήσεις τῶν ὁποίων ἠκούοντο ἤδη εὐκρινέστατα.

Ἔστη ἀκροώμενος. Αἱ φωναὶ ἠκούοντο καθαρώτατα, καὶ αἱ προθέσεις τῶν διαδηλωτῶν ἐμαντεύοντο ἀπὸ τὰς ἀναφωνήσεις των.

Οἱ Γάλλοι, ὅταν εἶδαν τοὺς πολίτας νὰ πλησιάζουν ἀπηλειτικοὶ ἐταράχθησαν. Ράβδοι ἐσεύοντο, πελέκεις ὑψοῦντο, ὅπλα

ἐπροτείνοντο καὶ τέλος μία τουφεκιά ἀντήχησε.

Οἱ στρατιῶται τότε ἐλησμόνησαν τὴν χολέραν καὶ τὸν καπετὰν Μαῦρον καὶ ἐφρόντισαν περὶ τῆς ἰδίας των σωτηρίας καὶ παρετάχθησαν ν' ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεσιν. Ἕνας ἐφώνησε.

— Μακρὰ ! Ἐδῶ εἶναι χολέρα !

Οἱ διαδηλωταί, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχον πτοηθεῖ ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ ὅπλα, συνεταράχθησαν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἀναφωνήσεως ἐκείνης.

— Χολέρα! ἀνεφώνησεν ἓνας ἀπὸ τοὺς διαδηλωτάς, ἐπαναλαμβάνων τὴν λέξιν ποῦ εἶχεν ἐκσφενδονίσει ὁ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοπέδου κατάσκοπος. Μακρὰ ! Χολέρα !

Καὶ τότε ὁ πανικός διεδόθη αὐτοστιγμὴ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐπερχομένων ἐκδικητῶν.

Τὸν κίνδυνον τῶν σπαθιῶν καὶ τῶν ντουφεκιῶν, εἰμποροῦσαν ἰὰ τὸν ἀποφύγουν καὶ νὰ τὸν ἀποκρούσουν. Ποῖος ὅμως ἦτο δυνατόν νὰ ξεφύγῃ τὸν κίνδυνον τοῦ μικροβίου τῆς τρομερᾶς ἀσθενείας ποῦ ἐδεκάτιζε γενναίους καὶ δειλούς, γέροντας καὶ ἁκμαίους, νέους καὶ δυνατούς;

Μὲ τὴν χολέραν κανεὶς δὲν εἰμποροῦσε ν' ἀγωνισθῇ. Καὶ οἱ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐπερχόμενοι ἀκάθεκτοι πολῖται, ἐσταμάτησαν, ἐστράφησαν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὤρμησαν εἰς φυγὴν καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ χολεριασμένον σπῆτι.

Ἀλλὰ ἡ ἐμφάνισίς των ἤρκεσεν εἰς τὸν καπετὰν Μαῦρον.

Ὁ γενναῖος πολεμιστὴς, ὅταν εἶδε τοὺς στρατιώτας νὰ μετατοπίζωνται ταραγμένοι, δὲν ἔχασε καιρόν. Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἐπροχώρησε καὶ εὐρέθη εἰς μίαν πάροδον.

Ἕνας στρατιώτης ἐφύλασεν ἐκεῖ.

Μὲ ταχύτητα θυέλλης ὤρμησε κατ' ἐπάνω του. Καὶ πρὶν ἐκεῖνος προλάβῃ νὰ ἐννοήσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο τὸν ἐξάπλωσεν οἰμώζοντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μὲ μίαν γερὴν μαχαιριὰν εἰς τὸ στήθος.

Ἡ δίοδος ἦτο ἐλευθέρα τώρα καὶ ὁ καπετὰν Μαῦρος ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Ἀλλ' οἱ στρατιῶται τὸν ἀντελήφθησαν.

Οἱ πολῖται ἐξ ἄλλου ἔφυγαν πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς χολέρας καὶ οἱ ἀποκλείοντες τὸ σπῆτι ὤρμησαν εἰς καταδίωξιν τοῦ φεύγοντος πολεμιστοῦ,

Τώρα κανεῖς δὲν ἐσκέφθη νὰ μείνῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ παρεμπο-
δίξῃ τοὺς πολίτας νὰ πλησιάζουν εἰς τὸ χωλεριασμένο σπῆτι.

Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ καπετὰν Μαύρου !

Ἐνὸς ἀνθρώπου, διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ὁποίου εἶχον κινη-
τοποιηθῇ ὅλοι οἱ κατάσκοποι, ὅλος ὁ στρατὸς, ὅλος ὁ στόλος,
διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐξαναγκασθῇ καὶ αὐτὴ ἀκό-
μη ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, νὰ ἐκδώσῃ ἐντόνους διαταγὰς πρὸς
ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχάς.

Καὶ ἡ δόξα τῆς συλλήψεώς του ἦτο μεγάλη καὶ τὸ πηρὸν
τῆς ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐπικηρύξεώς του ἦτο σεβαστὸν καὶ αἱ ἡ-
θικαὶ ἀμοιβαὶ τεράστιαι.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν πρέπει ν' ἀπορήσῃ κανεῖς, ὅτι
οἱ στρατιῶται ὤθησαν εἰς σύλληψιν τοῦ τρομεροῦ ἀνθρώπου
ὥσάν νὰ ἐμαγνητίσθησαν ἀπὸ τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του.

Καὶ ἤρχισε τότε μίᾳ ἀγρία καταδίωξις τοῦ φεύγοντος Μαύ-
ρου. Οἱ Γάλλοι, διαιρεθέντες εἰς διάφορα ἀποσπάσματα ἔτρεχον
ἄλλοι μὲν ὀπισθεν τοῦ, ἄλλοι δὲ πρὸς καθὲ κατεύθυνσιν διὰ νὰ
τοῦ φράξουν τὴν δίοδον, νὰ τὸν ἀποκλείσουν μέσα εἰς ἓνα τε-
τραγώνον, ὅσον τὸ δυνατόν μικρότερον.

Καὶ σιγὰ σιγὰ οἱ διώκται τοῦ γενναίου πολεμιστοῦ κατέ-
κλυσαν τὸ τετράγωνον ὅλον. Ἄλλαι περίπολοι, ὀδηγούμεναι ἀ-
πὸ τὸν θόρυβον κατέφθανον εἰς ἐνίσχυσίν των, καὶ ὅλα τὰ ἀ-
ποσπάσματα ταῦτα μετακινουῦντο ἐφ' ὅσον ὁ διωκόμενος ἔφευ-
γεν, ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὸ χαλασμένο σπῆτι ἀλλὰ δὲν ἔπαυαν
νὰ τὸν ἀπειλοῦν πάντοτε καὶ νὰ τὸν περισφίγγουν ὅλον ἐν πε-
ρισσότερον.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος ἔτρεχε διὰ μέσου τῶν στενῶν παρόδων
διαρκῶς ἀπελπιζόμενος.

Ἦτο προφανὲς ὅτι ἡ καταδίωξις ἐκείνη θὰ κατέληγεν εἰς
βάρος του καὶ ὅτι δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ φεύγῃ ἐπ' ἀπει-
ρον.

Πράγματι δέ, οἱ διώκται του, μετὰ τινα ὥραν, κατάρθωσαν
νὰ σχηματίσουν κύκλον καὶ ν' ἀποκλείσουν μέσα εἰς αὐτὸν ὁλό-
κληρον τὴν συνοικίαν.

Δύο περίπολοι, τρέχουσαι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν
των, κατάρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς συνοι-
κίας καὶ νὰ καταλάβουν τὰς γωνίας ὅλας.

Τώρα οἱ διώκται του εἶχον τοποθετηθῇ εἰς καθὲ δεύθυν-
σιν, εἶχον καταλάβει τὰς παρόδους ὅλας καὶ διαρκῶς ἐνισχυό-
μενοι ἔτρεχον νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος δὲν ἤργησε ν' ἀντιληφθῇ τὴν κρίσιμον
τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιέλθει.

Ἦδη ἔβλεπεν ὅτι ἀπὸ πάσης κατευθύνσεως ἤρχοντο διώ-
κται του. Εἰσῆλθεν εἰς μίαν πάροδον καὶ ἐστάθη ἀπορῶν περὶ
τοῦ πρακτέου. Μετὰ μίαν στιγμὴν οἱ Γάλλοι θὰ κατέφθανον,
καὶ θὰ εὐρίσκετο ἀναγκασμένος νὰ συμπλακῇ μαζὺ των.

Ἀλλὰ τί ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ, μὲ τὰ πιστόλια καὶ τὸ μαχαῖ-
ρι του, κατὰ τῶν πανόπλων καὶ πολυπληθῶν ἀντιπάλων
του;

Εὐρίσκετο ἐμπρὸς εἰς ἓνα σπῆτι μὲ κῆπον.

— Ἄς μπῶ ἐδῶ ! ἐσκέφθη. Καὶ ἂν γλυτώσω...

ᾠθησε τὴν θύραν, καὶ εἰσῆλθε ! καὶ τὴν ἐκλείδωσε. Δὲν
ἤμποροῦσε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ἐσώζετο, Πάντως ὅμως ἐ-
κέρδιζε καιρόν.

Ἀκροώμενος διὰ ν' ἀκούσῃ τὰ βήματα ἐκείνων ποῦ τὸν κα-
τεδίωκον ἐπρόσεχε ταυτοχρόνως καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν, διηρεύνα
καὶ τὸν κῆπον.

— Κανένας ! ἐπιθύρσει. Καὶ ὅμως ἡ πόρτα τοῦ κήπου εἶνε
ἀνοικτή...

Ἐπροχώρησε πρὸς αὐτήν. Ἦδη ἠκούοντο τὰ βήματα τῶν
στρατιωτῶν. Οἱ κατὰσκοποι, ποῦ τοὺς ἠκολούθουν, ἠκούοντο
δίδοντες ἐξηγήσεις.

— Δὲν θὰ μὲ βροῦν καὶ θὰ φύγουν ! ἐσκέφθη ὁ καπετὰν
Μαῦρος διασκελίζων τὴν ἐσώθυραν.

Ἄν καὶ εὐρίσκετο εἰς ἓνα ξένο σπῆτι, ἐκλείδωσε τὴν θύραν
μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἕως ὅτου φύγουν ἐκεῖνοι ποῦ
τὸν κατεδίωκον.

Ἀλλ' ἐνῶ ἐστέκετο καὶ ἠκροῶτο, μίᾳ διάτορος κρηγγὴ ἀν-
τήχησεν ἔξαφνα, ἀπὸ τὸ ἐπ'ἀνω μέρος τῆς ἰδίᾳς οἰκίας ὅπου
εἶχε καταφύγει μίᾳ ἀπεγνωσμένη. γυναικεῖα φωνὴ λέγου-
σα.

— Βοήθεια ! Βοήθεια ! Βοήθεια !

Ὁ καπετὰν Μαῦρος ἀνεσκίρτησε.

Τὶ συνέβαινε τάχα, εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε ζητήσῃ

καταφύγιον ; Πο.ον δρᾶμα τάχα παρεσκευάζετο μέσα εἰς αὐτό;

Αἱ φωναὶ ἐκείναι, εἰδοποιῶν τούς διώκτάς του νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ὑποδείκνυνον τὸ καθήκον ποῦ εἶχεν νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τῆς κινδυνεύουσας.

Ἦτο προφανές ὅτι οἱ Γάλλοι, ἀκούσαντες τὰς φωνὰς καὶ νομίζοντες ἴσως ὅτι ὁ ἐπιδραμὼν κατὰ τῆς γυναικὸς ποῦ ἐφώναξεν, ἦτο ἐκεῖνος ποῦ κατεδίωκον, θὰ εἰσήρχοντο ἐκεῖ μέσα.

— Πανάθεμα ! ἐνψιθύρισεν ὁ Μαῦρος. Τώρα βρέθηκε νὰ φωνάξῃ καὶ αὕτη ;

Μὲ τὴν ἀκοήν του ἐντεταμμένην ἤκροατο. Ἦδη εἰς τὴν ἐξώθυραν ἤκουοντο κτυπήματα. Οἱ στρατιῶται, ὅπως ἦτο προφανές, εἶχον ἀκούσῃ τὰς φωνάς, καὶ ἐκτύπων νὰ τοὺς ἀνοίξουν.

— Ἐδῶ μέσα ἐμπῆκε ! εἶπεν ἕνας.

— Βέβαια. Ἡ γυναῖκα τοὺς εἶδε καὶ ἐτρομάξε.

— Φυσικά !

— Λοιπόν ;

— Ἐμπρὸς νὰ μποῦμε.

Ὅταν εἶδον ὅτι ἡ ἐξώθυρα ἦτο κλειστή, δὲν ἐδυσκολεύθησαν νὰ λάβουν τὴν ἀπόφασίν των.

— Νὰ τὴν σπάσουμε ! εἶπαν.

Καὶ ἐπεδόθησαν πράγματι εἰς τὸ ἔργον των.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος ἐξ ἄλλου, ἤκουσε τὸν εἰς τὴν ἐξώθυραν θόρυβον, ἀλλὰ μέχρι τῶν ἀκοῶν του, ἔφθασαν καὶ αἱ ὑπόκωφοι ἀναφωνήσεις γυναικός.

— Κἄποια γυναῖκα σφάζουν ! ἐψιθύρισεν ὁ πολεμιστής.

Καὶ χωρὶς νὰ ενδιαφερθῇ πλέον διὰ τοὺς Γάλλους ποῦ προσεπάθουν νὰ παραβιάσουν τὴν θύραν, ὤρμησε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἀνῆλθεν πηδῶν ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ Σκλάβα!

Τὰ πρόσωπα τοῦ εὐρίσκοντο μέσα, εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, δὲν εἶναι ἄγνωστα εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Εἴπομεν ὅτι ὁ Ντελῆς, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιον οἱ ἄνθρωποι του παρέσυραν τὸν καπετὰν Χρήστον, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἔβαλαν φωτιά οἱ Γάλλοι, συνήντησε καθ' ὁδὸν τὴν Ἀγγέλω.

Εἴπομεν ἐπίσης ὅτι συνενοήθη μὲ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῆς καὶ νὰ τὴν ἀρπάσῃ, ὅταν θὰ ἔφθανεν εἰς μίαν σκοτεινὴν πάροδον.

Τὴν παρηκολούθουν λοιπὸν ἀπὸ μικρᾶς σχετικῶς ἀποστάσεως, φροντίζοντες νὰ μὴ προξενοῦν θόρυβον.

Ματαίᾳ προφύλαξις ὅμως. Διότι ἡ Ἀγγέλω ἦτο τόσο πολὺ βυθισμένη εἰς τὰ σκέψεις της ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν ν' ἀντιληφθῇ τίποτε ἀπὸ ὅ,τι ἐγίνετο γύρω της.

Ὅπως γνωρίζομεν, ὁ λοχαγὸς Μπερτώ εἶχε φύγει νὰ εἰδοποιήσῃ ὅτι θὰ ἔμενεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μάρθας. Ὅταν ἐπανῆλθε καὶ δὲν τὴν εὗρεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅταν ἀνέμενεν ἐπ' ἀρκετὸν καὶ ἐκείνη δὲν ἐνεφανίσθη, ἤρχισε νὰ τὴν ἀναζητῇ εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια.

Δὲν τὴν εὗρε ποῦθενά. Εἰδοποίησε τὴν Ἀγγέλω, ἠρεύνησαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνεκάλυψαν καὶ τοῦτο τοὺς ἔκαμε ν' ἀνησυχῇσιν καὶ νὰ ὑποψιασθοῦν μυριάς ὑποψίας.

Ἐπεξέτειναν τὰς ἐρεῦνας των καὶ εἰς τὸν κῆπον, ἔπειτα εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ λοχαγὸς Μπερτώ ἔφυγε σπεύδων πρὸς τὰς πλησίον ἐρήμους ἐκτάσεις, ἡ Ἀγγέλω ἀφ' οὗ εἰς μάτην ἐπερίμενε καὶ ἀφ' οὗ ἀνεκάλυψεν τὰ φορέματα τῆς φίλης της, ὑποψιάσθη μήπως δὲν εἶχε πάθει κακόν, ἀλλ' εἶχε δραπετεύσῃ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν Μπερτώ.

—Μπορεῖ νὰ μὴν τὸν θέλῃ πιά! ἐσκέφθη. Καὶ νᾶφυγε γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

Ἐὰν συνέβαιnen ἕνα τέτοιο πρᾶγμα—καὶ ἡ Ἀγγέλω δὲν ἔβιασε τὸ μιάλο της νὰ ἱκρίνῃ πόσον ἀνόητος ἦτο ἡ ὑπόνοιά

της ἐκείνη—ἡ Μάρθα θὰ εἶχε καταφύγει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης της Φρόσως Κουρμπῆ.

Ἐνεδύθη τότε καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Φρόσως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπληροφορήθη ὅτι δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν Μάρθα!

—Περίεργο τότε ! ἐσκέφθη ἡ νεᾶνις. Τὶ νᾶγινε ;

Προσπαθοῦσα νὰ λύσῃ τὸ ἀκατανόητον τοῦτο μυστήριον, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς, καὶ ἦτο τόσον ἀπεροφημένη μὲ τὰς σκέψεις της, ὥστε δὲν ἀντελήφθη τὸν Ντελῆν οὔτε ὅταν τὸν συνήντησεν, οὔτε τότε ποῦ τὴν παρεκολούθη, οὐδὲ καὶ ὅταν ἐκεῖνος τὴν ἐπλησίασεν.

Ὁ Ντελῆς λοιπόν, ὅταν εὐρέθησαν εἰς τὴν στενὴν πάροδον ἔκαμε σῆμα εἰς τοὺς συντρόφους του, νὰ πλησιάσουν καὶ ἔπειτα ὁρμησάν ὅλοι μαζὺ πρὸς τὴν νεάνιδα.

Πρὶν ἢ Ἀγγέλω προλάβῃ νὰ φωνάξῃ εὐρέθη ἔχουσα εἰς τὸ στόμα ἓνα μανδύλι.

Ἐδοκίμασε ν' ἀμυνθῇ. ἀλλ' οἱ κατ' αὐτῆς ἐπιτεθέντες τὴν ἔδεσαν καλὰ καὶ δύο τὴν ἀνήγειραν εἰς τοὺς ὅμους των.

— Δρόμοι ἐπιθύρισεν ὁ Ντελῆς, ἔλατε κοντά μου.

Καὶ προεπορεύθη μὲ βῆμα ταχὺ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Εἰς μίαν τῶν στενοπῶν τῆς συνοικίας Ψυρρῇ ὑπῆρχε μία οἰκία ἀνήκουσα εἰς τὸν φίλαν του Ντέφαν, ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἀπουσιάζοντα.

Ὁ Ντελῆς, εἰς τὸν ὅποιον ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας εἶχε δώσει τὸ κλειδί, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ μετὰ τῆς Ἀγγέλως, τὴν ὁποίαν εἶχε σκοπὸν νὰ καταστήσῃ ἐρωμένην του διὰ παντὸς τρόπου καὶ πάσης θυσίας, διότι ἤλπιζεν ὅτι τότε ὁ πατέρας της θὰ ἠναγκάζετο νὰ τὸν δεχθῇ ἄνδρα της καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν τεραστίαν περιουσίαν του ὡς προικὰ της.

Καὶ πράγματι, εἰς τὸ σπῆτι αὐτὸ κατηνυθύνθη.

Ἐφθασαν ἐκεῖ χωρὶς νὰ συναντήσουν εἰς τὸν δρόμον των κανέναν.

Ὁ Ντελῆς κατήχετο ὑπὸ χαρᾶς ἀγρίας.

Θὰ εἰμποροῦσε τώρα νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς σκοπούς του, καὶ κατέστρωνε εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τὸ σχέδιόν του.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην τοῦ Ψυρρῆ, τὴν ἰδίαν ἐκείνην οἰκίαν ὅπου κατέφυγε καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν Γάλλων ὁ καπετὰν Μαῦρος.

Ἄν καὶ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο ἦτο σχεδὸν ἀπομεμονωμένον τῶν ἄλλων, ὁ Ντελῆς ἐν τούτοις ἐφοβεῖτο ὅτι πιθανὸν νὰ ἀντελαμβάνοντο οἱ γείτονες τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασιν τῆς νεάνιδος.

— Διόλου παράδοξο, ἐσκέφθη, σὰν ξημερώσῃ, νᾶβγῃ ἡ Ἀγγέλω καὶ νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ κουβαλήσῃ ἐδῶ τὴν ἀστυνομία. Αὐτὸ ὅμως γιὰ πολλοὺς λόγους, δὲν μὲ συμφέρῃ.

Πράγματι δὲν τὸν συνέφερε διὰ πολλοὺς λόγους, σπουδαιότεροι τῶν ὁποίων ἦσαν δύο : Καὶ διότι θὰ τοῦ ἔπερναν τὴν νεάνιδα, ἀλλὰ πρὸ παντός διότι θὰ συνεκλάμβανον καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ὁ Ντελῆς εἶχεν ἀναμιχθῇ εἰς διαφόρους ὑπόπτους ἐπιχειρήσεις, εἶχε κυληθῇ δὲ καὶ μὲ ἓνα Γάλλον ἀνθυπολοχαγὸν ὁ ὁποῖος, μένεα πνέων ἐναντίον του τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία κατῴρθωσε νὰ πληροφορηθῇ τὸ ὄνομά του καὶ ἀπήντησεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατεζητεῖτο καὶ δι' ἄλλας ἀφορμὰς. καὶ θὰ ἔδιδε λόγον καὶ διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο.

Ἄλλ' ὁ ἀνθυπολοχαγὸς δὲν ἠρκέσθη εἰς αὐτὸ μόνον. Παρουσιάσθη εἰς τὸν στρατηγὸν Φορέ, εἰς τὸν ὁποῖον παρέστήσε τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ τραγικώτερον καὶ ἐπροκάλεσε μίαν αὐστηρὰν διαταγὴν αὐτοῦ πρὸς ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Κατοχῆς νὰ φροντίσουν ν' ἀνεύρουν καὶ νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὸν θρασὺν αὐτόν, ποῦ ἐτόλμησε νὰ ἀντιμιλήσῃ εἰς τὸν ἀξιωματικόν του.

— Θὰ φάῃ ἐκατὸ βουρδουλιές! εἶπεν ὁ στρατηγός.

Ὁ Ντελῆς ὁ ὁποῖος εἶχε πληροφορηθῇ ὅλα αὐτὰ καὶ ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ὅτι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἀστυνομία τὸν ἀπεζητεῖ ἐπίσης, εἶχε κἄθε λόγον νὰ μὴ θέλῃ νὰ προδώσῃ ἡ Ἀγγέλω τὴν ἐκεῖ παρουσίαν της.

— Ἐνὰς ἄνθρωπό· μου θὰ τὴν φυλάξῃ! ἐσκέπτετο. Πότε ὁ Κώστας· καὶ πότε ὁ Βασίλης. Καὶ ἂν θελήσῃ νὰ φωνάξῃ, θὰ τὴν ἐμποδίσουν.

Ὁ Ντελῆς προσεποιεῖτο ὅτι ἠγάπα τὴν Ἀγγέλω. Καὶ ἤθελε νὰ πιστεύσῃ καὶ αὐτὴ, ὅτι τοῦτο ἦτο ἡ ἀφορμὴ ὅλων ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔκαμνε.

Διὰ τοῦτο τὴν ἀπήγαγε μὲν, δὲν ἤθελε ὅμως νὰ τὴν κακοποιήσῃ, οὐδὲ νὰ τῆς φερθῇ κατὰ τρόπον σκαιόν.

— Θὰ δοκιμάσω ὅλους τοὺς τρόπους ! ἐσκέφθη. Καὶ ἔχω πάντοτε τὸν καιρὸν νὰ βάλω ἔμπρὸς τὸν τελευταῖο καὶ καλλίτερο.

“Ὅταν τὴν ἐτοποθέτησε μέσα εἰς ἕνα δωμάτιον, τὸ πιὸ κατὰλληλον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὥς φυλακὴ τῆς ὁ Ντελῆς, εἶπε νὰ φέρουν φῶς καὶ ἀπέπεμψε τοὺς συντρόφους του.

— Νὰ οἱ δύο μας μοναχοί ! εἶπε. Νὰ, ὑπερήφανη Ἀγγέλω μόνη μαζί μου, ὑποχρεωμένη νὰ μ’ ἀκούσῃς... Ἀγριεύουν τὰ μάτια σου ! Γιατί ; Δὲν ἔχω οὔτε νὰ σοῦ εἰπῶ οὔτε νὰ σοῦ κάνω κακό. Θέλω μονάχα νὰ μ’ ἀκούσῃς χωρὶς νὰ θυμώσῃς καὶ χωρὶς νὰ φωνάξῃς, Θὰ τὸ κάνῃς ;

Ἡ Ἀγγέλω κατένευσε.

— Ἐχω τὸ λόγο σου ;

Ἡ νεάνις ἔιαμε καὶ πάλιν νεῦμα καταφατικόν.

— Ἀ οὐ ἔτσι εἶναι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ σὲ βασανίζω μὲ τὸ νὰ σ’ ἔχω δεμένα καὶ φεμωμένα. Στάσου..

Τῆς ἀφήρσε τὸ φίμωτρον, τῆς ἔκοψε τὰ δεσμὰ καὶ τὴν ἐβοήθησε ν’ ἀνεγερθῇ.

— Ντελῇ ! τοῦ εἶπεν ἡ νεάνις, ἀφ’ ἀνέπνευσε βαθεῖά, κατ’ ἐπανάληψιν. Γιατί μ’ ἄρπαξες καὶ μὲ ἔφερες ἐδῶ ;

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

— Καὶ ἔπρεπε νὰ μ’ ἄρπάξῃς ἔτσι ;

— Μὰ ἀφοῦ δὲν εἰμποροῦσα νὰ σὲ πλησιάσω μὲ ἄλλο τρόπο ; Ἀφοῦ ἄλλοιῶς δὲν θὰ μὲ ἄκουγες ; Μὰ πές μου πρῶτα. Μῶς ἐξέφυγες ἀπὸ τὰ χέρια του ;

— Ἀπὸ τὰ χέρια τίνος ;

— Δὲν σὲ εἶχε ἄρπάξῃ κάποιος καὶ δὲν σ’ ἐπῆγε στὸ σπῆτί μου ;

— Σὲ ποῖο σπῆτι σου ;

— Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα δὲν μὲ εἶδες ἐμένα νὰ χτυπιέμαι μὲ κάποιον ;

Ἡ νεάνις ἔκαμε τὸν σταυρὸν τῆς, μορφάζουσα.

— Ἐλα χριστέ καὶ Παναγία ! ἐψιθύρισε. Τὶ θὰ εἰποῦν ὅλα αὐτά ; Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τίποτα.

— Τίποτα ;

— Ἀπολύτως !

— Μέσα στὸ σπῆτί σας, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα δὲν ἐμπῆκε κανεὶς ;

Ἡ Ἀγγέλω ἀνεσκίρτησε.

— Καὶ ἔκλεψε μιὰ γυναῖκα;

— Ναί ; Ἡ γυναῖκα αὐτῇ, δὲν ἤσουν ἐσύ ;

— Ὁχι !

— Ποιὰ τότε ;

— Ἡ Μάρθα ! Ποῦ βρίσκεται αὐτῇ τῇ στιγμῇ ;

— Δὲν ξέρω. Ἄν δὲν ἐκάηκε στὸ σπῆτι ποῦ τὴν ἔφεραν καὶ ἔβαλαν φωτιά οἱ Γάλλοι θὰ τὴν σφάζῃ ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἄρπαξε.

— Ποιός ;

— Ὁ καπετὰν Χρηστος.

Ἡ Ἀγγέλω, ἡ ὁποία εἶχε λησμονήσῃ τὴν ἰδικήν της θέσιν καὶ τὰ ἰδικὰ της σχέδια διὰ νὰ ζητῇ πληροφορίας διὰ τὴν φίλην της, ἐστάθη ἄφωνος μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.

— Ζῇ ὁ καπετὰν Χρηστος ; ἠρώτησε.

— Ναὶ καὶ τὴν ἄρπαξε. Χυπηθήκαμα στὸ σπῆτι, μὰ μᾶς περιῶσαν οἱ Γάλλοι. Ἐγὼ ἔφυγα. Τὶ ἔγιναν ἐκεῖνοι δὲν ξέρω. Μπορεῖ νὰ τοὺς ἔπιασαν οἱ Γάλλοι, μὰ μποροῦν καὶ νὰ κᾶηκαν μέσα στὸ σπῆτι

— Νὰ κᾶηκαν ;

— Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν τοὺς εἶδα νὰ βγαίνουν.

Ἐσιώπησαν. Ἡ Ἀγγέλω ἐξήγει τώρα ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ, καὶ ἐπίστευεν ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ἡ φίλη της δὲν ἐκάη μέσα εἰς τὸ σπῆτι, ἀσφαλῶς θὰ ἐφρονεύθη ἀπὸ τὸν ἀπαγωγέην της.

— Τὶ μᾶς ἐνδιαφέρουν ὅμως ὅλα αὐτὰ; εἶπεν ὁ Ντελῆ, γλύων πρῶτος τὴν σιωπὴν Ἐμεῖς ἔχουμε τῆς δικῆς μας ὑποθέσεως καὶ γι' αὐτὲς αἷς μιλήσουμε τώρα.

— Ναί, αἷς μιλήσουμε. Μὰ καὶ σὰν τὶ ὅμως ἔχουμε νὰ εἰποῦμε;

Ἡ νεᾶνις δὲν ἐφαίνετο θυμωμένη, οὐδὲ ὅτι εἶχε δυσανεστῇ θῆ διὰ τὴν πέριπέτειαν της ἐκείνην. Τώρα δὲ τοῦ ἀπῆντα σχεδὸν μειδιῶσα, πρῶγμα ποῦ ἐνεθάρρυνεν τὸν Ντελῆν.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τῆς ἀπῆντησε. θέλω νὰ σοῦ γυρέσω συγχώρεσι γι' αὐτὸ ποῦ ἔκανα στὸ χωριό. Σ' ἀγαποῦσα κρυφά, καιρὸ πολὺ. Καὶ τότε ποῦ ἤμουν ἐδῶ καὶ ὅταν βρισκόμουν στὸ χωριό, πάντα ἐσένα ἀγαποῦσα.

— Κι' ἔπρεπε νὰ μὲ προσβάλης;

— Ἡ ζήλεια μ' ἐτύφλωσε. Τὸ κραοὶ ποῦ εἶχα πιῇ μὲ εἶχε ζαλίσει καὶ δὲν ἤξευρα τι ἔκανα.

Γνωρίζομεν ὅτι σκοπὸς τῆς Ἀγγέλως ἦτο νὰ προσποιηθῇ ὅτι τὰ εἶχε λησμονήσει ὅλα, ὅτι δὲν ἔτρεφεν ἐχθρότητα ἐναντίον του καὶ ὅτι δὲν θὰ ἤρνεϊτο νὰ τὸν νυμφευθῇ.

Ἦλπιζεν ὅτι δι' αὐτοῦ του τρόπου θὰ κατώρθωνε νὰ ἐπιτύχῃ ἀσφαλέστερον τοῦ σκοποῦ της, ὃ ὁποῖος συνίστατο εἰς τὸ νὰ τὸν δολοφονήσῃ διὰ τρόπον μυστικοῦ καὶ ν' ἀπαλλαγῇ οὕτω αὐτοῦ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωριὸ της, καὶ ὡς χήρα ἀκόμη.

Ἔνεκα τούτου δὲν ἄφηνε νῆ φανῇ τὸ μῖσος ποῦ ἔτρεφεν ἐναντίον του.

Ἀπ' ἐναντίας, μὲ τὰ βλέμματα καὶ τὰ μειδιάματα καὶ τοὺς μορφασμούς της, τὸν ἄφηνε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἦτο εὐνοϊκῶς διατεθειμένη διὰ τοὺς ἐρωτικούς πόθους του.

— Ἡ ζήλεια! τοῦ εἶπε. Καὶ μὴ ἐγώ, ἀγαποῦσα κανέναν;

— Μ' ἐπεριφρονοῦσες ὅμως ἐμένα.

— Ἀπὸ κοριτσιίστικη ὑπερηφάνεια.

— Κι' ἐγὼ τῶκανα ἀπὸ παιδικίσις ζήλεια καὶ κουταμάρα. Ἦθελα νὰ δείξω τὴν ἀγάπην μου, καὶ ὅχι νὰ σὲ προσβάλω, Νόμιζα πῶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἔκανα δική μου

— Γελάστηκες ὅμως, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ἀργὰ τὸ κατάλαβα. Μὰ παντα εἶχα στὸ νοῦ μου νὰ σοῦ δώσω τὴν ἐξήγησιν σου σοῦ δίνω, καὶ ὅποια ικανοποιήσῃ θὰ μοῦ ζητήσης.

Ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὴν προσποίησιν τῆς νεάνιδος ὁ Ντελῆς εἶχε σχηματίσει τὴν πέποιθσιν ὅτι, ἐν τέλει, θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν νυμφευθῇ.

Εἶχεν ἐπίσης πιστεύσει ὅτι, διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, δὲν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν, ἀλλ' ἕνα τρόπον καλόν. Ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν σκοπὸν του καλλίτερον μὲ τὴν εὐγένειαν, παρὰ μὲ τρόπον ἄγριον.

Διὰ τοῦτο ἐφαίνετο ὅτι εἶχε μετανοήσῃ καὶ ἐζήτηι συγγνώμην καὶ προσέφερετο νὰ δώσῃ καθεὶ ικανοποίησιν.

Ἡ Ἀγγέλω ἐξ ἄλλου προσεπάθει νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ ἐντεῦθεν ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον καὶ οἱ δύο ἐφαίνοντο ὅτι κατεῖχοντο ἀπὸ τὰ καλλίτερα αἰσθήματα ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον.

— Ὅτι ἔγινε, ἔγινε ! εἶπεν ἡ Ἀγγέλω.

— Καὶ τώρα ;

— Ἐ, τί ;

— Τὶ σκοπεύεις νὰ κάνης τώρα ;

— Γιὰ ποιοὺ ζήτημα ;

— Ξεύρεις πῶς σ' ἀγαπάω, Ἀγγέλω. Ξεύρεις διὰ γὰρ χάρι-
σου, παρὰ λίγο νὰ μὲ σκοτώσουν οἱ συγγενεῖς σου. Τὰ σπῆτια
μας ποῦ ἦσαν φίλοι ἔγιναν οἱ πρὸ χειρότεροι ἐχθροὶ. Τώρα βρί-
ζονται μόνον. Αὐριο θὰ σκοτωθοῦν ! Καὶ ἀφορμὴ γιὰ ὅλα αὐ-
τὰ εἶναι ἡ δική μου ἀγάπη καὶ ἐκεῖνος ποῦ μπορεῖ νὰ διορθώ-
σῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ προλάβῃ τὴν καταστροφὴν, εἶσαι σύ.

— Ἐγώ ; Καὶ πῶς ; ἠρώτητεν ἡ νεᾶνις προσποιουμένη ὅτι
δὲν ἐννόησε.

— Ἐσὺ ναί ! Γιατί ἅμα ἐσὺ δεχθῆς τὴν ἱκανοποίησι τοῦ
σοῦ δίνω, οἱ δικοὶ σου, καὶ ἂν θυμώσουν τὴν ἀρχή, θὰ δε-
χθοῦν ἔπειτα.

— Ἰκανοποίησι σὲ μένα ; Ποιά ;

— Νὰ σὲ παντρευῶ. Μ' αὐτὸ τὸ τρόπο, πέρνω πίσω τὴν
προσβολὴν ποῦ σοῦ ἔκανα.

Ἡ Ἀγγέλω, γνωρίζομεν ὅτι ἦτο διατεθημένη ὅχι μόνον νὰ
προσποιηθῇ ὅτι τὸν ἔπαιρνε ἄνδρα τῆς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ νὰ κά-
μῃ μ' αὐτὸν τὸν γάμον τῆς.

Ἐν τούτοις διὰ νὰ μὴ ὑποτευθῇ τίποτε ὁ Ντελῆς, καὶ διὰ
νὰ μὴ φανῇ ὅτι εὐκόλως συγκατατέθη τώρα εἰς ἐκεῖνο ποῦ τό-
σον κατηγορηματικῶς ἠρνεῖτο ἄλλοτε ἐφάνη ὅτι ἐσκέπτετο.

— Ἄν σοῦκανα μιὰ προσβολή, ἐπανέλαβεν ὁ Ντελῆς, ὁλο-
νὲν ἐνθαρυνόμενος εἰς τὰς σκέψεις του, τὴν παίρνω ἐγώ, μιὰ
ποῦ θὰ σοῦ δώσω τὸ ὄνομά μου. Ἔτσι δὲν εἶναι ;

— Σωστά.

— Ὡστε δέχεσαι ;

— Δὲν εἶπα αὐτό.

— Ἀρνεῖσαι ;

— Μὰ οὔτε αὐτὸ σοῦπα, Μοῦ γυρεύεις ἀπάντησι γιὰ ἓνα πράγ-
μα, ποῦ ἔως τώρα, δὲν ἐδεχόμουν οὔτε νὰ συζητήσω κἂν, για-
τί ἐνόμιζα πῶς μ' αὐτὸ ποῦ ἔκανες, θέλησες νὰ μὲ προσβάλῃς
Μὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξήγησι ποῦ μοῦδωσες καὶ τὴν συγνώμην
ποῦ ποῦ γύρεψες, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα.

— Καὶ δέχεσαι, λοιπὸν Ἀγγέλω ;

— Μπορεῖ καὶ νὰ δεχθῶ. Μὰ θέλω νὰ σκεφθῶ ὅμως, θέλω νὰ μοῦ δώσης τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῶ.

— Περιμένω.

— Αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀπαντήσω. Αὔριον, μεθαύριο... Χαμογελᾷς ; Γιατί ; Μήπως νομίζεις ὅτι θέλω μὲ αὐτὰ ποῦ σοῦ λέω νὰ σὲ ξεγελάσω, γιὰ νὰ μ' ἀφήσης νὰ φύγω ; ὄχι δὲν εἶναι αὐτό. Ἐγὼ δὲν φοβᾶμαι κανέναν. Οὔτε σένα οὔτε ἄλλον. Καὶ δὲν γυρεύω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Θὰ μείνω. Καὶ ἂν δεχθῶ, θὰ γίνουν οἱ γάμοι μας σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπῆτι. Ἄν ὄχι, θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ κατὰμουτρα καὶ πιστεύω πῶς καὶ σὺ δὲν θὰ θελήσης τότε νὰ μ' ἐμποδίσης νὰ φύγα.

— Ὅχι βέβαια !

— Δόσε λοιπὸν ἐντολὴ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ κρεββάτι μου καὶ ἄφησέ με μοναχῇ. Καὶ ὅταν ἐγὼ ἔχω ἐτοιμῇ τὴν ἀπάντησί μου θὰ σοῦ τὴν δώσω. Εἴμαστε σύμφωνοι ;

— Ναί ! Καὶ θὰ γίνῃ ὅπως εἶπες. Μὲ μιὰ συμφωνία ὅμως

— Παιδιά ;

— Μοναχῇ σου εἶπες ὅτι δὲν θὰ φύγῃς ἂν πρὶν δὲν μοῦ δώσης τὴν ἀπάντησί σου.

— Ναί !

— Πιστεύω πῶς μιὰ καὶ τῶρες, θὰ τὸ κάνῃς. Μὰ ἂν παρὰ βῆς τὸ λόγο σου, μοῦ δίνεις τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἐμποδίσω διὰ τῆς βίας ;

— Ναί !

— Σύμφωνοι τότε, Ἀγγέλω. Φεύγω μὰ θὰ ῥαχῶμαι κάθε λίγο μήπως χρειάζεσαι τιποτα. Καλὴ νύκτα σου.

— Καλὴ νύχτα !

Ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν. Ἐσπευσε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπερίμεναν εἰς ἓνο ἄλλο δωμάτιον, καὶ τοὺς εἶπε.

— Χωριστήκαμε φίλοι, μὰ κάνεις δὲν ξέρει ἂν δὲν μοῦ τῶς ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσῃ.

Καὶ τὴν θὰ κάνουμε ;

— Τὸ δωμάτιόν της δὲν βλέπει στὸ δρόμο. Ὅλα τὰ παράθυρα ἔχουν σίδερα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πηδήσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

— Μπορεῖ ὅμως νὰ φωνάξῃ ;

— Ναὶ ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ φυλάῃ πάννα ὁ ἓνας βάρδια ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά της. Ἔπητα θὰ φωθᾷξῃς τὸν Πᾶνο καὶ θὰ φυλάῃ αὐτόν, ἔτσι θὰ γίνῃ ἔως τὸ πρωῒ. Θὰ κλειδώσῃς τὴν πόρτα καὶ ἂν συμβῇ τίποτα θὰ μὲ εἰδοποιήσῃς.

— Ποῦ ;

— Θὰ μείνω καὶ ἐγὼ ἐδῶ.

Πράγματι ἡτοίμασαν τὸν κοιτῶνα τῆς νεάνιδος καὶ ἐκεῖνη τοὺς εἶπε.

— Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῇτε, Δὲν πρόκειται νὰ κάνω τίποτα.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ντελῆ ἐξῆλθαν, ἐσύρτωσε τὴν θύραν ἔσωθεν.

Ἔπητα ἐπῆρε τὸ μαχαῖρι καὶ ἓνα πιστόλι, τὰ ὁποῖα ἔκρυπτε πάντοτε ὑπὸ τὰ φορέματά της, καὶ τὰ ἐτοποθέτη κατ' ὡς ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της.

— Δὲν θὰ φύγω ὄχι, Ντελῆ, ἐψιθύρισε. Τρόμαξα νὰ σὲ βρῶ. Θὰ μείνω. Καὶ σήμερα ἢ αὔριο, θὰ σὲ σκοτώσω, αὐτὸ στὸ ὑπόρχομαι . .

Ἐκλείσε τὰ μάτια της, καὶ χωρὶς νὰ ἀνησιχήσῃ μήπως ὁ Ντελῆς τῆς ἐπετίθετο τὴν νύκτα νὰ τὴν βιάσῃ, μετὰ ἀρκετῆς ὥρας ἀγωνιώδους σκέψεως, ἀπεκοιμήθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἡ Ἐπίθεσις.

Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὁ Χρῆστος Ντελῆς δὲν ἐκοιμήθη σχεδὸν καθόλου. Ἐσκέπτετο πάντοτε τὰ πρὸ ὀλίγου συμβάντα καὶ προσεπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μεταβολὴν, τὴν ἐντελῶς αἰφνηδῖαν μεταβολὴν τῶν διαθέσεων τῆς Ἀγγέλως.

Ἡ ὥραία χωρικὴ ποῦ ἠρνήθη, μετὰ τὸ φίλημα καὶ νὰ προφέρῃ κἂν τὸ ὄνομά του ἢ ὁποῖα ἡπεῖλει τότε γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ ἐξαπέλευεν ἐναντίον του τοὺς συγγενεῖς της ὅλους, δὲν ἠρνεῖτο τώρα νὰ σιζητήσῃ τὸ πρᾶγμα οὐδὲ κἂν ἐθύμωνε διότι τὴν ἀπήγαγε.

Τὶ ἐσήμαιναν τάχα ὅλα αὐτά ;

Ποῖα γεγονότα ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῆς νεάνιδος, ὥστε νὰ τῆς ἐπιφέρουν μίαν τόσον ριζικὴν μεταβολήν ;

Καὶ ποῖον λόγον εἶχεν καὶ ἡεῖς Ἀθήνας ἀφίξις της;

Ὁ Ντελῆς, πελαγοδρομῶν εἰς ὠκεανὸν ἀντιθέτων σκέψεων, προσεπάθει ν' ἀνεύρη διὰ μέσου αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν προσπάθειά του ἐκείνη τὸν ἐβασάνιζε.

Μήπως ἡ ἀφίξις της εἰς Ἀθήνας καὶ τὸ νέον περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον εὗρέθη, τὴν ἔκανε νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἀγριότητα ἐκείνην ὑπὸ τῆς ὁποίας κατείχετο εἰς τὸ χωριό; Ἡ μήτηρ της τώρα ποῦ ὁ θυμὸς ἐπέρασε, ἡδυνήθη νὰ σκεφθῇ ψυχραιμότερα καὶ νὰ ἰδῇ τὰ πράγματα καλλίτερα νὰ κρίνῃ ὀρθότερα καὶ νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ καλλίτερος ἄνδρας ποῦ ἠμποροῦσε νὰ πάρῃ ἡτὸ αὐτός.

Ἦτο τοῦτο ἡ μία ἀποψὶς τοῦ ζητήματος, ἀλλ' ὑπῆρχε καὶ ἄλλη καὶ χειροτέρα.

Μήπως δηλαδὴ ἡ Ἀγγέλω ὑπεκρίνετο τὴν μετανοήσαν διότι τὴν εἶχε τώρα ὑπὸ τὴν διάκρισίν του, καὶ ἤθελε νὰ κερδίσῃ καιρὸν διὰ νὰ φύγῃ καὶ νὰ τὸν καταγγείλῃ εἰς τὰς ἀρχάς;

Καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἦτο πιθανόν.

— Ναί, μὰ ὅμως δὲν θὰ τὸ πετύχῃ αὐτό, διελογίζετο. Δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ δῶ μέσα παρὰ ἀφ' οὗ γίνῃ πρῶτα ἐρωμένη μου. Καὶ ἂν βγῇ.. Γιατὶ στὴν ἀνάγκη θ' ἀπαλλάξω τοὺς νέους ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της ποῦ βασανίζῃ καὶ τὰ πλάνα ὄνειρα ποῦ ἐμπνέει.

Ἀποφασισμένος λοιπὸν καὶ τοῦτο ἀκόμη νὰ κάμῃ, νὰ τὴν βιάσῃ δηλαδὴ καὶ νὰ τὴν φονεύσῃ, ἐσχεδίαζε ποίαν στάσιν ἐπρεπε νὰ τηρήσῃ εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ ἐστριφογύριζεν εἰς τὴν στρωμνὴν του ἀκροώμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μήπως ἀκούσῃ θόρυβόν τινα, δηλωτικὸν ἐξαιρετικῶν γεγονότων.

Ὁ ὕπνος τὸν κατέλαβε κατὰ τὰς πρωΐνας ὥρας, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐκοιμήθη πολὺ.

Ἠγέρθη, ἔξενεδύθη, ἠῤῥεπίσθη καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ ἓνας ἐκ τῶν ἀνθρώπων του ἐσιγοκοιμᾶτο ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς νεάνιδος.

— Τί νέα; τὸν ἠρώτησε.

— Ἦσυχία! Ὅλη τὴν νύχτα κοιμᾶται. Οὐτ' ἐγώ, οὔτε ὁ Βασίλης ἀκουσε τίποτα.

— Εὐύπνησε;

— Κοιμᾶται.

— Ὅταν ξυπνήσῃ εἰδοποίησέ με...



Κατὰ μήκος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς ἐνείδρευεν μίᾳ πολυ-
πληθεὶς ὁμὰς ὀπλοφόρων.

Ὅταν ἡ Ἀγγέλω ἡτοιμάσθη ὁ Ντελῆς τὴν ἐπεσκέφθη, ἀλλ' ἐκείνη τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν εἶχε λάβει ἀκόμη τὴν ἀποφασίν της.

— Ἀ! ἐσκέφθη ὁ Ντελῆς. Πολεμάει νὰ μὲ ξεγελάσῃ, γιὰ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ. Δὲν θὰ τὸ πετύχῃ ὁμως.

Ἡ Ἀγγέλω ἐν τούτοις δὲν ἐζήτησε νὰ τῆς ἐπιτραπῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, δὲν ἔθιξε μάλιστα καθόλου τὸ ζήτημα.

Ἡ νεάνις δὲν ἐφοβεῖτο κανέναν.

Θαρραλέα ὅπως ἦτο, ὥπλισμένη δὲ πάντοτε, δὲν ἐφοβεῖτο τὸν Ντελῆν. Εἰμποροῦσε τὰ κτυπηθῇ μαζὺ του, μὲ τὴν ἐλπίδα μάλιστα ὅτι θὰ τὸν καταβάλῃ.

— Μακάρι νὰ μοῦ δώσῃ ἀφορμὴν διελογίζετο. Γιατὶ τότε θὰ τὸν σκοτώσω καὶ θὰ εἰπῶ ὅτι εὐρέθηκα σὲ ἄμυνα!

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ζητήσῃ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ, ὅπως ἐφοβεῖτο ὁ Ντελῆς ὅτι θὰ ἔκαμνε, ἀπ' ἐναντίας ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ.

Πράγματι δὲν θὰ δυσηρεστεῖτο ἂν τὴν ἀπέπεμπαν διότι δὲν θὰ ἠδύνατο τότε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιόν της.

Τοῦτο ἔκαμε τὸν Ντελῆν ν' ἀποβάλῃ μέρος τῶν ὑπονοιῶν του.

— Περίεργον! ἐσκέφθη. Ἡ Ἀγγέλω δὲν φαίνεται νὰ εἶναι δυσαρεστημένη. Ὡρισμένως δὲν μὲ μισεῖ πειὰ.

Ἐδωσεν ἐντολὴν νὰ τὴν περιποιῶνται, νὰ τῆς δίδουν ὅτι ζητεῖ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ παύσουν νὰ τὴν προσέχουν καὶ νὰ τὴν φρουροῦν ἀγρύπνως.

— Ἄν θελήσῃ νὰ φωνάξῃ φιμῶστέ την! τοὺς εἶπεν.

Ἐφύγε διότι εἶχε πληθοσὺποθέσεων νὰ κανονίσῃ, ἤθελε νὰ συναντήσῃ τοὺς συνεργάτας του.

Τώρα καθὼς εἵπομεν. αἱ Ἀθῆναι εὐρίσκοντο ἐν ἀναστατώσει λόγφ τῆς χολέρας. Οἱ πολῖται εἶχον χάσει τὸ ἡθικόν των, εἶχον φυγαδευθῇ πειὰ τὰ ὄνειρα τῶν πατριωτῶν, ὄνειρα ποῦ οἰστρηλατοῦσαν τοὺς Ἕλληνας πρὸ ὀλίγου ἀκόμα καιροῦ.

Διότι ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐλάβομεν τὴν ἀφορμὴν νὰ εἴπωμεν οἱ Ἕλληνες εἶχαν πιστεῦσαι ὅτι θὰ ἐξεπληροῦντο οἱ Ἐθνικοὶ πόθοι.

Ἡ Ρωσσία εἶχε κηρίξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, καὶ ἓνα πρῶτ' περὶ τὰ τέλη τοῦ Φεβρουαρίου 1854, ἕκτακτος

συγκίνησις ἐπεκράτει εἰς τὸ πρὸς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου καφενεῖον τῆς «Ὠραίας Ἑλλάδος», τὸ ὁποῖον ἦτο τότε τὸ πολιτικὸν κέντρον τῶν Ἀθηναίων. Ἐνωρὶς διασταυροῦντο εἰδήσεις περὶ σπουδαίων ἐπαναστατικῶν γεγονότων ἀνὰ τὴν Ἠπειρον, καὶ ὅποια ἐπροκάλεσεν ὁ Βασιλεὺς, νομίσας ἐπικαιρὸν τὴν / σαιγμὴν νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς προαιωνίους πόθους τοῦ Ἑθνους. Δὲν ἦ Τουρκία εὐρίσκειτο ἀπασχολημένη εἰς πόλεμον μετὰ τῆς Ρωσσίας. Καὶ ἡ καταστροφή αὐτῆς κατὰ τὴν γενικὴν πεποίθησιν ἐπέκειτο. Ἐπιστεύετο θετικῶς ὅτι ἡ Ρωσικὴ προέλασις θὰ ἐπῆρχετο ἀκάθεκτος, ὁρμητικῇ. Ἡ διάβασις τοῦ Δουνάβεως ἐκρίνετο ἔργον εὐχερέστερον, ἡ δὲ ἀντίστασις τοῦ Τούρκου ἀρχιστρατήγου Ὁμέρ πασσᾶ ἐπρολέγετο ἀναξία πλέον λόγου.

Γηραιοὶ ἀγωνισταὶ εἰς τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο καφενεῖον ἀνεγίνωσκον τὰς εἰδήσεις ταύτας μετὰ συγκινήσεως, ἡ ὁποία τοὺς ἔφερε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Εἰς τὰς γενναίας τῶν ψυχὰς ἀνέζη ἡ δημορικὴ ἐποποιία τοῦ 21. Λοιπὸν ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ ἴδωσιν τὴν ὅλην ἀνάστασιν τοῦ Γένους καὶ νὰ λειτουργηθῶσιν εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν;

Ἄλλοι νεώτεροι, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀνατραφῇ μὲ τὴν ποιητικὴν ἀφήγησιν τῶν ἡρωϊκῶν ἐκείνων ἄθλων ἐφλέγοντο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ δράξουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ δράμουν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Τὸ εὐρωπαϊκὸν ταχυδρομεῖον ἐν τούτοις, τὸ ὁποῖον εἶχε φθάσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, προέλεγεν ἕξ ἄλλης ἀπόψεως καὶ δυσάρεστα γεγονότα. Αἱ ἀπειλαὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, ὡς πρὸς τὴν θρυλλουμένην κοινὴν πολεμικὴν σύμπραξιν τῶν δύο τούτων Δυνάμεων κατὰ τῆς Ρωσσίας, ἔτεινον νὰ πραγματοποιηθῶσιν. Ἄλλ' οἱ ἀγαθοὶ θαμῶνες τοῦ καφενεῖου τῆς «Ὠραίας Ἑλλάδος» ἐν τῷ μεγάλῳ ἐνθουσιασμῷ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελον νὰ πιστεύσουν. Τινὲς μάλιστα, οἱ ὅποιοι ἀνεγίνωσκον τὴν «Ἀθηναίαν» δημοσιεύουσαν ἐν λεπτομερίᾳ πάσας τὰς ἕξ Εὐρώπης εἰδήσεις, συμβουλευούσαν δὲ ἡσυχίαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν Βασιλέα, ἀπέρριπτον τὸ φύλλον μετ' ἀγανακτήσεως ἀποκαλοῦντες αὐτὸ προδοτικόν.

Οἱ οὗτοι ἐκφραζόμενοι ἦσαν ἰδίως οἱ Ναπαῖοι, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ Ρωσσικὸν λεγόμενον υκόμμα, οἱ καὶ πολυπληθέστεροι,

οἱ ὅποιοι ἀδιστάκτως ἐπίστευον, ὅτι ἡ ὁμόδοξος Δύναμις τοῦ Βορρᾶ ἤθελε φέρεи εἰς πέρας τὴν πλήρη ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γένους! Οὗτοι ἀπετέλουν καὶ τὴν μεγάλην πλειονοψηφίαν τῶν θαμῶνων τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος».

Ὁργανὸν των δὲ ἦτο ὁ «Αἰὼν» ἐνθέρμως γράφων περὶ τοῦ πολέμου, ἀνεπιφυλάκτως προτρέπων εἰς τὴν πολεμικὴν ἐξέγερσιν τῆς χώρας καὶ παρακολουθῶν ἐν γένει τὴν κοινὴν γνώμην.

Πᾶσα ἀντίρρησης τῶν ἀντιφρονούντων, οἱ ὅποιοι ἀπε-ελοῦντο ἀπὸ τὸ Γαλλικόν κόμμα, τοὺς Μπαρλαίους, τὸ Ἀγγλικόν κόμμα καὶ τοὺς μοσχομογκίτας καὶ ἀπήρτιζόν τὴν ἀντιπολίτευσιν, συνετρίβετο πρὸ τῆς ὀρμητικῆς αὐτῆς ὁμοφωνίας. Καὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀντιπολίτευσίς πράγματι δέν ὑπῆρχεν εἰς τὸ καφενεῖον τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος». Ὅλοι διέβλεπον εἰς τὸ κίνημα αὐτὸ ἀγῶνα ἐθνικόν, τὸν τελευταῖον ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα.

Ἡδὴ ὠμίλουν περὶ συστάσεως κομιτάτων, τῶν ὁποίων σκοπὸς ἦτο ὁ ἐξοπλισμὸς ἀνταρτικῶν σωμάτων. Αἱ ἀνακοινώσεις αὐταὶ ἐγίνοντο ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τὸν τύπον αὐστηρᾶς ἐχεμυθείας, ἀλλὰ παραδόξως μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιφυλάξεις τὰ μυστικά ἦσαν ἤδη γνωστότατα εἰς πάντας.

Ὅλα ὁμως ἀπέτυχαν ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία εὗρον τὴν ἀφορμὴν νὰ κάμουν τὴν Κατοχήν, ἡ χολέρα ἐνέσχυεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ, τὰ ἀνταρτικὰ σώματα ἐπανήλθον, ἡ ληστεία ἐλυμαίνεται τὴν Ἑλλάδα, ἡ φτώχεια τὴν ἐβασάνιζε, ἡ συναλλαγή, ἀπέπνιγε μὲ τοὺς πλοκάμους τῆς τῆν χώραν.

Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀπορήσῃ ὁ ἀναγνώστης ἂν ἡ κρατικὴ μηχανὴ ἦτο ἐντελῶς ξεκάρφη, καὶ ἂν εἴμποροῦσαν νὰ κυκλοφοροῦν εἰς τοὺς δρόμους ἐλευθέρως, ἀνθρωποὶ ἔχοντες πλείστοις λογορσιαμοὺς ἀνοικτοὺς μὲ τὴν δικαιοσύνην.

Ἡ χωροφυλακὴ κατεδίωκε τοὺς ληστές. Ἡ ἀστυφυλακὴ ἦτο, σχεδὸν εἰπεῖν, αἰχμάλωτος τῶν Γάλλων, οἱ Βασιλεῖς ὑφίστατο διαρκῶς ταπεινώσεις. οἱ Ὑπουργοὶ ἐδούλευον εἰς τὰ κόμματα καὶ οἱ Βουλευταὶ κύρια ἔργα εἶχον τὸ ρουσφετολόγημα.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς τελοῦσα ἡ χώρα, ἦτο κυριολεκτικῶς τὸ ἐξουθενήμα των Ἑθνῶν.

Καὶ δὲν ἦταν, ἐπομένως, παράδοξον ὅτι, οἱ μὲν λησταὶ ἔδρων εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἄλλοι δὲ εἴμποροῦσαν

ν' ἀπάγουν νενάιδος ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ νὰ τὰς ἐγκλείουν εἰς σχετικῶς κεντρικὰς οἰκίας, ὅπως ἔκαμνεν ὁ καπετὰν Χρηστὸς ἡ ὁ Ντελῆς.

Ἡ ἀπαγωγὴ ἐξ' ἄλλου πολιτῶν Ἑλλήνων καὶ τῆ φυλάκισις των εἰς πλοῖον ἦτο πρᾶγμα σύνηθες.

Τὶ δὲν ἐγίνετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος; Εἴπομεν ἤδη ὅτι τὰ πάντα κατέργεον! Ἡ ἐπανάστασις εἶχεν ἀπολύχῃ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν δύο μεγάλων δυνάμεων.

Ἦτο θλιβερὸν τὸ θέαμα τῶν γενναίων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέστρεφον δεσμῶται τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ξένων, γυμνοὶ καὶ πειναλέοι. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν τὸ ἄνθος τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, τὰ ἐνδοξότερα τῆς Ἑλλάδος ὀνόματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια συνεδέοντο ἀναποσπάστως μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεώς της.

Βλέποντες τοὺς ξένους κατέχοντας ἐνόπλως τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος, ἀποκλείοντας τὰ παράλια αὐτῆς, χαλκεύοντας δεσμὰ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσουν πῶς χριστιανικοὶ στρατοὶ ἐδέχοντο ν' ἀδελφώσουν τὰς σημαίας των. Ἐφ' ὧν ὑπῆρχε τὸ σύμβολον τοῦ στρατοῦ μὲ τὴν ἡμισέληνον.

Καὶ λόγῳ, οἱ πλήρεις ἀποθαρρύνσεως καὶ ταπεινωτικῆς ὑποταγῆς καὶ κατασχύνης, οἱ ὅποιοι ἠκούοντο ἐκ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς διπλωματικῆς ὑποκρίσεως, τοὺς ἐτάρασεν καὶ τρὺς καθίστων ἀλλόφρονας. Ἦτο τόσον αὐθόρμητον, τόσῳ φυσικὸν καὶ ὠραῖον νὰ δράξουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ τρέξουν εἰς βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν των, νὰ φέρουν εἰς αὐτοὺς ἐλευθερίαν καὶ ζωὴν, ν' ἀποδιώξουν τὸν προαιώνιον τύραννον, ὥστε ἡ σημερινὴ ἀνέλπιστος ἀντίδρασις ἐνεῖχε τὴν φρίκην ὡς ἀπὸ κατάρας τοῦ πεπρωμένου.

Τοιούτων ἐντυπώσεων τὴν ὁδὴν φέροντες ἐν τῇ καρδίᾳ εἶχον ἐπανέλθῃ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ ἀτυχεῖς πρόμαχοι τοῦ δευτέρου ἑλληνικοῦ ἀγῶνος. Καὶ μετ' αὐτῶν εἶχον ἐπιστρέψει οἱ ἀρχηγοὶ των, ὁ Γρίβας ὁ Χατζηπέτρος ὁ Καραϊσκάκης, ὁ Βάσος. ὅλοι οἱ νεώτεροι ἐπίλεκτοι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Συννεκεντρώθησαν ὅλοι εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ὁ Γρίβας ἐξήτησε νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα εἰς τὸν Ὀθωνα.

—“Ὅχι, τὰ ἄρματα σας κρατῆστέ τα, ἐφώναξεν ὁ Βασιλεὺς θὰ διηγοῦνται ἓνα καιρό, ὅτι δὲν τὰ ἐτρώμαξεν ὁ ἐχθρὸς, ἀλλὰ τὴ λάμπι των πῆρε ἡ ἀδικη βία ἐκείνων ποῦ στὰ βασίλεια τῆς ἡθικῆς ιδέας εἶνε σήμερα νικημένοι μπροστά μας.

“Ὅταν ἐπανῆλθε ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ Θρόνου, τοὺς εὔρεν ὅλους συγκεντρωμένους εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὡς εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἄλλοτε ἡμέρας. Ἀλλὰ πόσον πένθιμος ἦτο ἡ θέα αὐτῶν! “Ὅλοι ἐθρῆνουν ὡς μικρὰ παιδιὰ καὶ μετ’ αὐτῶν αἱ Ἑλληνίδες αἱ ἀπαρτίζουσαι τὴν αὐλὴν τῆς Βασιλίσσης. Αὕτη ἔμπλεως θάρρους καὶ ἐλπίδων ἐξήτει νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ τὴν ἰδικήν της γενναιοψυχίαν τοὺς ἐβεβαίουν, ὅτι ἦτο ἰδύνατον ἡ θυσία αὐτὴ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ μίαν ἡμέραν.

— Μὴν κλαῖτε παλληκάρια, μὴν κλαῖτε κορίτσια, ἃς μᾶς ἀφίσουν τὴ ζωὴ, ἔπρεπε νὰ ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ τὴ διατηρήσουμε ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα, εἶνε τὸ ἴδιο ὡς νὰ ἐδώσαμε σ’ αὐτοὺς τὴ ζωὴ μας!

Καὶ παραπλεύρως πρὸς αὐτὴν ἐκεῖνος μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν καὶ ἀταραξίαν τῆς ψυχῆς ἔστη καὶ ἐβροντοφώνησε πρὸς αὐτοὺς παραδίδων τὴν ἱερὰν κληρονομίαν εἰς τὸ ἔθνος;

— Ἴδου ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε! τὸ μαρτύριον τοῦ Βασιλέως σας καὶ τῆς πατρίδος ἡ συμφορὰ ἃς χρησιμεύσουν εἰς τὸ μέλλον πρὸς κραταίωσιν τῆς φυλῆς. Μᾶς ἐδέσμευσαν τοὺς ἀναγκάσαμεν ὅμως νὰ φανοῦν περισσότερον βάρβαροι ἀφ’ ὅ,τι εἶνε, τοὺς ἐδείξαμεν ὅτι ζῶμεν.

Ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν λόγων τούτων οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἀπῆλθον μὲ θερμὰς καὶ πάλιν ἐλπίδας εἰς τὴν καρδίαν.

Καὶ ἀπέρριψαν ἐκ τῆς ψυχῆς των τὴν ἐντύπωσιν τῶν ἡττημένων καὶ ἀνεῦρον τὸ ἀγέρωχον, τὸ ὑπερήφανον ἦθος τῶν νικητῶν. Ἐγνώριζον, ὅτι τοὺς ἡρωϊκοὺς των Βασιλεῖς ἤδη τοὺς ἀνέμενον ἄλλαι ταπεινώσεις καὶ ἄλλα μαρτύρια, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶχον προγραφῇ ἄλλα ταῦτα πάντα τοὺς ἐνεθάρρυνον περισσότερον, τοὺς καθίστων καρτερικοὺς καὶ ὠραίους. Τὶ ἦσαν αἱ ὀλίγαι στιγμαὶ προγραφῆς, τῶν ζημιῶν, τῶν αὐθαιρέτων ἐκβιασμῶν ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς, τῆς μεγάλης ιδέας μᾶς πατρίδος ἐλευθέρως;

Κι’ ἂν οἱ γηραιότεροι ἐξ αὐτῶν ἐπέπρωτο νὰ κλείσουν διὰ παντός μετ’ ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς των καὶ νὰ μὴ ἀξιωθοῦν

νὰ ἴδουν τὸ ὥραϊον ὄνειρον πραγματοποιούμενον, τὰ τέκνα αὐτῶν μήπως δὲν θὰ ἐπραγματοποιούν τὸ ὄνειρον τοῦτο ! Ὁ θάνατος τότε θὰ ἦτο ζωὴ δι' αὐτοὺς καὶ τὴν ζωὴν ταύτην τὴν ἡσθάνοντο τώρα ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν λόγων καὶ τὴν λάμπιν τοῦ ἥρωος Βασιλέως.

Καὶ μία μόνον θλίψις κοτεῖχε τὴν καρδιά των, ὅτι ἡ καταδίκη τῆς προσωπικῆς ἐναντίον των ἐκδικήσεως τοὺς ἀπεστέρε τὴν χαρὰν τοῦ νὰ ζῶσι πλησίον πρὸς τοιούτους βασιλεῖς,

— Ἡ πολιτικὴ θὰ μέ πετάξῃ στὸ δρόμο, ἔλεγεν ὁ γενναῖος Κολοκοτρώνης πρὸς τὸν Βέτλιαν, καὶ θὰ ἐρύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα ἀπὸ 'δῶ ποῦ ἔννοιωσα τέτοια ζωὴ, τὴ πρὸ τιμημένη, δίπλα σὲ τέτοιο Βασιλῆα καὶ σὲ τέτοια βασίλισσα.

Ἦδη οἱ μάρτυρες Βασιλεῖς ὑφίσταντο ἄλλεπαλλήλους τὰς ἡθικὰς βασάνους. Τὸ μαρτύριον συνετελεῖτο. Ἐπρεπε νὰ εἶναι πληρὴς, νὰ περιλάβῃ ὅλας τὰς ταπεινώσεις, ὅλας τὰς ὕβρεις ἵνα ἡ ἡθικὴ νίκη συνετελεσθῇ καὶ αὕτῃ πλήρης.

Ἀλλὰ δὲν συνέβησαν μόνον ταῦτα. Οἱ Γάλλοι ἐβασάνιζαν ἐφυλάκισαν, ἐτουφέκιζαν καὶ ὁ Ντελῆς τὰ ἐγνώριζε πάντα ταῦτα.

* *

Ὁ ἀπάγωγεὺς τῆς Ἀγγέλως ἀφ' οὗ ἐκανόνισε τὰς ὑποθέσεις του, ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ καπετὰν Χρήστου.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοὺς τὰς δώσῃ.

— Δὲν ἐφάνη πουθενά ! τοῦ εἶπαν.

— Ἀκούσατε τίποτα ;

— Ὁχι !

Ὁ Ντελῆς ἤοχισε νὰ πιστεῦν ὅτι ἡ ἐκὰὴ μέσα εἰς τὸ σπῆτι ἦ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους.

— Ἡ τὸ ἓνα ἔγινε, ἡ τὸ ἄλλο, ἐψιθύρισε, θὰ μ' ἀφήσῃ ἥσυχο. Γιατί οἱ Γάλλοι θὰ τὸν ξεκάνουν θὰ τὸν φορτώσουν σὲ καμμιὰ ἀτμάκατο καὶ θ' ἀνοιχτοῦνε στὸ πέλαγος νὰ τὸν ρίξουν, στὴν θάλασσα.

Ἐπειδὴ δὲν εἰμποροῦσε νὰ προσεγγίσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ Γάλλικὸν στρατόπεδον, ἀνέθεσεν εἰς ἄλλους νὰ τὸ κάμουν, διὰ νὰ ζητήσουν πληροφορίας σχετικῶς, καὶ νὰ τοῦ τὰς μεταβιβάσουν.

Καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τῆς Ἀγγέλως, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔχε οὐδὲ τότε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀπάντησίν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ Ἀπροσδόκητος

Ἵπέμενεν ἐν τούτοις ὁ Ντελῆς. Καὶ ἡ νεάνις ἐξ ἄλλου δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ διὰ τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν διαφόρων ὑπονοουμένων της, τόσον ὥστε ἔλαμε τὸν ἀπαγωγέα της νὰ συγκρατεῖται μετὰ κόπου ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὴν κάμῃ διὰ τῆς βίας ἐρωμένην του.

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατηθῇ ἕως τὸ τέλος. Ἡ Ἀγγέλω ἦτο ὥραία. Ὁ Ντελῆς δὲν ἦτο μόνον προικοθήρας, ἀλλὰ καὶ νέος, τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα δὲν εἰμποροῦσε παρὰ ν' ἀναταράσσεται εἰς τὸ ἀντίκρουσμα τῆς ὥραιότητος ἐκείνης.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπισπεύσῃ τὰ πράγματα.

— Ὅταν γίνῃ ἐρωμένη του, ἐσκέφθη, θὰ τὸ ἀποφασίσῃ νὰ γίνῃ γυναῖκά μου μιὰ ὥρα γρηγορότερα.

Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, τὴν ἐπισκέφθη κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ καταδιωκόμενος καπετὰν Μαυρὸς εἰσεχώρησεν εἰς τὴν οἰκοίαν των.

Ἀπέπεμψε τὸν φύλακα εἰπὸν εἰς αὐτὸν νὰ μὴ ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεάνιδος, ἥ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι εἶχε συνηθίσῃ εἰς τὴν περιπέτειάν της ἐκείνην καὶ δὲν ἐφανέρονεν ὅτι ἤθελε νὰ φύγῃ.

Ὁ Ντελῆς τῆς ἐζήτησε καὶ πάλιν τὴν ἀπάντησίν της, ἀλλ' ἐκείνη καὶ πάλιν τοῦ ἀπήντησεν ὅτι ἐσκέπτετο ἀκόμη, ἀλλ' ὅτι προέβλεπεν ὅτι τελικῶς θὰ συγκατεστήθετο.

— Ἐ, τότε τῆς ἀπήντησε ἐκεῖνος, γιατί μὲ βασανίζεις, ἀφ' οὗ ξέρεις πόσο πολὺ σ' ἀγαπῶ ;

Τὴν εἶχε πλησιάζῃ καὶ ἐδόκίμασε νὰ τὴν περιπτυχθῇ ἀλλ' ἡ Ἀγγέλω ἀπεσύρθη. Ὁ Ντελῆς ὁμοῦ δὲν παρητήθη τῶν προσπάθειών του.

Παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἑξαψιν, ποῦ τοῦ εἶχε προξενήσῃ ἡ προσέγγισίς του εἰς τὴν ὥραϊαν νεάνίδα, ἤρχισε νὰ τῆς ἐκφράζῃ μὲ λόγια θερμὰ τὴν ἀγάπην του, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν περιπτυχθῇ.

Ἐκείνη ἀπεμακρίνετο ὁλονέν. Ἐβλεπε πῶς ἐφέρετο ὁ Ντε-

λῆς καὶ προσεπάθη ν' ἀποφύγη, ἀλλ' ἐκεῖνος καθίστατο ὀλονὲν ἐπιθετικότερος.

Εἶχεν ἤδη χάσει τὴν ψυχραιμίαν του καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν προσποίησίν του.

Οἱ πόθοι του, ὀλονὲν ἐξαπτόμενοι καὶ διαρκῶς γιγαντούμενοι, τὸν εἶχον κάμει ἐκτὸς σ' αὐτοῦ.

Τώρα δὲν ἐπεδίωκε νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου, τῆς εὐγενίας καὶ τῶν περιποιήσεων. Ἐσκέπτετο ὅτι ἐφέρετο εἰς τὸ τέρας τῶν προσπαθειῶν των καὶ διὰ τῆς ἄλλης ὁδοῦ, διὰ τῆς βίας.

Ὅταν τὴν ἐκαμνεν ἰδικήν του, οἱ γονεῖς τῆς, θέλοντας καὶ μὴ θὰ τοῦ τὴν ἔδιδαν σύζυγον. Καὶ ἀφ' οὗ οὕτως ἐπετύγχανε τοῦ ποθομένου, δὲν εὗρισκε τὸν λόγον διατὶ νὰ μὴ τὴν ἀπολάυσῃ εὐθὺς ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Μὲ τὴν ὁρμητικότητά του λοιπὸν ὀλονὲν αὐξανομένην ἐπετέθη κατὰ τῆς νερίνidos, χωρὶς ν' ἀποκρύπτῃ πλέον τὰς διαθέσεις του.

Ἡ Ἀγγέλω τότε κατενόησε τὸ κρίσιμον τῆς θέσεώς της καὶ ὑπεχώρησε ν' ἄμυνθῇ.

Κατεῖδε τώρα ὅτι θὰ εὗρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν κυπήσῃ.

— Τὶ τώρα, τὶ ὕστερα! ἐσκέφθη.

Ἀστραπιαίως ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν της ἡ σκέψις ὅτι ἴσως νὰ ἦτο προτιμότερον αὐτὸ ποῦ θὰ ἐγίνετο. Ἀφ' οὗ ὁ Ντελῆς τῆς ἔδιδε τὴν εὐκαιρίαν. διατὶ νὰ μὴ ἐπωφεληθῇ αὐτῆς;

Ἦδη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅπως τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν, τῆς εἶχε σχίσει τὸ φόμεμα. Ὅλα τώρα ἐφάνερωναν τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν εἶχε περιέλθῃ, νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ οἱ δικασταὶ δὲν θὰ τὴν καταδικάζαν.

— Θὰ τὸν σκοτώσω τότε! ἐσκέφθη. Καὶ θὰ εἰποῦν ὅτι τὸν σκότωσα γιατί ἤθελε νὰ μὲ προσβάλλῃ. Ποιὸς δικαστὴς θὰ μὲ καταδικάσῃ τότε, ὕστερα ἀπὸ ὅλα ὅσα ἔγιναν;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ντελῆς ἐγένετο ὀλονὲν ἐπιθετικώτερος καὶ ἡ Ἀγγέλω ἔσυρεν τὸ μαχαίρι της.

— Πίσω ἀνέκραξεν.

Ἄλλ' ὁ Ντελῆς ἦτο τώρα ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἀνεκάγχασεν εἰς

τὸ ἀντίκρουσμα τοῦ ἀπαστρέπτοντος μαχαίριου της, καὶ χωρὶς καθόλου νὰ πτοηθῇ, ὥρμησε κατ' ἐπάνω της.

Ἡ νεᾶνις ἐκτύπησε καὶ ὁ Ντελῆς, πονέσας ἀπὸ τὸ ξέγδαρμα τοῦ ὑπέστη εἰς τὸ χέρι, ὑπεχώρησε βλοσυρῶς.

— Πανάθεμά σε! ἐβρυχήθη τότε. Θὰ σὲ σκοτώσω πρώτα καὶ θὰ σὲ κάνω ἀγαπητικιά μου νεκρή!

Ἔσυρε τὸ μαχαῖρι του καὶ ἐπέπεσεν ὥσάν μαινόμενος κατὰ τῆς ὠραίας νεάνιδος.

Καὶ ἡμύνετο μὲν ἡ Ἀγγέλω, καὶ τὴν ἠνάγκασεν, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς μαχαίρας της νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος καθίστατο ὁλονὲν ἀγριώτερος καὶ ὁλονὲν ἐπιθετικώτερος.

Ἐσκέφθη τότε ἡ Ἀγγέλω νὰ πετάξῃ ἐναντίον του τὸ μαχαῖρι της.

Μὲ ἓνα πήδημα ὁ Ντελῆς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐγκαίρως ἀντιληφθῇ τὴν προθέσιν της αὐτῆν, εὗρέθη δίπλα της. Καὶ πρὶν ἐκείνη ἐκσφενδονίσῃ τὸ μαχαῖρι της, τῆς ἐπίασε καὶ τῆς ἐκράτησε τὸ χέρι.

Ἐδοκίμασε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ νεᾶνις, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσεν ὅμως.

— Βοήθεια! ἀνεκραύγασε τότε.

— Πανάθεμα! ἐγρύλλισεν ὁ Ντελῆς.

Ἡ νεᾶνις ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσεν ὅμως.

Ὁ Ντελῆς, μὲ τὴν παλάμην του ἔφραξε τὸ στόμα της. Μὲ τὸ ἄλλο του χέρι τὴν ἐκράτει ἀκίνητον.

Ἡ Ἀγγέλω κατέβαλλεν ὅλας της τὰς δυνάμεις διὰ νὰ παλαγῇ τῶν χειρῶν του καὶ ἐδοκίμασε καὶ πάλιν νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ἡ μὲν φωνή της ἐπνίγη κάτω ἀπὸ τὴν παλάμην του, αἱ δυνάμεις της δὲ νὰ ἐκάμφθησαν ὑπὸ τὴν ἀπογνοσμένην πίεσιν του.

Ὑπὸ τὸ τρομερὸν σφίξιμόν του, τὰ δάκτυλά της παρέλυσαν ἀνοιξαν καὶ ἀφῆκαν τὸ μαχαῖρι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν φοῦχταν της, ἐν ᾧ νέος ὑπόκοφος μυκηθμὸς πόνου ἤκουετο.

Ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ μαχαίριου της ὁ Ντελῆς, τὴν περιεπτύχθη καλλίτερον. Τὴν ἐπίεσεν ἰσχυρότερα καὶ ἡ νεᾶνις, κουρασθεῖσα τέλος, ἤρχισε νὰ κάμπτεται καὶ μετ' ὀλίγον ἐσωραίσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Δικὴ μου! ἐγρύλλισεν ὁ Ντελῆς. Θὰ γίνῃς δική μου, γιατί σ' ἀγαπάω.

Ἡ νεάνις δὲν ἔπαυε νὰ προσπαθῇ νὰ καλέσῃ βοήθειαν καὶ διὰ τοῦτο ἐκείνος δὲν ἔπαυε νὰ τῆς φράσῃ τὸ στόμα.

Ἦδη τὸ περιστῆθειόν της εἶχε ξεσχισθῇ, τὰ ὀλόλευκα στήθη της ἦσαν ἀκάλυπτα εἰς τὸ ἄνω μέρος, λευκαὶ καμπυλότῃτες διεκρίνοντο καὶ ἀνεπάλλοντο εἰς κυματισμοὺς ἀγωνίας, ποῦ ἠϋξινον τὴν φλόγα τοῦ πόθου τοῦ γιγαντομένου ὁλονὲν μέσῳ του.

Ἄνίσχυρος πλέον ἢ πανέμορφη, ἡ ὑπερήφανη καὶ ἀκατάδεκτη νεάνις, ἔκειτο κατακόκκινη ἀπὸ τὴν προσπάθειαν, εἰς τὴν ἀπόλυτον διάθεσίν του.

Τίποτε τώρα δὲν τὸν ἠμπούδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ.

Καὶ μὲ τὰ μάτια του ἀναδίδοντα τὰς ἀστράπας τοῦ φλογεροῦ του πάθους, ἔκυψε, σχεδὸν ἔπεσεν ἐπὶ τῆς νεάνιδος, ὅταν αἰφνης ἠσθάνθη νὰ τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τῶν ὤμων δύο σιδερένια χέρια καὶ νὰ τὸν ἀνυψώνουν ὥς ἓνα ἄθυμα.

— Πανάθεμα ! ἐγρύλλισε. Τί εἶναι αὐτό ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἁ Καπετὰν Μαῦρος

Οἱ Γάλλοι, οἱ καταδιώκοντες τὸν καπετὰν Μαῦρον διὰ μέσου τῶν στενωπῶν τῆς συνοικίας Ψυρροῆς, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, παρετήρησαν ὅτι εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἀνεφάνησαν μετ' ὀλίγον ἄλλοι συνάδελφοί των.

Ὅμως ἀντελήφθησαν ἀκόμη, ὅτι ὁ ὑπ' αὐτῶν καταδιωκόμενος, δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ὁδόν.

Ἄν δὲν τὸν συνέλαβαν λοιπὸν οἱ ἐξ ἀντιθέτου αἰχμάλωτον κἄπου θὰ εἶχε κυρβεῖ.

Τότε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ἐγκατέλειπεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς παρόδου τέσσαρας στρατιώτας, μὲ τὴν διαταγὴν νὰ συλλάβουν καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ φονεύσουν πάντα ὅστις θ' ἀπεπειράτο νὰ παρακούσῃ τὰς διαταγὰς των καὶ νὰ μὴ περιμένῃ ν' ἀνακριθῇ.

— Ἡ ὁ καπετὰν Μαῦρος εἶναι, ἢ ὅποιος ἄλλος, τοὺς διέταξε, νὰ τὸν πιάσετε. Καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ ἂν δὲν διατάξω ἐγώ.

— Μάλιστα !

Ἐσπευσεν εἰς συνάντησιν τῶν ἐξ ἀντιθέτου ἐρχομένων στρατιωτῶν καὶ ἐπληροφορήθη παρ' αὐτῶν ὅτι δὲν εἶχον συλλάβει τὸν καταδιωκόμενον.

— Τοποθετήσατε τότε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δρόμου φρουροὺς ὅπως ἔκαμα καὶ ἐγώ ! τοὺς εἶπε. Καὶ ἔπειτα, θὰ ψάξωμεν νὰ τὸν βροῦμε.

— Μάλιστα !

Πράγματι εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ἐτοποθετήθησαν ἐπίσης φρουροί, μὲ τὴν διαταγὴν νὰ συλλάβουν τὸν καπετὰν Μαῦρον, ἐν ἀνάγκῃ καὶ νὰ τὸν φονεύσουν, ἐὰν ἡμύνετο, καὶ κἄθε ἄλλον διαβάτην ποῦ θὰ ἐνεφανίζετο.

Ἐπειτα οἱ ἀρχηγαὶ τῶν δύο δμάδων συνεννοήθησαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας των.

— Θὰ ψάξουμε σ' ὅλα τὰ σπήτια ! εἶπαν. Καί, μὲ τὸν βούρδουλα στὸ χέρι, θὰ τοὺς ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς παραδώσουν τὸν κακοποιὸν ποῦ γυρεύομαι.

— Μὲ τὸν βούρδουλαν ;

— Ἐν ἀνάγκῃ... καὶ μὲ τὸ περίστροφον..

Οἱ Γάλλοι καὶ τοῦτο ἀκόμη τὸ μέσον μετεχειρίζοντο κατὰ τὰς θλιβεράς ἡμέρας ἐκεῖνας τῆς Κατοχῆς, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ μὲν λαὸς ἐπεινοῦσε καὶ ὑπέφερεν, οἱ λησταὶ ἐτρομοκρατοῦσαν τὴν ὑπαιθρον καὶ ἠπειλοῦν καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, οἱ δὲ πολίτευόμενοι, ἐρουσφετιλόγουν κατὰ τρόπον πραγματικῶς αἰσχρόν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς συμφορᾶς, ὁ ἀτυχὴς λαὸς τῆς Ἑλλάδος ὑφίστατο τὰ πάνδεινα.

Εἰς τὸ ὑπόουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ὁ Καλλιγᾶς εἶχε τὰς μεγαλειτέρας ἀπαιτήσεις παρὰ κομματαρχῶν, ὅποιοι ἦσαν οἱ γερουσιασταί.

— Οὔτε λοιπὸν ἡ χολέρα δὲν σᾶς τρομάζει; ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ εἰς ἓνα, μίαν ἡμέραν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ σκανδαλώδους ὑποθέσεως. Ἐδῶ βλέπετε εἶνε θαῦμα πῶς ζῶμεν καὶ σεῖς ζητεῖτε παροχάς.

Τὴν ἀνήκουστον, τὴν ἐν μέσῳ τῶν πτωμάτων κομματικὴν ταύτην κίνησιν ὥθει πρὸς νὰ ἐμπρὸς ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, καθ' οὗ διηυθύνοντο αἱ περισσότεραι ἀπαιτήσεις. Οὕτως εἶχε κρυφίας βλέψεις νὰ ἐνισχύσῃ τὰς κομματικὰς του δυνάμεις. Τὴν θλιβερὰν αὐτὴν περίστασιν ὑπελάμβανεν ὡς εὐκαιρίαν νὰ

γείνη ἀρχηγὸς κόμματος; Ἰεροέβη εἷς τινας μεταβολάς, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν διαταγμάτων ὁ Βασιλεὺς τοῦ κατεκράτει καὶ ἤδη ὁ ὑπουργὸς ἐφαίνετο δυσηρεστημένος καὶ ἐξεφράζετο κατὰ τῆς αὐτῆς. Πρόθυμον σύντροφον εἰς αὐτὴν ἀντίδρασιν εἶχε τὸν Καλλέργην, τὸν ἀνέκαθεν δυσηρεστημένον, κατὰ τοῦ ὁποίου ὅμως ὁλόκληρος ἤδη ὁ στρατὸς εἶχεν αἰτιάσεις καὶ παράπονα.

Ἄλλ' οἱ σπασμοὶ αὐτοὶ τῆς κομματικῆς διαπάλης, ὅσῳ καὶ ἂν ἦσαν ἰσχυροὶ ὑπεχώρησαν εἰς τὸ μέγα κακὸν τῆς ἐπιδημίας, ἣ ὁποία τώρα ἐκέφερε τὰς μεγαλειτέρας καταστροφάς.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ αἱ αἰσιόδοξοι προβλέψεις τοῦ ναυάρχου Τινὰν διειπεύσθησαν. Ὡς δι' αἰφνιδίας στροφῆς τὸ κακὸν τὸν συνέλαβε καὶ ἀπὸ τὴν πρύμναν καὶ ἀπὸ τὴν πῶραν. Πλεῖστοι ναῦται προσεβύλλοντο καθ' ἑκάστην ἐπίσης καὶ ἀξιωματικοί.

Εἰς τὸ στρατόπεδον ἡ καταστροφὴ ἦτο φοβερωτέρα ὥς καὶ εἰς τὴν πόλιν, ὅπου δεήσεις καὶ λιτανεῖαι ἐτελοῦντο καθ' ἑκάστην. Ἡ ἐπαύξησις τῶν θυμάτων, ὁ διαρκῶς ἀπειλῶν θάνατος ἡ ἰδέα, ὅτι ὀλίγη ὑπελείπετο ζωὴ ἐχαλάρωσαν ἀκόμη περισσότερον τοὺς δεσμοὺς τῆς πειθαρχίας καὶ τὸ θέαμα τῆς κραυγῆς καὶ τῶν ἀκόσμων σκηνῶν κατέστη ἀπαισιώτερον.

Τώρα οἱ στρατιῶται διεμαρτύροντο, ἐκραύγαζον κατὰ τῶν ἀνωτέρων τῶν εἰς τοὺς δρόμους, μέσα εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα. Τὸ κατὰ τῶν κατοίκων μῖσος πρὸ τοῦ κοινοῦ κινδύνου ἤρχισε νὰ μετριάζεται, νὰ ὠχρεῖ, νὰ ἐκλείπῃ. Συμπαθῶς μᾶλλον ἔβλεπον πρὸς αὐτοὺς οἱ στρατιῶται, ὥς νὰ ἐζήτουν δι' αὐτῶν διέξοδον εἰς τὰ παράπονά των, τὰ ὁποῖα ἀπηλύθυνον κατὰ τῶν ἀνωτέρων των. Ἀπεκάλουν τούτους ἐγωῖστας, σκληροὺς, ἀνάνδρους.

— Τί μᾶς κρατοῦν ἐδῶ; ἐφώναζαν μέσα εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα. Τί ἔχομεν ἡμεῖς μὲ τὴν Ἑλλάδα;

— Ποίους μᾶς ἔφεραν νὰ κτυπήσωμεν ἐδῶ; Μὲ ποίους θὰ πολεμήσωμεν;

— Γιατί δὲν θέλουν νὰ μᾶς ὀδηγήσουν εἰς τὸν πόλεμον;

Καὶ τοὺς ἐνεκάλουν ἐπὶ ἀνανδρίᾳ. Τὰ παράπονά των καὶ τὰς αἰτιάσεις των κατέπνιγον ἔπειτα εἰς τὴν μέθην. Τότε ἦσαν ἀπροσπέλαστοι ἀπὸ πάντα ἀνώτερόν των, ἐγίνοντο ἐπιθετικοί

καὶ οὐχὶ σπανίως, ἐπεισόδια διεδραματίζοντο ἐπιθέσεων στρατιωτῶν κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν των. Ἔως οὗτου νὰ ζητηθῇ ἡ τιμωρία, νὰ γείνουν ἀνακρίσεις καὶ ἐπιβληθῇ ἡ ποινή, ἡ χολέρα πολλάκις παρεμβαίνουσα ἐξέδιδε τὴν καταδικαστικὴν τῆς ἀπόφασιν, πότε μὲν κατὰ τούτων καὶ ἄλλοτε κατ' ἐκείνων.

Τὸ παρὰ τοὺς μύλους σύνταγμα εἶχε ἀπολέσει ἄνω τῶν 300 ἀνδρῶν. Μεγαλείτεραι ἦσαν αἱ ἀπώλειαι εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ ἄνωθεν τοῦ Φαληρικοῦ ἀλιπέδου. Μετατοπίσεις τῶν σκηνῶν διετάχθησαν, ἀλλὰ πάντα τὰ μέτρα ταῦτα. τὰ ὅποια ὁ Φορὲ ὀλίγον ἄργα ἤρχισε νὰ θεωρῇ ὡς συντελεστικά ἐξυγιάνσεως ἡ ἰδιοτροπία τῆς νόσου ἀνέτρεπε καὶ τὰ θύματα ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦνται, ηὔξανον.

Οἰκτρὸν ἦτο τὸ θέαμα εἰς τὸν ἐλαιῶνα, ὅπου οἱ καταφεύγοντες ὑπέβλεπον ἀλλήλους, ὅπου ὁ εἰς ἐξήτει ν' ἀποφύγῃ τὸν ἄλλον καὶ ὅπου μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἐχωρίζοντο. Ἀφελῶς οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευον, ὅτι ἤρκει νὰ ζῶσιν εἰς χωριτὰς ἀποστάσεις, ἵνα μὴ τοὺς προσβάλλῃ τὸ κακόν. Ἡ ἀνάγκη τῆς προμηθείας τῶν ζωοτροφῶν κατήργει ἀφ' ἑαυτῆς τὸ μέτρον τοῦτο ὁσάκις ἡ νόσος δὲν ἤθελε νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὅσῳ μακρύτερα ἔφευγον τὰ θύματά της, τόσον αὐτὴ τὰ ἔφθανε ταχύτερον.

Πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα οἱ ἱερεῖς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μεταβαίνουν καὶ συνέβαινον σπαρακτικαὶ σκηναί, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ταφοῦν οἱ νεκροί. Ἄλλοι ἐγκατελείποντο καὶ ἄλλους μετέφερον εὐλαβῶς οἱ συγγενεῖς των, προκαλοῦντες ὁπόθεν διέβαινον τὸν τρόμον.

Ἐν Ἀθήναις τὸ κακὸν ἐμαίνετο εἰς τὰς συνοικίας Πλάκας καὶ Ψυρῶν. Ἀπὸ θύρας εἰς θύραν διέβαινε, προσέβαλε κα ἔφευγε. Τὸ πένθιμον φορεῖον διερχόμενον τὰς στενωποὺς ἐκεῖνας ἐπληροῦτο νεκρῶν. Ἀλλὰ μετὰ μίαν προσβολὴν ἡ φυγὴ ἐν ἀλλοφροσύνῃ ἐπήρχετο καὶ αἱ οἰκίαι ἐγκατελείποντο καὶ ἐρημοῦντο. Ἡ πόλις ὀλόκληρος σχεδὸν κατεσκήνωσε περὶ τὴν πόλιν καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἔμειναν τώρα ὀλίγοι ἄνθρωποι πλανώμενοι ὡς φαντάσματα.

Εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν ἀποκαρτέρησιν, τὴν φορικὴν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, ὅπου οὐδὲν ὑπεῆρχε δυνάμενον νὰ παρηγορήσῃ καὶ

νὰ φέρῃ ἀνακούσισιν, ἀντέδρασεν ἡ γενναία, ἡ ἥρωικὴ ψυχὴ τῶν Βασιλέων.

Ὡς ἄγγελοι σωτηρίας ἤρχισαν ν' ἀναφαίνονται ἐν μέσῳ τῶν δυστυχῶν. Ἰππεύοντες τοὺς ὑψηλοὺς τῶν, τοὺς ὠραίους ἵππους ἐνεφανίζοντο τώρα πρὸς τὸν λαόν των ὑπὸ ἄλλην μορφὴν ἀγιοσύνης.

Ἀτάραχοι καὶ γαλήνιοι ἐβάδιζον πρὸς τὸν κίνδυνον καὶ τὴν συμφορὰν. Ὁ λαὸς ἐβλεπε πρὸς αὐτούς, ὡς πρὸς ἁγίους τῶν ποιητικῶν παραδόσεων τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ἐβάδιζον ἐν σιγῇ ἀνεπίσημοι, ἥρεμοι, ὡς ἦσαν πάντοτε, ταπεινοὶ καὶ μετριόφρονες εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς ιδιωτικὰς πράξεις.

* *

Καὶ ἰδοὺ τώρα αἱ δύο ἐκεῖναι ὁμάδες τῶν στρατιωτῶν τῆς Κατοχῆς, ἔτοιμοι νὰ μεταχειρισθοῦν τὸ μαστίγιον, κατὰ τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας ἐκείνης, ὅπου ἡ χολέρα κατὰ προτίμησιν εἶχε σκορπίσει τὴν φρίκην καὶ τὴν ἀπόγνῳσιν.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! ἀνέκραξε. Μὲ τὸ βουρδουλα, θὰ μιλήσουν...

— Καὶ ἂν σιὰ σπήτια ποῦ θὰ μποῦμε ὑπάρχει χολέρα;

Ἡ ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν ἓνας ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἔπεσεν ὡς βόμβα, τρομακτικοῦ ἀποτελέσματος.

Τρόμος κατέλαβε τὰς ὁμάδας τῶν διωκτῶν.

Πράγματι!

Ἡ χολέρα ἐδεκάτιζε τὴν συνοικίαν ἐκείνην. Ἐπόμενον ἦτο νὰ εἰσέλθουν εἰς χολεροβλήτον σπήτι, νὰ προσεγγίσουν τὴν τρομερὰν ἀρρώστειαν, νὰ προσβληθοῦν ἴσως ἀπ' αὐτήν.

Ἄφωνοι καὶ ἔντρομοι ἐκύτταζαν ἀλλήλους.

Καὶ θὰ παρηγοῦντο ἴσως τοῦ σχεδίου των, ἂν μέχρι τῶν ἀκοῶν των δὲν ἔφθανε μία γυναικεῖα φωνὴ καλοῦσα εἰς βοήθειαν, ἡ φωνὴ τῆς Ἀγγέλας, ἐναντίον τῆς ὁποίας εἶχεν ἐπιτεθῇ ὁ Ντελῆς.

Ἐστάθησαν ἀκροώμενοι, μὲ τ' αὐτὰ τεντωμένα.

Εὐθὺς ἀέσωσ' ἠκούσθησαν ἐλαφρῶς πνιγμέναι φωναὶ τρόμου. Ἦτο φανερόν ὅτι κατὰ τῆς γυναικὸς ποῦ ἐφώναζεν εἶχεν ἐπιτεθῇ κάποιος.

Ποῖος ἄλλος εἰμποροῦσε νὰ εἶναι—ἐσκέφθησαν—παρὰ ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον κατεδίωκαν;

— Ὁ καπετὰν Μαῦρος ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος
Ἐμπρὸς νὰ τὸν πιάσουμε !

— Ἐμπρὸς !

Ἀννεθάρησαν ὅλοι. Τώρα δὲν ἐσκέπτοντο τὴν χολέραν.
Ἀφ' οὗ ἐκεῖνος ποῦ κατεδίωκαν, εἶχε μπῆ εἰς τὸ σπῆτι, εἰ-
μποροῦσαν νὰ εἰσέλθουν καὶ αὐτοί.

— Μαζύ μου! ἀνέκραξεν ὁ ὑπαξιωματικός,

ᾠρμησεν πρὸς τὴν οἰκίαν ὁπόθι προήλθεν ἡ φωνή, ἀκο-
λουθούμενος ἀπὸ δεκαπέντε περίπου στρατιῶτες, πρὸς τὴν οἰ-
κίαν ὅπου, καθὼς γνωρίζομεν, εἶχεν εἰσέλθῃ ὁ καπετὰν Μαῦ-
ρος.....

— Ἡ ἐξώπορτα εἶναι κλειστή! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος ποῦ ἐπλη-
σίασε πρῶτος.

— Σπαῖστέ την! διέταξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος.

Παρεμέρισαν οἱ ἄλλοι καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἐκράτουν σιδηρὰ ὄρ-
γανα,—διότι οἱ Γάλλοι πάντοτε ἀνήρχοντο εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ
πλήρη τὰ ἐφόδια—ἐπλησίασαν καὶ μετὰ τινας προσπαθείας δι-
έρρηξαν τὸ κλειθρον.

Εἰσώρμησαν ὅλοι.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος ἔταξεν εἰς τὴν θύραν δύο φρου-
ρούς.

— Ἄλλοι τέσσαρες, διέταξε, τοποθετηθῆτε στὴν αὐλὴ καὶ
οἱ ἄλλοι ἑλᾶτε μαζύ μου.

Αἱ διαταγαὶ τὸν ἐξετελέσθησαν.

Καὶ αὐτὸς μὲ ὀκτὼ στρατιώτας κατηυθύνθη πρὸς τὴν κυ-
ρίαν εἴσοδον. Ἔταξε πρὸ αὐτῆς δύο φρουρούς καὶ ἐκεῖνος ἀ-
νῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου, καθὼς γνωρίζομεν, ἐλάμβανον χώ-
ραν ἐξαιρετικῆς σοβαρότητος γεγονότα.

* *

Ἠρπασεν ἀπὸ τῶν ὤμων τὸν Ντελῆς ὁ καπετὰν Μαῦρος
καὶ τὸν ἀνεσήκωσεν ὥς ἄθρυμα.

— Πανάθεμά σε! ἐβρυχήθη ἐκεῖνος. Ποιὸς εἶσαι σὺ;

Ὅπως τὸν ἐκράτει σφικτὰ ὁ καπετὰν Μαῦρος, τὸν ἐτίναξε
μακριά.

— Εἶμαι αὐτὸς ποῦ θὰ σὲ σφάξω σὰν τραγί, τοῦ ἀπήντησε
ἀν δὲν ἀφήσης τὸ κορίτσι ἡσυχο, καὶ δὲν φύγης στὴ στιγμή.

Παρετήρησε τώρα καλλίτερα ὁ Ντελῆς, εἶδε καὶ ἀνεγνώρι-

σε τὸν ἀπροσδόκητον ἐπιδρομέα.

— Ὁ καπετὰν Μαῦρος! ἐψιθύρισε.

— Ναί, ὁ ἴδιος. Ἔτοιμος νὰ σὲ σκοτώσω χωρὶς οἶκτο, ἀφ' οὗ ἐτόλμησες, ἄντρας ἐσὺ νὰ τὰ βάλης μὲ μία γυναῖκα.

Ὁ Ντελῆς ἔδακνε οὐδὲν τὰ χεῖλη του μέχρις αἱματώσεως.

Ταπεινωμένος, ἐξευτελισμένος, τρελὸς ἀπὸ θυμὸν διότι ἔβλεπεν ὅτι ὅλα του τὰ σχέδια ἐματαιοῦντο, ἔσυρε τὸ μαχαῖ-
ρί του.

— Θὰ σκοτωθοῦμε τότε! ἔβρυχήθη.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος ὑπεχώρησεν ἓνα βῆμα, ἔσυρε τὸ μα-
χαῖρί του καὶ ἀπήντησε.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ποῦ θέλεις τώρα νὰ φανῇς ἄντρας. Νὰ σκοτωθοῦμε ναί, ἀφ' οὗ αὐτὸ σοῦ ἀρέσει.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν, μέχρι τῶν ἀκοῶν τοῦ καπετὰν Μαύρου ἔφθασεν ὁ θόρυβος ποῦ ἐπροξένουν οἱ στρατιῶται, οἱ παραβι-
άζοντες τὴν ἐξώθυραν, καὶ τοῦτο τοῦ ὑπενθύμισε τὸν κίνδυ-
νον, τὸν ὁποῖον διέτρεχε καὶ τὴν ἀνάγκην, εἰς τὴν ὁποίαν εὐ-
ρίσκετο, νὰ λύσῃ τὸ ταχύτερον τὰς διαφορὰς του μὲ τὸν
Ντελῆν.

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμήν, συνέβη καὶ κατ' ἄλλο.

Ἐίπομεν ὅτι ἡ Ἀγγέλω ἦτο μία τολμηρὰ καὶ γενναία, ἀπο-
φασιστικὴ καὶ πείσμων νεανίς.

Ὅταν ἡλευθερώθη ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Ντελῆ, οὕτως ἀπροσ-
δοκῆτως, ἐτινάχθη ὀρθία. Ὅταν ἡ πρώτη κατάπληξις, ὑπὸ τῆς
ὁποίας εἶχε καταληφθῇ, τῆς ἐπέρασε, δὲν ἐχρονотρίβησεν. Ὄρ-
μησε κατὰ τοῦ Ντελῆ, τὸν ἔπιασεν ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ ἐδοκί-
μασε νὰ τὸν καταρρίψῃ.

Ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ τὴν κτυπήσῃ μὲ τὸ μαχαῖρι. Καὶ θὰ
κατάρθωνε νὰ τὴν καταβάλλῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν του,
ἂν ὁ καπετὰν Μαῦρος δὲν ἐπενέβαινεν ἐγκαίρως.

Τοῦ ἤρπασε τὸ χεῖρ, τοῦ τὸ ἔσφυξε δυνατὰ, τὸν ἀφώπισε,
τὸν ἠνάγκασεν, ὑπὸ τὴν τρομερὰν πίεσίν του, νὰ σταθῇ ἀκίνη-
τος.

— Δὲν σὲ σκοτώνω, τοῦ εἶπε, γιατί ἐγὼ δὲν σκοτώνω ἄν-
θρώπους ποῦ δὲν μποροῦν ν' ἀμυνθοῦν. Μὰ οὔτε ἔχω τὸν καιρὸ
νὰ σοῦ δώσω αὕτῃ τὴν εὐκαιρία.

Πράγματι ὁ θόρυβος τῶν ἐπερχομένων στρατιωτῶν ἠκούετο

Ὁ Σιδερένιος Ἐκδικητὴς

φύλ. 26

δυνατώτερος τώρα καὶ δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἐκεῖ-
θὰ εἰσώρμων εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἐπρεπε λοιπὸν ὁ καπετὰν Μαῦρος νὰ φροντίσῃ νὰ δια-
φύγῃ, ἢ, ἂν τοῦτο καθίστατο ἀδύνατον, ν' ἀμυνθῇ ὅσον εἰμπο-
ροῦσε καλλίτερον.

Τὸν ἤρπασε τότε καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὸ παρακείμενον
δωμάτιον, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν φιμώσῃ, νὰ τὸν δέσῃ καὶ νὰ
τὸν ἐγκαταλείψῃ ἐκεῖ, ἀλλ' εὐθὺς ἀμέσως κατενόησεν ὅτι τοῦτο
θ' ἀπῆτει μεγάλο χρονικὸ διάστημα.

Οἱ Γάλλοι μετ' ὀλίγον θὰ εὐρίσκοντο ἐκεῖ. Τί ἔπρεπε λοι-
πὸν νὰ κάμῃ ;

— Δὲν μένει παρὰ νὰ τὸν κλείσω ἐδῶ μέσα ! ἐσκέφθη.
Καὶ νὰ κυττάξω πῶς νὰ φύγω.

Τὸν ἀφῆκε πράγματι, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ τὴν ἐκλείδωσε
μὲ τὸ κλειδί ποῦ εὐρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸ κλειθρον.

— Σ' εὐχαριστῶ ! ἔσπευσε νὰ τοῦ εἶπῃ ἡ Ἀγγέλω. Ἄς
φύγωμε τώρα.

— Ἐσὺ εἰμπορεῖς νὰ φύγῃς ! τῆς ἀπήντησεν ὁ καπετὰν
Μαῦρος. Ἐγὼ ὅμως ὄχι !

— Γιατί ;

— Γάλλοι στρατιῶτες μὲ κυνηγοῦνε. Ἀκοῦς τὸ θόρυβο ;

— Πανάθεμα, ναί !

— Μὲ λίγες στιγμὲς θάειναι ἐδῶ.

— Φύγε τότε ...

— Ἀπὸ ποῦ ;

Ἡ Ἀγγέλω ἔκαμε μορφασμὸν ἀπορίας. Πράγματι ἀπὸ ποῦ
νὰ ἔφευγεν ὁ σωτήρ της, ἀφ' οὗ οἱ διώκται του, θὰ εἶχον βέ-
βαια περικυκλώσει τὸ σπῆτι ;

Ἦδη τὰ βήματα τῶν στρατιωτῶν ἠκούοντο εἰς τὴν κλί-
μακα.

— Γρήγορα ! τοῦ ἐπιθύρῃσεν ἡ νεᾶνις. Κρύψου σ' αὐτὸ
ἐκεῖ τὸ δωμάτιο, κι' ἐγὼ θὰ προσπαθίσω νὰ τοὺς ξεγελάσω.

Τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὸν εἰσήγαγεν εἰς ἓνα δωμά-
τιον, ἔκλεισε τὴν θύραν, τὸν ἐκλείδωσεν ἐκεῖ καὶ ἐπανῆλθεν
εἰς ἐκεῖνο ὅπου εἶχε δεχθῇ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Ντελῆ, ὁ ὁποῖος
ἡσυχολεῖτο τῶρ εἰς τὸ νὰ παραβιάσῃ τὴν θύραν καὶ νὰ ἐξέλ-
θῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὅπου τὸν ἔκλεισαν.

Μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς ἡ Ἀγγέλω κατέστρωσε τολμηρὸν τι σχέδιον. Καὶ θέτουσα αὐτὸ ἀμέσως εἰς ἐκτέλεσιν, ἔσπευσεν εἰς τὸν παράθυρον καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Βοήθεια ! Βοήθεια ! Βοήθεια !

Ὅλίγας στιγμὰς ἀργότερα, ἡ δὲ αὖ τῶν στρατιωτῶν εὐρίσκετο ἐνώπιόν της.

— Ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς Γαλλιστί.

Ἡ Ἀγγέλω, δὲν ἤξευρε Γαλλικά, ἀλλ' ὅμως ἐνόησε τὴν εἰληφάν.

— Ὁ καπετὰν Μαῦρος! ἀπήντησε. Ἡρθε ὁ καπετὰν Μαῦρος....

— Καπετὰν Μαῦρο! ἀνεφώνησεν ὁ ὑπαξιωματικὸς. Οὐί, οὐί...

— Ναί, ἐπανελάβην ἡ νεᾶνις προσπαθοῦσα διὰ χειρονομίων νὰ τοὺς δώσῃ νὰ ἐννοήσουν τι ἤθελε. Ἡρθε καὶ μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμό... Νά... ἔτσι... Καί... μπῆκε... νὰ ἐκεῖ μπῆκε ἐκεῖ.

Τοὺς ἔδειξε τὸ δωμάτιον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εἶχαν κλειδώσει τὸν Ντελῆν.

— Ἐκεῖ μέσα; τὴν ἠρώτησαν.

— Ναί! κατένευσεν ἐκείνη, ἐννοήσασα καὶ τώρα τὴν ἐρώτησίν των.

Τὸ κλειδί ἦτο ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὴν κλειδωνιάν. Ἐξεκλείδωσαν καὶ εἰσῆλθον, καὶ εὐρέθησαν πρὸ τοῦ Ντελῆ, ὁ ὁποῖος προσπαθῶν νὰ διαρρήξῃ τὸ κλειῖθρον μὲ τὸ μαχαῖρί του, ἐξηκολούθει νὰ τὸ κρατῇ ἀκόμη εἰς τὸ χέρι του.

Οἱ Γάλλοι, διὰ μίαν στιγμὴν ἀνέκοψαν τὴν ὁρμὴν των, πιστεύσαντες ὅτι ὁ πρὸ αὐτῶν φουστανελλοφόρος θὰ ἡμύνετο.

Ἀλλὰ ταχέως ἀνέκτισαν τὴν ψυχραιμίαν των καὶ ἐπέπεσαν ἐναντίον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐνόμισαν ὡς τὸν καπετὰν Μαῦρον,

Ὁ Ντελῆς, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι δὲν εἴμποροῦσε νὰ κτυπηθῇ μὲ τόσους πολλοὺς ἀντιπάλους, ἐξ ἄλλου δὲ διότι εἶχεν ἀντιληφθῇ ὅτι κατεδίωκαν τὸν καπετὰν Μαῦρον, ὕψωσε τὰ χέρια του εἰς σημεῖον ὑποταγῆς.

Οἱ στρατιῶται τὸν συνέλαβαν καὶ ἕνας τοῦ ἐπέρασε τὰς χεῖρας,

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ! τοὺς εἶπεν ὁ Ντελῆς. Δὲν εἶμαι ἐγώ, ὁ καπετὰν Μαῦρος.

Δὲν ἐννόησε κἀνεῖς τί τοὺς ἔλεγεν.

— Ἐμπρός! διέταξε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος, ὁ ὁποῖος ἐπίστευσεν ὅτι ἐκράτει τώρα εἰς τὴν διαθεσὶν τοῦ ἑνα τρομερὸν Ἑλληνα. Νὰ τὸν πᾶμε σὺν στρατόπεδο. Καὶ αὐριο θὰ τὸν τουφεκίσουμε στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Τὸν ἀπήγαγον διαμαρτυρόμενον καὶ εἰς μάτην προσπαθοῦντα νὰ τοὺς δώσῃ νὰ ἐννοήσουν ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐζητοῦσαν.

Ῥωθοῦντες διαρκῶς αὐτὸν τὸν ἔσυραν πρὸς τὴν κλίμακα, ἐν ᾗ ἡ Ἀγγέλω συγκεκινημένη καὶ εὐχαριστημένη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου της, ἀνέμενεν ἐν ἀγωνίᾳ νὰ τοὺς ἰδῇ φεύγοντας καὶ ἐξαφανιζομένους.

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ! Δὲν εἶμαι ἐγὼ! ἐφώναζε διαρκῶς ὁ Ντελῆς. Ὁ καπετὰν Μαῦρος εἶναι κρυμμένος ἀπάνου.

Δὲν ἤνόουν τί ἔλεγε. Τὸν κύτταξαν ὅλοι μὲ περιέργειαν. Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὁποῖου ὁ στρατηγὸς Φορὲ εἶχεν ἐκδώσει τόσον αὐστηρὰς διαταγὰς.

— Ἀ, πανάθεμά σας! ἐκράύγασεν ὁ Ντελῆς. Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν νὰ μὲ καταλάβετε τί σᾶς λέω;

Κατῆλθον τὴν κλίμακα καὶ ἐπροχώρουν ἤδη πρὸς τὴν ἐξώθυραν καὶ εὗρισκοντο σχεδὸν πλησιέστατα αὐτῆς.

Ἡ Ἀγγέλω, ἡ ὁποία ἐστέκετο καὶ τοὺς παρετήρει ἀπὸ τὸ παράθυρον, κατεῖχετο ὑπὸ τρομερᾶς ἀδημονίας.

— Φευγάτε λοιπόν! ἐψιθύριζε. Φευγάτε γρήγορα...

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ οἱ στρατιῶται θὰ ἐξήρχοντο καὶ θὰ ἔφευγαν. Ἡ νεᾶνις ἔβλεπεν ὅτι ὁ Ντελῆς εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τοὺς δώσῃ νὰ ἐννοήσουν ὅτι εἶχον κάμη λάθος.

— Σᾶν σὲ πᾶνε στὰ καράβια, ἐψιθύρισε, θὰ ἰδῆς τότε ὅτι...

Μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα ἔκνυεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄποιος εἶχε φανῇ εἰς τὴν θύραν. Καὶ ἤκουσεν ἡ Ἀγγέλω τὸν Ντελῆν νὰ λέγῃ.

— Βρὲ χριστιανέ μου! Πρὸς στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος; ποῦ γυρεύουν.

Ἐντρομος ἡ νεᾶνις ἤκουσε κάποιον νὰ ἐρωτᾷ ἑλληνιστὶ τὴν φορὰν αὐτὴν.

— Ποιὸν γυρεύουσιν ;

— Τὸν καπετὰν Μαῦρον !

— Πανάθεμά τον ! Καὶ εἶναι αὐτὸς ἐδῶ ;

— Ναί ! Ἀπάνω.

— Στὸ σπῆτι ;

— Ναί !

— Σὲ ποιὸ μέρος ;

— Μέσα σ' ἓνα δωμάτιο κλειδωμένος.

— Καὶ γιατί δὲν τὸν ἐπιασαν ;

— Νόμισαν πῶς ἤμουνα ἐγὼ ἐκεῖνος ποῦ γυρεύανε. Ἐπιασαν λοιπὸν ἐμένα, νομίζοντάς με γιὰ τὸν καπετὰν Μαῦρο. Μὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτός.

— Ὅτι δὲν ἦσαν σὺ ὁ καπετὰν Μαῦρος, τὸ ξέρω καλά. Μὰ ὁ ἀληθινός, μήπως ἔφυγε ;

— Ὁχι !

— Εἶναι ἐπάνω ἀκόμα ;

— Αὐτὸ τὸ ὀρκίζομαι... Ἄς ἔρθουν μαζί μου. Καὶ ἐγὼ θὰ τοὺς δείξω τὸ δωμάτιο, ὅπου εἶναι κρυμμένος.

Ἡ Ἀγγέλω εἶδε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποῦ συνωμίλει ἑλληνιστὶ μὲ τὸν Ντελῆν—ἓνα φραγκολεβατῖνον κατὰσκοπον—νὰ στρέφεται πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὀμάδος τῶν στρατιωτῶν καὶ νὰ συνομιλῇ μαζί των Γαλλιστί. Τέλος ἤκουσε τὸν κατὰσκοπον νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Ντελῆν.

— Ἐμπρός ! Δεῖξε μας τὸ δωμάτιο, ὅπου εἶναι κρυμμένος ὁ καπετὰν Μαῦρος. Καί, ἂν θέλῃς νὰ σωθῇς, κάμε το γρήγορα.

— Ἐλᾶτε μαζί μου ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Ντελῆς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀνήρχετο τὴν κλίμακα.

Ἐφθασαν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἡ Ἀγγέλω ἐστέλετο ἔντρομος καὶ ἀνήσυχος. Ὁ Ντελῆς τῆς ἔρριψε βλέμμα θριάμβου καὶ μίσους.

Ἐπειτα, ἔδειξεν τὴν θύραν τοῦωματίου ὅπου εἶχε κλεισθῇ ὁ καπετὰν Μαῦρος καὶ εἶπε.

— Νά ! Ἐκεῖ μέσα εἶναι ;

Δύο στρατιῶται, οἱ κρατοῦντες πέλεκυς κατηυθύνθησαν

πρὸς αὐτήν, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐτοποθετήθησαν οὕτω πῶς, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ὀρμήσουν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου των, εὐθὺς ὡς ἡ πόρτα θὰ ἤνοιγε.

Ἡ πόρτα πράγματι, ὀλίγον ἀργότερα, ὑπὸ τὰ ἀδιάκοπα κτυπήματα, ἔσπασεν, ὑπεχώρησεν καὶ ἀφήνων ἀνοικτὴν τὴν εἰσοδον.

— Ἐμπρός! ἀνέκραξεν ὁ ὑπαξιωματικός. Ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τὸν σκοτώσουμε...

Καὶ ὥρμησαν ὅλοι μέσα εἰς τὸ δωμάτιον...

ΜΕΡΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΑΤΑ..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὑπεράνω ὅλων !

Ὁ Γάλλος ναύαρχος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐβημάτιζε νευρικά μέσα εἰς τὴν καμπίναν του, ἐκφράζων διὰ παντὸς τρόπον τὴν ἀνησυχίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατείχετο.

Ἡ χολέρα ἐξηκολούθει νὰ ἐξαπλώνεται ὁλονὲν περισσότερον, τὰ κρούσματα ν' αὐξάνουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Οἱ ναῦται ἀπέθνησκον, οἱ ἄλλοι εἶχον τρομοκρατηθῇ, ἡ ἀνυποταξία ἤρχισε νὰ μεταδίδεται καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ στόλου.

— Κατηραμένος τόπος ! ἐμονολόγει βηματίζων. Στὸ τέλος δὲν θὰ μείνῃ ὄρθιος κανένας μας.

Καὶ ἦτο ἀπερροφημένος μὲ τὰς σκέψεις του αὐτάς, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας προσῆλθε κρατῶν ἀνὰ χεῖρας μίαν ἐπιστολὴν.

— Τί συμβαίνει ; τὸν ἠρώτησεν ὁ ναύαρχος.

— Ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὑποπτος, ἦλθε καὶ ἠθέλησε νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρὸς σας.

— Λοιπὸν ;

— Δὲν τὸν ἀφήσαμε. Τὸν ἐρωτήσαμε τί γυρεύει καὶ μᾶς ἀπήντησεν ὅτι ἔχει μίαν ἐπιστολὴν γιὰ σᾶς.

— Γιὰ μένα ;

— Μάλιστα !

— Ἐπιστολὴν ; Ἐκ μέρους τίνος ;

— Μᾶς εἶπεν ὅτι δὲν ἐγνώριζεν οὐδὲ ὁ ἴδιος.

— Ἡ δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἰπῇ.

— Ἀσφαλῶς.

— Καὶ τί ἔγινε ἔπειτα ;

— Διέταξα νὰ τὸν ἐπιβλέπουν, ἕως ὅτου ἐπιστρέψω. Ἐπῆρα τὸ γράμμα ποῦ μοῦ ἔδωσε καὶ ἤλθα.

— Δὸς μου το.

Ἐπῆρε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐξίτασε, Ἡ ἐπιγραφή ἦτο γραμμένη εἰς τὴ Γαλλικὴν.

Ὁ ναύαρχος ἔκαμε μορφασμὸν ἀπορίας. Τὴν ἐξίτασε προσεκτικά, ἀλλὰ δὲν παρτήρησε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν,

Ἐφοβεῖτο; Πιθανόν. Ἀλλὰ τί εἶχε τάχα νὰ φοβηθῇ ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν; Καὶ ἂν μέσα εἰς αὐτὴν ἦσαν κρυμμένα μικρόβια τῆς χολέρας, δὲν θὰ ἦσαν περισσότερον ἐπικίνδυνα δι' ἐκεῖνον ποῦ τὰ ἔθεσε καὶ τὸν ἄλλον ποῦ τὰ ἔφερε;

Μετὰ μικρὸν δισταγμὸν ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσε.

«Ναύαρχε.

Ἄν σὲ δέκα μέραις μέσα δὲν φύγῃ ὁ στόλος σας ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, θάῤῥθω μὲ τὰ ὀγδόντα παλληκάρια μου νὰ σφάξω ὅλο τὸ στρατὸ τῆς Κατοχῆς.

Ὁ Μαῦρος: ἐκδικητής.

Ὁ Ναύαρχος ἀνεσκίρτησε. Ποῖος ἦτο ὁ θρασὺς ἐκεῖνος, ποῦ ἐτόλμα νὰ τοῦ ἀπενθύνῃ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν καὶ ὁ ἄλλος ποῦ ἀνελάμβανε νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ πλοῖον.

— Πανάθεμα! ἀνέκραξε. Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Μαῦρος ἐκδικητής;

— Πολλοὶ λησται ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα! ἀπῆντησεν ὁ ἀξιωματικὸς. Ἀλλὰ μήπως πρόκειται περὶ κάποιου καπετὰν Μαύρου;

— Περὶ τοῦ καπετὰν Μαύρου; Καὶ ἐτόλμησε νάλθῃ στό πλοῖόν μου νὰ μὲ ἀπηλήσῃ;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὰ τολμάει ὅλα. Καὶ ἂν ἐκεῖνος ξῇ γὰρ τι καὶ ἄκουσα σχετικῶς μὲ αὐτὸν ποῦ συνέβη εἰς τὴν συνοικίαν Ψυρρῆ-καὶ ἂν ἦναι αὐτὸς ποῦ φερε τὸ γράμμα, θὰ μπορέσωμεν, μετὰ δέκα λεπτὰ, νὰ τὸν κρεμάσωμε στὸ κατάρτι τοῦ караβιοῦ μας.

— Καὶ μὰ τὸν θεόν θὰ τὸν κρεμάσωμε! ἀνέκραξεν ὁ Ναύαρχος.

Ἐπετάχθη ἔξω καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀξιωματικόν, ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἀφεθῇ ὁ κομιστής τῆς ἐπι-



Ἐπεσκέπτετο ὅλα τὰ σπήτια. Τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχῶν

στολῆς, ὅταν ἀνηγγέλθη ἡ ἀφίξις τοῦ Ἑλληνος πρωθυπουργοῦ.

— Πήγαινε σὺ καὶ φυλάκισε τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς! διέταξεν ὁ ναύαρχος τὸν ἀξιωματικόν. Φανιάζομαι ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ καπετὰν Μαῦρος.

— Ἄν δὲν τὸν ἐπιασαν στοῦ Ψυρρῆ, γιατίι κᾶτι ἄκουσα σχετικῶς, αὐτὸς θὰ εἶναι! ἐβεβαίωσε καὶ ἐκεῖνος.

— Τρέξε. Ἀλλὰ προσπάθησε νὰ μὴ κοινολογηθῇ τὸ πρᾶγμα μέχρις ὅτου φύγῃ ὁ πρωθυπουργός.

— Μάλιστα...

— Καὶ θὰ τὸν κρεμάσουμε τὸν Μαῦρον ὅταν φύγῃ ὁ πρωθυπουργός. Διότι τὰ παράποιά του, σὲ βεβαίῳ ὅτι μ' ἐνοχλοῦν.

— Πήγαινε.

Καὶ ὁ μὲν ἀξιωματικὸς ἔσπευσεν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸν μυστηριώδη κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς, ὁ ναύαρχος δὲ εἰς συνάντησιν τοῦ Ἑλληνος πρωθυπουργοῦ Μαυροκορδάτου;

* *

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας, δὲν παρέλειπαν καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ ταπεινώσουν τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Κυβέρνησιν της.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχον ἐκδράμῃ μέχρις Ἀκροπόλεως, περιφρονοῦντες τὸν πόνον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τρῦ τρομοκρατημένου ἀπὺ τὴν τρομερὰν ἐπιδημίαν.

Οἱ δύο πρεσβευταὶ μετὰ τῶν δύο ναυαρχῶν ἦσαν ἐπὶ τῆς πρώτης ἀμάξης. Εἵπετο ὁ στρατηγὸς Φορὲ μετὰ τοῦ ὑπασπιτοῦ του καὶ τοῦ ἐπιτελάρχου του εἰς ἄλλην ἄμαξαν. Καὶ ἠκούθει εἶτα ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν ἄλλων ἀμαξῶν,

— Ὅλα βαίνουν κατ' εὐχὴν ἐκεῖ, ἔλεγεν ὁ Οὐάις φέρον τὸν λόγον ἐπὶ τῶν γεγονότων τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου. Εἶχα σήμερον εὐχαρίστους εἰδήσεις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἀπόβασις ἐγένετο κανονικῶς.

— Ἰδὲν εὐκαιρία, εἶπεν ὁ Ἀγγλος ναύαρχος νὰ πανηγυρίσωμεν σήμερον τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ συμβεβηκός.

— Μολονότι ἡμεῖς ναύαρχέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Τινάν, δὲν θὰ ρίψωμεν οὔτε ἓν τήλεβόλον.

— Ἡ δοῶσις ἡμῶν, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Ρουάν, ἰσοσταθμίζει τὴν περιφανεστέραν νίκην.

— Καὶ δὲν πρέπει ἴσως ν' ἀπελπιζώμεθα, ὑπέλαβε μετὰ

στρωκῆς ἀπαθείας ὁ Ἄγγλος ναύαρχος· ἡ μοῖρα ἴσως ἐπιφύλασσει καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ προσφέρωμεν τὰς ὑπηρεσίας μας εἰς τὰ κοινὰ ὅπλα.

— Ἦδη ἡ θυσία ὑμῶν, ναύαρχε, ἀνεφώνησε μετὰ τοῦ αὐτοῦ στόμου ὁ Ρουάν, εἶνε καταφανής.

Ὁ Ἄγγλος πρεσβευτὴς ἤδη ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν περὶ τῆς ἐν Πειραιεῖ ἐπιδημίας.

— Τίποτε, τίποτε σπουδαῖον ! ἀνεφώνησεν ὁ Τινάν.

— Ἡ αὐτὴ κατάστασις, ἀπήντησεν εἰς θετικώτερον τόνον ὁ Ἄγγλος ναύαρχος.

— Τὰ πληρώματα χαίρουν ἄκραν ὑγείαν, εἶπεν ὁ Γάλλος ναύαρχος. Διὰ παντὸς ἐξωρίσαμεν τὸ κακὸν ἀπὸ τὰ πλοῖα μας. Τώρα ἐνοχλεῖ ὀλίγον τὸ στράτευμα καὶ τὴν πόλιν.

Ἦδη εἶχον φθάσει εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως. Πράγματι ὁ καιρὸς ἦτον ἐξαίσιος. Τὸ θέαμά τῆς θαλάσσης κάτω μαγευτικὸν μὲ τὴν ἀκανόνιστον γραμμὴν τῶν νήσων ποῦ ἔκλειον τὸν κόλπον καὶ ἐλαφρῶς ὑποκύαντοι διεγράφοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Εἰς τὴν διαυγῇ ἀτμοσφαῖρῃ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου ἐχάρασσε τὸ ὥς ἀπολιθωμένον γίγαντος σχῆμα του. Καὶ ὁ Ὑμηττὸς ἀριστερᾷ καὶ πέραν ἐχώρει ἡρέμα κλίνων νὰ βυθισθῇ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἦτον ἐν ὄνειρον ἡ φύσις ὅλη. Οὐδὲν ἐπρόδιδε τὴν συμφορὰν τῆς γῆς αὐτῆς. Τὸ φῶς γλυκὺ ἐχύνετο παντοῦ καὶ αὖρα ὁροσερὰ ἔπνεεν.

Ὅταν οἱ κατακτηταὶ ἐπάτησαν τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ μνημείου, τὸ ὥραϊον θέαμα ἔγε νὰν ἀποκαλυπτικώτερον εἰς θείας γραμμάς, εἰς χρώματα, εἰς πανοράματα. Ὁ ἐλαιὼν ἔρριπτε τὰς πρασίνοὺς του σκιὰς ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπερύθρου περαιτέρω εἰς τὰς ὑπωρεῖες τῶν βουνῶν, διεφρυγούνη· ἐπειτα εἰς κυκνίζουσιν ὀνειρώδη ἀπόχρωσιν πρὸς τὰς κορυφὰς των. Ρίγη ἐλαφρῶν πνοῶν διεκρίνοντο ἐπὶ τῶν σπαρμένων κάμπων καὶ οἱ γυμνοὶ βραχώδεις λόφοι μὲ τὰς φινιάς των μίξας ὑψύμενοι ἀκανονίστως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν πρασίνην ἐκείνην ἔκτασιν προσέδιδον μίαν σκληρὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὁμαλὸν ἐκεῖνο σύνολον τῆς βλαστήσεως.

Ἐπειτα περαιτέρω ἡ Πειρακικὴ ἀκτὴ ἐδείκνυσεν ὅλας τὰς

πρ-οεξοχὰς καὶ κόγχας τῶν βράχων τῆς μὲ τὴν ποικιλίαν τῶν γραμμῶν, ἀγρία ἀκόμη καὶ ἀκατοίκητος. Ἔπειτα ἦτο ἡ ἔνδοξος θάλασσα τῆς Σαλαμῖνος. Καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ βορρᾶ ἄλλο διηνοίγετο πανόραμα, ἡ πόλις κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως συνεσφγμένη ἀκόμη καὶ μικρά, ἀπηχοῦσα εὐκρινῶς ὅλον τὸν θόρυβον τῆς δυστυχησμένης τῆς ζωῆς, καὶ πέραν ὃ ὑπερήφανος Πάρνης καὶ ἡ κομψὴ Πεντέλη.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐξ ὅλων τῶν σημείων ἔβλεπον πρὸς τὴν ποικιλίαν αὐτὴν τῶν ἀπόψεων. Πολλοὶ ἀτενίζοντες πρὸς τὸ στρατόπεδον τοῦ φαληρικοῦ ἀλιπέδου προσεπάθουν νὰ διακρίνουν τὰς σκηνὰς των,

— Ὡστε μᾶς βλέπουν καλὰ ἀπ' ἐδῶ, ἔλεγε Γάλλος ταγματάρχης στρίβων τὸν μύστακά του.

— Καὶ ὁμως ἐδῶ ἔπρεπε νὰ μένωμεν, ταγματάρχα μου, ὑπέλαβε νεαρὸς ἀνθυπολοχαγός.

— Σᾶς ἐννοῶ, ἀνθυπολοχαγέ, σᾶς ἐννοῶ, ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἡ νεανικὴ σας φαντοσία σᾶς παραφέρει, χωριὸ ἐκεῖ χωριὸ καὶ ἐδῶ. Δὲν θὰ εἴχατε νὰ κερδίσετε τίποτε.

— Τοῦλάχιστον, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μετὰ σκληρότητος, τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ταπεινώσεώς των.

Ἄλλος ὁμιλος ἔβλεπε πρὸς τὰ Ἀνάκτορα, βυθισμένα ὡς εἰς σιγὴν πένθους καὶ ἐρημώσεως, καὶ αἱ πικραὶ εἰρωνεῖται καὶ αἱ ὕβρεις κατὰ τῶν Βασιλέων ἀντήχουν ἀχαλίνωτοι.

Τέλος ὃ Ἀμποῦ ἤρχισε νὰ δίδῃ ἐξηγήσεις καὶ ἐρμηνείας περὶ τῶν μνημείων, τῶν Προπυλαίων, τοῦ Ναοῦ τῆς ἀπτέρου Νίκης, τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Ἑρεχθείου. Ἐξαίρων τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν παρέλειψε νὰ τονίσῃ, ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες δὲν εἶχον τὴν παραμικρὰν σχέσιν μετ' ἐκείνων, ὅτι ἦσαν βάρβαρος λαός, κρᾶμα διαφόρων φυλῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ καιροῦς ἐπέδραμον εἰς τὴν χώραν.

Ὁ ἐπίλογος αὐτοῦς κατενθουσίασε τὸ ἀκροατήριον καὶ ψιθυροὶ ἀποδοκιμασίας κατὰ τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος ἠκούσθησαν.

Ἔπειτα οἱ κεκλημένοι τοῦ Ρουὰν κατέλαβον τὰς θέσεις των περὶ τὰς τραπέζας, αἱ ὁποῖαι εἶχον τεθῆ κατὰ μῆκος καὶ παραλλήλως, καὶ τὸ πρόγευμα ἤρχισεν.

Ὅλοι ἐφαίνοντο γοητευμένοι καὶ εὐθυμοὶ ἐκ τῆς ἐν ὑπαί-

θρῶ αὐτῆς πανδεσίας. Ὁ Ρουὰν μετέδιδε τὴν χαρὰν τοῦ καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν. Ἐφερε πρόποσιν, πλήρη δυσμενῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκφράσεων, τὰς ὁποίας περιέκλει-
σεν εἰς σκληροὺς ὑπαινιγμοὺς καταληπτοὺς εἰς πάντας. Ὁ Οὐ-
αῖς ἠκολούθησε τὸ παράδειγμά του, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλης διευθύνσε-
ως. Ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῶν συμμάχων καὶ ἐχαιρέτισε τὸ
πρῶτον αὐτῶν ἐν Κριμαίᾳ κατόρθωμα.

Μετ' αὐτοὺς αἱ προπόσεις ἔλαβον γενικώτερον χαρακτῆρα. Οἱ ναύαρχοι προέπιον διὰ τὴν εὐημέριαν τῶν δύο στόλων, τοῦ Ἀγγλοῦ ναυάρχου χαιρετίζοντος καὶ τὸ γαλλικὸν στρατεύμα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ στρατηγοῦ Φορέ. Αἱ προπόσεις ἔπειτα διεδέ-
χοντο ἡ μία τὴν ἄλλην ἀπευθυνόμεναι ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐχαιρέτιζον ἀλλήλους εὐχόμενοι νὰ εὐρεθοῦν
ταχέως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Αἱ ἀτελεύτητοι αὐταὶ σπονδαὶ πρὸς τὸν Βασιλῆα διήγειραν
πνεῦμα ἀσεβείας, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ προσβάλλῃ τὸν ἱερόν ἐ-
κείνον χώρον, τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν περιέκλειε, τὴν γῆν εἰς
τὴν ὁποίαν δικαιωματικῶς ἀνῆκεν. Αἱ περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁ-
ποίας ἡ βακχικὴ αὐτὴ ἐορτὴ ἐτελεῖτο ἦσαν τοιαῦται, ὥστε ἡ
προσβολὴ κατὰ τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου νὰ εἴνε φανερώτερα ὅ-
λων τῶν καταστροφῶν καὶ τῶν βεβηλώσεων τὰς ὁποίας εἶχεν ὑ-
ποστῇ. Τὸ ὥραϊον παρελθὸν τὸ ἐκπρωσωπούμενον ὑπὸ τῶν σε-
μνῶν ἐκείνων ἐρειπίων ὑβρίζετο οὕτω σκαιῶς εἰς τὴν πολυτι-
μοτέραν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἐνέκλειε, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δι-
καιοσύνης. Καὶ ἂν ἡ ἀρχαία Νέμεσις ἦτο ἀσθενὴς διὰ νὰ ῥύψῃ
τοὺς κεραυνούς της, ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἄφινεν εἰς τὴν ἠθικὴν δύ-
ναμιν τοῦ μέλλοντος τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σιγματίσῃ τὴν πρᾶξιν

Καὶ διεσκέδαζον ὑπὸ τὰς κραυγὰς τῆς ἀλλοφροσύνης τῶν
κατοίκων.

Διότι ἤδη εἰς τὴν πόλιν ἐπεκράτει τρομερὰ ταραχὴ! Ἦτο
ἡ ἐκδήλωσις τοῦ τρόμου ἐκ τοῦ πρώτου θανάτου ἐν μέσῃ ὁδῷ!
Αἱ ἄμαξαι διέσχίζαν τὴν ὁδὸν Ἐρμού ἐν μέσῳ κόσμου φεύγον-
τος ἐν ἀταξίᾳ. Ἀνθρωπὸς τις εἶχε πέσει κάτω μὲ ὄλα τὰ συμ-
πτώματα κεραυνοβόμου προσβολῆς. Ἦτο τὸ δεῦτερον κρούσμα
ποῦ συνέβαινε μέσα εἰς τὸ δρόμον. Κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ θίξῃ
τὸν προσβληθέντα ἢ νὰ τὸν ἀπαγάγῃ ἐκεῖθεν. Ἐντρομοὶ οἱ
διαβάται πρὸ τοῦ θεάματος ἔφρευγον δρομαίως. Ὁ πάσχων ἔ-

μεινεν ἐπὶ ὥραν οὕτω ἐκτεθειμένος ἕως ὅτου ἡ ὑπηρεσία τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου τὸν παρέλαβεν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ νόσος εἶχε κυριολεκτικῶς κατακυριεύσει τὰς Ἀθήνας. Ὡς νὰ κερδίση τὸν ἐκ τῆς βραδύτητος τῆς μεταδώσεώς της ἀπολεσθέντα χρόνον ἐξεργάγη με βιαίαν ὁρμήν.

Ἡ μαστίζουσα τὰς λαϊκὰς τάξεις πενία, ἡ ἔλλειψις μέσων καλῆς διαίτης καὶ προφυλάξεων κατέστησαν αὐτὴν ἀκαταμάχητον εἰς τὰς προσβολὰς της.

Τὰς ἄλλας ἡμέρας—διότι ἡ νόσος τὴν ἐβασάνισε ἐπὶ πολὺ τὴν Ἑλλάδα—τὰ θύματα ἡριθμοῦντο κατὰ δεκάδας. Ἦδη τὸ πένθος τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐρημώσεως ἐξηπλοῦτο πανταχοῦ. Κατὰ σωροὺς ἐρριπτον τοὺς νεκροὺς εἰς τὰ φορτηγὰ κοινὰ ἀμάξιμα καὶ ἐνὸς ἱερέως προπορευομένου, ἔθαπτον ὅλους ὁμοῦ εἰς κοινὸν τάφον.

Καὶ ἡ φυγὴ τῶν κατοίκων ἐξακολούθει ἀθρόα. Ὡς σκηῖται διῆγον οἱ ἀπορώτεροι εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ ἐνῶ οἱ ἐπιζῶντες ἀπορφανισθείσης οἰκογενείας ἐνόμιζον, ὅτι εἶχον διασωθῆναι, ἡ νόσος αἰφνιδίως ἐξεδηλοῦτο ἐν μέσῳ αὐτῶν εἰς τὸ νέον των καταφύγιον.

Ἀνάλογος πρὸς τὸ ἐθνικὸν πένθος ἦτο ἡ φοβερὰ αὐτὴ καταστροφή. Παρέλυσεν τὰ πάντα, ὅλας τὰς ἐργασίας, ὅλην τὴν συναίσθησιν τῆς ζωῆς.

Ἡ Κυβέρνησις, ὑπερθεὶς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ νεκροταφείου, μόλις διέσωσε τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεώς της. Ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ ἦσαν ἐν ἀπογνώσει. Ἦγνόουν τί νὰ πράξουν, πόθεν ν' ἀρχίσουν καὶ ποῦ νὰ τελειώσουν. Ἡ διοικητικὴ ὑπηρεσία παρέλυσεν, εἰσπράξεις δὲν ἐγένοντο πλέον καὶ αὐτὰ τὰ ὑγειονομικὰ μέσα ἔλειπον.

Ὁ ναύαρχος Κανάρης ἦτο ἀπηλπισμένος. Τὴν ἀποθάρρυνσιν πρῶτην φορὰν ἠσθάνετο εἰς τὴν ζωὴν του. Οἱ ἄλλοι ὑπουργοὶ ὑπῆρχον κατ' ὄνομα μόνον καὶ ὁ ἀπικθὲς ἐκ Παρισίων πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως Μαυροκορδάτος εὐρέθη πρὸ τοῦ χάους.

Ὡς ἐκεῖνοι καὶ αὐτὸς ἔκρυσεν τὰς θύρας τῶν πρεσβειῶν, ἐπεκαλέσθη ἐπιείκειαν, ἀκόμη καὶ συγγνώμην καὶ βοήθειαν.

Εἰς τὴν γαλλικὴν πρεσβείαν ὁ Ρουὰν ἦτο ἀμετάπειστος.

Ἡ ἐκδίκησίς του δὲν εἶχε κόρεσθῃ ἀκόμη.

—Γνωρίζω, γνωρίζω, εἶπεν, ὅταν ὁ Μαυροκορδάτος μετέβη νὰ τὸν παρακαλέσῃ, ὅπως λήφθῃ μέρος διὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἀποδιωχθέντων ἐκ Τουρκίας Ἑλλήνων, εἰς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν σας αὐτὴν δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ αὐτά.

—Αὐριον, εἶπεν εἰς μάτην διαμαρτυρούμενος ὁ Ἕλλην πρωθυπουργός, ἀλλ' αὐριον δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον Ἑλλάς, ἐξοχώτατε.

—Ἄνευ τῆς ἐπικλείας ἡμῶν, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε σκληρότητος, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀπὸ τῆς χθὲς. Ἀλλὰ σήμερον τι δυνάμεθα νὰ πράξωμεν δι' ὑμᾶς πλέον ;...

Ὡμίλει ἤδη κατόπιν διαταγῶν, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει ἐκ Παρισίων ἐντελῶς συμφώνων πρὸς τὸ πνεῦμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Οὐαϊς τοῦ εἶχεν ὀμιλήσει καὶ καθ' ὅς ἐπρεπε τὰ στρατεύματα τῆς κατοχῆς ν' ἀπέλθουν μίαν ὥραν ἐνωρίτερον εἰς βοήθειαν τῶν μαχομένων.

—Ἡμεῖς αὐτοὶ δεσμεύομεν ἐδῶ ἐξ αἰτίας σας πολυτίμους δυνάμεις κατὰ θάλασσαν καὶ ξηρὰν καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθεῖτε ὅτι καὶ ἡμεῖς δὲν παλαίομεν κατὰ τῆς ἐπαρχίτου αὐτῆς νόσου, ἡ ὁποία λόγῳ τῶν οἰκτρῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἡ χώρα τῆς ἀντιτάσσει, ἐγείνεν ἀκαταμάχητος. Ἐπειτα νομίζετε, ὅτι δὲν μετήλθομεν ὅλους τοὺς τρόπους τοῦ συμβιβασμοῦ ; Σεῖς δὲν ἦσθε ἐδῶ καὶ ἀγνοεῖται ποίας θυσίας τῆς ἀξιοπρεπείας ἡμῶν ὑπέστημεν.

Καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς πεισμονῆς τοῦ Βασιλέως, περὶ τῆς ἀγερώχου αὐτοῦ στάσεως, ἡ ὁποία ἐπέτεινε τὰς ἀφορμὰς παραπόνων καὶ καθίστα πᾶσαν συνεννόησιν ἀδύνατον.

Καὶ ὑπερέβαλε τὰς ἐπισκεῖ ; του διαθέσεις, λησμονῶν πόσον αὐτὸς πρῶτος ὑπῆρξεν ἀδιάλλακτος, ὅτι ὁλόκληρον πόγγραμμα ἐκδικητικῶν προσβολῶν εἶχε καταρτίσει ἀπὸ τῆς κάτωθεν τῶν Ἀνσκότρων πολεμικῆς παρελάσεως μέχρι τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως προγεύματος.

—Ἀγνοεῖτε, κύριε Πρωθυπουργέ, τὰ συμβαίνοντα, ἐπανέλαβεν. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ συμμορίται. οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ κατὰ τὸ ἄτακτον καὶ ὀλέθροιο κίνημα διέπραξαν ὄργια ληστεϊῶν, κατ' ἐπιείκειαν ἡμῶν μὴ εἰσαχθέντες εἰς δίκην, εἶνε σήμερον οἱ φανεροὶ προσκεκλημένοι τῆς

Βασιλίσσης εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐπιχειρῇ πλέον τοὺς περιπάτους τῆς συνοδευομένη ἀπὸ τὴν περίφημον αὐτὴν συνοδείαν, ἀλλὰ τόσον ἡ Α. Μ. ὅσον καὶ ὁ Βασιλεὺς συνωμοστῶν μετὰ τῶν ἀνθρώπων τούτων εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Καὶ ἤρχισε νὰ πααέῃ πρὸς ἑκπληξιν τοῦ Μαυροκορδάτου ὅλας τὰς λεπτομερείας περὶ τῶν συναντήσεων τοῦ Βασιλέως μὲ τοὺς ἀγωνιστάς. Αἱ λεπτομέρειαι αὗται δὲν εἶχον τὴν παρಾಮικρὰν ἀξίαν, ἀλλὰ ὁ τόνος, τὸν ὁποῖον ἔδιδεν εἰς τὰς ἀφηγήσεις του ὁ Ρουὰν ἐξέπληττε τὸν Πρωθυπουργόν, ἀδυνατοῦντα νὰ πιστεύσῃ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐν μέσῳ τόσον οἰκτρᾶς καταστροφῆς. πρὸ τοῦ θανάτου, τῆς ἐρημώσεως καὶ τοῦ πένθους ὀλοκλήρου πόλεως, πρὸ τῆς πλήρους ἀδυναμίας τῆς μικρᾶς καὶ πτωχῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶχε τὴν γενναιοφροσύνην νὰ λησμονήσῃ.

Κατὰ τὰς ἀφηγήσεις τοῦ Ρουὰν, αἱ συνεντεύξεις ἐκείναι ἐγίνοντο συνηθέστερον εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον. Ὁ Βασιλεὺς θέλων νὰ μιμῆται εἰς ὅλα τὰ πάλληκάρια του ἐκάθητο ὡς ἐκεῖνοι ἀφελῶς κάτω ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων βαθμίδων, καὶ περιστρέφων εἰς τὰς χεῖρας του κομβολόγιον, ἐζήτηε πικρὰ αὐτῶν νὰ τοῦ ἀφηγηθοῦν τὰ ἄθλα τῶν ἀγώνων των.

— Φαντάζεσθε ὅποια ἄθλα, ἔσπευσε νὰ ἐπεξηγήσῃ ὁ Ρουὰν τὰ ληστρικά των κατορθώματα !

Καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀφηγῆται ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τοῦ σαρκασμοῦ καὶ τῆς κατακρίσεως. Ἐν μέσῳ ἐκείνης τῆς ὀμηγύρεως ἦτο καὶ ἡ Βασίλισσα μετὰ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς Ὅταν ἔπαυον αἱ πολεμικαὶ ἀφηγήσεις, ἤρχιζον αἱ ραδιουργίαι κατὰ τῶν ὑπουργῶν.

— Πιστεύσατε, ὅτι ὁ λόγος, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις ὑμῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὸ γήνηρόν της καὶ τὴν ἀρμόζουσαν ἀρμοδιότητά, ὀφείλεται εἰς τὰς ραδιουργίας τῆς Αὐλῆς, ὧν ἐκείνων τῶν συμμοριτῶν, οἱ ὁποῖοι λέγονται Γρίβας, Χατζηπέτρος, Σπυρομήλιος, Βλαχόπουλος, Βάσσης καὶ δὲν ἤξεύρω ποῖον ἄλλο ἔντιμον ὄνομα.

Ἦτον κατάπληκτος ὁ Μαυροκορδάτος, ἐζήτησεν εἰς μάτην ἐπιείκειαν. Ὁ Γάλλος πρεσβευτὴς ἐμαίνετο. Ἐπεσκέφθη ἔπειτα τὸν Ἀγγλὸν πρεσβευτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐφάνη σκληρὸς ἐπί-

σης καὶ ὁ πρωθυπουργὸς ἐπεσκέπτετο τὸν Γάλλον ναύαρχον τώρα.

Ὁ Τινὰν τὸν ὑπεδέχθη μὲ δλὴν τὴν νευρικότητα ἐκείνην, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατείχετο, νευρικότητα ποῦ ἐπηύξησεν ἡ ἐπιστολὴ ποῦ εἶχε λάβει πρὸ ὀλίγου, καὶ τοῦ ἀπήντησεν ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι : Διὰ τὸν πρωθυπουργὸν τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, δὲν ὑπῆρχε κανένας σεβασμός.

Ῥμίλησαν ἀκόμη καὶ περὶ τῆς ἀπρεποῦς συμπεριφορᾶς τῶν ἀνδρῶν τῆς Κατοχῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ ἀπῆντησε δι' ὑπεκφυγῶν.

Καὶ ὁ Μαυροκορδάτος ἦτο ἕτοιμος νὰ φύγῃ μὲ τὴν ψυχὴν του περίλυπον ἕως θανάτου, ὅταν κατέφθασεν ὁ ἀξιωματικός ὁ ἀποσταλεὶς νὰ φυλακίσῃ τὸν ἀνθρώπον ποῦ εἶχε φέρει τῇ, ἐπιστολήν.

Ἐφαίνετο ταραγμένος, καὶ τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ ναύαρχου, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν συνέντευξίν των ἐκείνην, ὑποδείξας κατὰ τρόπον ἥκιστα ἀβρὸν εἰς τὸν Ἑλληνα πρωθυπουργὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ.

Καὶ ὁ Μαυροκορδάτος ἔφυγε πράγματι συντετριμμένος, συνοδευόμενος ἀπὸ μόνον τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ Τινὰν, ποῦ μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε καταφθάσει.

Ὅταν ὁ Μαυροκορδάτος ἐφύγεν, ὁ ναύαρχος ἐστράφη πρὸς τὸν ἀξιωματικόν.

— Λέγε ; τὸν διέταξε. Συνελήφθη ;

— Ὁχι !

Ὁ ναύαρχος ἀνεσκίρτησε.

— Ἀλλὰ γιατί ; ἠρώτησε.

— Δὲν ἐνευρέθη !

— Ἐφυγε ;

— Φαίνεται. Εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἀφῆκα, δὲν ὑπῆρχε.

— Ἐκύτταξες ἀλλοῦ ;

— Σ' ὅλο τὸ πλοῖον.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει ;

— Ὁχι !

— Ἄ, τὸν ἀχρεῖον ! Μὰ μοῦ εἶχες εἰπῇ ὅμως ὅτι τὸν εἶχες θέσει ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν δύο ναυτῶν.

— Οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν ἀπὸ τὸν ὑπαρχον, τὸν μὴ γνωρί-

Ὁ Σιδερένιος Ἐκδικητής

φύλ. 28

ζοντα τὴν ἰδικήν μου διαταγὴν καὶ τὸν ἀφῆκαν μόνον.

— Σαράντα μέραις φυλάκισι στὸν καθ' ἓναν ! ἀνέκραξεν ὁ ναύαρχος. Ἐκρύβη τάχα πουθενά ;

— Θὰ τὸν εὕρισκα,

— Ἐφυγε ;

— Δὲν τὸν εἶδε κανεὶς νὰ κατεβαίνει.

— Τόσο τὸ χειρότερον γιὰ μᾶς. Αὐτὸ θὰ εἶπῃ ὅτι τὸ πλοῖο ἔχει ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὴν τύχην του, καὶ ὅτι δὲν τὸ φυλάει κανεὶς. Ἄν δὲ οἱ Ἕλληνες ἡσυχολοῦντο ὀλιγώτερον εἰς τὰς ληστείας καὶ περισσότερον εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἐθνικῆς των φιλοτιμίας, θὰ εἶχαν ἀνατινάξει τὰ καράβια μας.

Ἦρχισε νὰ βηματίζει νευρικά.

Ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολήν, ἦτο ὁ ἴδιος ὁ καπετὰν Μαῦρος.

— Εἶπες, ἠρώτησεν ὁ Τινάν, ὅτι καὶ ἤκουσες σχετικῶς μὲ τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐπεκήρυξεν ὁ στρατηγὸς Φορέ ;

— Τὸν καπετὰν Μαῦρον ;

— Ναί. Τί ἤκουσες ; Τὸν ἔπιασαν ;

— Ἐκεῖνος ποῦ μοῦ μετέδωσε τὴν πληροφορίαν, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ μοῦ δώσῃ σαφεῖς βεβαιώσεις.

— Τί περὶ σου σοῦ εἶπε ;

— Ὅτι ὁ καπετὰν Μαῦρος χθὲς ἢ προχθὲς, ἐπολιορκήθη μέσα εἰς ἓνα σπήτι.

— Ἐδῶ στὸν Πειραιᾶ ;

— Ὅχι, στὰς Ἀθήνας. Σ' ἓνα σπήτι τῆς συνοικίας ἀκριβῶς ἐκείνης ποῦ σημειοῦνται τὰ περισσότερα κρούσματα, εἰς τὴν συνοικίαν Ψυρρῇ, ἀφ' οὗ προηγουμένως διέφυγε τὴν σύλληψιν χάριν εἰς τὴν ἐπέμβασιν μιᾶς ὁμάδος πολιτῶν.

— Ἀ τρὺς ἀχρεΐας. Καὶ αἱ πολίται αὐτοί, συνελήφθησαν ;

— Τοὺς ἐκτύπησαν.

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ;

— Ὅτι ὁ καπετὰν Μαῦρος διέφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ περιεκυκλώθη εἰς ἓνα ἄλλο σπήτι. Τὶ ἔγινεν ἐκεῖ, δὲν ἤξερε νὰ μοῦ εἶπῃ ὁ ἄνθρωπος ποῦ μοῦ ἔδιδε τὰς πληροφορίες.

Ὁ Τινάν ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶχε φέρει τὴν ἐπιστολήν, ἐπωφελέθη τῆς εὐκαιρίας ὅτι δὲν τὸν ἐπιτήρουν καὶ ἔφυγεν.

Ἐν τούτοις διέταξε νὰ ἐρευνηθῇ καὶ πάλιν τὸ σκάφος, νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ φρουροὶ καὶ εἰς τὸ μᾶλλον νὰ φροντίζουσιν περισσότερο περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ πλοίου.

Καὶ ὅταν ὁ ὑπασπιστὴς του, ὁ συνοδεύσας τὸν προθυπουργὸν ἐπανῆλθεν, τοῦ ὠμίλησε περὶ τοῦ ἰδίου θύματος καὶ ἔπειτα ἤρχισε νὰ συνεργάζεται μαζύ του ἐπὶ τῶν μέτρων, τὰ ὅποια θὰ ἐλάμβανον διὰ νὰ ταπεινώσουν ἀκόμη περισσότερο τοὺς κατόικους καὶ τοὺς ἄρχοντας των.

Ἄλλ' ἐνῶ ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὴν κατάστροφον τοῦ σχεδίου των, ἤκουσαν κάποιον τριγμὸν ὀπισθὲν των. Ἐστράφησαν εἶδαν, καὶ ἀνεπήδησαν ταραγμένοι.

Πρὸ αὐτῶν μὲ δύο πιστόλια εἰς τὰ χέρια, εὗρίσκετο ἓνας γιγαντώσωμος προσωπιδοφόρος.

Ὁ ναύαρχος ἔσυρε τὸ πιστόλι καὶ ὁ ὑπασπιστὴς τὸ ξίφος του, ἐν ᾧ ὁ ἀσύληπτος ἐκδικητὴς τοῦς διέτασεν εἰς παρεφθαρμένην Γαλλικὴν.

— Ἀκίνητοι, γιατί...

Εἶχε προτείνει κατ' αὐτῶν τὰ δύο πιστόλια τοῦ, ἥτο ἔτοιμος νὰ τοὺς φονεύσῃ καὶ τοὺς δύο.

— Ἐχει καλῶς ! εἶπεν ὁ ναύαρχος. Δὲν κινούμεθα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ συμφωνία.

Ἐκείνος, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρει τὴν ἐπιστολὴν ἥτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ποῦ ἐνεφανίζετο τώρα. Ἦτο δηλαδὴ ὁ καπετὰν Μαῦρος ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε συλληφθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ψυρρῆ.

Διότι ὁ τολμηρὸς πολεμιστής, ὅταν ἦ Ἀγγέλλω τὸν ἐκλήσεν εἰς τὸ δωμάτιον, δὲν ἔμεινεν ἐκεῖ.

Οὔτε τὰ σχέδιά της, ἐγνώριζεν, οὐδὲ ἐφαντάσθη ὅτι ἥτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐρευνήσουν οἱ Γάλλοι εἰς ὁλόκληρον τὴν οἰκίαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ τὸν ἀνεύρισκον καὶ θὰ τὸν συνελάμβανον.

Ἐξήτασε λοιπὸν τὸ μέρος καὶ εἶδεν ὅτι εἰμποροῦσε νὰ πηδήσῃ εἰς τὸ ἀπέναντι σπῆτι.

Βεβαίως ἓνα τέτοιο πῆδημα ἥτο ἐπικίνδυνον. Ἀλλ' ὁ καπετὰν Μαῦρος δὲν ἐδειλία πρὸ οὐδενός.

Ἐπιδήσεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν μάνδραν τῆς παρακειμένης οἰκίας καὶ κατώρθωσε νὰ κρυβῇ καὶ νὰ διαφύγῃ.

Οἱ διώκται του δὲν τὸν εὗρον πουθενά. Συνέλαβον τότε τὴν Ἀγγέλω ποῦ τοὺς ἐξηπάτησε καὶ τὸν Ντελήν, ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχον πολλὰς ἀφορμὰς καὶ ἀπῆλθον.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος ποῦ ἤθελε μὲν ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ἐπικινδύνου ἐκείνης συνοικίας, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ παραμείνῃ ἄν καὶ τοῦτο ἦτο ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνον δι' αὐτόν. Καὶ ἠθέλησε νὰ μείνῃ, διότι εἶδεν ὅτι εἰς τὴν χολεροβλήτον συνοικίαν ἐκείτην εὗρισκοντο οἱ βασιλεῖς, περιθάλλτοντες τοὺς ἄσθενεῖς.

Μρὸς τοὺς πάσχοντας ὁ Ὅθων καὶ ἡ Ἀμαλία ἐπλησίαζον ἀφόβως. ἠρώτων αὐτοὺς περὶ ὧλων, τοὺς περιέθαλπτον καὶ τοὺς ἐπεριποιοῦντο καὶ ἀνεξάντλητα ἦσαν τὰ ἐλέη των πρὸς αὐτούς.

Ἐκάστη αὐτῶν ἐπίσκεψις δὲν ἔφερε μόνον παρηγορίαν ἀλλ' ἔβλεπε θάρρος καὶ διὰ τῆς ἡθικῆς αὐτῶν ἐπιρροῆς ἡ νύσος κατεπολεμεῖτο περισσότερον ἢ διὰ τῆς ἱατρικῆς θεραπείας.

Ὁ λαὸς καὶ πάλιν ἤρχιζε ν' ἀναζῇ, ὁ λαὸς τοῦ παντοτινοῦ διωγμοῦ καὶ τῆς ἀνεξάντλήτου συμφορᾶς καὶ ὅσοι ἀπέθνησκον ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμοὺς εὐχαριστημένοι. «Τώρα, ἔλεγον, ποῦ εἶδομεν τὸν ἄγιόν μας, ὅς ἀποθάνωμεν».

Ἡ αἰμάσσουσα καρδιά τῶν Βασιλέων ἀνεκουφίζετο ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἀνθρωπίνων καθηκόντων. Τὰ πάντα διὰ τὸν λαόν, αὐτὴν τὴν ζωὴν διὰ τὸν λαόν. Ἦτο τὸ δόγμα πίστεως δι' αὐτούς, ἦτον ἀρχὴ τῆς ἡγεμονικῆς τῶν ἀνατροφῆς, ἤρχετο ἐκ συστήματος ἐνασκήσεως τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ κατανοήσουν οἱ κρίνοντες αὐτούς, πολὺ περισσότερον ἢ στενὴ ἀντίληψις ἐνὸς Ρουὰν καὶ ἡ συνταγματικότης τοῦ Οὐάις.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ τις ἄφοῦ οἱ βασιλεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν τόσον καλοί, διατὶ ἡ κατ' αὐτῶν ἀντιπολίτευσις ὑπῆρξεν ἀγρία ;

Ἡ τελευταία εἶχε δηλητηριάσει τὰς πολιτικὰς ὁμάδας, ὅσους δὲν εἶχε παραφέρει μέχρι σημείου ἐπαναστατικῆς ἀνταρσίας, ὡς τὸν Καλλέργην.

Συνεσκότιζον ἐπίτηδες τὰ ὅρια τῆς ἀληθοῦς πολιτικῆς ἐλευθερίας ἡ ὁποία συνίστατο ἀπὸ μίαν ἀπολύτως δικαίαν διοίκησιν, ἐξασφαλιζομένην διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἐπιβλέψεως τοῦ ἡγεμόνος, πρὸς τὴν ἄλλην ἐλευθερίαν τοῦ πράττειν, τὴν συνισταμένην ἐκ τῆς

κοινοβουλευτικῆς ἀκολασίας, τὴν ἐξασφαλίζουσαν μίαν ὀλιγαρχίαν λυμαινομένην τὴν χώραν.

Τὰς τάσεις τῆς ὀλιγαρχίας αὐτῆς ζητεῖ προληπτικῶς ἵνα ἐξαφανίσῃ ὁ Βασιλεὺς καὶ γνωρίζων τὴν μορφὴν τοῦ ἀληθοῦς συμφέροντος ἐπάτασεν ἐν καιρῷ τὴν ἄγνοιαν, ἀντιτάσσων πρὸς αὐτὴν περισσότερα δικαιώματα. Ὅ,τι ἀντιθέτως ἴσως θὰ ἔπραττε σινταγματικὸς Βασιλεὺς τρέμων πρὸ τῆς εὐθύνης τῶν πραγμάτων καὶ ὑφίνων διὰ τοῦτο νὰ κοιμῶνται τὰ ἴδια δικαιώματα Ἄλ' ἡ γενναία, ἡ ἀτρόμητος τοῦ Ὁθωνος ψυχὴ τὰ δικαιώματα ταῦτα ἐπεζήτηε νὰ ὑπερασπισθῇ. Καὶ ἡ ἀντίδρασις ἤρξατο νὰ γίνεται καναφανής. Εἰς τὰς ἀντιθέτους πρὸς τὴν ἐκάσποτε Κυβέρνησιν πολιτικὰς ομάδας ὅλοι ὠμίλουν περὶ ἡγεμονικῶν αὐθαιπесиῶν. Ἦσαν οἱ λόγοι οὗτοι τὸ σύνθημα τῆς ἀντιπολιτευσεως, τῆς βαθυτέρας, τῆς γενικωτέρας, ἐκείνης, ἡ ὁποία μίαν ἡμέραν θὰ ἔδιδε τὴν περιφανῆ ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας ἱκανοποίησιν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος...

Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον ἡ διὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων παγίωσις τοιαύτης ἀντιπολιτεύσεως. Ἡ αὐστηρότης τοῦ μὲν Βασιλέως πρὸς τὰς παρεκτροπὰς τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας, τῆς δὲ Βασιλίσσης πρὸς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις μετὰ τῆς αὐλῆς κατανδράσασα ἀμετακλήτως πολλὰ πρόσωπα, ἡθροίζεν τὴν ἄλλην ἐκείνην ἀντιπολίτευσιν τῶν προσωπικῶν κατακρίσεων εἰς τὴν ὁποίαν ἰδίως ἠρέσκετο ὁ Ρουάν.

Καὶ ὁ ἄγων ἐκατέρωθεν εἶχεν ὑποκώφως ἀρχίσει πῶς νὰ δηλητηριασθῇ ὁ λαὸς, ἵνα μίαν ἡμέραν προβῇ εἰς τὸ ἀχάριστον κίνημα. Οἱ ξένοι δι' αὐτοῦ ἤθελον νὰ καταφέρουν τὸ θανάσιμον πλήγμα.

Ὁ λαὸς αὐτοὺς ἤδη ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἀληθῆ ἀντίληψιν τὴν ἐκ τῆς ψυχῆς του καὶ τῆς καρδίας του. Διὰ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μεσολαβήσῃ οὐδὲ στιγμὴ παρεξηγήσεως.

Ὡς πρὸ τινος τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο ὄνειρον μιᾶς μεγάλης καὶ ἐλευθέρας πατρίδος τὸ εἶδε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς τοῦ Βασιλέως, ἥδη τὰς ἐκ τοῦ μαρτυρίου συμφορὰς ὑπέφερεν ἀγογγύστως. Ἦσθάνετο βαθέως, ὅτι ἄνευ θυσιῶν οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἦτο δυνατόν νὰ κατορθωθῇ, ὅτι ἡ ἠθικὴ ἰδέα, ἵνα νικῆσῃ ἀπῆται τὰς θυσίας αὐτὰς καὶ ὅτι μόνον οὕτω ὑπῆρχεν ἀληθὴς

ζωή. Πόσα δὲν ἐγένοντο, ὅτε ὁ ξένος στρατὸς ἐπὶ ἤλθε διὰ τὰ μετατρέψουν τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν τοῦ λαοῦ! Ἡ μαινομένη ἀντιπολίτευσις, ἡ ὁποία ἔγεινε Κυβέρνησις καὶ αὐτὴ τοῦ 'μαρτυρίου, ἀλλ' ὅχι ἐν τῇ ἀγγλῇ τῆς ἡγεμονικῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐν τῇ πτώσει τῆς ταπεινώσεως, ἀπεπειράθη νὰ θέσῃ εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ φράσεις ἀνιυλαβοῦς ἀποδοκιμασίας, προεξάρχοντος τοῦ Καλλέργη. Ἀλλ' ἡ ἀπόπειρα ἐματαιώθη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐσχάτῃ δυστυχίᾳ, ἡ ὁποία ἤρχετο νὰ θέσῃ ἐν ἄλλο ἀκόμη λαμπρὸν ἀκτινωτὸν εἰς τὸν φωτοστέφανον τοῦ μαρτυρίου τῆς Ἑλλάδος ὁδυρομένης.

Οἱ Βασιλεῖς τακτικῶς ἐξήρχοντο τὴν πρωίαν καὶ τὸ ἀπογευμα βαίνοντες πρὸς τὸν πάσχοντα λαόν των. Γλαφυρὸς χρονογράφος, περιγράφας τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει, ὅτι ἐν ταῖς εὐεργεσίαις αὐτῶν οἱ βασιλεῖς ἐλησμόνουν τὴν ἀδικίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

Οἱ ἱπποκόμοι καὶ οἱ χωροφύλακες, γράφει ὁ χρονογράφος οὗτος, οἶκινες παρηκολούθουν τὰς ἐκδρομὰς τῶν Βασιλέων, πρῶτην φορὰν εὗρισκοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἀποστελλόμενοι ὀλοταχῶς πρὸς τὴν πόλιν, διὰ νὰ φέρωσι τὴν ἱατρὸν Ο-νδεπμάιερ, ἀναμένοντα ἐπὶ τοῦτο ἐν τῷ βασιλικῷ φαρμακείῳ, πρὸς ἐπίσκεψιν πάσχοντος, πότε τὰ ἀναγκαῖα τα φάρμακα, πότε τροφὰς ἐπὶ τῆς παρκατεμένης ἐπικύλσεως τῆς Βασιλίσσης καὶ πρὸ πάντων οἶνον, τὸν ὁποῖον οἱ ἱατροὶ ἐθεώρουν ὡς λίαν συντελεστικὸν καὶ μάλιστα τὸν λαμπρὸν οἶνον τῆς ἐπαύλεως, ὃ δὲ ὑπασπιστῆς τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ κυρία τῆς αὐλῆς ἡ συνοδεύουσα, εἶχον διαταγὴν πρὶν ἢ ἱπεύσωσι νὰ λαμβάνωσιν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου ἀνὰ 500 δραχ. εἰς τὸ χρηματοφυλάκιόν των καθ' ἑκάστην ὥστε νὰ ἔχωσιν οἱ Βασιλεῖς προχείρους τὰς βοηθείας εἰς τοὺς δυστυχεῖς.

* *

Καὶ ὁ καπετὰν Μαῦρος ἔμεινεν ἐκεῖ διὰ νὰ φρουρεῖ τοὺς βασιλεῖς, ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ παντὸς ὅστις θὰ ἐδοκίμαζε νὰ τοὺς θίξῃ.

Δὲν συνέβη ὅμως τίποτε!

Καὶ ἦσυχος ὁ καπετὰν Μαῦρος ἀπεμακρύνθη καὶ ἔφυγε.

Κατὰ τῶν ἐκδραμόντων εἰς τὴν Ἀκρόπολιν Ἀξιωματικῶν δὲν ἐπιχειρήθη τίποτε.

Αἱ πυκναὶ περίπολοι συνεκράτησαν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ περικλωτικὴ στάσις τῶν ἔκαμε τὸν καπετὰν Μαῦρον νὰ λάβῃ τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν νὰ μεταβῇ ὁ ἴδιος πρὸς συνάντησιν τοῦ Γάλλου ναυάρχου καὶ τοῦ στρατηγοῦ Φορέ.

—Ἐμελέτησε καλὰ τὸ σχέδιόν του, κατέστρωσε τὰς λεπτομερείας του ὅλας, καὶ τὸ ἔθεσεν ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν.

Ἀνῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐζήτησεν νὰ τὸν παρουσιάσουν εἰς τὸν ναύαρχον. Ἐπειδὴ τοῦ ἠρνήθησαν νὰ τὸ κάμουν, ἔδωκε τὴν ἐπίστολὴν ποῦ εἶχεν ἐτοιμάσῃ προβλέψας τὴν ἄρνησίν των μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φύγῃ.

Ἐτέθη ὁμως ὑπὸ ἐπιτήρησιν, καὶ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν σκοπῶν, εἰσεχώρησε περισσότερον εἰς τὸ πλοῖον.

Ζητῶν μέρος διὰ νὰ κριβῇ μέχρις οὗτου εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ φύγῃ, εὐρέθει εἰς τὸ καίτος τοῦ πλοίου, ὅπου ἡ ἀποθήκη τῶν πυρομαχικῶν.

Ἄν μπορέσω νὰ βάλω φωτιά στὰ πολεμοφόδια καὶ ἀνατινάξω τὸ πλοῖο, ὁ κόσμος ὅλος θὰ μάθῃ ὅτι δὲν εἶναι ἀκίνδυνον νὰ βασανίζουν οἱ ἰσχυροὶ τοὺς ἀδυνάτους.

Ἀδιαφόρησε διὰ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον θὰ διέτρεχεν αὐτός, ἅν θὰ ἀνετινάσσετο εἰς τὸν ἀέρα μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἐνδιεφέρετο τώρα νὰ ἐκδικηθῇ μόνον, καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον του.

Μέσα ἀπὸ τὸ σελάχι τοῦ ἐξήγαγε ἓνα μεγάλο φυτίλι, καὶ τὸ προσέδεσεν εἰς ἓνα κουτάκι μὲ μπαρουτί, τοῦτο δὲ τὸ εἰσήγαγε διὰ μιᾶς ὁπῆς εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην.

Ἐπειτα, ἂφ' οὗ ἐξηκριβώσεν ὅτι κἀνείς δὲν τὸν εἶχεν ἰδεῖ ἦναψε τὸ φυτίλι ποῦ θὰ μετέδιδε τὸ πῦρ εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην καὶ θ' ἀνετίνασσε τὸ Γαλλικὸν πολεμικόν, ἀλλὰ ταχέως ἀντελήφθη ὅτι τὸ σχέδιόν του δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἐκτελεσθῇ.

Τὸ φυτίλι ἐμποτισθὲν μὲ νερὰ ἔσβυσε σχεδὸν ἀμέσως καὶ ὁ καπετὰν Μαῦρος ἐξηκρύβωσεν ὅτι οὐδὲ θὰ ἔφθανεν ἡ φωτιά ἕως τὰ πολεμοφόδια, διότι ταῦτα ἐπροφυλάσσοντο καλῶς ἀπὸ

σιδηρᾷ ἐλάσματα, μὲ τὰ ὅποια ἐφράσσετο ἡ ἀποθήκη.

Ἀπεμακρύνθη τότε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπαθῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον.

Διερχόμενος πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ Ναυάρχου, ἤκουσε τὰ ὅσα ἔλεγαν. Δὲν ἐγνώριζεν ἀπταιστως τὴν γαλλικὴν ὁ Ἕλληνας πολεμιστὴς, ἀλλ' ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ συνεννοεῖται καλῶς καὶ ἐννόησεν ὅσα ἐλέγοντο ἐκεῖ μέσα.

Καὶ τότε ἀπὸ τὸν νοῦν του ἐπέρασεν ὡς ἀστραπὴ ἓνα τολμηρὸν σχέδιον.

Χωρὶς νὰ πολυσκεφθῇ καὶ χωρὶς νὰ τὸ πολυβασανίσῃ, τὸ ἔθεσεν εὐθὺς ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν.

Ἐφόρσε τὴν προσωπίδα, τὴν ὁποίαν ἔκρυβε κάτω ἀπὸ τὸ περιστήθιον του, ἔσυρε τὰ δύο του πιστόλια, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν ἀπεχωρίζετο ποτέ, ὥθησε τὴν θυρίδα τοῦ κοιτῶνος καὶ εἰσῆλθεν.

Ὅταν ὁ Ναύαρχος καὶ ὁ ὑπασπιστὴς του, ἀκούσαντες τὸν θόρυβον ποῦ ἐπροξένησεν, ἐτινάχθησαν ὄρθιοι καὶ ἐφάνησαν ἔτοιμοι ν' ἀμυνθοῦν, προέτεινε κατ' αὐτῶν τὰ πιστόλια, καὶ ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του, διέταξε...

— Ἀκίνητοι! Γιατὶ ἄλλοιῶς, θὰ σᾶς τινάξω καὶ τῶν δυό σας εἰς τὸν αἶερα τὰ μυαλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Μεσα εἰς τὸν θάνατον

Εἶδε, ἤκουσε, κατενόησεν ὁ Ναύαρχος Τινάν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ ἐξετέλει τὴν ἀπειλήν του, ἔὰν ἔκαμναν καὶ τὴν πρὸ παραμικρὰν κίνησιν.

Ἀλλὰ καὶ ποῖος ὁ λόγος νὰ διακινδυνεύσους ἐπιτιθέμενοι κατὰ τοῦ τολμηροῦ προσωποδοφόρου, ἂν οὐ εὗρισκοντο μέσα εἰς τὸ πολεμικὸν καὶ εἰμποροῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν ὅποιανδήποτε στιγμήν καὶ ἂν ᾔθελαν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς θὰ ἐπέστρεφεν ὁ ἀξιοματικὸς τῆς ὑπηρεσίας διὰ νὰ τοῦ ἀναφέρῃ ἂν ἐξετελέσθησαν αἱ διαταγαί του.

Θὰ τὸν ἐβλεπε καὶ θὰ εἰδοποιῇ τοὺς ναύτας καὶ μετ' ὅλων τὸ πλῆρωμα ὁλόκληρον θὰ εὗρίσκετο εἰς συνεγεγμὸν.

Ὁ ἀνεπιθύμητος ἐπισκέπτης, εἶχε τοποθετηθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ φράσῃ διὰ τοῦ σώματός του τὴν ἔξοδον, καὶ ὁ ναύαρχος εἶδεν ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ ἐξέλθουν παρὰ μόνον ὅταν θὰ τὸν ἐφόνευαν.

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν ἀνησύχουν.

Ἦρκει νὰ κερδίσουν καιρόν. Καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλοίου ἀντελαμβάνοντο τὴν ἐκεῖ εἰσοδόν του, θὰ τοὺς ἀπήλλασσαν τῆς τόσον ἐνοχλητικῆς παρουσίας του.

— Ποιὸς εἶσαι σὺ; ἠρώτησεν ὁ Τινὰν τὸν προσωπιδοφόρον.

— Ὁ ἄνθρωπος ποῦ θέλει νὰ μιλήσῃ μαζύ σας.

— Ὑπὸ πείαν ἰδιότητα!

— Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ πολίτου, τοῦ ὁποίου τὴν πατρίδα ταπεινώνετε. Ὡς ἄνθρωπος ποῦ θέλει νὰ εἶναι ἐλεύθερος.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ θέλει νὰ εἶναι ἐλεύθερος, μπαίνει στὸ πλοῖο σὰν κλέφτης καὶ βαστάει στὰ χέρια του δύο πιστόλια;

— Ναί, ὅταν ὁ Ναύαρχος ἐξευτελίξῃ τὸν πρωθυπουργόν του, καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ βασανίζουν τοὺς πολίτας. Ὅταν τέτοια μέσα μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι τῆς κατοχῆς, πῶς ἄλλοιῶς πρέπει νὰ φερθοῦν ἐκεῖνοι ποῦ θέλουν νὰ κάνουν τὰ παράπονά των;

— Γιὰ νὰ ὑποβρῆλῃς παράπονα ἤλθες ἐδῶ;

— Καὶ νὰ διατυπώσω τὰς ἀπειλάς μου.

— Ἀ! Ἔχεις καὶ ἀπειλάς λοιπόν;

— Ναί!

— Ν' ἀκούσω.

— Θὰ τὸ κάνω. Ὅμως, ναύαρχέ μου, δὲν εἶμαι τόσο κοντός. ὅσο πιθανὸν νὰ μὲ νομίζετε. Καὶ ξέρω ὅτι θὰ λίγο θάρθουν ἐδῶ ἄνθρωποιί σας.

Ὁ ναύαρχος δὲν εἶπε τίποτε. Ὁ καπετὰν Μαῦρος ἐπανέλαβε.

— Μὲ λύπη μου ὅμως θὰ σᾶς σκοτώσω, ναύαρχε, ἂν οὐ θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγώ. Ἐκτὸς ἄν....

— Ἐκτός;

— Ἄν μοῦ δώσετε τὸ λόγόν σας ὅτι δὲν θὰ μὲ πειράξῃ κανεὶς, καὶ δὲν θὰ μὲ καταδιώξῃ κανεὶς, πρὶν περάσουν δέκα λεπτὰ ἀπὸ τότε ποῦ θὰ φύγω ἀπὸ τὸ πλοῖον.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Τινὰν δὲν ἀπήντα.

— Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σας! ἐπανελάβε. Σύντομα ὅμως γιατί ἂν μὲ ἴδουν, ἂν ἔλθῃ κἀνείς.

Ἐσκόπευσε.

— Περιμένω! ἐξηκολούθησε. Ἄν μετρήσω δέκα καὶ δὲν ἔχετε ἀπαντήσει....

Ὁ ναύαρχος δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν του. Ἐβλεπεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του.

Ὅταν ἐμετροῦσε δέκα καὶ αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀπαντήσει ὅταν ἤκουε τὰ βήματα ἀνθρώπων ποῦ ἐπλησίαζαν, θὰ ἐπυροβόλη.

Δὲν θὰ ἐδέχετο ν' ἀποθάνῃ, χωρὶς νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του, χωρὶς νὰ τοὺς φονεύσῃ.

— Μοῦ γυρεύεις νὰ σοῦ δώσω τὸ λόγον μου ὅτι δὲν θὰ σὲ πειράξῃ κἀνείς Ἄν σοῦ τὸν δώσω θὰ τὸν βαστάξω.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ἀλλὰ ἐμένα ποιὸς θὰ μοῦ ἐγγυηθῇ ὅτι δὲν θὰ μὲ χτυπήσῃ;

— Ἐγώ! Σοῦ δίνω τὸ λόγον μου ὅτι δὲν θὰ σὲ πειράξω. Καὶ ὁ λόγος τοῦ καπετὰν Μαύρου, δὲν ἐπατήθη ποτέ.

Μετὰ μικρὰν σκέψιν ὁ ναύαρχος ἀπήντησι.

— Σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ σὲ θεωρήσω ὡς φιλοξενούμενόν μου, καὶ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ κινηθῇ ἐναντίον σου ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου ἐκ τοῦ πλοίου.

— Ἐχει καλῶς! ἀπήντησε ὁ καπετὰν Μαῦρος.

Κρατεβίβασε τὰ πιστόλια του, τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ σελάχι του, καὶ εἶπε.

— Δὲν θὰ σᾶς κουράσω πολὺ, κύριε ναύαρχε, καὶ δὲν θὰ καταχρασθῶ τῆς καλωσύνης ποῦ δείχνετε νὰ μ'ἀκούσετε. Ἦλθα νὰ σᾶς παραπονεθῶ καὶ θὰ φύγω ἁμέσως. Ἦλθα νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ στρατοῦ σας δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ πρέπει καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ φύγετε τὸ γρηγορότερο.

Προσεποιήθη ὅτι δὲν ἀντελήφθη τὸ μειδίωμα ποὺ ἀνεφάνη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ναυάρχου, καὶ ἐπανελάβε.

— Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ἡ Μεγάλη Γαλλία, νὰ βασανίσῃ τὴν μικρὰν Ἑλλάδα. Καὶ οἱ ἀπόγονοι ἐμεῖς, ἐκείνων ποῦ ἐθνισιάσθησαν γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν, ἔχουμε τὴν ὑπαχρέωσι

νὰ πεθάνουμε προστατεύοντας τὴν κληρονομίαν ποῦ μᾶς ἄφησαν.

— Αἰοπὸν;

— Θὰ χτυπήσουμε. Ναύαρχε!

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα;

— Νὰ σκοτωθοῦμε γιὰ νὰ βροντοφωνήσουμε μὲ τὸ θάνατό μας στοῦ κόσμου τὰ πέριτα, ὅτι ἡ Μεγάλη Γαλλία, ἡ πατρίδα τῆς ἐλευθερίας, ἔγινε ἓνας ἀηδὴς τύραννος.

Ὁ Τινὰν συνωφρυνώθη.

— Ἀρχίσατε νὰ βρέξετε! ἀπήντησε. Δὲν νομίζετε ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καταχρᾶσθε τῆς καλοσύνης μας;

— Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ προσβάλλω κανέναν. Ὁ πόνος μου ὁ πατριωτικὸς, μπορεῖ νὰ μὲ παρέσυρε λίγο, μὰ ὁ σκοπὸς μου δὲν ἦταν νὰ βροῖω, ἀλλὰ νὰ κάνω παραπονο. Καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ εἰπῇτε: Θὰ φύγετε;

— Ὁχι!

— Γιατί;

— Εἴμαστε στρατιῶτες ποὺ ἐκτελοῦμε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μᾶς διατάσσουν. Ἐχουμε τὴ διαταγὴ νὰ μείνουμε καὶ δὲν θὰ φύγουμε, παρὰ μονάχα ὅταν μᾶς δώσουν μιὰ ἀντιθέτη διαταγὴ.

— Γιατί δὲν ἀναφέρετε στὴν Κυβέρνησίν σας τὴν κατακραυγὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ;

— Ἀρμόδιος γι' αὐτὸ εἶναι ὁ πρεσβευτὴς μας.

— Καὶ σεῖς λοιπὸν τι κάνετε;

— Ὅ,τι μᾶς διατάσσουν. Καὶ δὲν θὰ φύγουμε, παρὰ ὅταν μᾶς διατάξουν.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος συνωφρυνώθη.

— Εἶναι ἡ τελευταία σας λέξις αὕτη;

— Ναί!

— Πάει καλά. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς εἰδοποιήσω κι' ἐγώ, ὅτι ἂν σὲ δέκα μέρες δὲν φύγετε, θὰ κατέβω στὸν Πειραιᾶ μὲ ὀγδόντα παλληκάρια μου, καὶ θὰ χτυπήσω τὸ στρατὸ τῆς Κατοχῆς.

— Δικαίωμά σου! Ὅπως καὶ ὑποχρέωσις τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς εἶναι ν' ἀποκρούσῃ τὴν ἐπίθεσίν σας.

— Πάει καλά. Ἄφ' οὗ ἡ Γαλλία ἔχει τέτοιες ιδέες γιὰ τὴ δικαιοσύνη, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ τίποτα. Καὶ, φεύγω, γιατί ἔρχετὰ σᾶς ἐκούρτζα.

Ὁ ναύαρχος δὲν εἶπε τίποτε, οὐδὲ ἀφῆκε τὸν ὑπασπιστὴν του νὰ προβῇ εἰς ἐχθρικήν ἐνέργειαν κατὰ τοῦ ἀπειλητικοῦ ἐπισκέπτου.

Ἀποφασισμένος νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον ποῦ ἔδωσε, τὸν συνώδευσεν ἕως τὴν κλίμακα, διὰ νὰ μὴ τὸν κακοποιήσουν οἱ ναῦταί του.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος τὸν ἡὺχαρίστησε διὰ τοῦτο καὶ ὅταν εὐρέθῃ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κλίμακος, εἶπε.

— Θυμηθῆτε τὰ λόγια μου ναύαρχε. Ἄν ὁ στόλος δέν φύγῃ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, σὲ δέκα ἡμέρες..

Οἱ παριστάμενοι ναῦται, κατὰπληκτοὶ ἐκινήθησαν νὰ ὀρμήσαν ἐναντίον του, ἀλλ' ὁ Τινὰν τοὺς τὸλᾶπηγόρευσε.

Καὶ ὁ καπετὰν Μαῦρας κατῆλθεν ἀνενόχλητος. Ὅταν εὐρέθῃ εἰς τὸ κάτω σκαλί μιὰ βάρκα ἐνεφανίσθη τυχαίως δῆθεν τρέχουσα μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Ὁ τολμηρὸς πολεμιστὴς ἐπήδησε μέσα εἰς αὐτήν.

— Γρήγορα Γιώργη! ἐψιθύρισεν εἰς τὸν βαρκάρην. Κἄνε γρήγορα, πρὶν μᾶς κυνηγήσουν.

Ἡ βάρκα ἔτρεχεν ὥς βέλος, ἀλλ' ὁ Τινὰν ἐτήρησεν ἐπακριβῶς τὸν λόγον του: Δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐξέλθουν εἰς καταδίωξίν του, παρὰ μόνον ὅταν ἐπέρασαν τὰ δέκα λέπτα.

Μία αἰτμάκατος τότε ὥρμησεν εἰς ἀνέυρεσιν τῆς λέμβου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέβη ὁ καπετὰν Μαῦρος.

Τρέχουσα μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα ἀνεζήτη τὴν βάρκα μὲ τὸν καπετὰν Μαῦρον. Οἱ ἐπιβαίνοντες ἠδιαφόρουν πρὸς πᾶν ἐμπόδιον, ἠδιαφόρουν ὅτι θὰ ἐγίνοντο ἀφορμὴ δυστυχήματος.

Ὅταν μία λέμβος εὐρέθῃ ἐμπρός, ἡ αἰτμάκατος τοῦ Γάλλου ναυάρχου ἀνέτρεψε τὴν λέμβον καὶ οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτῆς ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ δὲν ἐστάθησαν νὰ τοὺς παρῆξουν βοήθειαν, ἐξακολούθησαν τρέχοντες πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ καπετὰν Μαῦρου, τὸν ὁποῖον ὅμως καὶ δὲν ἀνεκάλυψαν.

— Ἐχει καλῶς! εἶπεν ὁ Τινὰν. Ἄς περιμένωμεν τότε τὴν ἐπίθυσίν του, καθὼς μᾶς ἠπῆλθε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ ἐπιδρομὴ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο—εἶχον περάσει ἀρκετὰ ἡμέραι ἀπὸ τῆς

εἰσόδου τοῦ καπετὰν Μαῦρος εἰς τὴν Γαλλικὴν γαλαρυχίδα—ἐ-
νας ὑπερύψηλος φουστανελοφόρος, διωλίσθαινε κατὰ μῆκος τῶν
οἰκιῶν, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν κατασκήνωσιν τοῦ Γαλλικοῦ
στρατοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ὁ καπετὰν Μαῦρος, ὁ ὁποῖος κα-
τεσκόπευε τὴν οἰκίαν ὅπου διέμεναν οἱ ἀξιωματικοί, καὶ ὅπου,
καθὼς ἐφαίνετο, εἶχε σκοπὸν νὰ εἰσέλθῃ.

Ἐφθασε τέλος κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ καταλύματος
καὶ ἐστάθη.

Σκότος βαθὺ ἐπεκράτη ἤδη.

Οἱ Γάλλοι σκοποί, οἱ φρουροῦντες τὸ οἷκμα δὲν διεκρί-
νοντο, οὐδὲ διέκριναν καὶ οὗτοι τὸν πλησιάσαντα προσωπιδο-
φόρον.

Ἐξηκολούθουν νὰ βηματίζουν μὲ τὴν λόγχην ἐφ' ὅπλου,
ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν εἰς τὴν παραμικροτέραν ὑποπτὴν
ἐμφάνισιν.

Ἀλλὰ τί ἐπήγαινε νὰ κάμῃ ἐκεῖ ὁ καπετὰν Μαῦρος ;

Θὰ τὸ εἴπωμεν εὐθὺς ἀμέσως. Ἀλλὰ ἔπροηγουμένως, πρέ-
πει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἀπόγνωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ,
κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας εἶχε ἐπιταθῇ καὶ οἱ κατὰ τοῦ στρατοῦ
τῆς Κατοχῆς συνωμοτοῦντες πατριῶται εἶχον λάβῃ τὴν ἀπόφα-
σιν ν' ἀρχίσουν τὴν δρᾶσίν των, μὲ μεθόδους πραγματικῶς
τρομακτικούς.

Ἡ χολέρα ἐν τῷ μεταξὺ ἐθέριζεν ὁ Ὅθων καὶ ἡ Ἀμαλία
εὐρίσκοντο διαρκῶς μεταξὺ τῶν πασχόντων.

«Τὸ περίεργον εἶνε, σημειοῖ ὁ χρονογράφος τῆς ἐποχῆς, ὅτι
οἱ Βασιλεῖς οὐδόλως ἐδειλύν. Ἀφίππευον καὶ ἐπλησίαζον τοὺς
πάσχοντας ὅλως ἡσύχως. Διὰ τὸν Βασιλέα ἦτο φυσικὸν τοῦτο.
Τοιοῦτος ὁ χαρακτήρ του, γενναῖος, ἀτάραχος, ἐλπίτης πάντοτε,
εἰσερχόμενος ἐν τῇ καμίνῳ διὰ νὰ σώσῃ δίμνηνον βρέφος καὶ
ἀπεκδυόμενος τοῦ ἐνδύματός του διὰ νὰ σκεπάσῃ ἀσθενοῦντα·
ἀλλ' ἡ Βασίλισσα ἡ ταρασσομένη εἰς τὸ πάραμικρὸν, ἡ ἀποφεύ-
σα νὰ ἐγγίσῃ ἀσθενῇ, ἡ φορικῶσα εἰς τὴν ἐπίψαυσιν τῆς θαλα-
μπόλου τῆς διὰ νὰ κλείσῃ τὸ περὶ τὸν λαιμὸν τῆς περιδέλαιον ;
Αὕτη νὰ κρατῇ τὴν χεῖρα τοῦ πυρέσσοντος ! Αὕτη νὰ παρακά-
θῃται ἐπὶ τῆς χλόης μετὰ τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς τῆς ἀπολεσά-
σης τὸν ἄνδρα— ἡ ἐκ τῆς χολέρας καὶ καταφυγούσης μὲ τὰ δρ-

φανά ὑπὸ τὰς ἐλαίας ! Αὕτη νὰ ἀπομάσση μὲ τὸ ἴδιόν της ρινόμακτρον τὰ δάκρυα τῶν μικρῶν πεινῶντων διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς ὠραίους μαύρους ὀφθαλμούς των ἔως οὗ φέρωσιν οἱ ἀπεσταλμένοι τὰς τροφὰς ἐκ τῆς ἐπαύλεως !.. Ἦτο πραγματικὸν θαῦμα καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ πρὸς τὸν τόπον ἀγάπη της ἐνίκησε τὴν ιδιοσυγκρασίαν της, καὶ ὅτι ἡ ἰσχυρά της θέλησις μὴ εὐρίσκουσα τὸν φραγμὸν τῆς ἀδικίας τῶν Δυνάμεων ἤθελεν ἐπιφέρει πολύτιμα ἀγαθὰ εἰς τὸν τόπον».

Καὶ τὸ ὠραῖον αὐτὸ ὄραμα διήρκεσεν ἐπὶ ἡμέρας καθ' ὅλην τὴν πορείαν τῆς φρεβερᾶς νόσου, ἡ ὁποία οὐδὲν σημεῖον ἐδείκνυε πρὸς ὑφασιν.

Ὁ λαὸς τότε ἀθρόος κατέφυγε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ πάνδημος λιτανεία ἐγένετο. Τὸ πλῆθος συσθηροῖσθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Σιρῆνης περὶ ἣν ἐσπέραν. Ἐξ ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν προσῆλθον οἱ ἱερεῖς καὶ ἐκομίσθησαν τὰ ἑξαπτέρυγα, αἱ θαυματουργοὶ εἰκόνες καὶ τὰ ὅστα τῶν ἁγίων.

Ἦτο θέαμα ὑψίστου ἀνθρωπίνου οἴκτου. Οἱ ἱερεῖς ἔφερον πένθιμον στολὴν, ἔχοντες κεκαλυμμένα τὰ καλιμαύκια μὲ μαύρους πέπλους. Τὰ χρυσᾶ ἑξαπτέρυγα πενθίμως καὶ αὐτὰ ἦσαν κεκαλυμμένα καὶ οἱ φανοὶ ἀνημμένοι.

Ὅπισθεν ἠκολούθει λαὸς περίλυπος καὶ θρηνῶν. Ὅλοι ἐκράτουν ἀνὰ χεῖρας λαμπάδας. Ἦσαν γέροντες, γυναῖκες, παιδιὰ, πλούσιοι καὶ πένητες. Αἱ ὕψεις ἔφερον τῆς σκληρᾶς ἀγωνίας τὴν ἔκφρασιν, οἱ ἄνθρωποι ἐθαίνοντο ὥς σκελετώδεις. Καὶ οἱ κώδωνες ἄνωθεν ἐκρούοντο θλιβερῶς καὶ ἀντελάλουν εἰς ὁλόκληρον τὴν πόλιν.

Ἡ πομπὴ ἐχώρησε πρὸς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ἀνὰ ὀλίγα βήματα ἴσταντο οἱ ἱερεῖς καὶ ἐδέοντο, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐφώνει συντετριμμένον :

— Κῆριε ἐλέησον ! Κύριε ἐλέησον !

Καὶ ἔκαμνον τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἄλλοι ἔπιπτον γονυκλινεῖς.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο διαυγής, γαλανὸς καὶ ὠραῖος καὶ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου ἔπλενε τὰς ὀρθοῦσας ἀνταυγείας της ἐπ' αὐτῆς. Πέραν εἰς τὸ βάθος τὰ λευκὰ ἱμάτια ἐφαίνοντο τώρα ὥς φανταστικὸν οἰκοδόμημα ὡς τέρμα πορείας, ἡ ὁποία διόει την εντύ-

πῶσιν ἀτελευτήτου δρόμου.

Ἡ πομπὴ ἀνήρχετο βραδέως τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ἀπηχοῦσα εἰς τὰ στενὰ τοῦ πλάγια τὰς οἰμωγὰς τῆς καὶ τοὺς θρήνους. Καὶ τὰ βλέμματα ταῦτα περιέκλειον ὥς μίαν ἐρώτησιν ἕως πότε, ἕως πότε ὁ δίκαιος Θεὸς ἤθελεν ἐκχωρήσει τὸ ἔλεός του πρὸς τὴν δυστυχιομένην χώραν. Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦτο ὠραῖος, διαυγής, πορφυροῦς τώρα ἐκ τοῦ δύοντος ἡλίου, ἀλλὰ βωβὸς πρὸς τὰς ἐπικλήσεις. Τίς εἶδεν ὅποια ἀνάγκη τῶν μηχανικῶν του λειτουργιῶν ἐκάλυπτε τὸ μαρτύριον αὐτὸ τοῦ ὀδυνομένου λαοῦ καὶ πότε ἦθ. λε δοθῇ ἡ ἀπολύτρωσις !

Τὸ πληθὸς συντετριμμένον ἐβόα πάντοτε :

— Κύριε ἐλέησον ! Κύριε ἐλέησον !

Καὶ ὡς ἡχὼ ἐπιβλητικὴ ἐπανελαμβάνετο ἡ ἐπικλήσις τῶν ἱερέων.

— Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν !

Ὅταν ἡ λιτανεὶα ἔφθασε τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ὁ ἥλιος εἶχε δύσει καὶ τὰ σκότῃ ἤρχισαν νὰ καλύπτουν τὴν ἀτμοσφαῖραν. Οἱ αἰτέρες τότε διέλαμπον εἰς τὸν οὐρανόν, οἱ κόσμοι οἱ μετέωροι καὶ οἱ ἄγνωστοι καὶ τὸ μυστήριον τῆς δίνης τοῦ παντὸς εἰς τὸ ἀπέραντον καὶ τὸ ἀνεξερευνήτον ἐπανέφερον ὡς γραπτὸν, διὰ τῶσων φωτεινῶν συμβόλων ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ἄγριον ἐρώτημα τῆς ζωῆς.

Αἱ ἀνημμέναι λαμπάδες ἔγραφον πυρίνην τὴν πορείαν τοῦ δεομένου λαοῦ. Εἰς φωτεινὸς χεῖμαρος ἐξεχύθη ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων. Καὶ τῆς νυκτὸς αἱ σκιαὶ αἱ παλλόμεναι γύρω, αἱ ὑπεράνω περιϋπτάμεναι, καθίστων ἄγριώτερον τὸ πένθιμον θέαμα.

Ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων ἡ πομπὴ εἰτέλεσε δέησιν. Ἠκούσθησαν τὰ ὀνόματα τῶν Βασιλέων ἐκφωνούμενα εἰς θλιβερὸν τόνον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

— Διαφύλαξον, Κύριε, τὸν σεπτὸν ἡμῶν Βασιλέα Ὁθωνα καὶ τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν ...

Τότε συγκίνησις διέδραμε τὰς καρδίας τῶν πιστῶν. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὰ δώματα τοῦ Βασιλέως καὶ συνέλαβον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ δεομένου ἐκεῖθεν μετὰ τοῦ λαοῦ.

Σιγὴ ἄκρα ἐπεκράτησε τότε καὶ ὑπ' αὐτὸν ἡ σκέψις ἀνεῴρε

τὴν μνήμην ὅλων τῶν θλιβερῶν γεγονότων, ὅλου τοῦ ἡγεμονικοῦ μαρτυρίου.

Μεταξὺ τοῦ προσευχομένου πλήθους ἦσαν οἱ ὑπουργοί, οἱ προκάτοχοί των καὶ πλείστοι τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅλοι αἱ ἐπίσημοι Ἀθηναῖοι. Ὁ ναύαρχος Κριεζῆς ἴστατο ἔχων ἐκατέρωθεν τὸν Γενναῖον Κολοκοτρώνην καὶ τὸν Σοῦτσον. Ὁ πρῶην αὐτάρχης διαρκῶς ἔκαμνε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ὅπισθὲν των ἠκολούθει τότε ἓνας γιναντόσωμος φουστανελλοφόρος ὃ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι παρηγοούθη δύο ἄλλους καὶ προσεπάθει ν' ἀκρύσει τι ἔλεγαν.

Ὁ φουστανελλοφόρος ἦτο ὁ καπετὰν Μαῦρος, καὶ οἱ ἀνθρώποι ποῦ παρηκολούθει δύο κατὰσκοποι τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς.

—Οἱ Βασιλεῖς! ἀνεφώνησεν ὁ Σοῦτσης καὶ ἔδειξε πρὸς τὰ προπύλαια.

Πράγματι οἱ Βασιλεῖς κατήρχοντο εἰς προὑπάντησιν τῆς λιτανείας. Ὁ Βασιλεὺς ἀοκεπῆς ἠσπάσθη τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἡ Βασίλισσα ἐπίσης, κλαίονσα. Ὁλόκληρος ἐκεῖνος τότε ὁ λαὸς ἤρχισε νὰ θορνῇ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα καὶ ὅλοι ἐπανάλαβον τὴν ἱερὰν ἐκκλησίαν. Κύριε ἐλέησον!...

Ὅταν οἱ Βασιλεῖς εἰσῆλθον εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ἡ λιτανεὶα κατήρεετο ἤδη ἵνα διανύσῃ τὴν ἀνὰ τὴν πόλιν πορείαν της, ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης εἶπε :

—Χθὲς ὠμίλησα μαζί τους. Εἶχα ἡμέρας νὰ τοὺς ἰδῶ... Ἐσπάρταξαν τὴν καρδιά μου τὰ λόγια τους, ποτὲ δὲν τοῦ; εἶδα τόσῳ θλιμμένους. Ἡ Βασίλισσα μοῦ διηγήθη πόσους ἔβλεπε κάθε στιγμή ἄδικα ν' ἀρπάζῃ ὁ θάνατος καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ κόμῃ τίποτε, καὶ πρῶτῃ φορὰ τὴν ἤκουσα νὰ εἶνε τόσῳ ἀπελπισμένη μὲ τὴ ζωή... Μοῦ φάνηκε πῶς τὰ μάτια της ἔξαφνα ἐθόλωσαν, πῶς ὅλη ἦτο παγωμένη. Ἀλλὰ γρήγορα πάλι τὸ χεῶμα ἦρθε στὸ πρόσωπό της καὶ ἡ φωτιὰ στὸ βλέμμα της. «Δὲν εἶνε τίποτε, μοῦ εἶπε ποῦ μὲ εἶδε ν' ἀνησυχῶ, κάποτε ἡ πολλὴ λύπη!...»

Βραδέως ἔβαιναν ἡ λιτανεὶα ἀνερχομένη τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Ἦδη ἐχώρει πρὸς τὴν ὁδὸν Μουσῶν, ἵνα διὰ τῶν ἄλλων στενωπῶν κατευθυνθῇ πρὸς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

Κοπιώδης ἐξηκολούθει ἡ πορεία τῆς λιτανείας. Ὁ Μητρο-
πολίτης ἔψαλε καὶ πάλιν τὰς εὐχὰς καὶ τὸ πλῆθος ἐξηκολού-
θει ν' ἀναφωνῇ :

—Κύριε ἐλέησον ! Κύριε ἐλέησον !

Ἦτο τώρα ἡ ἐννάτη τῆς ἐσπέρας. Δύο ὥραι οὕτω παρῆλ-
θον ἱκεσιῶν καὶ δεήσεων. Τὸ πλῆθος εἶτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν
ναὸν κατὰκοπον καὶ ἐξηντλημένον. Ἀλλ' ἡ ἐλπίς εἶνε ἀδελφῇ
τῆς πίστεως καὶ ἐλπίδες πολλαὶ ἀνεπτέρωσαν τὰς ἀποτεθαρρι-
μένας ψυχὰς.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰσήκουσε τὰς τόσας δεήσεις. Τὴν ἐπο-
μένην τὰ θύματα ἦσαν ὀλιγώτερα πάσης ἄλλης ἡμέρας.

Ἀλλὰ τώρα ἡ πεῖνα προστίθετε εἰς τὰ ἄλλα δεινὰ. Ἡ νε-
κρωθεῖσα ἀγορὰ δὲν εἶχεν ἐπαρκῆ τρόφημα. Δὲν ἦτο ζήτημα
μόνον χρημάτων διὰ τοὺς ἀγοραστάς, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ εὔρουν
τί ν' ἀγοράσουν.

Ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ ἄρτοποιίου διενέμετο, κατ' ἐντολὴν
τοῦ Βασιλέως ἄρτος εἰς τοὺς ἀποροτέρους, ἀλλ' ἤλθεν ἡμέρα
καθ' ἣν ἡ ζήτησις ὑπερέβη πολὺ τὴν προσφορὰν.

Ἐξ ἄλλου ἡ δημοσία τάξις εἶχε τελείως χαλαρωθῆ. Τὰ κα-
κοποιὰ στοιχεῖα περιέτρεχον ὥς δαίμονες τῆς κολάσεως τὴν
ἐρημωμένην πόλιν καὶ ὄχι ὀλίγαι κλοπαὶ ἐσημειώθησαν. Ἐγέ-
νοντο δὲ καὶ δύο τρομερὰ κατὰ τῆς ζωῆς ἐγκλήματα ἐπὶ λη-
στεία.

* *
*

Ὁ καπετὰν Μαῦρος κατῴρθανε νὰ εὐρίσκηται διαρκῶς πλη-
σίον ἐκείνων, τοὺς ὁποίους παρηκολούθη καὶ εἰς μίαν στιγμὴν
ἤκουσε καλῶς τὰ ὅσα ἔλεγαν.

— Φάνηκε πῶς τὰ περὶ τὴν καλὰ ὁ ταγματάρχης Ρενὶ μὲ τὴν
εὐμορφὴν βλαχοπούλα ποῦ ἔπειασαν στὸ σπῖτι ἐκεῖνο, τοῦ
Ψυροῦ.

— Τὴν Ἀγγέλω ;

— Ναί, αὐτὴ τὴν Ἰδια. Τὴν ἔχουν φυλακισμένη σ' ἓνα δω-
μάτιο κοντὰ στὸ γραφεῖό του. Καὶ καθὼς καταλαβένω, θὰ γί-
νονται γλέντια πολλὰ.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος, ἀπὸ τὴν συνέλειαν τῆς συνομιλίας ἐκείνης, ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ πᾶν ὅτι τοῦ ἐχρηάζετο καὶ κατὰ τὸ βράδι ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἐπανευρίσκομεν, κατεσκόπευε τὸ κτίριον ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῇ τὸ στρατηγεῖον τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς, ἀφ' οὗ ἐγκατέληψεν ἐκεῖ πλησίον τὸ ἄλογό του.

Ἐφθανε δι' εἰς κατάλληλον στιγμήν.

Διότι κατὰ τὸ βράδι ἐκεῖνο, ὁ ταγματάρχης Ρενί, ἀπεπειράθη νὰ βιάσῃ τὴν Ἀγγέλω.

Τὴν νεαρὰν βλαχοπούλαν τὴν μετέφεραν, ὅπως εἶπομεν, εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ τὴν ὑπέβαλαν εἰς ἐπίμονον ἀνάγκρυσιν. Τὴν ἐκράτουν διὰ φυλακισμένην καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος, τὸ βράδυ αὐτὸ τὴν ἐκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ τῆς ἐπετέθη.

Ἡ νεᾶνις ἐφώναξε καλοῦσα εἰς βοήθειαν. Καὶ ἔξοφνα ἓνας πάνοπλος φουστανελλοφόρος ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, πρὸς μέγαλον τρόμον τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐκείνου τῆς Κατοχῆς.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος εἶχεν ἀναρριχηθῇ ἕως ἐκεῖ, μεταχειριζόμενος τὸς διαφόρους προεξοχὰς τοῦ τοίχου καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπετέθη καὶ ὁ καπετὰν Μαῦρος τοῦ ἐβύθισε τὸ μαχαῖρι εἰς τὸ στήθος.

— Ἐλα μαζύ μου! εἶπε τότε ὁ Ἕλλην πολεμιστὴς εἰς τὴν Ἀγγέλω.

Κατῆλθαν διὰ τοῦ παραθύρου καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Οἱ Ἰσρατιῶται εἶχον ἀκούσει τὸν θόρυβον, ἔσπευσαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινε καὶ ὅταν ἐξηκρίβωσαν τὰ συμβάντα ἔσπευσαν νὰ νὰ συλλάβουν τὸν ἐπιδρομέα καὶ τὴν Ἀγγέλω.

Οὗτοι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔτρεχαν μαζί. Ἀλλ' ἡ Ἀγγέλω ἢ ὑπὸ τρόμον καταληφθεῖσα ἐλοξοδρόμησεν καὶ ἀπεμακρύνθη τοῦ καπετὰν Μαῦρου, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸ ἄλογό του, ἵππευσε καὶ ὥρμησεν εἰς φυγὴν.

Οἱ ἔφιπποι ὅμως, οἱ τραπέντες πρὸς ἀνευρέσιν του τὸν ἀντελήφθησαν καὶ τὸν κατεδίωξαν. Ὁ καπετὰν Μαῦρος μετὰ πολλοὺς ἐλιγμοὺς ἐτράπη πρὸς τὸ Φάληρον καὶ διὰ τῆς Πειραικῆς χειρσονήσου, καταδιωκόμενος κατὰ πόδας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στρεφόμενος καὶ πυροβολῶν κατὰ τῶν διωκτῶν του.

Τρέχων ὅμως κατηυθύνετο πρὸς τὸ Φάληρον, ὅπου ἦτο ἐστρατοπεδευμένον ἰσχυρὸν τμήμα στρατοῦ.

Ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικά. Ἔτρεχεν εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὸ ἄγνωστον.

Τὸ ἄλογο, ἐν τούτοις ἐξακολουθῶν τὸν τρελλὸν καλπασμόν του εἶχε φθάσει εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ τῆς Περαϊκῆς χερσονήσου. Ὁ καπετὰν Μαῦρος ὁ ὁποῖος ἡσχολεῖτο εἰς τὸ νὰ πυροβολῇ τοὺς διωκτάς του δὲν τὸ ἀντελήφθη καὶ εὐρέθη μετ' ὀλίγον εἰς τὸ κενόν.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, κάτω ἀπὸ τὸν κρημὸν ὑπῆρχεν ἡ θάλασσα καὶ ὅπως ἐξεσπενδονίσθη, εὐρέθη μέσα εἰς αὐτήν.

Οἱ διωκταὶ του δὲν τὸν ἀντελύφθησαν καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των καὶ ὁ καπετὰν Μαῦρος ἡδυνήθη νὰ φύγῃ ἀνενόχλητος.

Τὸ ἴδιον περίπτου συνέβη καὶ εἰς τὴν Ἀγγέλω, ἡ ὁποία καταδιωκμένη, ἔφθασεν εἰς μίαν μικρὰν γέφυραν τὴν ἐνοῦσα δύο βράχους παρὰ τὴν Καστέλλαν, γέφυραν διὰ τῆς ὁποίας δὲν ἐπερνοῦσε κἀνείς, διότι ἐφοβοῦντο μήπως πέσῃ.

Ἡ Ἀγγέλω δὲν τὸ ἐγνώριζε καὶ ὅπως ἦτο τρομαγμένη ὤρμησε πρὸς αὐτήν. Ἡ ἐτοιμόρροπος ὅμως γέφυρα ἔσπασε καὶ ἡ νεᾶνις ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ τεραστιο ἐκεῖνο ὕψος, ἀφήνοντας ἀπεγνωσμένας κραυγὰς.

Εὐρέθη κάτω βαρύνως τραυματισμένη. Οἱ ψαράδες ποὺ τὴν εὐρέξαν τὴν ἐπεριποιήθησαν καὶ ἡ νεᾶνις ἐπὶ ὁλόκληρον μῆνα ἐνοσηλεύθη εἰς τι νοσοκομεῖον τῆς πρωτευούσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Μετὰ τὸν ἀγῶνα

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ Ἕλληνες παλεμισταὶ ἀνέλαβον φανερὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς.

Ὁ καπετὰν Χρηστὸς ἐπολέμησεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν.

Εἴπομεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν ποῦ ἐπυροπόλησαν οἱ Γάλλοι καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ντελῆς δὲν τὸν εἶδε νὰ ἐξέρχεται.

Ὁ καπετὰν Χρηστὸς ἐν τούτοις εἶχε κατωρθώσει ν' ἀκομακρωθῇ μετὰ τὴν Μάχην πρὶν ἀποκλεισθῇ τὸ σπῆναι ἐντελῶς.

Μετέφερε τὴν αἰχμάλωτον εἰς τὸ οἶκόν του κατὰ τὸ κατὰ

ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς μακρίσεως του, τὴν ἠνάγκασε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ὅλην τὴν προδοτικὴν δραστὶν τῆς.

Ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς συνωμότες, καὶ ἐκεῖνο τὴν κατεδίκασαν εἰς θάνατον, καὶ ἓνα πρωτὶ ὁ στρατηγὸς Φορὲ ἔλαβεν ἐντὸς σάκκου τὸ κεφάλι τῆς κατασκόπου ποὺ ἐπρόδιδε τὴν πατρίδα τῆς.

Οἱ ἀντάρται παρηνόχουν διαρκῶς τὸν στρατὸν τῆς Κατοχῆς οἱ ληστὰι εἰσέρχοντο καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀκόμη, κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς ἐνήδρευεν μία πολυπληθὴς ὁμὰς ὀπλοφόρων ποῦ ἐπυροβόλει κατὰ παντὸς τμήματος Γαλλικοῦ στρατου.

Οἱ Γάλλοι εἶχαν κυριολεκτικῶς ἐκμανεῖ. Μετὰ τὰς ἀπειλητικὰς παραστάσεις τοῦ Πιερβευτοῦ ἐξήτησε καὶ ἔγινε δεκτὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ Τινάν, ὁ ὁποῖος ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς Βασιλεῖς, μὲ ὕφος ἔντονον, τὴν κατάπνιξιν τῆς ληστείας.

Ὁ Ὅθων ἐδικαιολογήθη εἰπὼν ὅτι ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κατεδίωκε τοὺς ληστὰς.

— Τί ἄλλο εἴμποροῦμε νὰ κάμωμε; προσέθεσε. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ὅλος τοὺς καταδιώκει.

— Μεγαλειότατε! ἀπήντησέν ὁ Γάλλος ναύαρχος. Ἄν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ληστὰς, ἓνας λόχος Γαλλικοῦ στρατοῦ δύναται νὰ τοὺς συλλάβῃ.

— Ἄς τοὺς συλλάβῃ τότε, κύριε ναύαρχε! ἀνέκραξεν ἐπεμβαίνουσα ἡ παρισταμένη Βασίλισσα Ἀμαλία. Προσέξατε μόνον, μήπως οἱ λησταί, συλλάβουν τὸν λόχον σας.

Ὁ ναύαρχος ἔφυγε θυμωμένος, συνενοήθη μὲ τὸν στρατηγὸν Φορὲ καὶ ἐκεῖνος τὴν ἐπομένην ἐξαπέστειλε κατὰ τῶν ληστῶν ἓνα λόχον Γαλλικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν λοχαγὸν Μπερτώ.

Εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς οἱ πολῖται ἀπεδοκίμασαν τὸν λόχον ἄν καὶ οὗτος ἀπεστάλει εἰς καταδίωξιν τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἔκαμαν ὥστε νὰ ἐπαληθεύσῃ ἡ πρόβλεψις τῆς Βασιλίσσης.

Διότι ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἡ ἠνωμένη συμμαχία τοῦ Νταβέλη. Κακαράπη καὶ Καλαμπαλίκη, κρυπτομένη εἰς τὴν τάφρον τῆς ὁδοῦ, ἤρπασε τὸν λοχαγὸν Μπερτώ ποῦ ἐβάδιζε περὶ τὰ ἑκατὸν μέτρα πίσω ἀπὸ τοὺς ἄνδρας του ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ σαλπικτοῦ του.

Ὅταν οἱ στρατιῶται ἀντελήφθησαν τί συνέβη, οἱ λησταί

ἦσαν μακροὶ καὶ δὲν ἀσπῆκαν ἐλευθέρον τον Μπερτω παρὰ
ὅταν κατεβλήθησαν λύτρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅπως εἶπομεν οἱ συνωμόται ἐπετίθεντο δι-
αρκῶς κατὰ τῶν στρατιωτῶν.

Ἦδη οἱ πολῖται εἶχον γίνῃ προκλητικοὶ ὅπως τότε ποῦ ἔ-
καυσαν τὸ ὁμοίωμα τοῦ Γάλλου ὑπηκόου Πατσίφικου. Καὶ πυ-
ροβολισμοὺς καὶ λαχὰς, τὰ παρὰφρονοῦντα πλήθη ἤναψαν φω-
ή ὅποια ἐντὸς ὀλίγου ηὔξησε καὶ ἐγιναντώθη καὶ ἔκαυσαν τὸ
ὁμοίωμα τοῦ Πατσίφικου, τὸν ὁποῖον παρωμοίαζαν μὲ τὸν Ἰ-
οῦδαν.

Τοῦτο ἐθεωρήθη πρόσκλησις πρὸς τὴν Γαλλίαν. Καὶ τὰ
πλήθη ἐπλήρωσαν ἀκριβὰ τὴν προᾶξίν των, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐν
τούτοις τίποτε δὲν τὰ συνεκράτει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφράσουν τὸ
κατὰ τῶν Γάλλων μῖσος των.

Ἐνοεῖται ὅτι ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Γάλλου λοχαγοῦ, κατετά-
ραξε τοὺς πρεσβευτὰς καὶ τοὺς ξένους ὅλους.

Ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ καπετὰν Μαύρου τοὺς εἶχε κᾶμει ἔξω
φρενῶν καὶ οἱ ξένοι πρεσβευταὶ συνίστων εἰς τοὺς συμπατριῶ-
τες των νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος.

Εἰς μίαν συγκέντρωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν παρίστατο καὶ ἡ
Λουίζα Μπανκόλι, ἔνας Ἀγγλος εἶπε.

— Ἡ χολέρα, κύριοι, κέμνει θραῖσιν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Γιατὶ
νὰ μὴ φύγωμε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

— Ἐγὼ θὰ μείνω! ἀπήντησεν ἡ ὑποκόμησσα Μπανκόλι.
Διότι ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι κανέναν.

Καὶ ἔμεινεν ὅχι διότι δὲν ἐφοβεῖτο κανέναν, ἀλλὰ διότι
ἐπεθύμει νὰ συναντήσῃ τὸν καπετὰν Μαῦρον, ὁ ὁποῖος, ἐν τού-
τῳ τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθη τὴν δροᾶσιν του καὶ ἐπεδίωκε κατὰ τι
τὸ τρομερὸν, νὰ αἰχμαλωτίσῃ δηλαδὴ αὐτὸν τοῦτον τὸν Γάλλον
πρεσβευτὴν Ρουάν ἢ τὸν ναύαρχον Τινὰν καὶ ν' ἀνταλλάξῃ τὸ
κεφάλι τον μὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ στρατοῦ τῆς Κατοχῆς.

Πράγματι ἕνα ἀπόγευμα ὁ γραμματεὺς τοῦ πρεσβευτοῦ,
παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ ἔντρομος, καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐνῶ
ἀνήρχοντο τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, ἐπετέθησαν κατὰ τῆς ἡμάξης
του ὁ στρατηγὸς Χατζηπέτρος μὲ τινὰς ὁπαδοὺς του, οἱ ὁποῖοι
ὅμως ἔπειτα τὸν ἀφῆκαν νὰ φύγῃ.

— Ἀὐτὸν σᾶς τὰ ἔλεγε ἐγώ; ἀνεφώνησεν ὁ Ρουάν, δὲν σᾶς τὰ

ἔλεγα; Ἴδου λοιπὸν αἱ συμμορίαὶ τοῦ Χριζηπέτρου εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐν μέσφ' αὐτῶν:

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁ γραμματεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ διαβεβαιώσῃ εἰπὼν ὅμως, ὅτι νομίζει, ὅτι ἤκουσε τοὺς γέλωτας τοῦ Χατζηπέτρου,

—Μὴν ἔχετε τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν, ἐπανέλαβε μετὰ πεποιθήσεως ὁ Ρουάν, ὅτι αὐτὸς ἦτο καὶ ἠθέλε νὰ σᾶς ἐκδικηθῇ.

Ἄλλ' ὁ γραμματεὺς ἀμφεβαλλεν ἀκόμη σκεπτόμενος πῶς οἱ λησται δὲν προέβησαν εἰς ἐπίθεσιν κατ' αὐτοῦ.

—Ἴσως δὲν μὲ ἔκριναν ἄξιον λόγου νὰ μὲ συλλάβουν, εἶπε τέλος γελῶν.

Ὁ Ρουάν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν σοβαρότητά του καὶ συμπληρῶν τὸ χαριτολόγημά τοῦ γραμματέως του ἀπήντησε:

— Καὶ περιμένουν ἐμὲ τὸν ἴδιον!

Ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν λησται ἀλλ' ἄνθρωποι τοῦ καπετὰν Μαύρου, караδοκοῦντες ἐκεῖ νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν ξένων. Μεταξὺ αὐτῶν βεβαίως δὲν εὗρίσκετο ὁ Χατζηπέτρος, τὸν ὁποῖον ἡ ποιητικὴ φαντασία τοῦ Ἀμποῦ εἶχε πράγματι δημιουργήσῃ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ ὡς ἀρχηγὸν ληστρικῶν συμμοριῶν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐνεδρευούσης ἐκείνης ὁμάδος ἦτο ὁ καπετὰν Μαῦρος.

Ἀπὸ ἡμερῶν οἱ ἀντάρται περιήρχοντο τὸν ἑλαιῶνα, σχεδιάζοντες σπουδαίαν αἰχμαλωσίαν. Ἐπινοῦσαν καὶ αὐτοὶ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος καὶ ἔβλεπαν τὴν καταστροφὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ χώρα εἶχε περιπέσει. Καὶ ἐζήτουν ἐξαιρετικὴν λείαν, καὶ, τὸ ὁποῖον νὰ περιλαμβάνῃ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδίκησιν. Μίαν τιμωρίαν ἠθέλουν νὰ ἐπιβάλουν καὶ αὐνοὶ διὰ τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ τῆς βίας.

Ἐπωφελοῦμενοι τῆς κρατούσης ἐν Ἀθήναις ταραχῆς, παρ' ὅλα τὰ ἐναντίον του μέτρα τῶν Γάλλων, περιήρχοντο ἐλεύθεροι τὰς ὁδοὺς λαμβανόντες καὶ αὐτοὶ πολλὰκις ἐκ τῶν παρεχομένων βοηθημάτων. Ἐσύχναζον ἀφόβως καὶ εἰς τὰ κέντρα καὶ ἦσαν ἐνήμεροι τῶν συμβαινόντων ἀπ' ἐργῆς τῆς κατοχῆς. Βαθυηδὸν συνηντήθησαν μετὰ τῶν ἄλλων συμπολεμιστῶν των καὶ ἄλλων νέων ἐκ τοῦ σώματος τοῦ Χατζηπέτρου. Ὁ πάλαιος

καὶ αἱ συμφοραὶ τοὺς εἶχον ῥεγαριώσει. Ἰδίως τὸ μῖσός των κατὰ τῶν Ἀγγλογάλλων ἦτο φοβερόν. Ἡ θεὰ τῆς παρελάσε-
κάτωθεν τῶν Ἀνακτόρων, τὸ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ὑβριστικὸν
γεῦμα, ἡ ἰδέα, ὅτι ἐξ ἀνεπαρκοῦς ἐπιτηρήσεως εἰσήγαγον τὴν
χολέραν, αἱ ὕβρεις καὶ αἱ ἀδικοπραγαὶ τῶν στρατευμάτων τῆς
κατοχῆς, τοὺς ἐνέπνεον εἰς τὴν ψυχὴν των τὴν ὁρμὴν τῆς ἐκ-
δικήσεως.

Μὲ τὴν παλαιὰν γνωρίμιαν τῶν συμπολεμιστῶν συνεννοή-
θησαν ταχέως ἀνεῦρον τὸν καπετὰν Μαῦρον καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ
τὸς διαταγὰς του. Ὁ τρομερὸς ἐκείνος πατριώτης ὑπέβαλε τὸ
σχέδιον, Νὰ ἐνεδρεύσουν εἰς τὸν ἐλαιῶνα καὶ νὰ εὔρουν τὴν
εὐκαιρίαν νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν Γάλλον στρατηγὸν ἢ τὸν ναύ-
αρχον.

Ἔστισαν ἐνέδραν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν κα-
νένα, διότι οἱ Γάλλοι ἀπὸ τῆς συλήψεως τοῦ λοχαγοῦ Μπερτόν
ἐλάβανον ὅλα τὰ μέτρα των.

Καὶ οὐδὲ νὰ ἐνεργήσουν ἐπίθειςιν κατὰ τοῦ στρατοῦ ἐπρό-
λαβαν διότι οἱ Γάλλοι ἀπεσύρθησαν εἰς Πειραιᾶ καὶ ὀλίγον ἄρ-
γότερα ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

♦

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἡ Ἑλλάς ἐπεδόθη εἰς τὸ νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς τῆς.

Ἐν τούτοις δὲν ἔπαυσεν ἡ ἐχθρότης τῶν Ἀγγλῶν καὶ Γάλλων κατὰ τοῦ Ὀθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας, οἱ ὅποιοι τέλος καὶ ἐπέτιχαν ὅσι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ τοὺς ἐξυυίση.

Ὁ καπετὰν Μαῦρος τὸν ὅποιον ἠγάπησε τρελ' ἡ ὑποκόμισα Μπανκόλι, κατὰ τῆς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ σχέδιά του ὁ Μέγας διότι ἀπέστειλε εἰς καταδίωξιν τοὺς λιστὰς ἀπεσφίγη νὰ ἀναπαυθῇ καὶ ἐπανεφάνει καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὀθωνος, καὶ ἔπειτα μετὰ ἀπ' αὐτὴν καὶ μαζὺ μὲ τὸν καπετὰν Χρῆστον ἐπετέλεσε μίαν σειρὰν ὑπερθαυμασίαν κατορθωμάτων.

Ἐπειτα διὰ τρίτην φορὰν εἰσέβαλεν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀγῶνα του δὲν διέκοψε, παρὰ ὁ τραγικὸς καὶ μεγαλειώδης θάνατός του.

Ἡ Ἀγγέλω ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωριὸ τῆς, ὁ Ντελῆς ἀφέθη ἐλεύθερος, οἱ Ἕλληνες δημοσιογράφοι, ἀποφυλακισθέντες ἐπανηγύρισαν τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν στρατὸν τῆς κατοχῆς.

Ἡ ὥραία Λουίζα διέσωσε γλυκεῖαν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὀραίου ἀγωνιστοῦ. Καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ὅταν ἐγένετο λόγος διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἔλεγεν ὑπενοῶν τὸν μιστηριώδη ἀγωνιστήν.

— Ἀ, οἱ Ἕλληνες ! Αὐτοὶ ξέρουν ν' ἀγαποῦνε καὶ νὰ πεπιφρονοῦνε τὸ θάνατο . . Πῶς εἴθελα νὰ ζήσω γιὰ πάντα εἰς τὴν Ἑλλάδα, μαζὺ μὲ τοὺς Ἕλληνας.

ΤΕΛΟΣ